Kanadı Kırık Sevdalar

Marilyn PAPPANO

yakamoz

Kanadı Kırık Sevdalar

Sevdiği adamı, biricik eşi Paul'ü savaşta kaybetmeden önce, Therese'nin birbirinden güzel hayalleri vardı. Paul'ün iki çocuğu ve günün birinde kendi çocuklarıyla birlikte mutlu ve geniş bir aile olacaklardı. Ancak kaderin Therese için bambaşka planları vardı. Paul artık yoktu ve Therese, kendisini hiç sevmeyen iki çocukla birlikte yaşamak, Paul'e verdiği sözü tutmak zorundaydı. Bu, en az Paul'ün ölümü kadar zor olsa da... Sevdiğiniz adama bir söz verdiğinizde, onu kaybettikten sonra bile bu sözü tutmaya devam edebilir misiniz? Üstelik bu söz, sizi hayatınız boyunca mutsuz edecek bir yükü de beraberinde getiriyorsa?

Mantığıyla kalbi arasındaki savaştan yara almadan çıkmaya çalışan Therese'nin tek ihtiyacı, yepyeni bir başlangıç yapmaktı. Tam da o sırada, geçmişe dayanan bir gizemi çözmek için kasabaya gelen Çavuş Keegan Logan, Therese'nin hem yıllardır saklı tuttuğu umudunu gün yüzüne çıkaracak hem de kaybettiği eşinin sadakatini sorgulamasına sebep olacak bazı sırları ortaya çıkaracaktı.

"Umudunu yitirme! Cebindeki son anahtar belki de kilidi açacaktır." —Benjamin Franklin

THG 0251407 RAR

www.yakamoz.com.tr
ISBN 978-605-297-324-0
9 786052 973240

www.instagram.com/yakamozkitap
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

KDV'den muaftır.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn
PAPPANO

Kanadı Kırık Sevdalar

Çeviri: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yakamoz Edebiyat: 241
ISBN: 978-605-297-324-0
Yayıncı Sertifika No: 16238

Kanadı Kırık Sevdalar

Yazar: Marilyn Pappano
Çeviri: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Editör: Begüm Konya

Baskı
MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com Sertifika No: 34191

YAKAMOZ KİTAP © 2019, Marilyn Pappano
Copyright © 2014 by Marilyn Pappano
Orijinal Adı: A Man to Hold on To
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York USA.
All rights reserved.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır. Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayımlanamaz

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap /www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marilyn
PAPPANO

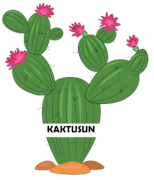
Kanadı Kırık Sevdalar

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1. Bölüm

Tulsa Uluslararası Havaalanı'na geldiğinde, Therese Matheson'ın ilk yaptığı, tuvalete gidip nemli bir kâğıt havluyla yüzünü silmek oldu. O sabah fazladan bir sakinleştirici daha almaması ya da kahvaltıda yediği krep ve yabanmersinlerini yememesi gerekirdi. Ya da henüz öğlen bile olmamış olsa da yolda durup kendine gelmesine yardımcı olacak bir şeyler içmeliydi. Ya da bir arkadaşını da kendisiyle gelmeye ikna edebilirdi.

"O kadar da korkunç değil," diye fısıldadı aynada, gözlerini kocaman açmış olan yansımasına bakarak. "Sadece çocukları, bahar tatilinden sonra almaya geldin. Paul'ün çocuklarını."

Genellikle Abby ve Jacob'ın, Paul'ün çocukları olduğunu kendine hatırlatması, rahatlamasına yardımcı olurdu. Paul, hayatının aşkıydı ve Paul'ün eski eşi, yaklaşık dört yıl önce, çocukları onlarla yaşaması için gönderdiğinde, Therese, hazır bir aileye kavuşacağı için bu fırsata dört elle sarılmıştı. Paul kısa bir süre sonra Afganistan'a göreve gönderildiğinde, Paul'e o dönene kadar çocuklara iyi bakacağına dair söz vermişti. Ama Paul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönmediğinde, anneleri de çocukları geri almak istemeyince şok olmuştu. Yine de elinden gelenin en iyisini yaptı. Sonuçta onlar Paul'ün çocuklarıydı.

Çocukların uzakta olduğu bu süreyi, velayeti nasıl bırakacağı konusunda tavsiye arayışı içinde geçirmişti.

Aynadaki yansımasında, gözlerindeki utancı görebiliyordu. Paul'e söz vermişti. Onları sevmek istiyordu. Bunu denemişti gerçekten ama sonunda elinde iki seçenek kalmıştı: Ya onlarla yaşayacak ya da ihtiyacı olan huzuru bulacaktı. Ya çocukların babasına verdiği sözden dönecek ya da kendi ruhundan vazgeçecekti.

Paul'ün ölümünün üstesinden gelebilmişti ama kızgın, agresif ve acılı çocukların üstesinden gelemiyordu.

Çocuğun, diye düzeltti. Çocuklar annelerini ziyarete gitmeden önce, Jacob, Therese'ye biraz da olsa sevgi hatta saygı göstermişti.

Tahammül edemediği Abby'ydi.

Derin bir nefes alıp bakışlarındaki utançtan kurtulmaya çalıştı ve tuvaletten çıkıp, asansöre binerek valizlerin alındığı kata çıktı. Gelen yolcu katında çok kişi yoktu. Havaalanlarındaki kavuşmaları özlemişti. Uçaktan inip kendisini bekleyen birilerini bulmak çok eğlenceliydi.

Karşısında onu gördüğüne sevinen birilerini bulmak... İki bina arasındaki köprüde yolcular ilerlemeye başladığında, Therese huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Çoktan cep telefonunda mesaj yazmaya başlamış olan ve ağır ağır yürüyerek yanındaki yolcuları yavaşlatan Abby'yi gördüğüne sevinmemişti. Jacob'ı gördüğünde hissettiği duygu da tam olarak mutluluk değildi. Ama yine de bunun bir başlangıç olduğunu söyleyebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uzun boylu ve geniş omuzlu Jacob'ın tek omzunda bir çanta sallanıyordu —altı günlük seyahati için sadece bu çantayı almıştı— ve kulaklarında da kulaklık vardı. İnsanlar onu on bir yaşında değil de, altı ya da sekiz yaş daha büyük sanabilirlerdi. Ve bunun tek nedeni de iri bedeni değildi. Aynı zamanda bakışları ve duruşu da buna neden oluyordu. Babasına o kadar benziyordu ki onu görmek, çoğu zaman Therese'nin kalbini acıtıyordu.

Jacob'ın yanında, Abby her zamankinden daha da minyon ve daha az iyi niyetli görünüyordu. Sarı saçlarının arasındaki ışıltılar yok olmuştu ve saç rengi platin sarıya dönmüştü. Hoş ama sert bir tarzda kesilmişti. Uçları keskindi. Arkası kısa, önü uzundu. Perçemi yoktu ama sol tarafı olduğu gibi yüzüne düşmek üzereydi —makyajlı yüzüne.

Kıyafetleri de değişikti. Therese, Abby'nin şortundan daha uzun bikiniler görmüştü. Bluzu da, neredeyse hiçbir yerini örtmeyen, sadece sahilde giyilebilecek olanlardandı. Parlak baskısı yarı transparandı ve omuzları düşüp durdukça, yeni siyah sutyenini ortaya çıkarıyordu.

Therese'nin nefes alma çabaları, sadece kesik nefeslerle sonuçlandı. Bir hap daha, ya da iki. Kesinlikle bir içki ve belki bir de sakinleştirici fena olmazdı.

Bakış açısını düzeltmek için sağa sola kayması gerektiğinde bile bakışlarını üvey kızından ayıramamıştı. Abby'nin teni oldukça bronzlaşmıştı. Bu da beyaz şortuna, platin sarısı saçlarına tam bir kontrast oluşturuyordu. Ve bir de ayakkabılarına…

Yeniden boğuk bir nefes verdi. Boyunu en az on santim daha uzatan, beyaz deri, bileğini çapraz bir şekilde saran ince ipler.

Ah, aman tanrım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese'nin yanındaki taşıma bandı gürültüyle çalıştı ve insanlar, valizlerini daha erken alabilmek için hızla yanından ilerlemeye başladı. Kendisine yaklaşan çocuklara doğru bir adım attı. İçindeki çığlığı bastırmaya çalışıyor ve yüzüne sıradan bir ifade yerleştirmek istiyordu. *Anneniz ne yaptığını zannediyor?*

Abby, Therese'ye doğru ilerlerken, neredeyse hiç yavaşlamadı. Yeni manikür yaptırdığı tırnaklarını oynatarak, "Benim çantalarım pembe. Kapıda bekliyorum," dedi.

Therese, onun gidişini izlemek için döndü ve sonra fısıldadı. "Aman tanrım."

Jacob, Therese'nin yanında durup kulaklıklarını çıkardı. "Çok korkunç değil mi?"

Therese, bir an için Abby'yi unutup üvey oğlunu inceledi. Gittiği günkü gibiydi. Hatta üzerindeki kıyafetler aynı bile olabilirdi. Catherine ile geçirdiği zaman, üzerinde bir etki bıraktıysa bile, bu Abby'deki kadar belirgin değildi.

Therese ona sarılabilmeyi ya da en azından eve hoş geldin dercesine, elini omzuna koymayı istedi ama Jacob buna izin vermemek için aralarına yeterince mesafe koymuştu. "İyi vakit geçirdin mi?"

Jacob omuzlarını silkti. "İyiydi. Pek bir şey yapmadık."

Tabii ki öyleydi. Catherine, Abby'ye yeni kıyafetler ve ayakkabılar alıp, onu solaryuma götürürken ya da saçlarını kestirip boyatırken, muhtemelen Jacob'a pek zamanları kalmamıştı.

"Sen gidip, arabayı getirirken, ben onun çantalarını alabilirim."

"Tamam." Therese birkaç adım atıp, geri döndü. "Çantaları neden pembe? Siyah valizlerle gitmişti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacob yüzünü ekşitti. "Annem ona yeni valizler aldı. Sadece şey insanlar—"

Therese bir süre sustu ve sonra devam etti: "Söyleyebilirsin."

"Sadece sıkıcı insanlar siyah valiz kullanırmış."

Therese zorla gülümsemeye çalıştı. "Pekâlâ, ben hiçbir zaman heyecan verici olmaya çalışmadım. Yine de onları getirdi değil mi?" Siyah da olsalar, valizler sağlamdı ve daha uzun süre kullanılabilirdi.

Jacob, Therese'ye gülümsedi. "Ben getirdim."

"Teşekkürler." Therese, bu kez Jacob'ın omzuna hafifçe dokundu. "Sizi ön tarafta beklerim. Kendisi taşısın, tamam mı?"

Jacob, kulaklığını takarken homurdandı.

Therese, havaalanından çıkıp kısa süreli park alanına doğru yürürken, yüzüne ılık bir rüzgâr vurdu. Parmak arası terlikleri düzenli bir ses çıkarırken, cep telefonunu çıkarıp Tallgrass'taki en yakın arkadaşını aradı.

Doğrudan sesli mesaj servisine yönlendirildi. Carly birkaç gün önce evlilik teklifi aldığı ve hâlâ kutlamalara devam ettiği için bu çok da şaşırtıcı değildi. Sinyal sesinden sonra, Therese telaşla konuştu, "Muhtemelen Dane ile meşgulsündür. O yüzden beni geri arama. Zaten bir süre konuşmak için müsait olmayacağım. Havaalanındayım ve ah, Carly, annesini ziyaret etmesi için on üç yaşında sevimli bir kız çocuğu gönderip; süslü, yirmi üç yaşındaki hayat kadınlarına benzemeye çalışan bir kadın buldum karşımda! Makyaj, yüksek topuklar, platin sarısı saç! Dövme yaptırdığından ya da pirsing taktırdığından korkuyorum. Ya da daha da uygunsuz bir şeyler yaptığından. Gerçi öyle olsa belli olurdu çünkü üzerinde bunu örtmeye yetecek kadar kıyafet yok!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese derin bir nefes aldı. "Tamam. Nefes alıyorum. Kontrol bende. Kendimi salıvermeyeceğim. Yine de, seni sonra ararım."

Therese, aracına ulaşınca, hemen içeri girip birkaç derin nefes daha almaya çalıştı. Otopark biletini almak için güneşliği indirdiğinde, her zaman orada duran Paul'ün fotoğrafına kaydı bakışları. Afganistan'da, haki renk tişörtü ve kamuflaj pantolonunun içinde ona gülümsüyordu. Koyu renk güneş gözlüklerini başının üzerine itmişti. Paul, bu fotoğrafı Therese'ye göndermiş, yazıcıdan çıkarttığı fotoğrafın arkasına da *Binbaşı Paul Matheson, Helmand Eyaleti, Güzel eşi Therese'yi yeniden göreceği güne kadar, günleri saymakta,* yazmıştı.

"Ah, Paul, keşke burada olsaydın. Dünyada hem Abby'yi hem beni seven tek insan sendin. Belki bir ateşkes sağlayabilirdin. Çünkü biz büyük bir savaş veriyoruz tatlım. Bana biraz güç ver, lütfen!"

Orada bir süre oturup bir şeyler hissedebilmeyi umdu. Küçük bir işaret alabilmeyi: küçük bir sıcaklık, cesaret, umut.

Hissedebildiği tek şey keder oldu.

Otoparktan çıkıp dönüş yapması ve havaalanının önüne gelmesi birkaç dakikasını aldı. Nefes alışverişleri normale dönmüştü ve dikiz aynasındaki yansımasından, yüzündeki şok ifadesinin kontrol altında olduğunu gördü. Gözlerindeki o ifadeyi de gördü. Yaklaşan çarpışmadan dolayı hissettiği korku ifadesini.

Çocuklar bekliyordu. Jacob valizleri almıştı. Abby, hâlâ mesajlaşıyordu. Arka koltuğun kapısını açıp içeri girene kadar mesajlaşmayı kesti. Emniyet kemerini takınca başını yeniden telefonuna eğdi.

Therese, Jacob'ın valizleri yerleştirmesine yardım etti. Siyah

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olanı kaldırmak kolaydı çünkü içinde sadece diğer siyah valiz vardı. Diğer pembeleri kaldırırken, Jacob'ın kasları iyice belirginleşti. "Teşekkürler Jacob."

Jacob, tam arka koltuğa doğru yürürken durdu. "Öne oturabilir miyim?"

Therese, önce gözlerini kırptı. Yıllardır çocukların şoförlüğünü yapardı ve ona hep kiralık sürücü gibi davranırlardı. Nadiren, yalnız kaldıklarında, Jacob öne oturur ve Therese'yle hiç konuşmaz ya da müzik dinleyip telefonunda oyun oynardı ama iki çocuk da arabada olduğunda, Jacob da arkaya oturur, Therese orada değilmiş gibi davranırlardı.

"Tabii ki. Olur." Bu, çok da büyük bir şey değildi ama daha önce de düşündüğü gibi, bir başlangıçtı.

***

Jessy Lawrence yan dönüp homurdanarak tek gözünü açtı. Gördüğü tek şey, soluk mavi renk ve etrafındaki kahverengi hat oldu. Gözlerini kapatıp bu ayrıntıyı düşündü. Koltukta uzanıyordu ve sabah olmuştu. Dairesinin güney tarafındaki pencerelerinden gelen ışığa dayanarak, sabahın ilerleyen saatleri olduğuna karar verdi. Cumartesiydi ve o yüzden gitmesi gereken bir yer ya da yapması gereken bir şey yoktu.

Hafifçe hareket edince üzerinde kıyafetler olduğunu fark etti. Her zaman uyurken giydiği kolsuz bluzu ve iç çamaşırı yoktu üzerinde. Ayağında da, boyunun kısalığını kamufle etmek için giydiği topuklu ayakkabıları vardı.

Çok az hareket etmesine rağmen, midesinin bulandığını ve başının zonkladığını hissedebiliyordu. Geçen kış geçirdiği soğuk algınlığından beri bu kadar kötü hissetmemişti. O zaman da çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

terliyordu ve en ufak bir hareketinde kusacağını düşünüyordu.

Ayakkabılarını çıkarmak için ayaklarını yatağa sürttü ve ayakkabılar, yerdeki halının üzerine sertçe düştü. Tabanı rahatlayarak gevşedi. Daha sonra sırtüstü yatıp gözlerini açtı ve çok yavaş bir şekilde oturmaya çalıştı. Midesi bulandı ve ağzına ekşi bir tat geldi. Elini hemen ağzına götürdü ve başı birden zonklamaya başladı. Beyin hücrelerinin çok önemli bir zarar görmemiş olmasını umdu ama bundan emin olamıyordu. Sonuçta bunu kendisine ilk kez yapmıyordu.

Evdeki sessizlik, onu hem rahatlattı hem de huzursuz etti. Ev hep boştu ve Jessy'nin de kendisini boş hissetmesine neden olurdu. Burada yalnız yaşıyordu. Yalnız uyuyordu. Yalnız hastalanıyor, yalnız kederleniyordu.

Evi, Tallgrass merkezindeki bir iş hanının ikinci katındaydı. Aslında bir şirket ile dişçi burayı birlikte kullanıyordu. Daha sonra bir dans okulu almıştı ve sonrasında da yirmi yıl boyunca bina boş kalmıştı. Binanın sahipleri burayı, özel konuta çevirmişti. Aaron, Fort Murphy'ye gönderildiğinde, baktıkları ilk ve son ev burası olmuştu. Yüksek tavanları, geniş pencereleri ve antik parkelerini Jessy ilk görüşte sevmişti. Pervazların eski mimari detaylarına, daha modernini bulamayacakları mutfak ve banyoya bayılmıştı. Ve bir de restoranlara, mağazalara ve barlara yürüme mesafesinde oluşuna.

Aaron burayı çok sevmemişti. Çocuklar için fazladan bir oda, çimlerini biçeceği ya da oyalanacağı bir bahçe istiyordu ama Jessy'yi seviyordu ve bu yüzden ev konusunda onunla hemfikir oldu. Ama kalıcı olmadığını söylemişti. Jessy hamile kalır kalmaz taşınacaklardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy hamile kalmamıştı.

Aaron, Afganistan'a on iki aylığına gitmiş ve on bir buçuk ay sonra ölmüştü.

Jessy o kadar üzülmüştü ki boğulduğunu düşünmüştü.

Kötü —daha kötü— hissetmek için saat çok erkendi. O yüzden dikkatli bir şekilde ayağa kalktı. Bir süre sallandı ve sonra yatak odasına doğru ilerledi. Kapının zili çaldığında, yolun yarısını gitmişti. Ses beyninde zonkluyordu. Arkadaşlarına, aşağı kapının anahtarını verdiği güne lanet etti ve yönünü değiştirip kapıya gitti. Gözetleme deliğinden bakmadan kapıyı açtı.

Ilena Gomez karşısında dikiliyordu. Sarı saçlarını gevşek bir şekilde arkasında toplamıştı. Merdivenleri çıktığı için yüzü kızarmıştı. Elleri belindeydi ve esnerken, hamile karnı normalden de büyük görünüyordu. Jessy'yi tüm dişlerini gösteren neşeli bir gülümsemeyle karşıladı ve karnını okşadı: "Hector ve benim karnımız zil çalıyor. Hazır mısın?"

Jessy neler olduğunu anlamaya çalışırken, gözünde belirdiğinden emin olduğu tuhaf bakışı silmeye çalışıyordu. Karnı zil çalmak acıkmak demekti; belli ki bugün Ilena ile öğle yemeğine gitmeye söz vermişti. O anda çıldırmış olmalıydı —ya da şu andaki gibi aklı başında değildi— çünkü cumartesi günleri hiçbir zaman pek iyi olmazdı.

Ama sözünden dönemezdi. Tabii ki, Ilena onu anlayabilirdi ama bu günlerde Jessy'nin hayatındaki bir numaralı kural; Salı Gecesi Margarita Kulübü'nden kimseye yüz çevirmemekti. Diğer bir deyişle, Fort Murphy Dullar Kulübü'nden kimseye. Onlar olmasaydı, geçtiğimiz yıl ayakta kalmayı başaramazdı ve tabii ki, bu iyiliği karşılıksız bırakmayacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana on dakika ver. İçeri girip otur." Jessy, midesinin ve başının kaldırabileceği bir hızla yatak odasına ve oradan da elinde bir ajandayla banyoya gitti. Bir: bir aspirin al. İki: dişlerini fırçalayıp ağzındaki şu korkunç tattan kurtul. Üç: elbiselerinden kurtul. Dört: duş al, giyin ve makyaj yap. Beş: çok gerekmedikçe aynaya bakma.

Hedefinden sadece dört dakika şaşarak oturma odasına döndü. Üzerine sıradan bir şeyler giydi. Kargo şort, bir tişört ve alçak tabanlı sandaletler. Kızıl saçları çok kısa olduğundan, eliyle düzeltmesi yeterli olmuştu. Makyajı da masum görüntüsüne uyacak kadar hafifti.

Dün gece ne yaptığını hatırlasa, kendisini daha masum hissedebilirdi.

Ilena, koltukta oturmuş, sehpanın üzerindeki dijital çerçeveyi tutuyor, Jessy'nin yıllar içinde çektiği fotoğraflara bakıyordu. "Güzel fotoğraflar çekmişsin. Şahane. Etkileyici."

"Bazen bir kraliçe gibi hissediyorum," dedi Jessy rahat bir tavırla.

"Bazen de bir hayalet gibi mi?" Ilena'nın bakışları, bunu tuhaf bulduğunu anlatır gibiydi. Bunda bir sorun yoktu. Jessy'nin birçok şeyi tuhaftı ama onu sevmekten henüz vazgeçmemişlerdi.

Jessy, çantasını her zaman asılı durduğu kapının yanındaki askıda değil de, yemek masasında buldu ve omzuna geçirdi. Ilena'yı fazla rahat koltuktan kaldırmak için ilerledi. "Ufaklık öğle yemeğinde ne istiyor?"

"Sanırım bugün peynirli makarna istiyoruz. Luca's'a ne dersin?"

"Çok güzel olur." Sade bir yemek. Jessy'nin o anda ihtiyacı olan tek şey rahat olmaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

"Onu da yanında götürmelisin."

Keegan Logan, kıyafetlerinin içinde olduğu çantayı kenara bırakıp zeytin yeşili çantasının içindekileri kontrol etti: dizüstü bilgisayarı, elektrik kablosu, evraklar, bir avuç dolusu CD. Çantanın fermuarını kapatınca, annesiyle göz göze geldi. "Dokuz saatlik yol."

"Birkaç saatte bir mola verebilirsin."

"O zaman on bir-on iki saate çıkar yolum." Ercella bunun üzerine de susmayınca, Keegan başka bir bahane daha buldu. "Benimle yalnız kaldığında rahat edemiyor."

Ercella ona donuk bir bakış attı. "Sen onunla rahat edemiyorsun demek istedin sanırım. Biraz uğraşsan bunun üstesinden gelebilirsin. Onunla yerde otur. Oyun oyna. Onunla konuş. Onu dizinde zıplat. Ah, Keegan, bebeklere nasıl davranman gerektiğini biliyorsun. Kız kardeşinin çocuklarının yanında seni gördüm."

"Evet, onları, eğlenilecek kadar büyüyene kadar görmezden geldiğimi de gördün. Ayrıca, onlar erkek." Kız kardeşlerinin ikisi de Shreveport'ta yaşıyordu. O yüzden çocuklarını da çok sık görmüyordu. Ve erkeklerle ilgili konularda iyiydi. Yeğenleri ona sanki onu çok iyi anlamış ve neyinin eksik olduğunu fark etmiş gibi bakmıyorlardı. Gözlerini iyice kısıp çığlık atmıyorlardı.

Mariah gibi yapayalnız görünmüyorlardı.

"Ayrıca," diye devam etti Ercella. "Ben şu adamla olan işi halletmek istiyorum. Şeyi…"

Annesi gözlerini kıstı ve bebeği daha da sıkı sardı. "Emin misin? Bunu iyice düşündün mü?"

Lanet olsun, son bir aydır bunu düşünmekten başka bir şey

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmamıştı. Mariah konusunda ne yapacağını düşünerek uyanmış, aynı şeyi düşünerek uykuya dalmıştı. İşe geç gidip erken çıkıyor, sosyal çalışanlarla Fort Polk'taki vaizle konuşuyordu. Mariah'yı düşünmekten başka hiçbir şey yapmıyordu.

Ve bir de çocuğun annesi Sabrina ile tanıştığı güne lanet ediyordu sürekli.

Onu bir zamanlar sevmişti ama sonra ondan nefret etmişti ve Mariah'yı terk edip gittiğinden beri ona çok öfkeliydi. Gerçi bu, Sabrina'nın umurunda falan değildi çünkü Keegan, ondan anneliğe mola vermeye karar verdiği zamandan beri haber alamıyordu. Keegan, neredeyse üç yaşındaki Mariah'yı, sosyal hizmetler çalışanı çocuğu kucağına verip neler yapması gerektiğini söyleyene kadar neredeyse hiç görmemişti.

Keegan, Sabrina'yı eline geçirebilseydi...

Keegan, bebeğe korkarak baktı ve sonra onu sanki oraya aitmiş gibi annesinin kollarına bıraktı. Sarı bukleleri, tombul yanaklarına güzelce dökülüyordu. Kahverengi gözleri, iki yaşındaki hiçbir bebeğin bilemeyeceği bir ciddiyetle bakıyordu Keegan'a ve Keegan belki de yüzüncü kez, bebeğin küçük kafasından neler geçtiğini merak etti. Eleştiri mi? Mariah'nın annesi bu konuda kesinlikle ustaydı. Hayal kırıklığı? Bu da Sabrina'da mevcuttu. Annesi gibi, bir gün Keegan ve Ercella'nın da hayatından yok olacakları mı?

Keegan suçluluk duygusuyla ürperdi çünkü aklından geçen tam da buydu. Oklahoma'daki tüm işlemler bittiğinde, Mariah'ya yeni bir aile bulunacaktı. Başka bir adam yere oturup onunla oynayacak ve onu dizinde zıplatacaktı. Başka bir adam ona âşık olup onu korumak ve güvende olmasını sağlamak için elinden geleni yapacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu rol, Keegan'a uymuyordu. O, bir baba olamazdı. Özellikle de başka bir adamın kızına.

Dikkatini özellikle Mariah'dan ve bu düşünceden uzaklaştırmaya çalıştı. "Ne zaman eve gidiyorsunuz?" Ercella'nın evi Leesville'e sekiz kilometre, Shreveport'a da on iki kilometre mesafedeki Natchitoches'deydi. Mariah geldikten sonra Ercella, Keegan'ın yanına taşınmış sayılabilirdi ama Keegan kasabadan ayrılınca, o da evine döneceği için seviniyordu.

"Mariah'nın eşyalarını hazırlar hazırlamaz. Ona diğer, yani asıl torunlarımın sevdiği ve senin de çocukken gittiğin tüm yerleri göstereceğim." Ercella'nın yüzünden pişman olduğu belli oluyordu. Keegan, annesini daha önce, Mariah'nın buraya kısa bir süreliğine geldiği ve hayatlarından çıkacağı konusunda uyarmış, annesi de bunu anladığını söylemişti. Ama yine de, çocuğun büyüsüne kapılması, beş dakikadan fazla sürmüyordu. Ona kalsa, kanıtlar aksini gösterse de, Keegan, Mariah'nın babasıydı ve Sabrina'nın kızı da sonsuza kadar bir Logan olacaktı.

Ama Keegan, sadece bu yüzden onun babasını bulmaya çalışmıyordu. Mariah, gerçek bir aileyi hak ediyordu. Ailesinin kim olduğunu bilmeyi. Ve ailesi Loganlar değildi.

"Tamam. Peki. Sanırım ben çıkacağım." Keegan yemek masasının diğer tarafına geçip annesine sarıldı. Kahvaltıdan kalan pastırmanın, parfümünün, temiz kıyafetlerin ve yeni banyo yapmış bebek kokusunun karışımını içine çekti.

Ercella da ona sıkıca sarıldı ve sonra da Mariah'ya doğru zorlukla gülümseyerek baktı. "Tatlım, Keegan'a veda etmek ister misin?"

Çocuk, her zamanki gibi Keegan'ı inceledi. Parmakları ağ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zındaydı ve Keegan'a sanki bir yaratıkmış gibi bakıyordu. Ona sarılmayacak ya da veda etmeyecekti. Sadece ona yargılar gibi bakacaktı. Keegan da annesi de bunu biliyordu.

Bu kez, Mariah ikisini de şaşırttı. Keegan geriye doğru gitmeye başladığında, Mariah Ercella'nın kollarından kurtulup Keegan'a doğru gitti ve kollarını boynuna sardı.

Keegan ne yapacağını bilemeyerek donup kaldı. Mariah'nın küçük bedeni çok yabancı geliyordu: çok yumuşak, sevimli ve masum. Keegan onu hiç kucaklamamıştı. Bir kez bile. Çünkü istememişti. Mariah onunla hiç konuşmamış ya da ona hiç sarılmamıştı. Sadece Keegan'ı tuhaf bir şekilde izlerdi. Ama şimdi sanki Keegan'ın gitmesine hiç izin vermeyecekmiş gibi sarılıyordu ona.

Ve bu çok güzeldi.

Ah, lanet olsun, Keegan'ın gerçekten yola çıkması gerekiyordu.

Keegan tam onu Ercella'ya vermeye kalkacakken, Mariah kendiliğinden annesinin daha tanıdık kucağına döndü. Boğazı düğümlenen Keegan gülümsemeye çalıştı. "Gitmem gerek."

"Tallgrass'a ulaşır ulaşmaz bana haber ver. Ve dikkatli ol."

Keegan başını salladı ve çantasını alıp evden çıktı.

Gideceği yeri navigasyona yazmıştı: 718 Cheyenne, Tallgrass, Oklahoma. Mariah'dan ayrıldığı için üzülüyordu. Gerçi Mariah, Ercella ile kendisiyle olduğundan çok daha mutluydu. Ve bu gerekliydi. Sabrina, Mariah'nın doğum belgesine babası olarak Keegan'ı yazdırdığı için, onun gerçek babasını bulmak Keegan'dan başka kimseyi bu kadar ilgilendiremezdi. Ayrıca, annesine de söylediği gibi, adamı tanımak istiyordu. Mariah'ya uygun olup olmadığını görmek istiyordu. Mariah'nın bir aileye ait olabileceğine emin olmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peki, ait olamayacağına karar verirse? diye sormuştu annesi. *O zaman ne olacak?*

"Ben, onun babası değilim."

Bunun içinden çıkamıyordu.

Ve bunu söylüyor olması, hissettiği suçluluk duygusunu azaltmıyordu.

***

Tallgrass'a doğru kuzeybatıya giderken, Therese çocuklara öğle yemeği için durmak isteyip istemediklerini sordu. Jacob istemedi ve Abby de onu duymazdan geldi. Therese, bol bol fotoğraf çekilip çekilmediklerini sordu. Jacob hayır dedi, Abby yine duymazdan geldi. Annelerinin nasıl olduğunu sordu. Jacob homurdandı. Abby bir kez daha duymazdan geldi.

Eve gittiklerinde ve Therese, Abby'ye daha en az birkaç yıl boyunca bu kıyafetleri giyemeyeceğini ve bu makyajı yapamayacağını söylediğinde, Abby onu daha fazla duymazdan gelemeyecekti. Therese de onu görmezden gelmeyi ve gözlerini tamamen kapatabilmeyi isterdi ama onun gözetimindeki hiçbir çocuk, evden bu halde çıkamazdı.

Tallgrass, Oklahoma eyalet olmadan önce de var olan küçük ve sevimli bir kasabaydı. Öncelikle çiftçiler için kurulmuştu ve ilk gelenler de toprak sahibi olabilmek için gelmişlerdi. Daha sonra petrol sahası çalışanları gelmişti. Son altmış yıldır da nüfusu üç katına çıkaran Fort Murphy'ye ev sahipliği yapıyordu.

Paul, buraya dört yıl önce gönderilmişti ve Therese de buraya âşık olmuştu. Paul'ün çocuklarına ve birlikte sahip olmayı planladıkları bebeklerine yetecek kadar büyük bir ev almışlardı. Çimleri biçilmiş bir ön bahçesi ile oyun oynamalarına, ailece piknik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmalarına yetecek kadar büyük bir arka bahçesi vardı. Ama bebekleri olmamıştı ve Paul'ün çocukları da bahçede oynamakla pek ilgilenmiyordu. Jacob futbol ve beyzbol takımlarında oynuyordu. Abby, bir aile olmadıklarını ona her fırsatta hatırlatıyordu.

Bir gün çocuklar gidecekti. Ya anneleri ya da büyükanne ve babaları onları geri alacaktı. Ya da Therese'nin kendi anne ve babası. Ya da bir mucize olup Abby insan gibi davranmaya başlardı. Ya da Therese, onu evlatlık verince huzura kavuşurdu. Bunların hiçbiri gerçekleşmezse ve sonraki beş yılı atlatmayı başarırsa, o zaman özgür olurdu.

Özgürlük daha önce hiç bu kadar güzel gelmemişti kulağına... ya da hiç bu kadar imkânsız görünmemişti.

Therese arabanın motorunu durdururken, "Abby, telefonunu bırak, valizlerini içeri götürüp boşalt," dedi.

Abby ya Therese'nin surat ifadesini görmediğini düşünerek ya da onun ne düşündüğünü umursamayarak, telefonunu küçücük cebine koydu ve arabadan inip bagaja doğru istemeye istemeye yürüdü. Yolun karşısındaki bahçede oturan liseli çocuklar birden dikkat kesildi. Gözlerini kocaman açıp ağızlarını açtılar.

Ah, Tanrı'm lütfen bu olmasın. Therese'nin zaten yeterince derdi vardı. Bu listeye bir de erkek çocukların eklenmesini istemiyordu.

Abby, pembe valizlerini eve doğru sürükledi ve kapıyı açık bıraktı. Çocuklar kendinden geçmiş gibiydi. Therese onlara bağırmak istedi, O, henüz on üç yaşında! Yukarıdaki odasına gidip Paul'ün 40 kalibrelik tabancasıyla geri dönmek ve Paul'ün bebeği için akıllarından bunu geçirecek olurlarsa, başlarına neler geleceğini onlara anlatmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun yerine onlara bakarak kaşlarını çattı ve siyah valizi alıp bagajı sertçe kapattı. Jacob'ın arkasından içeri girdi. Jacob, mutfaktan geçip çamaşır odasına gitti. Sırt çantasını açıp içindekileri çamaşır sepetine tıktı. Sonra da dolaptan bir şişe su aldı ve homurdanarak odasına gitti. Birkaç dakika sonra bilgisayarını açacak, kulaklıklarını takacak ve en son altı gün önce oynadığı oyununu heyecanla oynamaya başlayacaktı. Acıkana kadar da bir daha ortaya çıkmayacaktı.

Therese çantasını ve anahtarlarını mutfağa bıraktı, bir nefes verip daha yavaş bir şekilde merdivenlerden çıktı. Abby'nin kapısı açıktı. Yatağa uzanmış, ayakkabının içindeki tek ayağını beyaz çarşafın üzerine uzatmıştı. Diğer bacağını da havaya dikmiş, ayakkabısını hayranlıkla izliyordu. Her zamanki gibi en yakın arkadaşı Nicole ile konuşuyordu. Çok yakın bir zamana kadar, kasabadaki en havalı çocuk Nicole'dü. Abby, şüphesiz artık bu sıfatın kendisine ait olduğunu düşünüyordu.

"—çok eğlenceli," dedi Abby, Therese, kapıda durduğunda. "Saçımı ve bana aldığı kıyafetleri görmen için sabırsızlanıyorum. Ve ayakkabıları! Bu sayede senden bile daha uzunum. Koca bir günü spa'da geçirdik ve şimdiye kadar hiç bu kadar bronzlaşmamıştım. Ve hiç bu kadar güzel kıyafetlerim olmamıştı! Hayatımın en güzel haftasıydı."

Therese, elleri, yanlarına uzatıp öylece bekledi. O anda, ellerini göğsünün üzerinde birleştirip aşağıdaki çocuklara baktığı gibi, kaşlarını çatarak Abby'ye bakmak istiyordu ama o anda öfkelenmesi için bariz bir neden yoktu. Nasıl olsa, kısa bir süre sonra bir neden bulurlardı.

Sağ bacağını incelemekten yorulan Abby, onu çarşafın üzerine indirip diğer bacağını kaldırdı. Bileğini çevirip duruyordu. Gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zel bir bacağı ve bileği vardı. Bronzlaşmış ve incecik bir bedene doğru uzanan bacaklar. Onun on üç yaşında olması, Therese'nin otuz yaşında olmasından daha inandırıcıydı. İnsanların ilgisini çektiğinin daha çok farkındaydı. Therese'nin içindeki o eski genç kız, Abby'yi kıskanıyordu. O genç kızı yolcu eden kadın da, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklara dokunuyordu.

Yetişkin olan kadın gibi davranmaya çalışarak odaya girdi ve büyük olan valizi alıp yatağın kenarına koyarak açtı.

Abby, ona bakıp kaşlarını çattı:" Gitmem gerek Nicole. Yarın görüşürüz." Telefonu komodinin üzerine bırakıp yatakta oturdu ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Onlar benim çantalarım. Özel eşyalarım."

"Bu evde yaşıyorsun. Eğer bir günlüğün varsa günlüğün, cüzdanın ve yeniden düşünmem için bana bir neden vermediğin sürece de odan dışında hiçbir şey özel eşyan değil." Therese valizi açtı ve içinde hiç de tanımadığı kıyafetler buldu. En üstteki kumaşı kaldırdı. "Bu bir elbise mi, etek mi?"

Abby gözlerini devirdi. "Elbise. Ahh."

Therese başını sallayıp kumaşı bir kenara bıraktı. Daha sonra, üvey kızına ancak mucize eseri oturabilecek olan daracık bir kot çıkardı valizden. Ardında başka bir yığın daha görünüyordu. Therese'nin belinden ancak kasıklarına kadar gelebilecek kısacık şortlar ve yanlarında da herhangi bir çocuk için bile fazla dar ve dekolte olan bluzlar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Abby sonunda.

"Giyebileceğin kıyafetlerle, depoya gidecekleri ayırıyorum."

Abby yataktan hızla kalktı ve dengesini kaybetti. On santimetrelik topuklularla yürümeye zannettiği kadar alışık değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu yapamazsın! Onlar benim! Onları bana annem aldı."

Therese valizin içine eğildi ve en alttaki iç çamaşırlarını kucakladı. Hayır sıradan iç çamaşırı değildi bunlar. Çekici iç çamaşırlarıydı. Uyumlu takımlar. Bikiniler. Destekli sutyenler. Siyah, lacivert, kırmızı ve mor. Therese elinin titremesine engel olmaya çalışarak, hepsini yeniden valize tıktı. Ondan fazla iç çamaşırının içinden sadece iki ya da üç parçayı, yatağın üzerine bıraktı.

"Bunu yapamazsın!" diye tekrarladı Abby, Therese'nin elindeki sutyene uzanarak.

Therese, öyle bir bakış attı ki, Abby'nin geri adım atması gerekti. Suratını asıp, geriye doğru birkaç adım attı ve alt dudağını büzdü.

Therese bir süre ona dik dik baktıktan sonra, bakışlarını sutyene çevirdi. Dolgulu kuplara, siyah satenin çevresindeki kırmızı dantele ve önündeki etikete bakılacak olursa Catherine, Victoria's Secret ile uğraşmamış, doğrudan Frederick's of Hollywood'a gitmişti. On üç yaşındaki kızı için! Therese elindekileri valize koydu ve valizin kapağını kapatıp küçük valize dönmeden önce fermuarını çekti.

Abby, öfkeden titreyerek dolaba gitti. "Onları giymeme izin vermek zorundasın." Dolabın iki kapısını da açıp yumruklarını sıktı. "Başka hiçbir şeyim yok. Tüm kıyafetlerimi orada bıraktım çünkü bunu yapacağını biliyordum. Anneme de bunu söyledim."

Abby abartıyor sayılmazdı. Okul üniformaları ve kilisede giydikleri dışında, dolabı boş sayılırdı. Birkaç kot, anısı olan ama modaya uymayan birkaç eski bluz ve iki tane de ceket. Çekmecesinde de spor şortları ve iç çamaşırları vardı ama belli ki giderken her şeyi yanında götürmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O halde anneni arayıp hepsini postalamasını söylesen iyi edersin yoksa sürekli aynı şeyi giymekten sıkılacaksındır." Therese ikinci valizi inceleyip aşırı derecede yüksek üç topuklu ayakkabı ile iki kozmetik ürün çantasına el koydu. Ve sessizce yutkunarak hayatında gördüğü en küçük iki bikiniyi de aldı. Paul'ün öfkeli sesinin evde yankılanmıyor olmasına şaşırmıştı.

"Bunu yapamam çünkü hepsini attık."

Therese, Abby'nin yalan söylüyor olmasını umdu ama o ve Catherine'in bunu yapmış olma ihtimali çok yüksekti. Catherine, Abby'nin annesi olabilirdi ama olmak istemiyordu. Gerçek bir sorumluluk üstlenmeden, ara sıra arkadaşlık kurmak onun doğasına daha çok uyuyordu. Ve aralarındaki arkadaşlık da, Abby'yi Therese'ye karşı daha rahat kışkırtırmasını sağlıyordu.

"Eğer öyleyse, harçlıklarınla yeni kıyafet alman gerekecek."

Therese bir bağırtı daha duymayı umdu ama Abby sadece ona dik dik baktı. O anda, Paul'ün bebeğinden eser yoktu. Sessiz bir öfke. Kötü niyet. Saf nefret. Gözleri donuk gibiydi ve cüretkâr bir öfkeyle bakıyordu ona ama konuştuğunda, ses tonu Therese'nin alışık olduğu çığlıktan çok daha sakindi:

"Tanrı'nın dinlediğini düşünmediğim için çok fazla dua etmediğimi biliyorsun. Ama her gece tek bir şey için O'na yalvarıyorum: senin ölmen için."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2. Bölüm

Dalton Smith tüm hayatı boyunca Double D Çiftliği'nde huzur bulmuştu. Yalnız yaşamış, çok çalışmış ve ancak ihtiyaçlarını karşılayacak kadar para kazanmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Burası doğduğu yerdi. Büyüdüğü yer. Olması gereken yer.

Anne ve babası burayı terk etmişti. Çiftliğin usta ellere emanet olduğunu anladıkları anda, bir karavan alıp ülkeyi dolaşmaya başlamışlardı. Kışları güneye, yazları kuzeye gidip hoşlandıkları yerlerde molalar veriyorlardı.

Küçük erkek kardeşi Noah da muhtemelen gidecekti. Oklahoma State'te ikinci sınıf öğrencisi olan Noah, bir veteriner olmak istediğine karar vermişti. Noah, bunun elbette Tallgrass'ın yakınlarında bir yerlerde olacağını söylese de, Dalton kardeşinin birçok şeyi sevdiğini ve küçük bir kasabada yaşamanın sevdiği şeylerden biri olmadığını biliyordu. Ayrıca, Tallgrass'ta zaten yeterince veteriner vardı.

Diğer erkek kardeşi Dillon da gitmişti ama ondan kurtulduğuna seviniyordu.

Ama, kapıdan kovsan bacadan girer, diye bir söz de vardı.

Hayır, Dillon bir daha asla dönmeyecekti ve eğer dönecek olursa, Dalton onu çiftliğin sınırında bir silahla bekliyor olacaktı. Onun canına okuyup değersiz cesedini de yolun diğer tarafındaki arsaya atardı. Böylece annesine ikizini neden öldürdüğünü açıklamak zorunda kalmamış olurdu.

Öyle bir kardeşi varken, düşmana ihtiyacı yoktu.

Arkasına yaslandı. Gıcırtı, kuzeybatıdan esen rüzgârın ve ayağının ucunda horlayan köpeğin sesine eşlik etti. Avustralya çoban

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

köpeğini, dün sabah yolda patilerinde çizikler, pire, kene ısırıkları ve olması gerekenden on kilo zayıf bir halde yolda yürürken bulmuştu. Dalton köpek istemiyordu. Zaten ona bağımlı yaşayan yeterince dört ayaklı canlı vardı. Hatta bir de iki ayaklı vardı çünkü Noah'nın da okul masraflarını ödüyordu. Ama köpek, istenmediğini anlamamış ya da bunu umursamamıştı. Böylece Dalton'ın bir köpeği olmuştu.

Evin içindeki parkeler de gıcırdadı ve hemen ardından Noah kapıyı açıp dışarı çıktı. Hafta sonu için gelmişti ve ev işlerinden üzerine düşenleri fazlasıyla yapmıştı. İşi bitince, bir şişe su alıp sallanan sandalyesine oturan Dalton'ın aksine Noah, duşunu alıp ütülü kotu ile inci düğmeli gömleğini giymişti. Rodeo şampiyonu kemer tokası vardı kemerinin üzerinde. Güzel botlarını giyip şapkasını da takmıştı.

Dalton, kıyafetlerine bakarak, Noah'nın bu gece Tallgrass'ta eğleneceğini anlayabiliyordu. Buralı kızlar, bir saat uzaklıktaki şehirli kızların aksine, gerçek kovboy gibi görünen erkeklerden daha çok hoşlanıyorlardı.

Noah'nın parfüm kokusu, Dalton'a kendisinin kötü koktuğunu ve çok fazla terlediği için, teninin gerildiğini hatırlattı. Annesi, onu bu halde arka kapıdan bile eve almadan önce iki kez düşünürdü.

Noah, parmaklıklara oturdu. "Birkaç arkadaşla beraber akşam yemeği yiyip barda takılacağız. Gelmek ister misin?"

Dalton batıya doğru baktı. Noah ve arkadaşlarından on iki yaş büyüktü. Çocukken muhtemelen birçoğunun bezini değiştirmişti. Çılgınlar gibi yemek yiyip eğlenecekler ve güzel kızlarla takılacaklardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kızlardan biri de sıradışı yeşil gözleri olan sevimli bir kızıl mı olacaktı? Sanki kendisi için özel yapılmış gibi üzerine oturan kıyafetleriyle birkaç içki içtikten sonra, istekli bir şekilde en yakındaki otele gitmeyi mi teklif edecekti? Ve içki vücudunu terk etmeden önce, Dalton'a yaptığı gibi onların da adını unutacak mıydı?

"Hayır, teşekkürler."

"Ah, hadi ama. Bir şeyler içmek için dışarı çıktığını hiç hatırlamıyorum."

"Belki de dışarı çok fazla çıkıp çok fazla içtiğin içindir."

Noah, yüzündeki gülümsemeye engel olmaya bile çalışmadı. "Üniversite hayatı," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "En azından bizimle yemek yiyebilirsin. Gideceğimiz her yer, senin yapmayı planladığın şeyden daha iyi olacaktır."

"Hayır. Yorgunum."

Noah, parmaklıktan indi. Uzun boylu ve sırık gibiydi. Güçlüydü ama Dalton'dan daha inceydi. "Smith ailesinin sloganını biliyorsun. Çok çalış, çok oyna, çok yaşa, çok se—" Noah'nın yüzü birden kızardı ve şapkayı başına geçirdi. "Fikrini değiştirecek olursan, numaramı biliyorsun."

Çok sev. Dalton bunu iki kez yapmıştı. Dillon'ı en yakın arkadaşıymış gibi, eşini de hayatının sahibiymiş gibi sevmişti. Dillon, ailesindeki herkes için ölmüştü. Sandra da ölmüş, Fort Murphy Ulusal Mezarlığı'nın güneşli arsasına gömülmüştü. Afganistan'da ölmüştü.

Çünkü Dalton'ı, yaşamak isteyecek kadar çok sevmemişti.

Noah, çakıltaşıyla kaplı yolda arabayla ilerlerken, Dalton ayağa kalkıp, kapıyı itti. Botlarını çıkardı ve kirli kotunu indirip iki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sini de kapının yanına bıraktı. Kirli çorapları, yırtık tişörtü ve iç çamaşırıyla içeri girdi ve kaşlarını çatarak köpeğe baktı. "Geliyor musun?"

Köpek, sanki çok asil bir davet almış gibi kalktı, çöp kutusunun diğer tarafına geçip mutfağa doğru ilerledi.

Evet, Dalton'ın kesinlikle bir köpeği vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Saat beş buçuk olmuştu ve Therese oturma odasındaki en sevdiği rahat koltuğuna kıvrılmıştı. O sırada telefonu çaldı. Arayanın Carly olduğunu anlaması için ekrana bakması gerekmiyordu. "Happy Together" şarkısını daha dün en yakın arkadaşı için zil sesi olarak ayarlamıştı. Telefonu orada, okuyarak huzur bulmaya çalıştığı Kutsal Kitap'ın yanında bırakıp gitmeyi düşündü ama Margarita Kulübü'nü görmezden gelmemek genel bir kuraldı.

"Özür dilerim, önceki aramana yetişemedim." Carly'nin sesi her zamanki gibiydi. Sadece biraz daha hafiflemiş gibiydi. Daha mutluydu. Birkaç ay önce, o da şu anda Therese'nin içinde bulunduğu durumdaydı. Tabii ki Senden Nefret Ediyorum Prensesi yoktu onun başında. Sonra Dane hayatına girdi ve Carly artık yalnız değildi. Artık sadece bir dul değildi. Artık âşık bir kadındı ve Dane de onu en az kendisi kadar seviyordu. Bu, Therese'yi hem çok mutlu ediyor hem üzüyor hem de umutlanmasına neden oluyordu.

Kendisi için değil. O, aşk aramıyordu. Onun sadece cesarete, akıl sağlığına ve huzura ihtiyacı vardı. Ama Fia, Ilena, Marti, Lucy, Jessy, yani Margarita Kulübü'nün diğer bütün üyeleri, bunu hak ediyordu. Hepsi çok gençti. En büyükleri bile, hayatının geri kalanını yalnız geçirmemeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun değil," dedi Therese durgun bir şekilde. "Eminim bu öğleden sonra, benden daha fazla eğlenmişsindir."

"Kasabanın dışında, çok tenha bir yer biliyorum. Gelirken kürek ve el feneri getireyim mi?"

Therese hafifçe gülümsedi. "Gömmek için fazla diri. Gerçi aynı teklifi ona yapsan, balıklama atlayacaktır çünkü benim ölmem için dua ediyormuş."

Bir süreliğine sessizlik oldu. "Ah, Therese."

Carly'nin sesindeki acıma, Therese'yi çok üzmüştü. Gözleri nemlendi ve burnu yandı. Eğer kendisine izin verecek olsa, ağlayacağından emindi. Peki, bunun ne yararı olacaktı? Abby, Jacob ve Paul için kaç ton gözyaşı akıtmıştı ama bu neyi değiştirmişti?

"Bana platin sarısı saçlardan ve şu açık seçik kıyafetlerinden bahset. Bir de şu topuklular kaç numara? Kıyafetleri bana olmayabilir ama belki ayakkabılarını kullanabilirim. Dane şu yürüyüş ayakkabılarından hoşlanmıyor."

Therese kıkırdadı. "Bunu söylediğimi kimseye söyleme ama gerçekten mükemmel görünüyor. Yolun karşısındaki gençler, onu gördüklerinde donup kaldılar. Ama henüz on üç yaşında. Onun şey gibi, annesi gibi giyindiğini görmek babasının kalbini kırardı." Tabii ki Catherine bu kıyafetleri onaylamıştı. Bu, onun tarzıydı. Otuz küsur yaşındaki birçok kadına uygun olabilirlerdi. Ama henüz ergenliğe yeni giren bir kıza uygun değillerdi.

"Kıyafetleri aldın mı?"

"Evet. Çatı katındalar. Üzerinde *Eski Kumaşlar* yazan, köşedeki, en tozlu kutunun içindeler." Therese bir nefes verdi ve boşta duran eliyle başına masaj yaptı. "Pekâlâ, sen ve Dane'den ne haber?" Carly'yi en son salı günü görmüştü. Dane, takma bacağının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerinde diz çöküp The Three Amigos restoranının verandasında herkesin önünde ona evlenme teklif ederken. Herkesin içinde aşkını ve bağlılığını bu şekilde ilan etmesi sadece Carly'yi değil, herkesi duygulandırmıştı. "Seni eve mi götürdü?"

"Evet." Kelimeleri kısa olsa da, oldukça neşeliydi.

"Çarşamba gecesi, arabanın hâlâ garajda olduğunu gördüm. Yoksa salı mıydı?"

"Çarşamba gecesi aldım. Gece geç saatte."

"Bana evlenme teklif etti Therese," dedi Carly iç çekerek.

"Biliyorum tatlım, oradaydım."

"Tarih belirlemek istiyor. Yüzük almak istiyor. Jeff'in ailesiyle ve benim ailemle tanışmak da istiyor. Benimle gerçekten evlenmek istiyor." Carly'nin sesi çok heyecanlı ve şaşkın geliyordu. Therese bunu anlayabiliyordu. Paul kendisine evlenme teklif ettiğinde, o da böyle hissetmişti. Sanki üzerinden yüzlerce yıl geçmiş gibiydi. O kadar özel ve güzeldi ki, bir daha bu duyguları hissedip hissedemeyeceğini merak etti.

Birden yukarıdan sert bir kapı kapandı ve aşağı doğru ancak bir dinozorun çıkarabileceği güçte ayak sesleriyle biri inmeye başladı. Âşık olma fikrini aklından geçirmek için bundan daha kötü bir yer seçemezdi. Kendisine ayıracak vakti yoktu. Günlük hayatını sürdürebilmek bile çok fazla güç gerektiriyordu ve bunun için de ilaca ihtiyaç duyuyordu. Şu anda onun listesinde sadece hayatta kalmasına yardımcı olabilecek şeyler vardı. Ne yazık ki romantizme şu anda yer yoktu.

Abby merdivenlerden gürültüyle inip mutfağa doğru ilerledi. Oturma odasına ufacık bir bakış bile atmadı ama Therese ondan yayılan nefreti hissedebiliyordu. Kahverengi gözlerindeki nefret-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

le, Therese'ye bir bakışı bile onu un ufak etmeye yetecek gibiydi. *Geriye sadece tozu kalmış,* diyecekti polisler başlarını sallayarak, Meleğe Benzeyen Kız Çocuğu kenardan sevimli bir şekilde onlara bakarken.

Therese, üvey kızını zihninden uzaklaştırmaya çalışıp Carly'ye odaklandı. "Tarihi kararlaştırdınız mı?"

"Haziranın ilk hafta sonunu düşünüyoruz. Mart ayında tanıştığımız için bu erken bir tarihmiş gibi gelebilir ama…"

Carly'nin cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. Hayat kısaydı, zaman akıp gidiyordu falan. Kimse Jeff'in, Paul'ün ve diğerlerinin bu kadar erken öleceğini tahmin edemezdi. Bu yüzden aralarından sadece birkaçı bir aile sahibi olmuştu. Çok fazla vakitleri olduğunu zannediyorlardı. Bir orada bir burada görevlendirilmeler. Savaş elbette bitecekti ve birlikler çekilecekti. Eşleri eve dönecekti. Hep bir sonraki ay, bir sonraki yıl ya da bir sonraki görev yerini düşünüyorlardı.

Sorun şuydu ki bir sonrası olmayacaktı.

"Tallgrass'ta mı olacak?"

"Evet. Arkadaşlarım ve kilise burada. Onun arkadaşları dünyanın dört bir yanında. Annesi, Teksas'tan gelebilir ve benim ailemin de laboratuvarlarından çıkıp birkaç günlüğüne gerçek dünyaya karışmaları hiç fena olmaz." Carly sustu. "Mia ve Pop'a söyledim. Ağladık. Ama bunların bir kısmı mutluluk gözyaşlarıydı."

Carly, eski eşinin ailesiyle çok yakındı. Therese bunu kıskanıyordu. Çünkü onun Paul'ün ailesiyle olan tek bağı, Paul'ün üvey çocuklarıydı ki onları da Paul'ün anne ve babası büyütmeyi reddetmişti. Ama yine de Therese'nin bu konuda başarılı olmadığını düşünüyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese'nin çocuklarla ilgili aldığı son karar muhtemelen Paul'ün ailesi ile olan ilişkisini tamamen sona erdirecekti. Şu anda bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar veremiyordu.

"Jeff'in ailesinin seni hep seveceğini biliyorsun ve görünen o ki Dane de onları hayatınıza dahil etme konusunda istekli." Dane evlenme teklif ederken, *Peşinden koşacak Küçük Jeff'ler, Dane'ler ve Carly'ler olsun istiyorum,* demişti. Carly'nin, Jeff'i çok sevdiğini biliyordu ve bunun aralarında bir sorun teşkil edeceğini düşünmüyordu çünkü Carly'nin kendisini de çok sevdiğini biliyordu.

Therese bunu bir daha yaşayabilir miydi? Belki çocuklar gittiğinde olabilirdi. Belki hayatının kontrolünü yeniden eline aldığında. Ama mükemmel aşklar da orada öylece durmuş kendisini beklemiyordu tabii. Onlardan birine zaten sahip olmuştu. Carly'nin yaşadığının aksine, belki de kendisi sadece bir tanesiyle yetinmek zorunda kalacaktı.

"Tanışabilmeleri için düğünden önce gelecekler," diyordu Carly, Therese yeniden konuşmaya konsantre olduğunda. "Her şey yolunda gidecektir değil mi? Bizler yetişkiniz ve işlerin üstesinden gelebiliriz."

"Çok çok iyi olacak. Mia ve Pop, sırf seni mutlu ettiği için onu şimdiden sevmişler ve onu tanıdıklarında daha da çok seveceklerdir. Muhtemelen onu da, seni sahiplendikleri gibi sahiplenecekleridir."

"Umarım haklısındır," diye mırıldandı Carly. "Abby konusunda yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Sadece dua et."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her zaman ediyorum. Başka bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?" Therese derin bir nefes verdi ve cevabını tekrarladı. "Sadece dua et." Güç, cesaret ve sabır için.

***

Cumartesi geceleri Tallgrass, Oklahoma'da olmak çok da eğlenceli sayılmazdı.

Ama Keegan gelir gelmez bunun öyle olmadığını kanıtladı. Tallgrass, yaşadığı Leesville'den çok daha büyüktü ve kalabalık bir yol ile birçok iş sahasına bağlanıyordu. Günbatımına doğru kasabaya vardı ve merkeze doğru ilerledi. Her kasabada olan sıradan fast food restoranları, barlar ve kiliseler vardı ama bunun yanı sıra bir de gerçek bir kasaba havası vardı. Sadece ordu kışlasını var eden bir kasaba gibi değildi. Hareketli bir merkezi vardı; restoranlar açıktı, birkaç mağaza kapatmaya hazırlanıyor, insanlar sokaklarda geziyordu.

Petrol kulelerinin, sığır güden kovboyların, vahşi atların, buffaloların ve Kızılderili çadırlarının duvardaki resimleri, eski zamanlardan kalma soda çeşmesi reklamlarının yanında duvarları süslüyordu. Resimler sanki Dust Bowl kum fırtınasına, kuraklığa ve kasırgalara göğüs germiş gibi duruyor ve karşılaşacakları başka felaketlerle de yok olacağa benzemiyorlardı. Bu süreklilik hissi Keegan'ı etkilemişti.

Main Street'e doğru bir uçtan diğer uca doğru sürdü arabasını. Ulusal mezarlığı ve Fort Murphy'nin iki kapısını geçti. Daha sonra kasabanın güney ucundan kuzey ucuna doğru First Street'e uzandı. Önce yiyecek bir şeyler alacak ve sonra da bir şeyleri netleştirir netleştirmez kendisine kalacak bir yer bulacaktı.

Adresi zaten navigasyona işlemişti. Matilda adını verdiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gevşek Avustralyalı ses, iş hanlarının birkaç blok ilerisine doğru yönlendirdi onu. Ardından da konutların olduğu bir bölgeye geldi. Kasabanın bu bölümündeki evler çoğunlukla eski ve sağlamdı. Olgun ağaçlar, evlerin üzerine eğilmiş, bahçelerindeki çimler yeni biçilmişti. Kuzeybatıya doğru ilerledikçe, ağaçlar daha da büyüyor ve daha pahalı ağaçlarla yer değiştiriyordu. Sonunda kendisini 718 Cheyenne'in karşısındaki kaldırımın yanında buldu.

Ev iki katlıydı. Beyaz ahşap, koyu renk jaluziler, kiremit basamaklar ve bir çeşme. Evin kendi uzunluğunda bir verandası vardı ama çok geniş değildi. Annesinin evindeki, oturma odası görevi gören veranda kadar geniş değildi en azından. Köşede sallanan bir koltuk ve hasır bir sandalye, diğer tarafta da iki tane sallanan ahşap sandalye vardı. Veranda boyunca, kırmızı çiçeklerin olduğu büyük saksılar yerleştirilmişti.

Loş ışıkta, merdivenlerin solundaki bir metal, tuhaf bir şekilde parlıyordu. Bayrak asmak için hazırlanan bir yerdi. Verandanın etrafını ve garaja doğru giden yolu çiçeklikler çevrelemişti. Garajın hemen karşısına gümüş rengi bir minivan park etmişti. Görünürde bir oyuncak yoktu —üç tekerlekli araba ya da bisiklet, basketbol potası ya da yalnız başına duran bir kaykay da. Alt katlardaki odaların kalın perdelerinden içerideki ışık görünüyordu. Üst kattaki bir odada yanan ışık da jaluzilerin arkasından belli oluyordu.

O halde burası Mariah'nın babasının yaşadığı yerdi. Keegan, adamın adından başka pek bir şey bilmiyordu ve bildiği şey de pek cesaret verici değildi. Adam, Fort Polk'a eğitim için gittiğinde evliydi ve Sabrina ile ilişkisi olmuştu. Sonra Fort Murphy'deki evine dönmüş ve Sabrina da ondan bir daha haber alamamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabrina ona hamile olduğunu söylediğinde, adam cevap verme zahmetinde bile bulunmamıştı. Bir e-postanın gereksiz e-postalar kutusuna gittiğini düşünebilirlerdi ama dördü de mi gereksiz kutusuna gitmişti? Bu pek mümkün değildi.

Evi güzeldi. Keegan'ın maaşıyla alamayacağı bir evdi. Tabii ki binbaşı maaşı, çavuş maaşından daha yüksekti ve muhtemelen binbaşının eşinin de bir işi vardı. Ve evin büyüklüğüne bakılacak olursa, kendilerine ait çocukları da olmalıydı. Keegan dört ya da beş yatak odaları olduğunu tahmin ediyordu.

Göğsü daraldı ve klimanın derecesini arttırdı. Tam yüzüne gelecek şekilde ayarladı. Böyle bir evde, Mariah için de bir yer olmalıydı. Babası, onun varlığını şimdiye kadar yok saymış olabilirdi ve eşinin de Mariah'dan hiç haberi olmayabilirdi ama artık işler değişecekti. Sabrina onu terk edip gittiği gün, işler değişmişti.

Keegan içinde bir suçluluk duygusu hissetti. Eğer Tanrı'dan korkmuyor olsaydı, işleri bu hale getirdiği için annesine lanet okuyor olurdu. Keegan, Mariah'nın babası değildi. Onun annesiyle iki yıl flört etmiş ve Sabrina, binbaşıyla olan ilişkisini itiraf etmeden önce de bir yıl boyunca aynı evde yaşamıştı. Bu, Keegan'ın çocuğa karşı bir sorumluluğu olduğunu göstermiyordu. Mariah'nın gerçek ailesini bulmak onun görevi değildi. Sadece yapma ihtiyacı duyduğu bir şeydi.

Mariah'nın babasıyla konuşacak, ailesinin durumunu görecek ve ona uygun bir ev olacağından emin olacaktı. Mariah'yı terk etmiyordu çünkü Mariah zaten onun değildi.

Şimdi sadece o lanetli büyük ve derin bakışlı kahverengi gözleri aklından çıkarması gerekiyordu…

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Orada her şeyi izleyecek ama hiçbir şey öğrenemeyecek kadar uzun bir süre oturdu. Yeniden yola çıkıp Main Street'e doğru sürdü. Bir çizburger ve soğan halkası almak için restorana yanaştı ve kasabanın batı ucundaki bir otele doğru birkaç blok ileriye gitti. Gerçek bir eski tarz yol kenarı oteliydi ya da en azından öyle görünmesi için çabalanmıştı. Her bir oda için ayrı bir yapı vardı. Her birinin önünde soluk yeşil, katlanır bir metal sandalye duruyordu. Neon ışıkları yanıyordu ve havada parfüm kokusu vardı.

9 numaralı odanın anahtarı eğilmişti. Anahtarı deliğe sokabilmesi için biraz sallaması gerekti ama bir süre sonra mandalı düştü ve kapı açıldı. İçerisi lüks değildi ki zaten dışarıdan görünüşünden bu belli oluyordu. Ama içi döküntü de değildi. Sentetik kumaşla kaplı zemin temizdi. Yeri kaplayan halının üzerinde, yeni süpürüldüğünü gösteren izler vardı ve yatak düzgün bir şekilde örtülmüştü. Pis kokulu otellerin aksine, pasta gibi bir şeyler kokuyordu —annesinin yapışkan kurabiyeleri gibi bir şeydi bu.

Penceredeki soğutucu, Keegan'ın beklediği gibi sağır edici bir gürültüyle değil, hafif bir vızıltıyla çalışıyordu. Küçük buzdolabı, iki ocak ve musluktan oluşan küçücük mutfağında Keegan burada kaldığı sürece idare edebilirdi. Tabii ki umudu, bu sürenin bir gün olmasıydı. Gerçekçi olan da; bir hafta ya da biraz daha uzun bir süreydi.

Bu, sorun değildi. Kırk beş günlük izni vardı. Eğer hepsini de Mariah'nın bir yere yerleşmesi için harcaması gerekirse, harcardı tabii ki.

Akşam yemeğini yedikten sonra, çantasını aldı ve annesini aramak için cep telefonunu çıkardı. Annesi daha kasabaya girerken, Mariah ile birlikte Natchitoches'ye vardıklarını Keegan'a

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bildirmişti. *Tallgrass'a ulaşınca bana haber ver*, diye de eklemişti bir kez daha. Annesinin bunu söylediği zamanları hatırlayıp gülümsedi Keegan. *Temel eğitime ulaştığında haber ver. İznin bitince haber ver. Irak'a ulaştığında haber ver. Afganistan'a ulaştığında haber ver*.

Önlerinde baba figürü olmak için dört erkek ve kız kardeşi vardı ama hiçbiri de bunu önemsemiyordu. Ercella, Max Logan'dan iki kat daha erkekti. Kendi çocuklarına da, Mariah'ya da hem anne hem baba olmuştu. *Senin çocuğun olamaz mı,* diye sormuştu Ercella birkaç kez. *Gözleri seninkine benziyor*.

Bu, mümkün değildi. Sabrina, kayıtlara geçen en uzun hamileliği ya da sağlıklı ve normal bir bebekle sonuçlanan en kısa hamileliği yaşamadıysa.

"Tallgrass'tayım," dedi Keegan, annesi telefona cevap verdiğinde.

Arkadan televizyon ve çocuk sesleri geliyordu. Ercella nereye giderse gitsin, hep çocukların ilgisini çekerdi. Kendi çocukları ve torunları bir saat ya da daha uzak mesafelerde yaşadıklarından, cumartesi geceleri ve geldikleri diğer tüm zamanlarda da komşuların çocuklarıyla oynardı. "Güzel mi?" diye sordu Ercella gürültünün arasından.

"Yani, bir Natchitoches değil," dedi Keegan sakince.

"Tabii ki. Nasıl şey yapacağına karar verdin mi?"

Keegan soruyu onun yerine sessizce tamamladı: gerçekte değil de sadece kalbinde kendi torunun olan torununu bir başkasına nasıl vereceğime mi? "Adamla yarın öğleden sonra buluşup görüşürüm diye düşündüm."

"Ne? Gidip, 'Hey, benim kız arkadaşımla ilişkin olduğu zama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı hatırlıyor musun? Al bakalım, bir sigara, bu arada çocuğun bir kız,' mı diyeceksin?"

Keegan kaşlarını çatıp sessiz televizyona döndü. "Bunu tam olarak düşünmedim."

"Düşün. 'İki yaşında bir kızın var ve annesi onu istemiyor ve ben de istemiyorum ve—"

Ercella kelimelerin devamını getiremeden, Keegan bir hıçkırık duydu. "Anne, özür dilerim—"

"Biliyorum." Ercella'dan burnunu siliyormuş gibi sesler geldi. "Sana ait olmayan bir çocuğu büyütmek istemiyorsun. Bunu anlıyorum. Çok pahalı. Yıllarca sürecek olan bir sürü sorumluluk. Bu senin işin değil. Bunu anlıyorum Keegan."

Ama Keegan aslında içten içe bunu anlamadığını biliyordu. İlk başta, Keegan ona Mariah'dan bahsettiğinde ve onun yardımını istediğinde belki bunu anlıyor olabilirdi ama küçük kızı tanıdıkça tabii ki ona âşık olmuştu. Nasıl olmazdı ki? Anneye ihtiyacı olan çocukları sahiplenme duygusu onun kemiklerine işlemişti.

Tanrı biliyordu ya, Mariah'nın da buna çok ihtiyacı vardı. Hayatı boyunca buna neredeyse hiç sahip olmamıştı.

"Binbaşıyla konuşur konuşmaz sana haber vereceğim, tamam mı?"

"Mutlaka ver." Ercella derin bir nefes alıp sakin bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Şu çocukları evlerine gönderip Mariah'yı yıkamam ve yatmak için hazırlamam gerek. Ona iyi geceler dilemek ister misin?"

Keegan hayır diyemeden —bundan utansa da tam da öyle yapacaktı— annesinin sesi uzaktan geldi: "Seni dinliyor, bir şeyler söyle."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Selam Mariah." Keegan hafifçe öksürdü. "İyi vakit geçiriyorsun galiba. İyi geceler ve... tatlı rüyalar ve..." Keegan, annesinin çocuklarına söylediği klasik cümleleri hatırlamaya çalışırken, telefon gürültüyle yere çarptı.

Bir süre sonra Ercella telefonu yeniden aldı. "Dinliyordu. Sesini tanıdı. Bunu küçük gözlerinden anlayabiliyorum."

Tabii ki sesini tanıyacaktı. Geçtiğimiz ay boyunca her an onun sesini duymuştu. "Yarın konuşuruz anne. Seni seviyorum."

Annesi de onu sevdiğini söyledikten sonra, telefonu kenara bıraktı ve yatağa uzandı. Umudu, bu işi bir günde halletmek olsa da gerçekçi olmak gerekirse bir haftaya ihtiyacı olacak gibi gözüküyordu. En kötü senaryo ise Mariah'nın babasının sorumluluğu kabul etmesi için yetkililere başvurmak zorunda kalmaktı. Bu, annesinin kalbini kıracak olsa da, başka şansı kalmamış olacaktı.

Çünkü o, Mariah'nın babası değildi.

***

Pazar sabahı duaları, Therese'nin haftasının en önemli anlarındandı. Kilise, merkezdeki iş sahası ve evlerin arasındaki kısımdaki bütün blokları kaplıyordu. Geniş beton merdivenler, eski kumtaşı binaya doğru ilerliyordu. Alt katta sınıflar ve spor salonu vardı. Üst kat ise lekeli ve kavisli camları olan ibadethane katıydı. Therese her zaman sol tarafta arkadan üçüncü sıraya otururdu. Çoğu pazar günü Carly ile birlikte oturuyor olurdu. Abby ve Jacob da başka bir yerlerde arkadaşları ile otururlardı.

O sabah, Carly'nin olmamasına şaşırmamıştı. Dane ile birlikte hâlâ stratosferde bir yerlerde süzülüyor olmalıydı diye düşündü sıraya yalnız başına otururken.

Yalnızlığı çok uzun sürmedi. Koltuktan tanıdık bir gıcırtı gel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diğinde, çantasını yan tarafa daha yeni bırakmıştı. "Selam Therese. Nasılsın?"

Loretta Baxter bir binbaşıydı ve Therese'ye sadece varlığıyla bile hem acı hem tatlı bir his yaşatabilen nadir insanlardandı. LoLo daha önce bir AKBM'ydi —askeri kayıpları bildirme memuru— ve Therese'ye Paul'ün ölümünü o haber vermişti. O yüzden, Therese'nin hayatının en kötü anıyla özdeşleşmişti. Gerçi daha sonra birçok kez, Therese'ye danışmanlık, destek ve arkadaşlık yardımı yapıp iyi hissetmesini sağlamıştı.

Ayrıca, Margarita Kulübü'nün dışında olan ve yine de Therese'nin yalan söylemek zorunda olmadığı nadir insanlardandı. "Her şey daha iyi olabilirdi ama daha kötü olabilir miydi bilmiyorum."

"Abby'nin yeni saç stilini fark ettim. Ve rengini de. Ve bronzluğunu." LoLo, dizlerinin üzerinde birleştirdiği ellerine baktı. "Ve manikürü de benimkinden çok daha iyi görünüyor."

"Gözlerindeki öfkeyi de fark ettin mi?"

"Koridora doğru ilerlerken biraz öfkeli olduğunu düşünmüştüm. Yani annesinin evine yaptıkları ziyaret pek iyi geçmemiş galiba."

"Ziyarette sorun yok. Eve dönüş kısmı onun için berbat olan."

"Herhangi bir karar verdin mi?"

Therese, parmaklarını sıktı. Çocuklar Kaliforniya'dayken, askeri başsavcı ile resmi ofisinde görüşmüştü, kışlada ve sonrasında LoLo ile de konuşmuştu. Herkes Paul'ün çocuklarının velayetini bırakıp kendi hayatına sahip çıkma konusundaki isteğinden haberdar gibiydi. Çocuklar hariç.

"Henüz değil. Aslında Jacob ile biraz yol katetmiş gibi hisse-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diyorum. Onunla yaşamak sorun olmaz aslında." Kiliseye dikkatle bakmaya başladı. Tüm kalabalığa rağmen ortama tek bir şey hâkimdi: sakinlik.

En son ne zaman sakinliği hissetmişti? Paul'ün ölümünden çok uzun zaman önce. Asker eşi olmak hiç kolay değildi. Taşınmalar, eğitimler, görevlendirmeler, mecburi bağımsızlık, yalnızlık ve her daim kaybetme korkusu. En son sakinliği Tallgrass'a taşındıklarında hissetmişti galiba. Yeni bir kışla, ikisinin de anında sevdiği yeni bir kasaba, yeni fırsatlar ve yerleşir yerleşmez hamile kalma planları.

Sonra çocukların velayeti gelmişti.

Sonra görevlendirme.

Ve sonra da Paul'ün ölümü.

"Ama bunun Abby'ye neler hissettireceğini de düşünmen gerek," dedi LoLo sessizce.

Herkes tarafından terk edilmek. Jacob kabul edilirken, reddedilmek. Şu anda hissettiğinden bile daha fazla istenmeyen ve sevilmeyen kişi gibi hissetmek.

Therese derin bir nefes alırken, koro sahneye yerleşti. Papaz da vaiz kürsüsüne doğru ilerledi. "Bu, zor bir karar."

LoLo, Therese'nin elini sıkıca tuttu. "Doğru kararı vereceksin. Sana inanıyorum."

Papazın söylediği gibi başını önüne eğse de, içinden kendiyle alay ediyordu. İnanmak mı? Therese'ye mi? Kendisi bile kendisine inanmıyordu. Bir zamanlar dünyayı yönetebileceğini düşünüyordu ama gerçek şuydu ki daha önce hiçbir zorlukla karşılaşmamıştı. Önceden bildiği hayat kolaydı.

Tanrı'm, yeniden kolaylık istemiyorum. Sadece katlanılabilir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmasını istiyorum. Katlanılabilir bir hayat sürmek istiyorum. Lütfen.

Dualar ve ilahilerden sonra, topluluk pazar okulu için dağıldı. Çocuklar ve gençler yan kapılara doğru ilerledi. Anneler küçük çocuklarını kreşe götürdü. Bekârlar ve yaşlılar da kendi sınıflarına doğru gitti. Therese kendi kendine nerede olduğunu hatırlattı. Nicole'ün arkasından ilerleyen Abby'ye baktı. Başını öne eğmiş, alt dudağını büzmüştü. Çok çaresiz görünüyordu. Güzelliğiyle çok farklı görünüyordu. Yükü dayanılmaz boyutlara ulaşan bir melek gibiydi.

Pazar okulları enteresan olurdu. Vaaz teşvik ediciydi. Törenin en iyi yanı ilahilerdi. Eski ilahiler ruhuna işliyordu ve bu sabahkilerin de hepsi eskiydi. Huzur veriyorlardı. En azından en son ilahi içeride *Amin* sesleriyle son bulana kadar.

Ayağa kalktıklarında LoLo ona sarıldı. "Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa…"

"Numaran var." Therese de ona sarıldı.

"Bende de seninki var."

LoLo diğerleriyle de görüşmek için ilerledi. Kalabalık sivil ve askeri halkın, yüzyıllardır orada yaşayan ailelerle, üç yıl sonra oradan taşınacak ailelerden oluşuyordu. Eğer işler böyle gitmeseydi, Therese ve Paul de şu anda taşınmış olacaklardı. Therese yeni bir okulda öğretmenliğe başlamış olacaktı. Çocuklar yeni okullarına adapte olmaya çalışacaklardı ve birkaç yıl sonra yeniden taşınacaklarını biliyor olacaklardı. Göçebeler gibi. Jacob'ın bu hayata uygun olduğunu düşündü. Abby ise pek uygun değildi.

Vaiz ve eşiyle konuşup, genç papazla da görüştükten sonra, Therese çocukları dışarı çıkarıp arabayı işaret etti. Yolu yarıla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mışken, ortama ayak uydurup sessizleştiler. Therese sonraki birkaç dakikanın nasıl geçeceğini biliyordu: *Akşam yemeği için ne istiyorsunuz?* diye soracaktı. Jacob homurdanacak, Abby onu duymazdan gelecekti. Birkaç teklifte bulunacaktı: Jacob homurdanacak, Abby onu duymazdan gelecekti. Therese sonunda bir tercih yapacak, Jacob hiçbir şey demeyecek, Abby de aksi bir şekilde nefes alıp verecekti.

Genellikle Carly de onlarla olduğundan, bu rutin Therese'yi çok fazla rahatsız etmezdi ama Carly bugün orada değildi. Kiliseye gitmeyi tamamen bırakabilirdi ya da Dane ile başka bir yerlere giderdi. Kendi ailesinin pazar geleneğini oluşturup işe yaramaz Mathesonların pazar rutinlerinin bir parçası olmayı bırakabilirdi.

Bu ihtimal, Therese'nin içini acıttı. Carly onun en yakın arkadaşıydı ve hiçbir şey bunu engelleyemezdi. Ama Carly'nin âşık olması ve Dane ile mutlu olması bunu değiştirebilirdi.

Arabaya ulaştıklarında, Therese kapının kilidini açtı ve Abby de alışıldığı üzere arkaya oturdu. Jacob önce tereddüt etti ama sonra bir kez daha ön koltuğa doğru geldi. "Öğle yemeğinde Meksika yemekleri yiyebilir miyiz?"

Therese kemerini bağlarken birden durdu ve dikiz aynasından Abby'nin yüzündeki şaşkınlığı gördü. Yan taraftaki Jacob'ın da yanaklarının hafifçe kızardığını fark edebiliyordu. Sanki sıradışı bir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. Kemerini takıp arabayı çalıştırdı. "Tabii ki. The Three Amigos mu, Bueno mu yoksa başka bir yer mi istersin?"

"The Three Amigos." Jacob omuzlarını silkti. "Sen oraya her hafta gidiyorsun. Biz hiç gitmiyoruz."

Bu doğruydu. Çocuklar neredeyse her akşam evde yiyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedikleri dondurulmuş pizza ve hazır salata olsa bile. Aile yemeklerinin ne kadar huzursuz olduğu düşünülecek olursa, dışarıda yememeleri daha iyiydi. "Senin için sorun olur mu Abby?"

Abby'nin tek cevabı sessiz kalmak oldu. Therese park alanından geri geri çıktı ve çıkışta dizilmiş olan arabaların arkasına geçti. Jacob'a gülümsedi. "The Three Amigos, tamamdır."

Bir park alanının ortasındaki parlak renklere sahip restoran çok popülerdi ve pazar günleri kilise çıkışı da gelenek değişmemişti. Therese girişteki kadına adını söyledi ve sonra da lobideki mavi çiniyle döşenmiş çeşmenin yanında duran çocuklara doğru ilerledi. Abby mesajlaşmaya başlamıştı bile. Jacob da suya bakıyordu. Elleri cebindeydi.

Therese yanlarına gelince, Jacob ona baktı. "İnsanlar neden çeşmelere para atıyor?"

"Bu bir gelenek. Bozuk para atıp dilek tutmak." Bunun, Jacob için mantıklı bir cevap olmayacağını tahmin ettiğinden devam etti: "Bazı eski kültürler, suyun kutsal olduğuna inanırmış. Eğer senin için önemli olan bir şeyleri orada yaşayan Tanrı için feda edersen, o zaman o da sana karşılığında bir şey verir. İnsanlar için paradan daha değerli ne var?"

"Dileklerin gerçek olması için suya para atmak çok aptalca." Jacob kendini savunur gibi omuzlarını öne sarkıttı. Therese bu hareketi tanıştıklarından beri çok kez görmüştü ondan. Babasının neden gittiğini, neden başka bir kadınla yaşadığını anlamayan küçük bir çocuk. Bildiği tek evden alınıp ülkenin neredeyse öbür ucuna gönderilen, korkmuş bir çocuk. Metin olsa da, babasının mezarının başında kalbi kırık bir çocuk.

Therese ne diyeceğini bilemedi. Elini Jacob'ın omzuna koy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Çocuğun elini itmesinden korksa da, hafifçe sıktı omzunu. "Biliyorum. Ama bazen aptalca ya da saçma olan şeyleri yapmak eğlencelidir." Bir sessizlik oldu ve Therese elini çekti. "Babanla seni buraya ilk getirdiğimizde oraya bozuk para atmıştın. Yeni bir bisiklet ve bir oyun dilemiştin."

Jacob tam olarak yüzüne bakmasa da onu görebilmek için başını eğdi. "Peki, aldım mı?"

"O zaman değil ama Noel'de aldın. Gerçi o zamana kadar istediğin oyun değişmişti."

Jacob bir süre düşünüp yine omzunu silkti. "Ama bunlar küçük şeyler. Ve küçük şeyler dilek sayılmaz."

Hayır. Küçük şeyler satın alınabilir, ödünç alınabilir, takas edilebilir ya da satılabilirdi. Gerçek dilekler daha nadir, daha değerli ve daha uzun süreli olurdu... ya da çok da uzun süreli olmayabilirdi.

"Matheson, üç kişi," diye seslendi görevli, Therese'yi Jacob'ın son sözlerine cevap vermekten kurtararak. Ona gülümsedi ve genç kadına doğru gitmek için, çeşmenin yanından geçtiler. Abby de sessizce arkalarından geliyordu.

3. Bölüm

Keegan uzun zamandan sonra ilk kez koca bir sabahı hiçbir şey yapmadan geçirdi. Geç kalktı, uyandığında sokaktaki saat on biri vuruyordu. Sonra birkaç kilometre koştu. Köşedeki marketten bir protein bar ile Red Bull aldı ve oraya çöküp öğle yemeği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olarak bunları yedi. Eski metal sandalye paslanmıştı. Boyası güneşten solmuştu ve Keegan hareket ettiğinde, sandalyeden, annesinin bahçesindeki sandalyeleri gibi sesler geliyordu.

Büyüdüğü evin bir özelliği yoktu: ortalama yüz kırk metrekarelik, üç yatak odalı, bir oturma odası, bir salonu ve bir mutfağı olan, hor kullanışmış bir evdi. Ön verandası genişti ve renkleri uyumsuz sandalyeler olurdu verandasında hep. Böceklere karşı, sineklikler ve havayı serinletmek için de bir pervane. Arka tarafta, üzerinde hep oyun oynandığı için otların asla büyümediği büyük bir bahçe vardı. Orada da tuhaf sandalyeler ve masalar vardı. Ercella'nın hâlâ kullandığı bir çamaşır ipi, oyuncaklar: sandalyeler kadar paslı bir salıncak, eski bisikletler, kum havuzu ve taşınabilir bir havuz.

Annesi, onu ve kardeşlerini büyütmek için çok çalışmıştı. Keegan, beş çocuğun en büyüğü olmasına rağmen babaları ile ilgili pek bir şey hatırlamıyordu. Annesinin Max Logan dediği, ortalıkta dolanan bir adam. Büyükanneleri Dupree de boşa havayı tüketen işe yaramazın teki olduğunu söylüyordu. Ercella da beş numaraları bebeğin ardından annesiyle hemfikir olmuş olmalıydı çünkü artık adamın eve dönmesi ile ilgili umutlarından vazgeçmişti. Gerçi onunla hiçbir zaman boşanmamışlardı ve hâlâ ara sıra da olsa onunla ilgili iyi şeyler düşünürdü.

Ve Ercella, ne Keegan'ın ne de diğerlerinin kendilerini istenmeyen çocuk gibi hissetmelerine asla izin vermemişti. Lanet olsun, Ercella bir çocuğun istenmeyebileceğini hayal bile edemezdi.

Peki, Keegan binbaşına ne diyecekti? Peki binbaşı, Mariah'yı istemezse? Sabrina'yı hatırlamazsa? Eşinin, aldatıldığını öğrenmesini istemezse?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ya Mariah'yı almayı reddederse? Mahkeme bile istenmeyen bir çocuk için onu zorlayamazdı. Ordu, çocuğun ihtiyaçlarını karşılardı ve tüm imkânlardan yararlanmasını sağlardı. Ama bu imkânlar, bir aileye sahip olmadığı gerçeğini değiştirmeyecekti.

Keegan bitkin bir şekilde çöplerini topladı ve duşa gitmek için soyundu. Otelden ayrılana kadar, Mariah'nın babasına haberi nasıl vereceğini bulamazsa, bunu yolda düşünürdü. Baskı altında her zaman daha iyi çalışmıştı.

Tıraş oldu, kotunu ve siyah gri tişörtünü giydi. Koşu ayakkabılarını ayağına geçirdi. Kendine aynada birkaç dakika baktıktan sonra, çenesini sıkıp döndü. Gitme zamanıydı. Kaçınılmazı ertelemenin bir anlamı yoktu. Mariah'ya karşı yapmakla yükümlüğü olduğu tek sorumluluğu yerine getirme zamanıydı.

Kapıdan çıkmak, kapıyı kilitleyip arabasına gitmek beklediğinden daha zordu. Uzaklaştıkça, arabayı daha da yavaş sürüyordu. Bu, *kaçınılmazdı* değil mi? Baba olmak istemiyordu. Baba değildi. Ve bu, Mariah'nın hayatındaki en güzel şey olabilirdi. Babası ve babasının eşi, onu hayatlarına severek almak isteyebilirlerdi. Hak ettiği anne ve baba onlar olabilirlerdi. Onu sevip üzerine düşer ve bir prenses gibi davranabilirlerdi. Ve o zaman Keegan da kendi hayatına devam ederdi. Herkes için en iyi sonuç bu olurdu.

Araç yine garaj girişindeydi. Kaldırıma doğru çekti. Bu sefer evin karşısındaydı. Arabanın motorunu durdurdu. Derin bir nefes aldı. Ellerini kotuna sürttü. Anahtarı alıp dışarı çıktı.

Bahçe yeşildi ve bitkiler çiçek açmıştı. Yürürken bazılarının güzel kokularını alabiliyordu. Bazılarıysa kokmuyordu. Havada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ufacık bir rüzgâr bile yoktu. Çiçeklerin üzerinde ve saksıların kenarında daha yeni sulandıklarını gösteren su taneleri parıldıyordu. İçeriden hayal meyal bir müzik sesi geliyordu.

Ön kapıda durdu ve elini zile doğru uzattı. O anda Louisiana'da evinde olmayı dilese de, zile bastı. Zil uzakta yankılandı. Kapı hızla açıldığında, aklından bir sürü düşünce geçmişti.

"*Ne?*" Kapının eşiğinde on iki-on üç yaşlarında minyon sarışın ve sevimli bir kız duruyordu. Mariah'nın ten rengine ve sarkık dudaklarına sahipti. Kalçasını eğmiş, tek elini de beline koymuştu. Yüzünden bıkkınlık, sinir ve gerginlik akıyordu. Keegan'ın kız kardeşleri de, onun yaşındayken böyle öfkeli olurlardı.

"Binbaşı Matheson burada mı?"

Kız, önce kahverengi gözlerini kıstı ve ardından da Mariah gibi dik dik baktı ona. Sanki onu çok iyi anlamış ve neyinin eksik olduğunu fark etmiş gibi. Acaba birazdan Mariah'nınki gibi kulak parçalayan bir çığlık mı atacaktı?

Attı ama Keegan'a değil. Başını eve doğru çevirip bağırdı, "Thereseee!" Cevap beklemeden döndü ve gürültüyle merdivenlerden çıktı.

Yani Mariah'nın, kötü bir gün geçiren ya da ergenlik döneminden geçen üvey bir kız kardeşi vardı. Güzel. Her küçük kızın bir ablaya ihtiyacı olurdu değil mi? Duygusal, yaramaz bir ablaydı ama yine de ablaydı.

Kapı uzun koridora ve oradan da mutfağa doğru açılıyordu. Sol taraftaki iki kanatlı geniş bir kapıdan oturma odasının ve salonun bir kısmı görünüyordu. Parkelerin bir kısmı halıyla kaplıydı. Mobilyalar güzeldi ve bir sürü aile fotoğrafı vardı. Binbaşı, eşi, kızı ve bir de erkek çocuk. İki çocuk da babalarına benziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve Mariah'ya.

Keegan'ın bakışları yeniden oturma odasına döndü ve oradan da şömine rafının üzerine. Bir fotoğraf daha vardı. Sert görünüşlü binbaşı tören üniformasını giymişti ve yanında da bir bayrak ve bir sürü madalya ve rozet vardı. Üzerinde kamuflajın olduğu, güneş gözlüklerini başının üzerine ittiği ve gülümsediği bir fotoğrafa daha baktı. Onun yanında da—

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Keegan çenesini sıktı. Koridordan kendisine doğru yaklaşan kadına bakmaya çalıştı. Kadın uzun boylu ve zayıftı. Kahverengi saçlarını arkaya doğru taramıştı. Üzerine oturan soluk renkli bir kot ile Keegan'ınkinin birebir aynısı bir tişört giymişti. Keegan, tişörtün büyüklüğüne bakarak bunun eşine ait olduğunu düşündü ve sonra yeniden şömine rafına baktı. "Ben… ben, şey…

Kadın bir cevap beklerken, kaşları ela gözlerinin üzerinde yükseldi. Somurtkan kızının aksine, kadın sevimliydi ama daha yuvarlak ve kadınsı bir şekilde. Ve biraz ürkmüştü galiba.

"Ben Binbaşı Matheson'ı görmeyi umuyordum," dedi Keegan. Yapması gereken bir sonraki şey, evde olup olmadığını sormaktı ama bu cümleyi kuramadı. Çünkü cevabı zaten biliyordu.

Kadının gözlerinden hisleri okunabiliyordu. Üzgün bir şekilde gülümsemeden önce, zorlukla yutkundu. "Bilmiyorsunuz." Buraya kadar rahat söylemişti. Devamında sesi titredi. "Paul, Afganistan'da öldürüldü."

***

Öldürüldü. Ah, tanrım. Tabii ki Keegan, şöminenin üzerindeki bayrakta Altın Yıldız'ı gördüğü anda bunu anlamıştı. Mavi Yıldız, görevli aileler içindi —annesinin ön camında bir tane vardı— ve Altın Yıldızlı bayrak da sevdikleri geri dönmeyen aileler içindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan, Binbaşı Matheson'ın ölmüş olabileceğini hiç düşünmemişti. Demek ki bu yüzden Sabrina ile hiç iletişime geçmemişti. O yüzden Mariah'dan hiç haberi olmamıştı. Binbaşının da karısını aldatan her pislik gibi olduğunu düşünmüştü: sadakatsizliğinin sonuçlarını görmezden gelen biri olduğunu.

Ölü. Kızını yok saymak için bundan daha iyi bir sebep olabilir miydi?

Binbaşının eşi —dul eşi— Keegan'dan bir cevap bekliyordu. Doğru kelimeleri bulması biraz zamanını aldı. "Üzgünüm." Keegan bunları söylese de ve kadın da bu sözleri binlerce kez duymuş gibi başını sallasa da, Keegan kendisini suçlu hissediyordu. Üzgündü. Binbaşının öldürülmüş olmasına bile üzülmüştü. Lanet olsun, savaşta birçok kişi ölmüştü ve her biri ülke için büyük kayıptı.

Ama en çok da kendisi için üzülmüştü. Planlarının tamamı suya düştüğü için üzgündü. "Kızın burada, adı Mariah. Ona iyi bak," diyemeyeceği için üzgündü. Bu, binbaşı için çok büyük sorun olmazdı. Gerçi dul eşi için bundan pek emin olamıyordu.

"Teşekkürler," dedi kadın kibarca. Bir an için tereddüt etti ve sonra geriye doğru bir adım attı ve oturma odasını işaret etti. "İçeri girmek ister misiniz?"

"Evet, teşekkürler," dedi Keegan farkında olmadan. O anda tek ihtiyacı olan ne yapması gerektiğini düşünüp karar vermesi için sakin bir yerde olmaktı. Bu yolculuğun olumlu sonuç vereceğine güvenmişti. Matheson'ın karşı koyacağını ama en sonunda ikna olacağını ve Mariah'nın da sonunda yeni bir evi olacağını düşünmüştü.

Fazla şey umut etmişti. Mariah'nın babası yoktu. Hiçbir şey o kadar kolay değildi. Belki de izninin geri kalanını Sabrina'yı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulmaya çalışarak geçirmeliydi ama kadın zaten kızını daha önce bir kez terk etmişti. Bunu bir kez daha yapmayacağından nasıl emin olabilirdi?

Ayrıca Sabrina hayatının yarısını kaçıp saklanarak geçirmişti. Leesville'de yaşadığı dört yıl, on beş yaşından beri sabit bir yerde geçirdiği en uzun zaman olmuştu. Görüşeceği bir ailesi yoktu ve hayalini kurduğu bir sürü yer vardı: Los Angeles, San Diego, New York, Chicago, Miami, Las Vegas, Honolulu, Acapulco.

"Ben Therese Matheson," dedi binbaşının dul eşi, Keegan'ı oturma odasına doğru götürürken. İlk adını biraz fazla vurgulamıştı, az önceki öfkeli ergenin yanlış tonlamasını düzeltir gibi. Elini uzattı.

"Çavuş Keegan Logan." Keegan tokalaşmayı kısa kesti. Tıpkı Matheson ailesi ile iletişimi için planladığı gibi. O birkaç saniyede bile Therese'nin elinin beklediği kadar yumuşak olmadığını fark etti. Teni ılık ve hafif sertleşmişti. Tırnakları soluk pembeydi ve uçları beyazdı. Sağ elinde yüzüğü vardı. Büyük turuncu bir taşı olan altın bir yüzük ve hemen yanında da aynı taştan bir bilezik vardı.

Sol elinde de alyans var mıydı? Keegan geriye doğru bir adım atınca gördü. Evet, altın bir alyans. Yanında da büyük bir tek taş vardı. Çok güzeldi ama kadına yakışmamıştı. Onunki gibi zarif bir ele, daha zarif bir taş gerekirdi.

Keegan o anda soruna odaklanmalıydı. Güzel bir kadının, özellikle de bir dulun dikkatini dağıtmasına izin vermemeliydi.

Therese elini çekince, Keegan da elini kotuna silme gereği hissetti. Daha önce biriyle tokalaşmanın elini terlettiğini hiç hatırlamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese, şöminenin yanındaki bir sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı. Annesinin çocukları oturttuğu, rahat sandalyelerdendi bu. Keegan da karşısındaki sandalyeye oturdu. Bu, fazla rahat değildi. Dik bir şekilde durdu. "Ne zaman olduğunu sorabilir miyim?"

Therese'nin ela gözlerindeki üzüntü belli oluyordu. "Üç yıl önce. El yapımı patlayıcı."

"Üzgünüm," dedi Keegan yeniden.

"Onu ordudan mı tanıyordunuz?"

Keegan yalan söylemeyi sevmezdi ama doğruyu söylemenin ne gereği vardı ki? *Aslında hayır, onu, kız arkadaşımla yattığı için tanıyorum. Evlilik yemininizi bozdu ve sizi aldattı. Bir de bir eve ve aileye ihtiyacı olan bir kız çocuğu var.* Doğruyu öğrenmesi, kadını incitmekten başka bir işe yaramazdı. Zaten yeterince incinmemiş miydi? "Irak ve Afganistan'daydım. Siz ve çocuklarınız için çok zor olmalı." Keegan, aile fotoğraflarından birini işaret etti. Kız, çok fazla olmasa da bugün olduğundan daha mutlu görünüyordu. Erkek çocuk somurtuyordu.

Therese fotoğrafa birkaç dakikalığına bakıp hafifçe gülümsedi. "Paul'ün çocukları için çok zordu. Onu çok özlüyorlar."

Paul'ün çocukları. *Bizim* ya da *benim* değil. Eşinin başka bir ilişkisinden olan çocuklarını büyütüyordu. Başta istemiş olacağı ama sonradan, eşinin çocuklarıyla kalakaldığı düşünülürse, kendi çocuğu olmaması büyük şanssızlıktı.

"Fort Murphy'de mi görev yapıyorsunuz?"

"Hayır. İzindeyim ve bu arada Paul'ü görebileceğimi düşündüm. Şu anda Fort Polk'tayım."

Therese hafifçe gülümsedi. "Oraya eğitim için birkaç kez git-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ti. Sevmedi ama ben her zaman New Orleans'a o kadar yakın olmanın kasabada ve kışlada yapamadıklarını yapmasına fırsat vereceğini düşündüm."

Keegan rahatsız olarak yutkundu. Leesville'i o da sevmiyor olabilirdi ama oraya bağlıydı. Oralıydı. Matheson, başkasının şehrine laf etmeden önce, kendi şehrine bakmalıydı.

"Orada ne yapıyorsunuz?"

"AMİ 68 Whiskey." Askeri Meslek İhtisası, Savunma Departmanı'nda meslek uzmanlığına verilen isimdi. Baş harfler ve sayılar yeterliyken, neden uzun uzun söyleyecekti ki?

Therese tek kaşını kaldırınca, Keegan ekledi. "Savaş doktoruyum."

Therese'nin yüzünde sevimli bir ifade belirdi ve Keegan, o anda ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Bir doktor, savaş turları, gördüğü şeyler, kurtardığı hayatlar, başka yere gönderdiği ya da ölürken yanında olduğu insanlar. Tehlikeden çok, annesini telaşlandıran şey buydu: herkesi kurtaramamakla nasıl başa çıkabiliyordu?

"Zor iş."

"Hepsi öyle."

Therese ona bir süre bakıp başını yana eğdi ve, "O yüzden mi Paul'ü görmek istemiştiniz? Görevdeyken olan bir şey yüzünden mi?" diye sordu.

Matheson, resmi görevli olmayan biriyle arkadaşlık kurmayacak biriydi. Bu, Keegan'ı şaşırtmamıştı. Birçok asker, alt rütbelileri yok sayardı. Komutaları altındaki insanlara emirler verirler, onların hayatını tehlikeye sokarlar ama onlarla arkadaşlık kurmazlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet." Bu, yalan değildi. Matheson, Fort Polk'taki son eğitimindeyken, Keegan görevdeydi ve lanet bir şeyler olmuştu. Ama Therese, Keegan'ın savaştaki bir olaydan bahsetmek istediğini düşünüyorsa, bu sorun değildi. Bu yanlış düşünce Keegan'a uyardı.

Keegan ayağa kalkınca, Therese de otomatik olarak kalktı. Bir dansçının inceliğini değil de gücünü anımsatan bir hareketle kalkmıştı. Therese Matheson güçlü bir kadındı. Bazı kadınlar, eşleri göreve gittiğinde bu gücün farkına varırlardı ama Keegan, Therese'nin kendi gücünün farkına, eşiyle tanışmadan çok çok önce vardığını düşünüyordu. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Annesinin nezaket öğretileri onu devam etmeye zorluyordu. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Ben de." Therese onunla birlikte kapıya kadar yürüdü. Keegan, verandaya doğru adımını atarken, Therese, kollarını karnının üzerinde birleştirmişti. "Fort Polk'a sağ salim ulaşırsınız umarım."

"Teşekkürler."

Ama Keegan'ı endişelendiren, geri dönüş yolu değildi. Mariah ile ne yapacağıydı.

***

Therese, kapıyı misafirin arkasından kapattı ve sonra da onu izlemek için dar pencerelerdeki, kalın perdenin arkasına doğru ilerledi. Üç yıldan fazla zaman geçmiş olmasına rağmen, birilerine Paul'ün öldüğünü söylemek hiç kolay değildi. Kendisinin ya da Paul'ün bir arkadaşı olması ya da tamamen bir yabancı olması hiç fark etmiyordu.

Keegan Logan. Güzel isimdi. Ona yakışıyordu. Otuz yaşında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değilse bile, otuzuna basmak üzereydi. Açık kahverengi saçlarının tıraşa ihtiyacı vardı. Teni bronzdu ve gözleri de şaşırtıcı bir şekilde maviydi. Sıradan kıyafetlerinin içinde bile ordunun gücünü yansıtıyordu —dik duruşu, belirgin kasları, sert çenesi ve üniformasının hakkını verecek kadar sıkı bedeni. Çok uzun değildi. Bir seksen olabilirdi ve normal şartlarda kesinlikle çevresine kendinden emin, güvenilir ve etkileyici bir hava yayıyordu.

Ve muhtemelen normal şartlarda, metrelerce uzağındaki kadınların bile nabızlarını hızlandırıyordu. Therese'nin nabzı uzun zamandır hızlanmayı unutmuştu. Ama bir gün yeniden hızlanacak olursa sebep kesinlikle böyle bir adam olabilirdi. Therese'nin mavi gözlere ve belirgin kaslara karşı bir zaafı vardı.

Keegan'ın parlak ve siyah arabasına binişini izledi. Keegan uzaklaşırken, Therese de kapıya yaslanıp kendi geleceğini düşündü. Ne kadar geç olursa olsun, bir gün kendini Carly'nin yerinde bulabilirdi. Bir adamla ilgilenip ona âşık olabilirdi. Bir yanı bunu çok istiyordu. Ama diğer yanı başka bir adamı sevmeye katlanıp katlanamayacağını merak ediyordu çünkü Paul ile öğrendiği gibi, sevmek, kaybetme riskini de beraberinde getiriyordu. Bunu bir kez daha kaldıramayacağını düşünüyordu.

Üst kattan gelen bir ses dikkatini dağıtınca, midesinde bir huzursuzluk hissetti. Düşüncelerinden sıyrıldı. Bir zamanlar huzursuzluk ona çok uzak bir duyguydu; sadece okuldaki sınavlar için gerilir, bir arkadaşıyla tartıştığı için pişman olur, üniversitedeki erkek arkadaşı başka biriyle görüşürse diye korkardı. Ama artık bu çok sıradan bir duyguydu. Sinirleri çok gergindi. Mide kasıntısı. Kararsızlık. Korku.

"O adam kimdi?" Abby merdivende durmuş, bir yarı tanrıça

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi öfkeyle ona bakıyordu. Babasını soran birisine kapıyı açmak onun için ne kadar zor olabilirdi ki? Mantıken, Therese bunun zor olacağını anlayabilirdi —*kendisi* için de zor olmuştu— ama Abby'nin yüzüne yansıyan herhangi bir acı ifadesi yoktu. Sadece sinir vardı.

"Babanın bir arkadaşıydı."

"Babamın arkadaşı olan biri nasıl olur da babamın öldüğünü bilmez?"

Babamın öldüğünü... Çocuklar genellikle bu cümleyi kullanmazlardı. Hatta Paul'ün ölümüyle ilgili neredeyse hiç konuşmazlardı ama konuştuklarında da başka sözcükler kullanırlardı. *Ölüm* kulağa çok ağır geliyordu. Geri dönüşü olmayan bir yol gibiydi.

"İnsanların iletişimleri kopabilir. Irak'ta tanışmışlar. Baban buraya dönmüş. Çavuş Logan da görevlendirildiği yere gönderilmiş. Bir daha yolları kesişmemiş."

"O halde arkadaş değillermiş."

"Birileriyle iletişiminin kopması, artık onları önemsemediğin anlamına gelmez. Lisedeki en yakın arkadaşımı on yıldır görmedim ve beş yıldır da onunla hiç konuşmadım ama eğer yeniden bir araya gelecek olsak, hiçbir şey değişmemiş gibi olur."

"Bir şeyler *değişmiş* demek ki. Öyle olmasa onu görürdün ya da araşırdınız." Abby homurdandı. "Ne istiyormuş?"

O sırada, Therese'nin başı ağrımaya başladı. Abby'nin ses tonu, vurguları, lazer keskinliğinde işliyordu Therese'nin kulaklarına. Parmaklarını şakaklarına bastırdı ama başının zonklamasına bu iyi gelmedi. "Görüşmek." Therese öyle tahmin ediyordu. Birlikte savaşan insanların her zaman konuşacakları şeyler olurdu. Cevaplanacak soruları ya da paylaşacak acıları…

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abby abartılı bir, "Hıh!" ile saçlarını savurdu ve dönüp koridorda kayboldu. Muhtemelen bir dakika sonra, odasının kapısı çarpacaktı. Eve döndüğünden beri, Therese ile girdiği en uzun diyalog bu olmuştu.

Therese'nin aspirine, kafeine ve şekere ihtiyacı vardı. Öğle yemeğinden sonra, kasabadaki en sevdiği pastane olan CaraCakes'te durmuş, taze pişirilmiş ekmekler ve kurabiyeler almıştı. Kurabiyeler, Therese'nin moralini düzeltmeye hep yardımcı olurdu. Mutfağa gidince, kendisine bir bardak nane çayı koydu ve pembe siyah CaraCakes kutusunun içinden ilk kurabiyesini aldı. Yulaflı ve üzümlü ikinci kurabiyeye başlarken, kahverengi şekerin mucizesini hissetti ve aspirine gerek olmadığını düşündü.

Therese çok düzenli bir insandı ama bu sabah kiliseye gitmek dışında düzenini bozmuştu. Genellikle vaktini alan şeyleri — çamaşır, faturaların ödenmesi, işe hazırlanma— bahar tatilinde yapmıştı. Jacob'ın yanında getirdiği kirli kıyafetler hariç, dikkatini vermesi gereken bir şey yoktu. Kitap okuyabilirdi. Yürüyüşe çıkabilirdi. Abby'ye bahsettiği o eski arkadaşıyla telefonda konuşabilirdi.

Onun yerine dışarı çıktı. Evlerinin çok güzel bir ön verandası vardı. Ama arka bahçede sadece küçük beton bir alan vardı. Bu da Therese ve Paul'ün planlarından biriydi: betonu basınçlı delgi ile delip balıksırtı şeklinde tuğla yerleştirmek ve Therese'nin içlerini güzel ve alev çiçeği ya da sarmaşık gibi büyüyen bir şeylerle dolduracağı çiçek saksılarının etrafını alçak bir duvarla örmek. Bahçeyi yeniden tohumlamayı da düşünmüşlerdi. Parmaklığın kenarını krep mersin çiçekleriyle kaplayacaklardı. Therese canlı renkleri ve ince dallı ağaçları severdi. Paul de çiçekler açtıktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra geriye kalan tuhaf görünüşlü tohum kapsüllerini.

Yapabildikleri tek şey, güzel bir bahçe mobilyası takımına yatırım yapmak olmuştu. Nisan ayı gelmişti ve Therese henüz sarı çiçekli minder örtülerini getirmemişti. Verandayı düzenlemesi için birilerini tutmayı düşünmemişti. Çiçeklere ve krep mersinlerine bile bakmamıştı.

Çocuklarla ilgili bir karar verememişken, arka bahçenin ne önemi vardı ki?

Çayı uzun ve yalıtımlı bir bardakta olmasına rağmen, güneşin altında oturmak için ahşap bir sandalye çekene kadar, bardak terlemeye başlamıştı. Therese sandalyeye oturdu, gözlerini kapatıp, başını arkasına yasladı ve güneşin sıcaklığını içine çekerek içindeki sessizliği hissetmeye çalıştı.

Ama bu imkânsızdı. Abby ve Jacob'ın velayetlerinden vazgeçerken atacağı ilk adım, anneleriyle konuşup onları isteyip istemediğini öğrenmek olacaktı. Therese, Catherine ile konuşmak zorunda kalmamak için elinden geleni yapıyordu. Kadın, bencillik ve sorumsuzluk konusunda âdeta uzmandı. Yetiştirilecek iki çocuğu varken, *kendisine ait* zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Babaları öldüğünde yanlarında olmayı reddetmişti çünkü kendisi çok acı çekiyordu. Abby'nin mutsuzluğundan habersizdi ve iki çocuğun da Therese ile yaşamayı istememeleri hiç umurunda değildi. Ve Abby'ye aldığı o kıyafetler…

Bencil ve sorumsuz. Ve yine de Therese velayeti ona hiç düşünmeden verebilirdi. Bu, onu kötü kalpli üvey anne mi yapardı?

Catherine onların annesi, dedi içinden kısık bir ses. Başka bir kısık ses de ona karşı çıktı. Onları Catherine doğurmuştu. Ama önceki dört yıl boyunca onlara annelik yapmamıştı. Birçok açı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan öksüz sayılırlardı. Catherine onları isteyerek terk etmişti. Paul ise istemeden. Ama sonuç değişmiyordu.

Paul, onları Therese ile bırakmıştı. Hayatta en çok sevdiği üç insanın ikisini, üçüncüsüne emanet etmişti. Paul, ona çok güveniyordu ve bu da Therese'nin kendisine güvenmesine neden oluyordu. Artık bu inancını kaybetmiş olması canını acıtıyordu.

"Şekerleme mi yapıyorsun yoksa erkenden bronzlaşmaya başlamak mı istedin?"

"Ben ve bronzlaşmak? Bunun sağlıksız olduğunu bilmiyor musun? Ben günlük D vitamini takviyemi alıyorum." Therese gözlerini yavaşça açıp Carly'yi kapının yanında dururken buldu. "Kendine bir bardak çay al ve tezgâhtaki kurabiyeleri de buraya getir."

Arkadaşı, birkaç dakika önce Therese'nin üzerine ayağını uzattığı sandalyeye oturunca, Therese ona uzun uzun baktı. Carly, kadınları ya da erkekleri kendisine birkaç kez baktıracak kadar etkileyici bir güzelliğe sahip değildi ama Therese her zaman, onun çok zarif bir güzelliği olduğunu düşünmüştü. Bu öğleden sonra Carly tam anlamıyla parıldıyordu ve bunun da güneşle hiçbir ilgisi yoktu.

"Âşık olmak sana yakışmış." Therese, arkadaşının ses tonundaki kıskançlığı duymamış olmasını umuyordu.

"Bana âşık olan birine âşık olmak bana yakıştı."

"Dane nasıl?"

"Toparlanıyor," dedi Carly sırıtarak.

Adam, aylarını bacağını kaybetmeye alışmaya çalışarak geçirmişti ve ondan öncesinde de Afganistan'daydı. Birçok erkeğin mümkün bile olamayacağını düşündüğü kadar uzun bir kadınlar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan ve aşktan uzaktı. Carly bundan daha da uzun bir süredir kimseyle birlikte olmamıştı. Ama artık o süreç sona ermişti. Therese sesindeki kıskançlığın duyulması ya da belli olmasını önemsemeden bir nefes verdi. Carly ve Dane artık mutlu bir hayat süreceklerdi. Carly muhtemelen önümüzdeki ay gerçekleşecek olan düğünden hemen sonra hamile kalacaktı. Mümkün olan her anın tadını çıkarıp her anı çok iyi değerlendireceklerdi çünkü ikisi de hayatın nasıl pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyorlardı.

Evet, Therese kıskanıyordu. Tüm Margarita Kardeşleri onu kıskanıyordu. Carly için çok seviniyorlardı ama onu bir o kadar da kıskanıyorlardı.

"Bu sabah kiliseyi kaçırdım. Ve akşam yemeğini de."

"Seni özledik."

"Gitmekten vazgeçmeyi düşünmüyorum. Sizinle hem kiliseye hem de akşam yemeğine."

Therese bunun aklına hiç gelmediğini, Carly'nin hayatında Dane'in varlığının çok şeyi değiştirse de, arkadaşlıklarını hiç etkilemeyeceğini bildiğini söylemek istiyordu ama bunu yalan söylemeden yapamazdı. Margarita Kulübü'nün temel kadrosu bunu zaten konuşmuştu. Tuhaf bir şekilde Carly ve Dane tanıştıkları gün bunu konuşmuşlardı. Konuşma gerçekleştiği anda hiçbiri, Carly'nin zaten Bay Doğru ile tanıştığını bilemez, tahmin bile edemezlerdi.

Öyle bile olsa, bir korku vardı. Tüm grup, ama özellikle de Carly, Jessy, Ilena, Fia, Marti, Lucy ve Therese, eşlerinin öldüğü dönemde birbirlerine çok destek olmuşlardı. Birbirlerinin en iyi arkadaşları, kız kardeşleri, aileleri olmuşlardı. Hayatlarına girecek yeni bir adamın onları etkilemeyeceği konusunda birbirlerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ikna etmişlerdi ama yine de bundan endişe ediyorlardı.

Çünkü Carly'nin sözleri üzerine yaşadığı rahatlamayı belli etmemesi imkânsızdı. Sandalyeye iyice yayıldı ve ellerini sıktı.

Carly, kutudan bir tane kurabiye seçip eve doğru baktı ve kısık bir sesle, "Kapıyı Abby açtı. Saç kesimi mükemmel. Bir yetişkin gibi görünüyor ve çok güzel. Yarın okuldaki çocukların dilleri tutulacak," dedi.

"Hatırlatman için teşekkürler. Baş ağrımı geri getirdin."

Carly hiç pişman görünmüyordu. "Ben erkek çocuk istiyorum. Küçük kızlar çok sevimli ve mükemmel oluyorlar ama genç kız olduklarında, ergen erkeklerle uğraşman gerekiyor. Ben erkek çocuklar istiyorum."

"Paul, onun büyüyeceği zamanları hiç düşünmemişti. Ona göre, Abby hep babasının küçük kızıydı. Eğer Abby'nin bir gün birileriyle çıkacağı, âşık olacağı aklına gelecek olsaydı da kesinlikle bu düşünceleri hemen aklından kovardı. Eğer bugün Abby'yi görecek olsa, bu düşünceleri yok sayması mümkün olamazdı." Therese soğuk bir şekilde konuşmaya devam etmeden önce çayından bir yudum aldı. "Eğer onu dün görecek olsaydı, Abby sonraki on yılda odasında kilitli kalırdı. Ah, Carly, ben ona yaşına hiç uygun olmayan kıyafetler giydiren annesinin yanına göndermeyi mi düşünüyorum bu kızı?"

Carly, ona uzun bir süre baktı. "Bilmiyorum. Düşünüyor musun?"

Bazı kararları vermek çok kolaydı. Üniversiteden sonra Georgia'da bir iş teklifi aldığında, kabul etmesi yaklaşık altmış saniyesini falan almıştı. Böylece Montana'dan ve ailesinden çok uzağa taşınmak zorunda kalacak olsa da bundan hiç pişmanlık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duymamıştı. Paul ve arkadaşlarıyla, kendisinin bozulan arabasına yardım etmesi sayesinde tanıştıktan sonra, akşam yemeği teklifini kabul ederken ikinci bir kez düşünmemişti bile. Bundan da asla pişmanlık duymamıştı. Onun mezarının yanında, ciddi yüzlü bir generalin kendisine verdiği bayrağı tutarken bile.

"Çocuklarla ilgili her düşünce midemin kasılmasına neden oluyor. Onları burada tutmak da, göndermek de. Abby üniversiteye gidene kadar bir beş yılın daha şu son iki yıl gibi geçeceğini düşünüyorum ve buna tahammül edemiyorum. Onları görmediğimi, hayatlarında neler olup bittiğini bilmediğimi, yeniden terk edilip edilmediklerini bilmediğimi düşünüyorum ve buna da tahammül edemiyorum." Konuşurken, Therese'nin gözleri yaşarmıştı ve sıkışan göğsü nefes almasını zorlaştırıyordu. "Paul'ün ne diyeceğini düşünüyorum—" O kadar derin bir nefesle bitirdi ki konuşmasını, boğazı acıdı.

"Ah, tatlım, Paul sana, elinden gelenin en iyisini yaptığını söylerdi. Onlara bir ev verdin ve güvende olmalarını sağladın. Onları danışmana götürdün. Denedin Therese. Herkesin elinden gelen ancak bu kadar olabilirdi." Carly'nin bakışları derinleşti. "Anneleri ile büyükanne ve babalarının yaptığından bile fazlasını yaptın."

Bu sözler, Therese'yi biraz da olsa rahatlattı. Ama bahçeyi komşunun bahçesinden ayıran parmaklıklara bakarken, aklında bir sürü lanet şüphe vardı. Bitmeyen bahçe, unutulan planlar, hayal kırıklığına uğratan bir hayat. Şu anda bir çözüm bulana kadar her şeyi beklemeye almış gibiydi. Therese değiştirmediği müddetçe hiçbir şey değişmeyecekti ve o da bunu yapmanın doğru yolunun ne olduğunu bilmiyordu. "Sadece kafam çok karışık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yaparsan yap, arkanda olacağımı biliyorsun," dedi Carly. "Ama tatlım, belki de bu kadar dağınıksan, şu anda doğru bir karar vermeye hazır değilsindir. Belki daha fazla dua edip daha fazla düşünmeli ve danışmana daha fazla görünmelisin. Bilmiyorum, belki de çocukları oturtup, onlara seçeneklerini sunabilirsin: Kendinize gelip insan gibi davranın, bu ailenin sorumluluk sahibi bir üyesi gibi hareket edin ya da gidin."

Arkadaşlarının birçoğu böyle düşünüyordu. Therese bunu kaç kez duymuştu? *Benimle böyle konuşan çocuk kim olursa olsun, bir tane vururum. Annem hiçbir zaman böyle konuşanlara tahammül etmemiştir. Bu tür davranışların sonuçlarına katlanmalılar.*

Therese onlara daha sert davranabilirdi. Tabii ki bunu biliyordu ama psikologlar, papazlar ve terapistler ona Abby ve Jacob'ın acılı çocuklar olduğunu birçok kez hatırlatmışlardı. Yetişkin olan Therese'ydi. Çocuklara fazla yüklenmemesini söylemişlerdi ve o da öyle yapmıştı. Paul'ün tahammül etmeyeceği şeyleri yapmalarına izin vermişti. Çocuklar, Therese'nin sabrının sınırlarını zorlamışlardı ve o, hiçbir zaman sinirlendiği anlarda onlara sesini yükseltmemiş, elini kaldırmamıştı.

Abby ise bunu beceremişti. Therese hâlâ Abby'nin kendisine sinirle attığı tokadı yanağında hissedebiliyordu. Bu da aralarındaki sözde ilişkinin dönüm noktasıydı.

İşte sorun da buradaydı: Eğer ilişkilerinin dönüm noktasıysa, neden Catherine'i hâlâ aramamıştı?

***

Mathesonların evinden çıktıktan sonra Keegan, Main Street'e dönüp arabaya servis yapan restoranın birinde durup siparişini verdi ve annesini aradı. Ercella, ikinci çalışında açtı telefonu ve

selam vermeden konuşmaya başladı. "Onunla konuştun mu?"

Keegan güneş gözlüğünü çıkarıp, burnunu ovdu. "Hayır. Ölmüş."

"Ah, Tanrı'm, onun günahlarını affet. Ailesinin de." Annesi Matheson'ın ruhu için birkaç dua daha mırıldanıyordu şüphesiz. Birkaç ay önce, çocuğuna sahip çıkmadığı için ona kızıyordu. O zamandan beri her gün, dünya üzerinde baba sıfatına sahip bir insanın nasıl olup da böyle sevimli küçük bir kız çocuğuna sahip çıkmayacağını merak etmişti. Keegan da *benim gibi bir pislik* diye düşünüyordu da o zaman. Ama annesi şimdi adam için dua ediyordu.

"Eşiyle tanıştın mı?"

"Evet."

"Zavallı kadın. Kapısına gelip ölmüş kocasını soran bir yabancı..."

Zavallı kadın. Therese Matheson'ın, Keegan'ın aklına getirdiği ilk düşünce bu değildi halbuki. Güzel. Seviyeli. Yaslı ama hayata tutunan. Güçlü duran. Eşinin önceki, ilişkisinden olan çocukları yetiştiren. Kendi çocukları olmasını da istiyor muydu? Matheson'dan çocuklarının olmasını?

Şımarık bir genç kız ve birkaç yaş daha genç görünen bir erkek çocuk vardı. Çocukların bebeklik zamanlarını görmek ister miydi?

Bunu aklından bile geçirme! Eğer Therese eşinin ihanetinden ya da evlilik dışı kızının varlığından haberdar değilse, bunu Keegan'dan duymamalıydı. Onun kahramanının anısını berbat etmeye niyeti yoktu.

Annesi düşüncelerini okumuş gibi sordu. "Mariah'yı biliyor mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu söylemek çok zor.

"Ve sen de ortaya çıkıp bunu ona söyleyemezsin. Eğer bilmiyorsa, muhtemelen kalbi kırılır. Peki, şimdi ne olacak? Eve gelmeden önce geceyi orada mı geçireceksin?"

Birileri arabanın kapısını tıklattı. Hemen orada doğuracakmış gibi görünen kızıl saçlı hamile bir kadın, pencereye vurdu. Keegan pencereyi açtı. "Bekle anne."

"Çizburger, peynir topları, büyük vişne suyu," dedi kız neşeyle. Paketi adama uzatıp on dolarını aldı. O da muhtemelen geçimini sağlamaya çalışan bir asker eşiydi. Ülkenizi savunmak, özellikle de aileler için düşünüldüğü kadar çok para kazandırmıyordu.

"Üstü kalsın," dedi Keegan telefonu yeniden kulağına götürmeden önce.

"Ee?" Ercella devam etti.

Eve gidiyordu. Gitmemesi için bir neden yoktu. Geceyi bile burada geçirmesine gerek yoktu. Yorgun değildi. Leesville'e kendi yatağında uyuyacağı bir saatte ulaşabilirdi.

Birkaç hafta daha işe gitmesine gerek yoktu.

Uzun zamandır izin almamıştı.

Muhtemelen Fort Murphy'de eski arkadaşlarından birilerini bulabilirdi ya da birkaç kilometre kuzeydeki Fort Riley'de. Birkaç saat mesafedeki Fort Sill'de ya da batıya doğru bir gün boyunca gidecek olursa Fort Carson'da. Hatta Tallgrass'ta takılıp, Oklahoma'nın bu bölgesinin nasıl bir yer olduğuna bakabilirdi.

"Ee?"

"Bilmiyorum, anne. Sanırım bekleyebilirim... Belki de Matheson'ın bir yerlerde annesi, babası, kardeşleri falan vardır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aralarında o anda fiziksel bir temas olmamasına rağmen annesi nasıl olmuştu da elindeki telefonun titremesine neden olmuştu? "Bu çocuğu bir büyükanne ve büyükbaba büyütmemeli."

"Zaten onu sen büyütüyorsun."

"Ben yardım ediyorum. Kendisiyle bir şeyler yapacak kadar genç bir anne ve babaya ihtiyacı var. Onunla eğlenecek birilerine. Daha ilkokuldan bile mezun olmadan, Sosyal Yardımlaşma'nın desteğini alacak birilerine değil. Düzenli bir aileye ihtiyacı var."

"Ve böyle bir şansımız yok." Keegan bunu söyler söylemez kullandığı kelimelerden ve ses tonundan pişman oldu. Mariah'yı seviyordu ve öyle olmasa bile onu ailesinden sayıyordu.

Keegan özür dileyemeden, Ercella sert bir şekilde, "Louisiana Eyaleti'ne göre var. Mariah'nın doğum belgesinde senin babası olduğun yazıyor. Velayeti sende. Senin kızın olmasa bile yasal olarak ondan sen sorumlusun."

"Ve ben de onun için en doğru şeyi yapmaya çalışıyorum; onun gerçek ailesini bulmaya. Anne, seni uyarmıştım..." Annesinden yardım istediği ilk gün, bunun geçici olacağı konusunda onu uyarmıştı. Mariah'nın babasını bulup çocuğu ona vermeyi istediğini söylemişti.

Ancak Ercella Logan'a, kendisine ihtiyacı olan bir çocuğa fazla bağlanmamasını söylemek, Saline Gölü'nde yaşayan bir balığa, yaşadığı suya fazla alışmamasını söylemek gibi bir şeydi. Bunu Ercella da biliyordu Keegan da.

"Biliyorum." Annesinin sesi yorgun geliyordu. Bu konuşmayı daha önce de çok kez yapmışlardı. "Ben sadece…"

Mariah'nın, Keegan'ın kızı olmasını diliyordu. Kendisinin de torunu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabrina'nın hamile olduğu haberini verdiği zamanlarda, Keegan da başta öyle olmasını istemişti. Henüz baba olmak istemese de, bir gün olacağını biliyordu. Sağlam bir ilişkileri vardı. Birlikte iyi vakit geçiriyorlardı.

O zamanlar, evleneceklerini düşünüyordu —evlenmeyecek olurlarsa annesi canına okurdu— ve bebek doğana kadar, o da babalığa hazırlanmış olurdu.

Ve beş dakika sonra, Sabrina bu düşünceyi aklından çıkarmasına neden olmuştu.

Altı haftalık hamileyim Keegan. Babası sen değilsin.

Keegan yine güneş gözlüğünü çıkarıp burnunu sıkmıştı. Sabrina'nın ne dediğini anlaması biraz zamanını almıştı. Tabii ki ihanet tanıdık bir konuydu. Babası, annesini aldatmıştı ve kız kardeşinin ilk âşık olduğu adam da kız kardeşinin en iyi arkadaşlarıyla yatmıştı —üçüyle.

Bu adamla sen yokken tanıştım. Bir binbaşı. Babası o.

Sabrina'nın Keegan'la aynı sadık duyguları paylaşmıyor oluşu kötüydü.

Ercella'nın verdiği nefes, Louisiana'nın havası kadar ağırdı. "Yemeğin soğuyor. Gidip ye ve ne yapacağına karar verince beni ara. Senin yerine Mariah'ya sarılıp onu öperim."

Keegan, Mariah'nın kendisine dün nasıl sarıldığını düşündü. Kendisine dokunduğunda, çok yumuşak, sıcak ve yabancı hissetmişti. O tombul ve küçük kollarını boynuna dolamıştı. O tatlı bebek kokusu, Keegan'ın kendini ona muhtaç hissetmesine neden olmuştu.

"Tamam anne," dedi Keegan sessizce. "Seni seviyorum."

Keegan telefonu kapatıp paketin içindeki geç öğle yemeğine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya da erken akşam yemeğine ya da her neyse ona baktı. Sadece her şeyin normale dönmesini istiyordu.

Nedense bunun olamayacağını düşündü.

4. Bölüm

Therese sonunda konuşmayı o gün öğleden sonra gelen misafirine getirdiğinde, bardakları boşalmıştı ve kurabiyelerden artanları mutfağa kaldırmışlardı. "Bugün tuhaf bir şey oldu. Paul'ü arayan bir adam eve geldi. Kapıyı Abby açtı ve bağırarak beni çağırdı. Sonra da paldır küldür yukarı çıkıp adamı kapıda bıraktı. Ben kapıya gidene kadar, adam çok utanmış gibi görünüyordu."

Carly, anlayışlı bir şekilde kaşlarını çattı. "Altın Yıldızlı bayrağı görmüş olmalı."

Therese başını salladı. "Çok... şaşkındı. Kötü görünüyordu ve ben de kötü hissettim. Sonra birkaç dakika konuştuk ve gitti."

Carly bir süre bardağına baktı. Bardağı yere koymak için eğildiğinde, buzun kalan parçaları bardakta dans ediyordu. "Jeff öldükten sonraki ilk birkaç ay, nereye gidersem gideyim, kimi görürsem göreyim, insanlar bana bakacakmış gibi hissediyordum. Kimi üzgün olduğunu söylüyordu, kimi yüzüme bakamıyor, kimi de benden mümkün olduğunca hızla uzaklaşıyordu."

Therese yine başını salladı. Bu bakışları tanıyordu. O bakışlar, Paul'ün birliğinden askerlerin ya da daha çok eşlerinin olduğu yerlerde, okul koridorlarında, sık gittiği mekânlarda, hep

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşısına çıkıyordu. Anlayışlı, beceriksiz ve bazen de korku dolu bakışlardı bunlar ama aynı zamanda huzurluydular çünkü ona ve Paul'e olan şeyin aynısı onların da başına gelebilecekken hâlâ gelmemişti.

"İlk tanıştığımızda..." Carly bunu anlatırken, sağ eline geçirdiği yüzüğün artık sol elinde olmaması Therese'ye çok farklı göründü. "Sınıfına gelip sana birlikte bir akşam yemeği teklif etmiştim. Sana adımı ve 'kocamın... şey olduğunu' söylemiştim ve sen hemen anlamıştın. 'Biliyorum. Benimki de,' demiştin."

"Bilmemek çok zor." Therese'nin anasınıfı, Carly'nin de üçüncü sınıf öğretmeni olarak çalıştığı kışla okulu çok büyüktü ama insanların tamamının asker yakınları olduğu —hatta çoğu öğretmenin de— bir yerde, ölümle sonuçlanan bir savaştan herkesin haberi olurdu. Paul öldüğü zaman, ilkokul, ortaokul ve lisede toplam yirmi öğretmenin eşi Irak ve Afganistan'a göreve gönderilmişti. Yirmi kişiden fazla insan da her an bir ölüm haberi alma korkusuyla yaşıyordu.

Carly, haberi okuldan çıktıktan sonra evde aldığı için şanslıydı, tabii bu şans olarak düşünülebilirse. Therese'ye haber, gün ortasında gelmişti. Müdürü sınıfının kapısını çalıp kendisiyle ofisine kadar gitmesini istemişti. Orada kendisini bekleyen sert ifadeli ve üniformalı iki memur olduğunu görmüştü. Bay Hopkins, onu çağırdığında Therese, çocuklardan birinin küçük bir kaza geçirdiğini duymayı umuyordu ama içten içe Paul ile ilgili bir şeyler olduğunu hissetmişti ve memurları görünce, hisleri doğrulandı.

Orada, müdürün odasında kalbi kırıldı, hayatı sonlandı.

Sonlanmadı. Sadece... yeniden çizildi.

En azından, dualarında öyle söylüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pekâlâ... bu adam... Paul'den ne istediğini söyledi mi? Afganistan'da onunla birlikte miymiş?"

"Evet. Sağlıkçıymış. Şu anda Fort Polk'taymış. Adı Keegan Logan."

Carly, sandaletin içindeki ayağıyla, Therese'yi dürttü. "Adının düşündürdüğü kadar yakışıklı mı?"

Therese gözlerini devirdi. "Evlenmek üzere nişanlandığını hatırlatmam gerekiyor mu?"

Carly bunun üzerine sevinçle baktı. Gözleri ışıl ışıldı. "Gerekmiyor. Ama müsait olan kadınlar tanıyorum. Yakışıklı mı?"

"Müsait?"

"Yakışıklı. Soruyu geçiştirmeye çalışıyorsun ve ben de cevabın evet olduğunu anlıyorum." Carly hafif hafif gülümsedi. Daha sonra alay etmeyi bir kenara bırakıp ciddileşti. "En son ne zaman biriyle flört ettin Therese?"

Therese yerden erken çıkan otlardan birini koparmak için eğildi ve eline alıp incelemeye koyuldu. "Flört etmek için ne vaktim ne de enerjim var. Unut bunu. Hayatımda Jacob ve Prenses varken, yeterince sorun var. Ayrıca ilgilenecek olsam da, bu seferki bir asker olmaz. Ve Çavuş Logan burada çalışmıyor bile. Onu bir daha görmeyeceğim."

"Belki öyledir." Arkadaşı yeniden gülümsemeye başladı. "Ben de bir daha asker istemiyordum ve Dane ile o mağarada tanıştığımızda, onu bir daha görmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi duruma bak."

"Biliyorum, berbat bir şekilde âşıksın. Ama yine de seninki farklı." Artık Carly'nin aklında sadece, Jeff ile yaptıkları ve yapmaları gereken şeyler vardı. Başka bir erkekle birlikte olmanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etkisi sadece onun üzerinde hissediliyordu. Başka kimseyi etkilememişti.

"Sen bir üvey annesin Therese, rahibe değil. Paul'ün çocuklarına bakmayı kabul ettin. Onlar için kendi hayatından vazgeçmeyi değil. Ayrıca, başlarında bir baba figürünün olması da hiç fena olmaz."

Abby ve Jacob'ın hayatına bir erkeği sokma fikri bile Therese'nin ürpermesine neden oldu. Abby ile ilişkisi tam bir felaketti ve Jacob ile de ne olduğu pek belli değildi. Çocuklar Therese'nin bir an için bile babalarının yerine başka bir erkeği koymaya çalıştığını düşünecek olurlarsa…

"Şu Keegan denen adamın, o adam olduğunu söylemiyorum. Sekiz-on saat uzakta yaşamak sorun olur. Gerçi," Carly kendi kendine devam etti, "Bu, her zaman olabilir. Yani, eğer onu bir erkek olarak gördüysen ve adam çok yakışıklı ve ben de yaşayan bir kadınım diye düşündüysen, bu bile bir başlangıç olabilir. Farkına varacağın bir sonraki adam belki bu kasabadan birileri olur. Daha müsait ve risk almaya değebilecek birileri."

"Bunu hayal bile edemiyorum," dedi Therese inatla. Ve işler bu haldeyken, gerçekten hayal edemiyordu. Ama arkadaşı bir konuda haklıydı: Therese, Keegan Logan'ın yakışıklı olduğunu fark etmişti ve başından ne kadar zor şeyler geçerse geçsin, nefes alan ve yaşayan bir kadın olduğunu düşünmüştü. Ve ileride bir gün, hayatını birileriyle paylaşabilecek olma fikri bile onu mutlu etmişti.

Tam bunları düşünürken, Carly bir nefes verip ayağa kalktı. "Eve gitmem gerek. Kurabiyeler için teşekkürler. Bir dahakine ben getiririm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese kalkmak üzereyken, Carly eliyle oturmasını işaret etti.

"Yolu biliyorum." Beklenmedik bir şekilde, Therese'ye sarılmak için eğildi. "Bir gün yeniden her şey güzel olacak tatlım. Senin için, çocuklar için ve herkes için."

Therese bir süre ona sarıldı. Sarılmanın, yakınlığın ve şefkatin tadını çıkardı. "Bundan emin misin?" diye sorduğunda sesi titriyordu.

Carly'nin doğrulup düşünceli bir şekilde cevap vermesi biraz uzun sürdü. "Evet. Hey, umut olmadan hayatın bir anlamı yok, değil mi?"

Carly daha sonra eve girdi. Therese ön kapının açılıp kapandığını düşündü ama sonra, Abby'nin kapı çarpmasının tüm kapıları titrettiğini fark etti.

Umut olmadan, hayatın bir anlamı yok, Carly haklıydı. Therese o yüzden bugünlerde sinirli, bomboş ve kasvetli hissediyordu kendini. Umudunu yitirmişti. Bir yanı, çocuklardan bahsetmenin, hem umudunu hem hayatını yeniden kazanabilmenin tek yolu olduğunu söylüyordu. Bir yanı, Abby, tek başına kalabilene kadar sabretmesini söylüyordu ve diğer yanının da hiçbir fikri yoktu.

"Tanrı'm, eğer bir cevap göndermek istersen, burada bekliyorum," diye fısıldadı ve bakışları otomatik olarak gökyüzüne kaydı. Parlak mavi gökyüzü, şişman ve beyaz bulutlar, gerçek değil gibi görünüyordu. Uzaklarda, iki jetin arkalarında bıraktığı izler birleşiyor ve yan komşunun kapısındaki akça ağaca konan bir kuş ötüyordu.

Huzur. Tanrı'dan bir cevap gelmese bile, böyle bir günde hissetmesi gereken tek his buydu ama huzur onu teğet geçiyordu. Çok uzun zamandır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bitkin bir şekilde kalktı ve boş çay bardaklarını aldı. Kapıda bir süre durdu. Göğsü sıkışıyor ve ciğerleri o tanıdık hisle daralıyordu. Evi onun için olması gerektiği gibi bir sığınak değildi. Aksine Therese'nin gitmekten korktuğu bir yerdi.

Keşke bir an önce pazartesi sabahı olsaydı ve işe gitseydi.

***

Pazartesi sabahı hep çok çabuk gelirdi.

Jessy, fazladan otuz dakika daha uyuyabilmek için, alarmın erteleme tuşuna üç kez bastı ama sonunda yataktan zorla çıktı. Banyoya gittiğinde, kendini yorgun, ağır ve bitkin hissediyordu. Saçları tek tarafa sarkıyordu ve parlak kızıl tonu, sabahın bu saatinde gözlerini acıtıyor, yüzünün de boşaltılmış bir reçel kavanozu gibi görünmesine neden oluyordu. Hastalanıyor olmalıydı. İyi uyumamıştı. Egzersiz yapmıyordu ve berbat besleniyordu. Hepsi bir araya gelince, Jessy'yi olumsuz etkilemiş ve sarsmıştı. En azından, Jessy kendine öyle söylüyordu.

Gerçi bunun bir yalan olduğunu kendine itiraf edemiyordu.

Duş aldı, giyinip gözaltı morluklarını saklamak için bolca kapatıcı sürerek makyaj yaptı ve sonra da mutfağa gidip kahvaltılık bir şeyler yedi. Atıştırmalık dolabından bir çubuk şeker ile dolaptan bir kutu kola çıkardı ve öğle yemeğinde daha düzgün bir şeyler yiyeceğine kendi kendine söz verdi.

Pazartesi günlerinin tek iyi yanı, ardından salı gününün geliyor olmasıydı ve bu da Salı Gecesi Margarita Kulübü'nün haftalık buluşması demek oluyordu. Haftanın en güzel yanı buydu. Cuma ve cumartesi geceleri dışarı çıkıp eğlenmek ve dün gece yaptığı gibi akşam yemeğinde koca bir şişe içkiyi bitirmek pek de iyi şeyler arasında sayılamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıyı kapatıp merdivenlerden inerken daha kötü anlarının da olduğunu düşünüyordu. Bundan daha derine de batabilirdi ama geçtiğimiz hafta buna engel olmuştu. Bakalım bir sonraki sorunla nasıl başa çıkacaktı?

Jessy, Tallgrass Ulusal Bankası'ndaki müşteri hizmetleri işinden nefret ediyordu. Bunu arkadaşlarına çok sık söylerdi ama bu konuda henüz hiçbir şey yapmamıştı ve arkadaşları da onu bu konuda çok ciddiye almıyorlardı. Onlar için bu artık rutin bir konuydu. Hesap açıp kapatmak, transfer yapmak, otomatik ödeme talimatları vermek, aynı sorulara tekrar tekrar cevap verip içindeki öfkeyi belli etmeden gülümseyebilmek ve bunu sürekli tekrar etmek. İşi ile ilgili olumlu tek şey, yeriydi. Evine birkaç yüz metreydi. İyi ve kötü havalarda, hastayken bile topuklularıyla yürüyerek gidebiliyordu.

"Kendine gel Jess," diye mırıldandı Main Street'e açılan kapıyı iterken. Sabah çok aydınlık olduğu için tam gözlüklerini çıkarmaya kalkmıştı ki, gözlükleri evde bıraktığını ve çıkıp almaya da vakti kalmadığını fark edip küfür etti. Erteleme tuşuna fazladan bastığı için yine geç kalacaktı. Bu da yöneticisinin, kendisine karşı kullandığı birçok bahaneden sadece biriydi.

Main ve First sokaklarının kesiştiği yere ulaştığında, saçları bir rüzgârla uçuştu. Oklahoma, rüzgâr, ova… Havanın sakin olması çok olağan değildi. Gerçi Jessy rüzgârı severdi. Havasını da seviyordu: otuz beş derecenin üzerinde sıcaklıklar, buz kütleleri, yoğun kar yağışı, acımasız yaz güneşi, sert rüzgârlar, yumuşak ama çok kısa ilk ve sonbahar.

Oklahoma'nın havası ona, kendisini hatırlatıyordu: aşırı, değişken ve hiçbir şeyi yarıda bırakmayan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yolda yanından geçen herkese selam verdi. Her zaman işe giden insanlara, erkenden alışverişe çıkanlara, erken randevusu olan zavallılara. İşini sevmese de çalıştığı binayı seviyordu. Kasabadaki ana kavşağın güneybatı köşesindeydi. İki katlı kumtaşından bir binaydı ve duvarları incecikti. Pencerelerin ve kapıların kenarında düz beton görünüyordu. Eyalet sisteminin ilk yıllarından kalmaydı ve yapıldığı yıl —1907—, kapının üzerinde yazıyordu. Geniş pencerelerin hepsinin üst tarafı vitrayla kaplanmıştı ve böylece, içeri giren ışık parkeye ve mermer tezgâhlara vururken, içeri ışık prizmaları yansıyordu.

Jessy burada ilk çalışmaya başladığında, hem içeride hem dışarıda yüzlerce fotoğraf çekmişti. Hatta çatıya çıkıp oradan eğilmiş ve en üst katı çevreleyen pervazların tersten fotoğraflarını da çekmeye çalışmıştı. Binayı özellikle de boşken fotoğraflardı. Fotoğraflarında insan olmasını pek sevmezdi.

Jessy, cilalı pirinçten yapılmış çift kanatlı vitray kapıyı itti ve ardından daha zarif bir kapıdan lobiye girdi. Tüm iş arkadaşları her zamanki yerlerindeydi. Yöneticisi Bayan Dauterive de ofisinden kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Jessy ona gülümseyip hızla mola odasına gitti ve kolasını dolaba koydu. Şekerin kalanını da ağzına tıkıştırıp ofisin kuzeybatı köşesindeki masasına gitmeden önce, hızla çiğnedi.

"Geciktin."

Bayan Dauterive'e sahte bir gülücük daha atmadan önce çantasını masasının en alt çekmecesine yerleştirdi. "Çok üzgünüm. Tam merdivenlerin yarısını inmiştim ki annem ev telefonundan arayıp babamın durumu ile ilgili bilgi vermek istedi. Babam hastanede ve annem de onun için çok endişeleniyor. Aramasını ce-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vapsız bırakamazdım ve annem de cep telefonu numaramı asla hatırlayamaz."

Yaşı Jessy'den ileri olan kadının bakışları çok soğuktu ama gözünün kenarında tek bir kas kasıldı. Jessy'ye bir yalancı olduğunu söylemek istiyordu ama bunu iki sebepten dolayı yapamıyordu: toplumsal kurallara uygun olmayacağı için ve aile konusuna çok saygılı olduğu için. New York'taki kariyerinden ve dedikodulara göre ciddi bir ilişkiden vazgeçip annesine bakmak için Tallgrass'a gelmişti ve kendisini annesine adamıştı. Jessy'nin tüm hatalarına rağmen, Bayan Dauterive, onu sırf ailesine olan "sadakatinden" dolayı takdir ediyordu.

Uzun bir süre sonra, Bayan Dauterive, "Hastanedekilerden, cep telefonunu annenin telefonuna kaydetmelerini iste," dedi. Sert bir şekilde döndü ve aksi bir şekilde konuşmaya devam etmeden önce birkaç adım attı. "Umarım babanın durumu iyiye gidiyordur."

Jessy bilgisayarını açarken, çok fazla yalan söylediğini düşünüyordu. Ev telefonu ya da telesekreteri yoktu. Anne babası vardı ve babası gayet sağlıklıydı. Annesi de ortanca kızını aramazdı. Hem de hiç.

Yalan söylediği için cehenneme gidecekti —tabii gitmesi için başka nedenler de vardı— ama bugün değil.

Kısa bir süre sonra, bir müşteri lobiye girdi ve az önce söylediği şeyi sorgulamasına neden oldu. Gelen Dalton Smith'ti.

Adam gidene kadar, sandalyesinden kayarak masanın altına saklanmayı düşündü. Sadece birkaç müşteri, onun masasını görecek açıyla oturmuş, kredi memurlarını bekliyordu. O müşteriler de Jessy'ye bakar ama hiçbir şey söylemezdi. Orada durup adamın kovboy çizmelerinden gelen ses bankanın dışına çıkana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar bekleyebilirdi.

Tabii ki bunu yapmadı. Çocukça bir tepki olacağı için değil de bedeni masanın altına rahatça sığamayacağı için yapmadı. Kasları kasılmış, sırtı dikleşmişti. Kalbi kulaklarında atıyor gibiydi.

Dalton'ı ilk gördüğünde, birlikte öğlen yemeği yiyip fazlaca içmişler ve sonra da Bubba's'ın karşısındaki köhne bir otelde birkaç ateşli saat geçirmişlerdi. Sadece bir hafta sonrasında, Jessy evinin hemen altındaki Serena's Sweets'te siparişinin hazırlanmasını beklerken, Dalton'ın da akşam yemeğinin ödemesini yaptığını görmüştü. Dalton'ın kendisinden küçük erkek kardeşi de onunlaydı —aynı anne babadan oldukları çok belliydi— ve Dalton, Jessy'ye onu daha önce bir yerlerde görmüş ama bir daha asla o şekilde görmek istemiyormuş gibi bakmıştı.

Jessy'ye kendini, ineklerle işi bittikten sonra, çizmelerinden sıyırıp atabileceği bir şeymiş gibi hissettirmişti.

Jessy ile birlikte olduktan sonra onunla bir daha hiçbir şey yapmak istemeyen ilk erkek değildi Dalton. Ama belki de son erkek olması için davranış şeklini değiştirmeliydi.

Masasındaki telefon çalınca, hiç düşünmeden cevapladı ve ahizeyi omzu ile kulağı arasına sıkıştırdı. "Ben Jessy," dedi sahte bir sesle.

"Belli ki sen de benim yaptığım şeyi yapıyorsun." Arayan kocaman şöminenin yanında, Jessy'nin çaprazındaki masada oturan müşteri temsilcisi Julia'ydı. Adı ve nazik manolya görüntüsü ile insanlar onun genelde bir güneyli güzeli olduğunu düşünüyordu ama burundan gelen Boston aksanı, nereli olduğunu hemen açığa çıkarıyordu. "Bu adam yakışıklı bir kovboy ve benim de bir kovboy istediğimi biliyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin zaten sevdiğin bir adam var, unuttun mu?" dedi Jessy. "Adı Steve, Kore'de." Julia çok konuşsa da, asla dediğini yapmazdı. Kocasına çok âşıktı.

"Dokunmadığım müddetçe bakabilirim sorun yok. Sen de… artık baksan ve dokunsan hiç fena olmaz."

Neyse ki Julia, Jessy'nin o sırada suratını buruşturduğunu göremiyordu. Tanıdığı tüm kadınlar, Aaron'ın anısına sadık kaldığını düşünüyordu. Hatta Margarita Kardeşleri bile. Onlara yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama aslında nasıl bir insan olduğunu görmelerini istemiyordu. Bunu öğrendiklerinde onu anlamayacaklar ve artık yanlarında olmasını istemeyeceklerdi.

Onlar hayatında olmadan, Jessy binlerce parçaya dağılır ve her bir parçası bir diğerinden daha mutsuz olurdu. Ayakta duramazdı.

"İşe dönsem iyi olur," dedi resmi bir şekilde.

"Evet, yine geciktiğini gördüm. Bir gün Jessy…" Julia sesini alçalttı. "Gitmem gerek."

Jessy telefonu kapattı ve omzundan arkasına doğru baktı. Yatırım biriminin müdür yardımcısı odasından çıkmış, Julia'nın masasının birkaç metre uzağında, onun bilgisayar ekranına bakıyordu. Konuşmayı bitirdiklerine sevinerek, kendi işine döndü ve… Dalton'ın, masasının karşısında durduğunu gördü.

Öfkeli bakışları birinci kaliteydi ve yüzünün sert hatları granit kadar sert görünüyordu. Jessy kısa deneyiminin ardından, sert bakışların ve sert hareketlerin Dalton için normal olduğunu anlamıştı gerçi dört yıl önce eşi Afganistan'da ölmeden önce de böyle miydi değil miydi bundan emin olamıyordu. O zamanlar nasıl biriydi? Gülümseyip gülüyor muydu? Bu duruşunu yumuşatıp eğleniyor muydu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy bunu asla bilemeyecekti ve içten içe bunun için üzülüyordu.

Kendini toparlayarak, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Geçen cumartesi restoranda Noah ile flört ederken, çocuğun Dalton'ın nesi olduğunu bilmiyor olabilirdi ama şimdi hatırlıyordu. Bir an için başını kaldırıp onu karşısında görünce, yeşil gözlerini panik kapladı.

Dalton gördüğü tepki, unutulmadığını anlattığı için kendisini mutlu mu etmeliydi yoksa sadece kendisini görmek bile onu paniklettiği için sinir mi etmeliydi karar veremedi. Dalton'ın kendisiyle karşılaşmaktan memnun olduğunu mu zannediyordu?

Dalton özellikle lobiyi inceledi. İki masa boştu ve dördüncü masadaki kadın da, yanındaki takım elbiseli bir adamla ilgileniyordu. Dalton, kadının işi bitene kadar bekleyebilirdi —ama bu da çok çocuksu olurdu— ya da işiyle ilgilenmek için eve dönebilirdi.

Jessy'nin masasının önündeki iki sandalyeden birini çekip oturdu. Diğer masaların aksine, Jessy'ninkinde kişisel hiçbir şey yoktu: bir dosya yığını, bir telefon, üzerinde adının yazılı olduğu bir isimlik. Ölen eşinin üniformalı fotoğrafı yoktu. Bankanın fotoğrafı dışında hiçbir fotoğraf yoktu. Tepesinde fırtına bulutlarının olduğu siyah beyaz bir fotoğraftı bu da. Fotoğrafta hiç insan ya da araç yoktu. Elektrik ya da telefon da yoktu. Fotoğrafın bu yıl mı yoksa elli yıl önce mi çekildiğini anlamak mümkün değildi.

Dalton, Jessy'nin beklediğini fark edince, cebinden vezneden aldığı kâğıdı çıkardı. "Hesaplarımdan biri ile ilgili bir sorunum var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton kâğıdı masaya koydu. Jessy de aldı ve L şeklindeki masadaki bilgisayara dönüp bir şeyler tuşladı.

"Burada çalıştığını bilmiyordum."

Jessy bu yorumun üzerine tepki vermedi. Sadece çenesi kasıldı ve kulaklarının ucu kızardı. "Ben de banka işlerini burada yaptığını bilmiyordum."

Acı gerçek şuydu ki, ikisi de birbiri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece ikisinin de eşleri aynı uzak diyarlarda ölmüştü ve ikisi de mezara çiçek götürüyor, yağlı hamburgerleri seviyor ve en azından kimi zaman çok içip kontrolünü kaybediyordu.

İki insan yakınlaşmadan önce, birbiri hakkında bundan daha fazla şey bilmeliydi.

"Hesapla ilgili sorun ne?" diye sordu Jessy bilgisayara dönmeden önce, Dalton'a göz ucuyla bakarak.

"Cuma günü birikim hesabımdan, vadesiz hesabıma geçmesi gereken otomatik bir transfer talimatı vardı ve gerçekleşmedi." Noah geçen gece evde kalıp bu sabahki derse vaktinde yetişebilmek için gün doğarken Stillwater'a doğru yola çıkmıştı. Tam da o sırada evinin elektriğinin kesildiğini fark etmişti. Kahve yoktu, kahvaltı için ocak yoktu, tıraş olmak için ışık yoktu ve duş almak için su da yoktu. Belli ki cuma günü yaptığı ödeme, yeterli bakiye olmadığı için reddedilmişti.

Çocuk, eğitimi Dalton'a pahalıya patlamasın diye masraflarından fazlasıyla kısıyordu ve bu yüzden durumu kendisine çok dikkatli bir şekilde anlatmıştı. Dalton bunu önemsememişti. Para, Sandra'nın sigortasından geliyordu. Lanet olsun, ölümünden sonraki tek iyi şey.

Jessy'nin karşısında otururken, Sandra'yı belli belirsiz düşün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek bile midesinin kasılmasına neden olmuştu. Omuzlarını silkip, dikkatini yeniden Jessy'ye verdi. Jessy sayfalarda dolanıp, arada birkaç şey yazıyordu.

"Belli ki sistemde bir arıza varmış ama şimdi çözüldü." Jessy, ona dönmek için sandalyesini çevirmeden önce son bir tuşa daha bastı. Tam olarak Dalton'a bakmadı. "Başka bir şey var mı?"

Dalton buluştukları son anı düşündü. Jessy'nin belli ki kendisi için çok daha genç olan Noah'ya tüm dikkatini verdiği o anı. Dalton'ı daha önce hiç görmemiş gibi davrandığı o anı. Lanet olsun, o anda bile birkaç metre ilerisinde duran adamı görmüyormuş gibi davranıyordu. Dalton kasılarak kalktı sandalyeden. "Sadece tek bir şey."

Jessy bunun üzerine şaşırarak, Dalton'a baktı.

"Kardeşimi rahat bırak. Onunla flört etme. Onu etkilemeye çalışma. Ve onunla başka bir şey yapmayı aklından dahi geçirme."

Dalton'ın sözleri, Jessy'yi en azından bir an için kilitledi. Yüzü düştü ve dudaklarını araladı. Sinirle sandalyesinden kalkacakmış gibi doğruldu ama Dalton ona şans vermedi. İstediğini söylemişti.

Arkasını dönüp uzaklaştı.

Dalton ellerini yumruk yaptığını fark ettiğinde, bankadan kamyonetine doğru gitmesi gereken yolun yarısını yürümüştü. Parmaklarını gevşetip anahtarını çıkardı ve kilidi açtı. Yolcu koltuğunda uyuyan köpek uyandı. Kalkıp gerindi ve sonra esneyerek tekrar oturdu. Dalton, köpeği kasabaya getirmek istemiyordu. Sadece Dalton karşı koyamadan, köpek arabaya atlamış ve sıkıysa beni çıkar der gibi bir bakışla ona bakıp koltuğa kurulmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki bir ara, Dalton köpeğe bir isim koyabilirdi. Tabii bu arada köpek çekip gitmezse. Herkesin yaptığı gibi.

Dalton koltuğuna oturup kemerini takınca derin bir nefes aldı. Pişman olmuştu. Jessy'yi uyarması yanlış mı olmuştu? Kadın onun dediğini yapıp, Noah'dan uzak mı duracaktı yoksa bunu bir meydan okuma olarak kabul edip inat mı edecekti? Dalton bunun cevabını bilmiyordu.

Ama Noah'yı tanıyordu. Kardeşi sevimli kadınlara hasta olurdu ve onlardan biriyle tanıştığında da beyniyle düşünemezdi. Jessy gibi bir kadın, Noah'yı dilediği gibi yönetip ona kötü şeyler yapabilirdi.

Ayrıca, onunla ilk Dalton birlikte olmuştu. Bu tür detaylar Dillon için önemli olmasa da, Noah'nın daha güçlü bir sadakat hissi vardı. Lanet olsun, banyosu, beslenmesi ve doktor ihtiyaçları için saatlerini ayırması gereken şu sokak hayvanının bile Dillon'dan daha fazla sadakat hissi vardı.

İyi ya da kötü... Jessy'ye söyleyeceklerini söylemişti. Artık geri alamazdı. Ama Noah'nın daha sonraki gelişlerinde onu daha sıkı takip edebilirdi. Gerekirse, Jessy'yi nereden tanıdığını ona anlatırdı. Noah, Dalton'ı bir ağabeyden ziyade bir baba gibi gördüğüne göre, bunu duyması Jessy Lawrence'tan uzak durması için yeterli bir sebep olurdu.

Dalton da öyle olmasını istiyordu.

***

Therese ve Carly ilkokul binasının kapısında durdular. Çantalarından anahtarlarını aradılar. Arkalarındaki koridor boştu ve sınıflardan hiç ses gelmiyordu. Öğretmenlerin çoğu mesailerini bitirip gitmişti ve hâlâ orada olanlar da sessizce çalışıyorlardı, bu okulda buna dikkat edilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu güzel günün geri kalanında ne yapmayı planlıyorsun?"

Therese düzenli olarak yağan ve değdiği şeylerdeki bahar rengini alan yağmura baktı. Son yıllarda, Oklahoma'nın birçok yerinde kuraklık sıkıntısı vardı. O yüzden yağmurun gitmesini dilemiyordu ama en azından işlerini bitirip eve gidene kadar durabilirdi. Koltuğuna kıvrılıp yağmurun yağışını izlemek en sevdiği şeylerden biriydi.

Ama yağmur duracak gibi görünmüyordu.

"Walmart'a gitmem gerekiyor. Abby'nin, annesi tüm o uygunsuz giysileri aldıktan sonra, kıyafetleri ile birlikte eski iç çamaşırlarının da hepsini orada bıraktığını söylemiş miydim sana?" Therese ve Carly aynı anda gözlerini devirdiler. "Zavallının çekmecesinde, sadece beyaz pamuklu iki külot ile bir tane spor sutyeni kalmış. Eve giderken aldıklarımı görünce çok mutsuz olacak."

Carly başını salladı. "Annesine inanamıyorum. Yani, aslında inanabiliyorum. Catherine, Abby'yi yeni en yakın arkadaşı ya da oyuncak bebeği olarak görüyor olmalı. O çocuk, kimsenin oyuncak bebeği değil ve onun da arkadaşları vardır. Onun şeye ihtiyacı var—"

Bir anneye. Therese çantasının ipini ve notlarının içinde durduğu yığını düzeltti ve kapıyı açtı. Yağmur onları ıslatmadan, her zaman sınıfında bulundurduğu dev şemsiyesini çıkardı ve Carly'ye de altında yer açtı.

"Şu anda ihtiyacı olan şey, gerekli yerleri örten ve yaşına uygun iç çamaşırları," dedi Therese otoparka doğru yürürken. "Dün annesini aradı —telesekretere yönlendirildi— ve istemeye istemeye, eğer hâlâ atmadıysa kıyafetlerini geri göndermesini istedi. Catherine'e göre, o kıyafetler evsizlerin yaşadığı bir barınağa bile bağışlanamayacak kadar kötüymüş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sence onları gönderir mi?"

"Bir kutu bulup kıyafetleri içine koymak, bantlayıp üzerine adresini yazmak ve postaneye götürmek mi? Tek kızı için bu kadar emeğe katlanamaz. Muhtemelen benim pes edip, Abby'ye aldığı şeyleri giydireceğimi düşünür." Ve bu da Catherine'in ne kadar az şey bildiğini gösteriyordu.

Otoparktan kaldırıma doğru akan su, Therese'nin ayağına doğru gelip pantolonunun ucunu ıslattı. Eğer çocukken çiftlikte giydiği sağlam yüksek çizmelerle bir de yağmurluk giymiş olsaydı, yağmurun tadını çıkarmak için uzun bir yürüyüş yapardı. Evde bir yağmurluğu vardı, sarı çizgili pembe bir yağmurluk, ama botu yoktu. Montana'dan ayrılırken, onları da arkasında bırakmak hoşuna gitmişti. Artık ahırlarda dolanmak, çamurda zorlukla yürümek yoktu.

Çamur ve gübreden çok daha kötü şeyler vardı.

Birbirlerinden dört araç uzakta olan arabalarına koştular ve Therese, Carly kapısını açarken, şemsiyesiyle onu bekledi ve çantalarını da içeri yerleştirdi. "Alışverişte iyi eğlenceler. Ve Abby'ye yeni iç çamaşırlarını verirken, kendini korumayı unutma."

Therese yaramaz bir tavırla gülümsedi. Carly arabasına bindi ve Therese de kendi arabasına kadar olan kısa mesafeyi gitti. Şemsiyesini kapatıp iyice salladı ve sonra da yan koltuğun zeminine bırakıp koltuğa da dosyalarını ve çantasını koydu. Islanmıştı ve kıyafetlerinden, ayakkabının içindeki parmaklarına kadar her şeyin buruştuğunu hissedip o anda eve gitmeyi diledi. Ancak Abby'nin iç çamaşırsız dolaşması seçenekler arasında olamayacağından, Walmart'a gitmek zorundaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mağaza, Main on First'ten birkaç blok ilerideydi. Kışladaki mağazada ve askeri kantinde de neredeyse aynı şeyler satılıyordu ve aslında oraya gitmek daha kolaydı. Ancak bulabileceği en yakın park yeri, girişten metrelerce uzakta olacaktı ve pantolonu ile çorapları sırılsıklamdı.

Tabii alışveriş arabaları da ıslaktı. Yanlarından geçip içeri girdi ve doğruca iç çamaşırı mağazasına gitti. Beklediğinden daha fazla çeşit vardı içeride. Seçimini çabucak yaptı ama yine de Abby'nin hak ettiği gibi düz beyaz çamaşırlar seçmedi. Kasaya doğru gidip sıraya girdi ve bir öksürük duydu —bir erkek sesi— dikkatini o tarafa çevirdi.

Keegan Logan yanında duruyordu. Siyah tişörtünün ıslanan kısmı normalden daha koyuydu. Saçı da daha koyuydu. Haki yeşili şortu ıslanmıştı. Bacakları ve ayakkabıları da Therese'ninkinden daha ıslak görünüyordu.

Boğulmuş bir fare gibi görünmenin güzel bir şey olabileceği kimin aklına gelirdi ki?

Therese, adama bakarken ısındığını hissetti. Çok değil. Sadece ıslanan kısımlarını buharlaştıracak kadar. Bu çok... yanlış geliyordu.

"Çavuş Logan."

"Bayan Matheson."

"Therese," diye düzeltti.

Keegan başını salladı. "Keegan."

Keegan, Therese'nin elindekilere baktı ve içindeki sıcaklık iyice arttı. "Üvey kızım bahar tatilini Kaliforniya'da annesi ile geçirdi. Ve o da kızın, bir sürü uygunsuz kıyafet alıp kıyafetlerinin geri kalanını da orada bırakmaya cesaretlendirmiş kızı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÇFB, dediğini duyar gibiydi Abby'nin. Çok fazla bilgi. Ayrıca, ufacık hayal gücü olan bir insan bile elindekilerin Therese'ye uymayacağını anlardı.

Therese'nin yanakları yanıyordu. Aldıklarını kasanın bandına bıraktı. "Tallgrass'ta bir süre kalacağınızı bilmiyordum."

"Hava bu kadar güzelken nasıl gidebilirim?" Keegan'ın bakışları çok sakindi. Therese buğulu camdan gökyüzüne baktı ve Keegan'ın gülümsediğini gördü.

Ne gülüş ama. Etkileyici, sevimli ve biraz da yaramaz. Therese, yaramaz gülüşlü adamları severdi.

Aldıkları, kasaya doğru ilerlerken, Keegan yanından geçip, aldıklarını ayırma aparatına uzandı. Therese kolonya kokusunu hissedebiliyordu ama içine fazla çekmemek için uğraştı. Çok güzel bir kokuydu. Misk kokulu, baharatlı ve ılık. Ve Therese çok çok uzun zamandan beri bir adama, kokusunu alacak kadar fazla yaklaşmamıştı.

Keegan geri çekilirken, Therese hızla bir nefes daha aldı ve adamın, aldıklarını banta yerleştirmesini seyretti. On ikili su, bir kutu protein barı, kahve, enerji içecekleri ve taze meyveler. Çikolata, kurabiye ya da paketlenmiş mısır yoktu ki bunlar, Therese'nin her zaman aldığı şeylerdi.

Ve bu da neden Therese yumuşak ve yuvarlak hatlara sahipken, adamın tam tersi olduğunun açıklamasıydı.

Siviller otomatik olarak, askeriyedeki herkesin fit ve güçlü olduklarını düşünürlerdi. Therese, bunun doğru olmadığını bilecek kadar uzun yıllar asker eşi olmuştu. Her üniformalının fiziksel olarak güçlü olmasını gerektirecek bir işi yoktu. Herkes düzenli olarak fiziksel antrenman yapmazdı. Bazıları hayatın gerçek lez-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zetlerine karşı koyamazdı.

Keegan'ın yaygın görüşe uyduğu çok belliydi. Kaya gibi sert olduğunu anlaması için Therese'nin ona dokunması gerekmiyordu... gerçi parmak uçları bunu test edebilmek için can atıyordu.

Therese bunları düşünüp bir nefes verdi ve kasiyer aldıklarını okutmaya başlarken, ona baktı. Belki de bir milyonuncu kez bir şeyler kanat çırpıyordu içinde ama ilk seferki panik çırpınışlarının aksine bu, neşeli bir çırpınmaydı. Bu, Therese'yi gülümsetti. "Sadece havanın düzelmesini mi bekliyorsun yoksa birkaç gün kalmaya mı karar verdin?"

"Keşke bilsem." Sözleri kulağa tuhaf geliyordu ama omuzlarını silkip bu havayı dağıttı. "İzindeyim. O yüzden kafama göre takılıyorum."

"Güzel olmalı." Keegan kendisine bakmaya devam edince, Therese de omuzlarını silkti. "Yalnız bir ebeveyn olduğunda, istediğini yapmak konusunda pek şansın olmuyor. Çocuklara göre plan yapıyorsun."

"Ailenden sana yardım edecek birileri var mı?"

Kasiyer toplamı söyledi ve Therese banka kartını çıkarıp poşetlerini aldı ve Keegan'a yer açtı. "Hayır. Benim ailem Montana'da ve Paul'ün ailesi de Illinois'de yaşıyor. Çocukların annesi Los Angels'ta ve onun ailesi de Chicago ile Miami arasında gidip geliyor."

"Zor," diye mırıldandı Keegan. "Ama ne olursa olsun, senin olmayan çocukları yetiştirmek zaten zor olmalı."

İyi bir üvey anne böyle bir anda, *Ah, ama ben onları kendi çocuğum gibi seviyorum,* derdi. Therese bunu söyleyebiliyor olmayı dilese de, sadece gülümsemekle yetindi. "Sen istediğini yap."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese'nin parmakları şemsiyenin plastik sapının üzerinde kasıldı ve hafifçe gülümsedi. "Benim gitm—"

"Bir fincan kahve içmek ister misin?"

Therese gözlerini kırptı. Çok uzun zamandan beri gördüğü en yakışıklı adam, kendisine kahve içmeyi teklif ediyordu. Tabii ki bir flört falan değildi ama yine de... Kahve. Vay canına!

Ama evde yapması gereken bir sürü şey olduğundan —kuru kıyafetler giyecek, akşam yemeğini hazırlayıp giysiler konusunda Abby ile yüzleşecekti— ve zaten Carly ne derse desin, karşı cinsle ilgilenmek için doğru bir zaman değildi. Reddetmek için dudaklarını araladı.

Sözleri kendisini şaşırttı. "Tabii ki, isterim. McDonald's'a mı gitmek istersin, kasabada bir yerlere mi?"

Keegan, Therese'nin arkasındaki McDonald's'a baktı ve yüzünden şüpheli bir ifade geçti. "Tallgrass'ta bir Starbucks falan yok mu?"

"Var. Kasabanın doğusundaki girişte. Ana yolun hemen ilerisinde Java Dave's diye bir yerde var."

Kasiyer, Keegan'ın borcunu söyledi ve o da kartını uzattı. Therese ona bakmıyor olsa da, kendisinin üzerinden ayrılan bakışları hissedebilmişti. Yakışıklı bir adamın dikkatini sizin üzerinize vermesi heyecan verici bir durumdu. Elektrikli, kanat çırpmalı ve umut verici bir yanı vardı bunun.

Sevimli bir yanı. Acı bir yanı da.

"Kulağa güzel geliyor. Orada buluşuruz."

Therese'nin boğazına bir düğüm oturdu ve sesi tuhaf çıktı. "Otoparktan sağa dön, iki blok sonra sağda." Kararını daha iyi düşünmeye fırsat bulamadan, poşetlere ve şemsiyesine sıkıca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutunup uzun adımlarla çıkışa doğru ilerledi. Otomatik kapıdan geçince, omzundan arkaya baktı. Keegan poşetlerini alırken, kasiyerle konuşuyordu. Belli ki onu da etkilemişti.

Ama kahve içme teklifini Therese'ye yapmıştı. Vay canına.

5. Bölüm

Therese'nin, üvey çocuklarını büyütme konusunda Keegan'ın yaptığı yoruma verdiği cevap tatmin edici değildi ama en azından Keegan, Paul Matheson'ın anne ve babasının hâlâ hayatta olduğunu öğrenmişti. Mariah'nın Illinois'de büyükanne ve babası vardı. Torunlarının hayatında aktif bir şekilde bulunuyorlar mıydı? Henüz varlığından bile haberdar olmadıkları torunlarının velayetini de almak isterler miydi?

Keegan'ın bu konuda bir fikri yoktu ama Therese ile kahve içerken yapacakları sohbetlerden bir fikir sahibi olabilirdi. Bu yüzden kahve içmeyi teklif etmişti. Başka bir sebebi yoktu.

Mağazadan çıkana kadar, ne Therese'den ne de dev şemsiyesinden eser kalmıştı. Otoparkın diğer tarafına gitti. Islanmamış pek bir yeri kalmamış olmasına rağmen, arabaya hızla gitti ve önce poşetleri yerleştirdi.

Otoparktan çıkması, yaklaşık üç dakikasını aldı. Sokağın ilerisine gidip Therese'nin söylediği yerin yanındaki bir boşluğa arabayı park etti. 1926'dan kalan bir binanın giriş katıydı burası.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yılı, ikinci kattaki kiremitlerin üzerine kazımışlardı. İçerisi ılık, zengin ve tatlı bir şeyler kokuyordu... kasada bekleyen kadın gibi. Therese, Keegan'ı kibar bir gülümsemeyle karşılayıp kendisini biraz huzursuz hissetmesine neden oldu. Sorun gülümsemesi değildi. Keegan'ın buna verdiği tepkiydi. Sanki güzel bir kadın kendisine daha önce hiç gülümsememiş gibi. Ki bu tabii ki doğru değildi. Kadınlar ondan hoşlanırdı. Güzel kadınlar da ondan çok hoşlanırdı.

Yan yana ilerlerken, Therese'nin aynı gülümsemeyi kendisine kasanın arkasından köpüklü ve kremalı bir içecek uzatan çocuğa da attığını gördü. Keegan sipariş vermeden önce, içeceğe bir bakış attı. "Elinizdeki en sert kahveden olsun."

"Ben bir masa bulayım," dedi Therese içeceği ile birlikte peçete de alırken.

Keegan, Therese'nin masaların arasından geçip pencerenin iki yanındaki bir masaya oturuşunu izledi ve kasadaki çocuk öksürene kadar da izlemeye devam etti. "İki yirmi beş."

Keegan kartını uzatıp fincanını aldı ve Therese'nin arkasından gitti. Karşısındaki sandalyeye oturdu ve pencerenin dışında yağan yağmura bir bakış attı. Dumanı tüten kahvesinden bir yudum aldı. Neredeyse dilini yakıyordu. Therese hiçbir şey demese de yüzündeki hafif gülümseme bunu fark ettiğini anlatıyor gibiydi.

"Yani... Montanalısın." *Gerçekten çok zekice bir cümle Logan. Kaç yaşındasın, on beş mi?*

"Helena'da bir çiftlikte büyüdüm," diye karşılık verdi Therese.

"Güzel yer."

"Gittin mi ?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pek sayılmaz."

Therese kaşlarını kaldırdı ve sonra gülümsedi. Gülümsediğinde daha genç ve daha dertsiz görünüyordu. "Haklısın. Çok güzeldir."

"Ama şeyden sonra oraya dönmeyi düşünmedin mi..." Keegan bakışlarını kahvesine indirdi. Bir dulla nasıl konuşması gerektiğini bilmiyordu. Dördüncü sınıf öğretmeninin dışında bir dulla tanıştığını da hatırlamıyordu. Ve o zamanlarda da henüz neler olduğunu anlamak için fazla küçüktü. Ve bir de önce saçları beyazlayan ve ölmeden önce de emekliliklerini hak eden eşleri olan teyzeleri vardı. Ölen bir sürü adam tanımıştı ama eşlerini tanımıyordu.

"Paul öldüğünde." Therese'nin sesi netti. Bakışları da. "Söylemende bir sakınca yok." Therese kahvesinden bir yudum aldı ve sonra masaya bıraktı. "Hayır, bunu düşünmedim. Aileme ve erkek kardeşime yakın olmak güzel olabilirdi ama Paul ile tanışmadan önce birkaç yıldır onlardan uzakta yaşıyordum. Jacob ve Abby yeterince yıpranmıştı. Buraya taşınmak, babalarının önce göreve gitmesi ve sonra ölümü... O zaman, çocukları taşımamanın en doğru karar olacağını düşündüm. Ve orada hava çok soğuk olur. Ben de karı ve buzu seven bir kadın değilim. On beş santimlik karı, sığırların su içebilmesi için delmek kadar zor bir iş yoktur. Ya da evden ahıra kadar olan yolu kazarak açmak, hayvanlarla ilgilendikten sonra da, aynı yolu eve gitmek için yeniden kazmak." Therese bir nefes verdi. "Güneş, kum, hafif bir esinti..."

"Oklahoma'da hava soğuk olmuyor mu?"

"Evet, bazen sıfırın altına düşüyor. Ama sanki kış hiçbir za-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

man yerleşmeye gelmiyormuş gibi. Sanki eksi on dereceden artı otuz dereceye birkaç günde çıkabiliyormuş gibi. Kar yağıyor ve buzlanma oluyor ama çok fazla değil." Therese bardağının kapağını çıkardı ve kremayı kaşıkla dağıttı. "Aksanından güneyli olduğun anlaşılıyor. Sanırım Georgia değildir. Paul ile tanıştığımda Augusta'da öğretmenlik yapıyordum."

"Louisiana. Natchitoches."

"Ne kadar zamandır ordudasın?"

"Altı yıl."

"Ülke savaştayken, orduya girme olasılığı da yükseliyor."

Eğer bu yorum başka bir askerden —ya da duldan— gelseydi, Keegan'ın cevabı net olurdu. *Alakası yok.*

"Zaten tıp alanında çalışıyordum ve ara sıra vuruluyordum." Therese kaşlarını kaldırınca, Keegan omuzlarını silkti. "İtfaiye memuru ve sağlık çavuşuydum. Ateşi yakan çocukların bizleri gördüklerine pek sevinmedikleri birkaç sefer olmuştu." Birisi kasten yangın çıkarırsa, iflastan kurtulacağını düşünmüştü ve diğeri de eşini öldürene kadar dövdüğü belli olmasın diye cesedini yakmaya kalkmıştı.

Therese sandalyesinde hareket edince, sandalyeden bir gıcırtı geldi. Bu ses Keegan'a sallanan sandalyeleri, antika parkeleri ve evini hatırlattı. "Neden ordu? Zaten kahramanmışsın."

Keegan homurtusunun kulağa çok aksi gelmemiş olmasını umdu. "Ben bir mesleği icra ediyordum. Tıbbi kısmını, yanan bir binaya koşma kısmından daha çok seviyordum ve… yangın eğitiminden birlikte geçtiğim ve aynı istasyonda çalıştığım bir çocuk, yedekti ve sonra ana kadroya alınıp Kandahar Eyaleti'ne gönderildi. Bir daha geri dönmedi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese'nin yüzü yumuşadı. "Üzgünüm."

"Evet, ben de. Ve anladım ki... eğer birisi giderse, onun yerini senin alman gerekir ve ben de... adımı yazdırdım. Bu bir deneyim sonucunda oldu." Aslen iyi bir sonucu olsa da, Keegan'ın peşini bir ömür bırakmayacak bir deneyimdi bu.

"Teşekkürler." Tamamen içten gelerek söylenen basit kelimeler. Bu sözler, Keegan'ın ensesine bir ısı yayılmasına ve oradan da tüm vücuduna dağılmasına neden oldu.

"Rica ederim."

Keegan'a genelde yabancılar teşekkür ederdi: havaalanlarında, Anma Günleri'nde, Dört Temmuz'da ve Gaziler Günü'nde. Yaşlıların ve gazilerin, tokalaşmak için ya da teşekkürleri kabul etmek için özel bir güne ihtiyaçları yoktu. Bu, Keegan'a kendini her zaman biraz daha önemli hissettirip gururlanmasına neden oluyordu ama aynı zamanda içine kapanıyordu. Arkadaşı Todd ve Therese'nin eşi Paul gibi, bu teşekkürleri duyamayan binlerce insan olduğunu hatırlıyordu.

Hepsi bir şeyler verir. Ama bazıları her şeyini verir.

Keegan bir şeyler vermişti —altı yılını— ve bazı iyi arkadaşlar ile bazı kötü anılar edinmişti ama hâlâ hayattaydı. Buradaydı. *Tanrı'ya şükür.*

"Binbaşı ve sen kaç yıl evli kaldınız?" diye sordu boğazını yakan konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak.

"Beş yıl."

Keegan dikkatle, Therese'nin sözlerini ona tekrar etti. "Ülke savaştayken, bir askerle evlenmek büyük risk."

"Ah, ama gençken ve âşıkken savaş, ölüm, ayrılık, eski eşler, üvey çocuklar gibi olasılıkları düşünmüyorsun. Aşk sarho-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şu olduğun için sadece iyi olasılıkları düşünüyorsun." Therese kahvesini bitirip peçetesini buruşturdu ve bardağın içine koyup kenara itti. "Bu şeyi çok seviyorum ama bittikten sonra kokusuna dayanamıyorum."

Keegan bardağı alıp birkaç metre gerisindeki çöp kovasına götürdü ve Therese'nin konuşmaya devam etmek isteyip istemediğini anlamaya çalıştı. Therese bir süre dışarıdaki yağmuru izledikten sonra bir nefes verdi. "Ben ve arkadaşlarım eşlerimizle evlendiğimizde, onlara deli gibi âşıktık. Devam etmekte olan bir savaş olduğunu biliyorduk. Görevlendirmeye gidip bizleri bırakacaklarını anlıyorduk. Geri dönememek ya da döndüklerinde çok değişmiş olmak gibi ihtimaller olduğunu düşünüyorduk. Ama onları seviyorduk ve onlarla gurur duyuyorduk. Elimizden geldiğince onlarla birlikte olup bu riskleri almaya razıydık. Çok kısa bir süreliğine bile olsa."

Sabrina, Keegan'ı öyle sevmemişti. Hayatında sevgiye ve bağlılığa çok az yer olduğu için, o kadar sevmesi mümkün de değildi. Keegan'la evlenmek istiyordu ama bu daha çok, onun orduda olmasından dolayıydı —üniformalı bir erkek, bağımsız bir eş olarak elde edebileceği fırsatlar, erkeklere daha yakın olabilmek— ona karşı olan hisleriyle pek ilgisi yoktu.

"Peki ya arkadaşların?" diye sordu Keegan, boğazındaki düğümden kurtulmaya çalışarak. Keegan kıskanç birisi olsa, boğazındaki bu hissin, Matheson'ın Therese gibi bir eşi olması ve üstüne de Sabrina'nın dikkatini çekmesi ile ilgisi olduğunu düşünebilirdi. Daha ziyade, az yemek yedikten sonra içtiği sert kahveden olmalıydı bu his. "Onların eşleri geri döndü mü?"

Therese'nin gülümsemesi solgun ve üzgündü. "Hayır. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şekilde arkadaş olduk zaten. Kendimize Salı Gecesi Margarita Kulübü adını verdik ve her hafta The Three Amigos'ta buluşup akşam yemeği yiyip bir şeyler içiyoruz. Eğer kasabada yeterince uzun süre kalırsan, birilerinin bize Fort Murphy Dullar Kulübü dediğini duyarsın kesin."

Dullar Kulübü. Sadece duyduğunda bile çenesi kasılıyordu ve bu gerçekten şaşırtıcı bir tepkiydi. Tüm kulüpler ya da gruplar ortak bir ilgiden ya da durumlardan doğmuyor muydu? Bu ortak ilgilerin ve durumların bazılarının trajediden doğmuş olması da çok acıydı. Öldürülen çocukların aileleri. Sarhoş sürücüler tarafından dağılan aileler. Şiddet suçu kurbanları.

Eşlerini savaşta kaybeden kadınların neden bir grubu olmayacaktı ki? Tanrı biliyordu ya, yardıma ihtiyaçları vardı. Ve bunları bizzat yaşamış olan birinden daha iyi kim anlayabilirdi ki onları?

"Kaç kişi?"

Therese huzursuz bir şekilde kıpırdayınca, sandalyesi yine gıcırdadı. Büyükannesinin sallanan sandalyesi gibi. Ön bahçede yıllardır durduğu için yıpranmış ahşap sandalye. Büyükannesinin her konuşmasına, sandalyenin gıcırtısı da eşlik ederdi. Söylediği her yatak hikâyesine, söylediği her ilahiye.

"Kasabada yaklaşık yirmi kişiyiz. Yedimiz salı gecesi buluşmalarını ve maceralarımızı asla kaçırmayız. Diğerleri de planlarına uydurabildikleri zamanlarda bize katılırlar."

Yirmi ölü asker. Yirmi yaslı eş ve en az iki yaslı çocuk. General Sherman, *Savaş cehennemdir,* demişti.

Lanet olsun, bu doğruydu.

***

Therese isteksiz bir şekilde nefes vererek, sol bileğindeki sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atini kontrol etti. Saat beşi geçmişti ve eve bir saat gecikmişti. Bu sabah Jacob'a servise binmeden önce yapacak işleri olduğunu söylemişti ve unutmamaları için de buzdolabına bir not yapıştırmıştı. Yine de eve gitme zamanı gelmişti.

Yağmur durmamış ve artık yolların kenarlarında ve kaldırımların belirli kısımlarında birikmişti. Dışarıdaki sokak, lambalarla aydınlanmıştı. Gün batarken yağmurluk ya da trenç kot giymiş, soluk renkli şemsiyeler taşıyan insanlar işlerinden evlerine gidiyorlardı.

"Gitmem gerek," dedi Therese. *Gerek.* İstemiyordu. Sakin bir yerde oturup kahve içmesinin ve bir erkekle sohbet etmesinin üzerinden çok fazla zaman geçmişti. Tabii kendi evine son gidişi ile babasıyla yaptığı son sohbeti saymazsa. Babasını çok sevse de, Keegan çok farklı bir adamdı.

Yakışıklı, etkileyici ve ona sadece dış görünüşten ibaret olmayan bir kadın olduğunu hatırlatacak kadar ilgi çekici bir adam.

Therese kalkmak için harekete geçmedi. Keegan da. Therese anahtarını çantasından çıkardı ve Keegan'ın da arabasını onun bir önüne park ettiğini fark etti. Dışarı çıktıklarında, Therese'nin şemsiyesini kullanabilirlerdi. Bu düşüncenin içinde sevimli ve panikatağa pek de benzemeyen, unuttuğu bir his uyandırması komikti. Kısa bir süre önce, şemsiyesini Carly ile paylaşmamış mıydı?

Aptalı oynama. Carly senin en yakın arkadaşın, Keegan değil. Carly bir kadın. Keegan kesinlikle değil.

"Çocuklar akşamları birkaç saat yalnız kalacak kadar büyükler mi?"

Therese'nin boğazı ve parmakları kasıldı. Elinde sıktığı anahtar canını acıtana kadar. Keegan bunu sadece merak ettiği için mi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

soruyordu yoksa aklında bir şeyler mi vardı?

Aklında bir şeyler. Buna bir akşam yemeği mi demeliydi? Birlikte daha fazla zaman geçirmek mi? Flört etmek? Therese kendisinin birileriyle flört edebilecek bir insan olduğunu hiç düşünmemişti. Flört etmek, zorunlulukları, geçmişi ya da belirsiz bir geleceği olmayan insanlar içindi.

"Birkaç saat," dedi Therese, sesinin Keegan'a da kendisine geldiği gibi boğuluyor gibi gelip gelmediğini merak ederek. "Kasabada olduğum sürece. Eğer kasabanın dışına çıkarsam ya da daha uzun süre dışarıda kalacak olursam, o zaman sokağın ilerisindeki en yakın arkadaşlarının evine giderler. Karşılığında da anneleri ile anlaşırız ve bazen de onlar çocuklarını bana bırakır."

Belli ki, Therese'nin gerildiği zaman fazla konuşmak gibi bir huyu vardı. Neden daha önce kimse bunu ona söylememişti?

Keegan sessizdi ve masadaki küçük çöpü toplamakla meşguldü. İşi bitince Therese'ye baktı. "Akşam yemeği yiyebilir miyiz? Çocuklar için bir pizza ya da paket yemek alabiliriz."

Therese, havada elektrik varmış gibi kasıldı birden. Öyle ki, birden bu heyecan dışarı yayılacak diye korktu. Kalbi hızlandı. Evet diyebilirdi. Dünyadaki tüm iyi arkadaşları, hayatında bir erkeğin varlığını özlediğini anlayabilirdi. O bir rahibe *değildi.* Hayattaydı ve nefes alıyordu. Ve Keegan'dan hoşlanmıştı.

Çocuklar dışarıdan çok sık yemek yemezlerdi. Bu, Jacob'ın umurunda olmazdı ve Abby de bunu fark etmemiş gibi davranmakla meşgul olurdu. Masayı kurmak, sofra duası yapmak, masayı temizlemek gibi dertlerinin olmamasına sevinirlerdi. Therese'yi özlemezlerdi.

Therese içindeki, teklifi kabul etmek istemeyen hissi yok say-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya çalışıyordu.

"Pekâlâ. Ne yapmak istiyorsun?" Therese'nin dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. "Lütfen Meksika yemeği deme. Dün Jacob akşam yemeğinde bunu istedi ve yarın da Margarita Kulübü ile yemeğe gideceğiz."

"Şanslısın çünkü Meksika yemeği istemiyorum. Keegan ayağa kalkınca, Therese de kalktı ve duvara yasladığı şemsiyesine uzandı. "Kedi balığı yapan bir yerler var mı?"

Therese bir süre düşündü. Birkaç mangal yeri ve en az iki ev yemekleri yapan restoran vardı. Paul'ün en sevdiğini seçti. "Walleyed Joe's. Kasabanın kuzeydoğu ucunda. Sana yeri tarif ederim ya da çocukların yiyeceklerini götürdükten sonra, kıyafetlerimi değiştirip seni alırım."

"Ya da ben seni alırım. Evine gelmek için tarife ihtiyacım yok," dedi Keegan.

Therese'yi almak. Gerçek bir randevu gibi. Gerçek bir kadın erkek ilişkisi gibi. Ama eve her halükarda gitmesi gerekiyordu. Keegan ıslak ayakkabılar ve çoraplarla rahat olabilirdi ama Therese tenine kuru bir şeylerin değmesini istiyordu. Çocuklara yiyeceklerini verip Abby'nin iç çamaşırı işini halleder ve bunun üzerine atılacak olan havai fişekleri izlememek için de bir bahane bulmuş olurdu.

"Peki." Therese kapıya doğru ilerledi ve Keegan da arkasından gitti. "Bana on beş dakika ver."

Keegan saatine baktı. "Yirmi dakikaya ne dersin? Otele gidip üzerimi değiştireceğim."

"Tamam," dedi Therese.

Kaldırımın kenarındaki brandalar sayesinde, Therese'nin şem-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

siyesini açmasına gerek kalmadı. Arabasına geldiğinde, hızlanıp arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Pencereler hemen buğulandı. Muhtemelen bedeninden yayılan ısıydı bunun nedeni. Akşam yemeği için bir randevusu olduğu için çok heyecanlıydı.

Henüz bir ilişki falan istemiyordu. Carly'ye de söylediği gibi başka bir askerle bir ilişki hiç istemiyordu. Amerikan orduları Irak ve Afganistan'dan eve dönebilirdi ama bu grupların birbirlerine kini oldukça ve çözüm yolları da şiddet oldukça, hiçbir Amerikan askeri hiçbir zaman tamamen güvende olmayacaktı. Carly'nin de bazen dediği gibi, bunları yaşamış, görmüş ve ölüm nişanelerini almıştı.

Ama o, bu süreci, sonunda —öyle olmasını umuyordu— ordudan olmayan biriyle birlikte olacağı günler için pratik olarak düşünmüştü.

Therese otoparktan çıkmadan önce, evi aradı. Jacob telefonu üçüncü çalışta açtı. Arkadan kapı kapanışı ve tabakların tıkırtısı geliyordu. Jacob'ın ne yaptığını tahmin etmek zor değildi: eğer ödevlerini yapmıyor ya da oyun oynamıyorsa, mutfakta kendine yiyecek bir şeyler arıyor olmalıydı. On bir yaşındaki bir çocuk için aşırı fazla yemek yiyordu Therese'den en az on santimetre daha uzundu ve omuzları da çok genişti.

Tam babasının oğluydu.

"Selam Jacob. Ben Therese. Bu akşam evde olmayacağım. O yüzden Abby ve senin için eve akşam yemeğine bir şeyler getirmeyi düşünüyorum. Ne istersin?"

Karşıdan kesik bir ses geldi —sütü kutusundan içiyordu— sonra da geğirdi. "Fark etmez. Uzun sürmeyecek bir şeyler olsun yeter."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yine acıktın, değil mi?"

"Evet. Eve geldiğimden beri kurabiyeden başka bir şey yemedim. Bir de dondurulmuş *waffle*. Biraz da mısır gevreği. Sütümüz de bitmek üzere."

"Listeye yaz. Kardeşin bir şey istiyor mu acaba? Sorar mısın"

Bir süre sessizlik oldu ve sonra arkadan bir paket sesi geldi. Belli ki Jacob arkada cips bulmuştu. "Zorunda mıyım? Eğer açsa, ne olsa yiyecektir. Aç değilse de onunkini de ben yerim."

İkisi de çok iyi biliyordu ki, Abby pek uysal değildi. Bir hafta pizzayı çok sever, diğer hafta tüm o peynir ve yağı mide bulandırıcı bulurdu.

"Çin yemeğine ne dersin?" diye sordu Jacob. "Bana uyar."

Therese, Jacob'ın on bir yaşında olduğunu hatırlattı kendine. Ve çocuk çabalıyordu. Therese altı ay, bir yıl, üç, beş yıl sonrasını hayal edebiliyordu. Ortaokulu bitirdiğini, futbol takımına girdiğini, liseye başladığını, ehliyetini aldığını, babası gibi beyzbol oynadığını ve mezun olduğunu hayal etti.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Abby'yi bu hayale yerleştiremiyordu.

"Teşekkürler. Birazdan orada olurum."

***

Birazdan on dakikaya tekabül ediyordu. Arabada geçirdiği zamanın üzerine, Therese sonraki yedi dakikada üzerini değiştirip Abby ile ilgilenmişti.

Garajdan kapıya kadar elindeki poşetlerle zorlukla gelmiş ve kapıda silkelenmişti. Jacob uzandığı koltuktan kalkıp, Therese'nin selamlama olarak algıladığı bir ses çıkarmıştı. Sonra da yemeği alıp mutfağa doğru gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana da iyi akşamlar," diye seslendi Therese arkasından.

Jacob arkasını dönmeden tek elini kaldırıp sallamıştı. Bu, babasından öğrendiği bir hareketti.

Therese ayakkabılarını çıkarıp, ikinci kata çıktı. Abby'nin kapısını çaldı ve bir dakika bekleyip kapıyı açtı. "Bir süreliğine dışarı çıkıyorum. Çin yemeği getirdim ve sana da bunları aldım."

Üvey kızı yatakta uzanıyordu. Eski bir koşu şortu bacağının çoğunu açıkta bırakıyordu. Üst tarafında da kapüşonlu bir eşofman üstü vardı. Arkasına yastıkları yerleştirmişti. Kulağında kulaklıklar, elinde de telefonu vardı. Dizinin üzerinde de açık duran bir biyoloji kitabı. Tek kulaklığını çıkarmadan önce, dikkatle Therese'ye baktı. "Bir şey mi dedin?"

Bunu söylerken, sadece dişleri görünmüş olsa da, Therese bunun bir gülümseme olduğunu düşündü. "Dışarı çıkıyorum. Çin yemeği getirdim. Sana da iç çamaşırı."

Abby'nin bakışları alışveriş poşetlerine ve üzerlerindeki tanıdık Walmart logosuna kaydı ve yüzünü alaycı bir şekilde buruşturdu. "Nereye gittiğin umurumda değil. Çin yemeği de istemiyorum. Ve senin aldığın hiçbir şeyi giymem."

Sinirleri gerilen Therese odanın içinde ilerledi ve poşetleri çalışma masasının sandalyesine astı. "Annen diğer kıyafetlerini gönderdi mi?"

Abby yine alaycı bir şekilde baktı ama bu sefer cevap vermek yerine bakışlarını biyoloji kitabına çevirdi.

Therese içinde öfke ile karışık bir acıma hissetti. Bu bakışı tanıyordu. Catherine'in aramasına geri dönme zahmetinde bulunmadığı anlamına geliyordu. Genellikle kızına vakit bulabilmesi günlerini alırdı ve çoğunlukla Abby'nin mesajlarını ve aramala-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rını görmezden gelirdi.

Keegan'la buluşmak için kıyafetlerini değiştirmesi, makyajını tazelemesi ve saçlarını taraması gereken zaman hızla daralıyordu. Abby'ye aldıklarını giymek zorunda olduğunu söylemesi gerekiyordu. Son dört yıldır giydiklerini kim alıyordu sanki? Kıyafetlerini Kaliforniya'da bırakmak çok iyi bir fikir değildi ama bunu anlayabilmesi için biraz düşünmesi gerekiyordu.

Ama Therese'nin buna yetecek kadar enerjisi yoktu. "İki külot ve bir spor sutyen ile yaşayamazsın ama her gece çamaşır yıkamak istiyorsan sen bilirsin. Onlardan nefret ettiğine karar vermeden önce açıp bir bak. Ben yokken senin ya da Jacob'ın bir şeye ihtiyacı olursa—"

"Olmaz."

"Olursa—"

"Ol-maz. Senden hiçbir şey istemiyoruz ve senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacımız yok." Abby, kulaklığı yeniden kulağına yerleştirip bakışlarını kitabına çevirdi. Belli ki Therese'yi görmezden geliyordu.

Therese bir nefes verip kapıyı kapattı ve kendi odasına gitti. Nemli pantolonunu ve bluzunu çıkarıp dolabından bir kot ve hafif bir bluz aldı. Giyinmek için banyoya gitti. Kotunu giymeden önce kısa bir süre aynada kendi iç çamaşırına baktı. Krem rengi bir sutyen. Tek süsü ortasındaki küçük bir fiyonktu. Altta da soluk mavi bir külot. Sadece rahat çamaşırlardı bunlar.

Ne zaman kendini iyi hissettiren iç çamaşırları giymeyi bırakmıştı? İşlevin, şekilden daha önemli olduğuna ne zaman karar vermişti? Ne zaman on üç yaşındaki bir kız, onu moda, stil ve çekicilik anlamında geçer olmuştu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şu anda bu soruların cevabının önemli olması onu güldürdü. Kotunu iliklediği ve bluzunu da kafasından geçirdi. Rujunu tazeleyip çorabını giydi ve zil çaldığında suya dayanıklı bir bot giydi.

Galiba az kalsın kalbi duracaktı.

Beceriksiz bir şekilde diğer botunu giydi ve sonra da koridora doğru gidip merdivenlerden indi. Keegan, onu evden almayı teklif ettiğinde, Therese bu teklifi fazla düşünmemişti. Ama şimdi kapıda olduğunu anlayınca, başka bir yerde buluşmayı teklif etmiş olmayı diledi. Çocuklara sadece dışarı çıkacağını söylemişti. Bir erkekle olduğunu söylememişti. Bunu bilmelerini istemiyordu.

Birkaç şeyi de sadece kendisine saklamayı hak ediyordu, değil mi?

Endişelenecek bir şey yok, diye düşündü. Abby odasından çıkmazdı ve Jacob da mutfaktaydı. Onu yemeğinden ayırmak için bir kapı zilinden daha fazlası lazımdı.

Zaten ilgilenmezlerdi de. Ne Abby ne Jacob, Therese'nin nerede ve kiminle olduğunu umursamazdı. Eğer geri dönmeyecek olsa, bunu fark etmeleri on iki saatlerini falan alırdı ve bunu ne kadar önemserlerdi bundan emin bile değildi.

Therese kapıyı açıp dolaptan bir yağmurluk aldı. "Selam," dedi yağmurluğu giyerken. Sağ kolunu soktu ve diğeri de aşağıda sallanıyordu.

"Selam."

Therese, Keegan'ın kendisine doğru geldiğini fark etti. Bir elektrik hissetti. Hızlı bir adım ve Keegan, Therese'nin ceketini tutuyordu. İçi ürperdi. Therese mırıltıyla teşekkür edip beceriksiz bir şekilde gülümsedi. "Tam vaktinde geldin." Anlamsız bir yorum yapmıştı ama bu Keegan'ın suçuydu. Eğer Therese'ye yak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laşmasaydı, ona yardım etmeseydi, ona *dokunmasaydı*…

"Her zaman öyleyimdir. Babam kendi düğününe bile gecikmiş ve çocuklarının hiçbirinin doğumuna da yetişememiş. Ancak yirmi dört saat sonra gelebilmiş. Sonuç olarak annem, kimsenin gecikmesine tahammül edemez. Eğer gecikeceksen, bunun için çok iyi bir nedenin olmalı."

"Bence de." Therese açık kapıdan dışarı baktı. Sokak lambaları, yağan yağmuru aydınlatıyordu. Therese ona yeniden baktı. Kotu, botları ve ince bir yağmurluğu vardı. "Şemsiye ister misin?"

"Hayır. Erimem."

Ama Keegan kendisine bir kez daha dokunacak olursa, Therese eriyebilirdi. Kapüşonunu başına geçirdikten sonra, çantasını yağmurluğunun altına aldı. "Jacob, ben çıkıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa cep telefonumu ara."

Therese, mutfaktan geldiğini düşündüğü bir hışırtı duydu ve Keegan'a gülümsedi. "Gidelim mi?"

***

Walleyed Joe's belli ki sade görünüşlü bir yerdi ve Keegan'a Louisiana'daki eski balık kamplarını hatırlatmıştı. Ön tarafı küçük bir gölün sığ sularına doğru uzanacak şekilde inşa edilmişti. Sanki topraktan yapılmış gibiydi. Çok eski ve haraptı. Ana yol, dış cephenin birkaç santimetre uzağından geçiyordu.

Kesinlikle Keegan'ın tercih edeceği bir yerdi.

Turuncu saçlı ve kırmızı diş telleri olan bir genç kız, onları içeride bir masaya götürdü. Belli ki hava nedeniyle, onların dışında sadece birkaç müşteri vardı. Garson içecek siparişlerini almak için yanlarına geldiğinde, henüz yağmurluklarını çıkarıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Masaları, güverte gibi olan gölün üzerindeki kısımdaydı. Kapı açıldı ve kapıdan serin ve nemli bir rüzgâr esti. Rüzgâr, içerideki kızarmış yemek kokusunu dengeleyip, güvertenin teneke çatısına vuran yağmurun sesini içeri taşıdı. Belli ki bu gece yağmur durmayacaktı.

Keegan ve Therese restorana gelirken fazla konuşmamışlardı. Therese ellerini dizinin üzerinde ciddi bir şekilde birleştirip, pencereden dışarıyı seyretmiş ve sadece yön tarif etmek için konuşmuştu. Keegan sessizliği severdi. Sabrina, söyleyecek bir şeyi olmasa da konuşan tiplerdendi ve gevezeliği Keegan'ı deli ederdi. Sessizlik güzeldi.

Bir yere kadar.

"Pekâlâ... Jacob, üvey oğlun. Kaç yaşında?"

"On bir. On altı yaşındaymış gibi görünüyor."

"Peki Abby?"

"On üç."

"O da yirmi gibi görünmeye çalışıyor. Bunun annesinin etkisi olduğunu düşünüyorum."

Therese gergin bir şekilde gülümsedi. "Catherine onun en yakın arkadaşı olmak istiyor. Annesi değil."

En azından *bir şeyler* olmak istiyordu. Sabrina bunu bile yapmıyordu. "Neden anneleriyle değil de seninle yaşadıklarını sorabilir miyim? En azından aynı eyalette yaşarken, en yakın arkadaşı olması daha kolay olmaz mı?"

"Ah ama o zaman sorumluluk alması gerekir ve bu da Catherine'e uymaz." Therese menüyü açtı ama dikkatini yazılara vermedi. Belli ki ne istediğini bilecek kadar sık geliyordu buraya. Keegan'ın da menüye bakması gerekmiyordu. Kedi balığı için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmişti ve şu anda canı sadece bunu istiyordu.

Yiyecek olarak dedi kendi kendine Therese'yi izlerken.

Garson içecek siparişlerini getirdiğinde, Therese ellerini yine dizinin üzerinde birleştirmişti. Yemek siparişlerini verdiler. Therese için tavuk ızgara, salata ve sebze kızartması; Keegan için de kedi balığı, lahana salatası ve fasulye. Hep bunları yerdi.

"Catherine kendisine zaman ayırması gerektiği için Abby ve Jacob'ı bizimle yaşamaya gönderdiğinde, Paul ile dört yıldır evliydik. Catherine bunun geçici olduğunu söylemişti. Sadece bir süreliğine kendi ihtiyaçlarına odaklanması gerekiyordu. Paul öldükten sonra, çocukları geri isteyeceğini düşündüm. Bilirsin ya, çocukları babaları için yas tutarken onların yanında olmak ister diye düşündüm ama hayır. Buna hazır değildi. Onlarla ilgilenemeyecekti. Kendisi de yaslıydı. İhanet ettiği ve henüz Jacob küçücükken terk ettiği kocası için."

Bencil ebeveynler. Catherine Matheson, Sabrina, Keegan'ın kendi babası. Kendisi için durum çok da kötü değildi. Annesi ve büyükannesi, babasının yokluğunu fazlasıyla gidermişlerdi ama Jacob ve Abby için durum bu kadar kolay olmamıştı. Mariah için de öyle olmayacaktı.

"Yani çocukları sen büyütüyorsun. Senin için nasıl oluyor?"

Therese'nin yanakları kızardı ve çatal kaşığın peçetenin arasında durmasını sağlayan kâğıt ile oynamaya başladı. "Her şey gibi. Bazı günler iyi bazı günler kötü."

Ergen bir prenses, doğumundan beri velayetine sahip olan biyolojik anne babası için bile hayatı çekilmez hale getirebilirdi. Keegan, dün Abby Matheson'ı gördüğü kadarıyla, onu tüm hatalarıyla kabul eden üvey annesi için durumun iki katı daha zor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olabileceğini tahmin edebiliyordu.

O da Mariah ile aynı durumdaydı. Bir de üstüne, o üvey baba falan değildi. Eski erkek arkadaşlar bu sıfata sahip olmuyorlardı.

"Evli misin?" diye sordu Therese.

Keegan, Therese'nin peçeteyle oynamayı bıraktığını fark etti. Yüzünün rengi de normale dönüyordu. Demek ki, Matheson'ın çocukları, hassas noktasıydı ya da en azından onlar konusundaki hisleri hassas noktasıydı. Eğer onlarla sorun yaşıyorsa, ona Mariah'nın varlığından bahsetmek bile anlamsızdı.

Ama yine de binbaşının ailesi hâlâ bir seçenekti.

"Hayır, hiç evlenmedim. Bir ya da iki kez düşündüm..."

"Ama çok geç olmadan uyandın öyle mi?" diye sordu Therese hafif bir gülümsemeyle.

"Öyle sayılır."

"Çocuğun yok mu?"

Keegan dudaklarını araladı ama bir şey diyemedi. Garson siparişlerin bir kısmını getirince, neyse ki konu dağıldı.

Cevap kolaydı. Keegan'ın bildiği kadarıyla bir çocuğu yoktu. Mariah kendi çocuğu değildi. Onun annesine hiçbir şey borçlu değildi ve Mariah'ya borçlu olduğu tek şey de bir aileydi. Ona sahip çıkacak bir aile. Sabrina'nın ailesi olmadığı için iş babasının ailesine düşüyordu.

Garson gittikten sonra Therese sorusunu tekrarlayınca, Keegan dudaklarını yine araladı ama ağzından çıkan cevap kendisini şaşırttı. "Bir."

Lanet olsun. Annesi, Mariah'yla tanıştığı andan itibaren ona sahip çıkması için ısrar ediyordu ve Keegan da buna hep karşı koymuştu. O halde nereden çıkmıştı bu lanet cevap?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kız mı erkek mi?"

"Kız. Yaklaşık üç yaşında. Mariah." Doğum belgesinde Keegan'ın babası olduğu yazıyordu. Ve başka bir adamın çocuğunun velayetini nasıl olup da aldığı konusunda detayları anlatmaktan daha iyiydi böylesi. Özellikle de bu adam Therese'nin ölen eşi olduğu için. Eğer bunu ona söylemesi gerekecek olursa, o zaman söylerdi. O zamana kadar…

"Seninle yaşamadığını anlıyorum."

"Doğru. Şu anda büyükannesiyle kalıyor."

"Neden kendi annesiyle olmadığını sorabilir miyim?"

Keegan, az önce bunu Therese'ye sorduğunda ne kadar saçma bir soru olduğunu fark etmemişti. Onun da kendisine aynı soruyu sorması gayet normaldi. "Sanırım Sabrina ve senin Catherine'in çok fazla ortak yanı var."

Therese ne şaşırmış ne de şok olmuştu. Onun yerine sadece üzülmüş gibiydi. "Biliyor musun, bir zamanlar anne baba olmanın insanı değiştirdiğini düşünürdüm. Daha iyi bir insan olmak istemene neden olduğunu. Seni dünyanın merkezinden alıp, o sevimli küçük bebeği oraya koymana neden olduğunu. O çocuğa kendini güvende, rahat ve mutlu hissettirebilmek için *her şeyi* yapabileceğini."

"Bazı insanlar bunu yapar. Muhtemelen çoğu insan." Sabrina, ona bebeğin babası olmadığını söyleyene kadar, bu duyguların bazılarını Keegan da hissetmişti. Bir bebeği, sorumluklarını, yaşatacağı şaşkınlığı, iyi duyguları ve endişeleri yeterince düşünmüştü Keegan. On yedi yıl önce annesi "konuşmak" için onu karşısına aldığında, Keegan'a bir bebek sahibi olmanın her şeyi değiştirdiğini söylemişti. *Eğer ebeveyn olursan, daha hızlı*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büyürsün. 'Ama ben çok gencim. Hazır değilim. Eğlenmek istiyorum,' deme şansın kalmaz. Bir bebek sahibi olmak artık dünyanı tamamen değiştirir. Bununla yaşamak zorunda kalırsın.

Annesi de tam olarak bunu yapmıştı. Max Logan'ın doğan her çocuktan sonra ortadan kaybolmasına rağmen. Beşinde de. Tanrı'ya şükür, annesi adama sonunda yeter demişti.

"Onunla sık görüşüyor musun?" diye sordu Therese.

"Çoğu günler. İşimden dolayı arazide çok zaman geçiriyorum ve bazen saatler uzuyor. Büyükannesi ile kalması onun için daha kolay." Böylesi onun için de daha kolay oluyordu ama bunu söylerse tam bir pislik olduğunu düşünürdü Therese. Bunu aklından geçirmek bile kendisini öyle hissetmesine neden oluyordu. "Üvey çocukların, babalarının aileleriyle çok sık görüşüyorlar mı?"

Therese cevap vermeden önce bir parça marul yedi. "Ben onlara 'çocuklar' diyorum sadece. 'Üvey' kısmını fazla vurgulamak istemiyorum çünkü öyle olduğunda gerçek bir aile değilmişiz gibi geliyor kulağa ama onlara *çocuklarım* da diyemiyorum, öyle olsa..."

Sahte prenses bundan nefret ederdi.

"Neyse, hayır, görüşmüyorlar. Paul hayattayken, yılda bir iki kez görüşürlerdi. Artık yazları bir kez görüşüp nadiren de telefonda görüşüyorlar. Sanırım Paul'ün aile bireyleri yeterince iyi insanlar ama aile bağları fazla gelişmemiş. Paul tek çocuktu. Çocukları büyüttükten sonra, onunla işleri bitmiş. Tüm dikkatlerini birbirlerine verip emekliliklerinin tadını çıkarıyorlar."

Tek çocuk. Şansa bak. Sevgili akrabaların arasında, çocuğunu almayı isteyecek bir amca, hala ya da büyük kuzen yoktu.

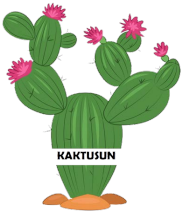
Eğer Matheson'ın ailesinde onu isteyen kimse olmazsa ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabrina da geri dönmezse, Mariah'ya ne olacaktı? Çocuk esirgeme kurumuna mı gidecekti? Evet, Sabrina'nın eseri mükemmeldi.

Keegan içinde bir ürperti hissetti. Kendini suçlu hissediyordu.

Akşamın geri kalanında, Mariah'yı düşünmeyecekti. Onun için kendisini suçlu hissetmeyecekti. Güzel bir kadınla akşam yemeğini yiyecek, çok önemli olmayan konulardan konuşacak ve problemlerini aklından çıkaracaktı. Endişelenmek için yarın yeterince vakti olacaktı.

6. Bölüm

İşyerinde kötü bir gün geçiren insanların bazısı, eve gidip, sinirlerini eşlerine yansıtıp gecenin geri kalanında da televizyonun karşısında pinekler. Bazıları arkadaşlarıyla dışarı çıkıp iyi vakit geçirir ve yaşadıklarını unutmaya çalışır. Bazıları da içer.

Jessy bunların hepsini yapmıştı. Gerçi onun durumunda eş, üstlerine şarjörü boşalttığı arkadaşlarıydı. Ama onun için berbat bir günü tamamlayacak berbat bir akşamı geçirmenin en güzel yolu tek bir kelimeyle özetlenebilirdi: Serena's.

Restoran sokağın ortasındaydı ve Jessy'nin evine de bir bina uzaklıktaydı. Büyükannesi ve restoranla aynı isme sahip olan Bayan Patsy, Jessy'nin annesinin hiç yapmadığı ev yemeklerinden yapardı: kızarmış tavuk, tavukgöğsü, kızarmış bamya, yeşil fasulyeli but ve hemen hemen her şeyin üzerine kahverengi ya da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

krem peynir sosu. Ve tatlıları da uğruna ölünebilecek türdendi: her türlü turta, dondurulmuş krem peynirli havuçlu kek, koca bir yemek tabağını dolduracak büyüklükteki çörekler.

Jessy, şemsiyesini merdivenin girişine bırakıp, nemli havaya doğru çıktı ve kapıyı kilitleyip derin bir nefes aldı. Yağmur öğle yemeğinden sonra başlamış ve o zamandan beri de durmamıştı. Jessy yağmurun kokusunu, kaldırımların ve yolun ıslak bir şekilde parıldamasını ve sokak lambalarında yarattığı ışık huzmelerini severdi. Çatılardan akıp belirli yerlerde birikiyordu. Giydiği ceketin üzerinden kıyafetine işliyordu.

Yağmur, her şeyi temizlerdi.

Serena's'a o kadar sık gidiyordu ki, evinden restorana giden yolda, otuz dokuz numara ayakkabılarının izi çıktığını düşünüp gülerdi hep. Tallgrass'a geldiği ilk haftadan beri, sık sık giderdi oraya. Gerçi son birkaç aydır, daha çok eve sipariş veriyordu. Bunu yaparken de meşgul olduğunu, en sevdiği televizyon programının son bölümünü kaçırmak istemediğini ya da makyaj ve ayakkabılar olmadan pijamalarıyla yemek yemek istediğini bahane ediyordu.

Bazen bunların hepsi de doğru olabiliyordu. Ama çoğunlukla, yemeği evde yanında birkaç bardak içebileceği için eve söylüyordu. Birkaç bardak içtiğinde, yemeğini yalnız yediğini daha az fark ediyordu.

Bu gece de kapıdan çıkarken niyeti buydu. Yağmur ceketini ıslatıyordu ve kapüşonunu kapatmadığı için saçları duştan yeni çıkmış gibi duruyordu. Restoranın girişinden geçtiğinde, bu akşam eve yanında götüreceği lezzet harikalarından başka hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi gülümsüyordu. Çünkü bu gülüşü her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

akşam aynanın karşısında çalışıyordu.

"Bayan Patsy bu akşam çok güzel görünüyorsunuz," dedi kasanın karşısında durarak.

Bayan Patsy kısa boylu ve güçlü bir kadındı. Gri saçlarını sıkıca topuz yapardı ve kendisi tokalarını çıkarana kadar, tek bir tutam saç, yüzüne dökülmezdi. Muhtemelen altmış yaşlarındaydı ama yüzünde hiç kırışıklık yoktu ve saçları da ilk çocuğunun doğumuyla grileşmişti. Mükemmel, çıtır bisküvilerini ve mayalı kurabiyelerini pişirmek için her sabah beşte gelir, her akşam dokuzda restoranı kapatana kadar orada kalırdı ve herkese karşı dost canlısı olsa da, torunundan başka hiç kimseye karşı yumuşak karnını göstermezdi.

Sert kahverengi gözleri Jessy'nin üzerinde dolandı ve dudaklarını eleştirir gibi büzdü. "Neden hâlâ yemek yapmayı öğrenemedin?"

"Zaten biliyorum." Sayılır. Eh işte. Ama tek kişilik yemek yapmak, Jessy'ye çok hoş gelmiyordu. "Ayrıca, en sadık müşterilerinden biriyim. Evde yemeye başlarsam, seni nasıl etkiler bir düşün."

Bayan Patsy, menüye doğru uzanırken gözlerini devirdi. "Bir parça pikan cevizli turta ile çikolatalı kek ayırdım. Yanında gerçek bir yemek de ister misin?"

Onun için tatlı ayırmıştı... Belki de Bayan Patsy, yumuşak karnını görünmeyen bir yerlerde saklıyordu. "Eğer bu kadar iyi bir usta olmasaydın, bu kadar çok tatlı yiyor olmazdım. Evimden çıkamayacak kadar çok şişmanladığımda, çalışanlarından biriyle göndermeye devam eder misin?"

Kadın önce kendini sonra da Jessy'yi baştan aşağı süzüp ho-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mırdandı. "Ne istiyorsun?"

Odanın diğer tarafında el sallayan birisi dikkatini çektiğinde, Jessy günün menüsünü inceliyordu. Margarita Kardeşleri'nden, Lucy Hart'tı bu. Dört kişilik bir masada tek başına oturmuş dergi okuyordu.

"Geri döneceğim Bayan Patsy." Jessy, Lucy'nin masasına doğru gitti ve boş sandalyelerden birine oturdu. "Böyle bir gecede dışarıda ne yapıyorsun bebek?"

"Rulo köfte yemek istedim."

"Ama kasabadaki en iyi rulo köfteyi sen yapıyorsun."

Lucy hafifçe gülümsedi. "Evet, ama eğer kendim yaparsam hepsini yerim. Burada en azından bir dilimle yetinebilirim. Ayrıca geçen gün ızgaram bozuldu. Tam kuzu kaburga yaparken patladı ve üstündeki dolabın neredeyse altını deliyordu."

Lucy bir aşçı, pastacı, yuva kurucu ve birleştirici bir anne gibiydi herkese karşı. Kışladaki hastanenin albayı için çalışsa da, insanları rahat ettirmek onun tutkusuydu. Arkadaşları Marti'nin eşinin de öldüğü savaşta, ölen eşi Mike'a çok iyi bir eşti. Ve eğer şansı olsaydı gelmiş geçmiş en iyi anne olabilirdi. Bazen bir daha asla şansı olmayacağı konusunda şaka yapıyordu. Bir elli boyundaydı ve şişmanlık sınırını on beş kilo kadar önce geçmişti. Tabii ki göğüsleri büyüktü ama hoppa erkeklerin arayacağı tipte değildi ve bir de geniş kalçaları, kalın bacakları ve ayak bilekleri vardı.

Jessy, Lucy'nin kendi eksikleriyle alay ederken, aslında bundan hiç memnun olmadığını biliyordu. İnsanlar eksiklerini onun yerine sıralamadan, onları kendisi listelemeye çalışıyordu. Gerçi Margarita Kızları zaten böyle bir şeyi asla yapmazlardı. Eğer insanları eksiklerinden dolayı yargılayacak olsalar, Jessy'yi çoktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gruptan atmış olurlardı.

"Paket mi yaptıracaksın?" diye sordu Lucy.

Lucy'nin sesindeki umudu fark etmiş miydi? "Öyleydi ama sorun değil. Seninle yemek yemeyi tercih ederim."

Lucy'nin yüzünde bir sevinç belirdi. "Yalnız yemeye alıştım ama yanımda biri olmasını tercih ederim."

Jessy işaret edince, garson geldi. Kahve ve rosto güveç siparişini aldı. Çıtır biftek, patates, havuç ve soğan. Üzerine de yoğun bir sos. Serin yağmurlu bir gece için mükemmel bir yemekti. Ardından da tabii ki bir tatlı.

"Carly'nin durumu mükemmel değil mi?"diye sordu Lucy kahvesini ellerinin arasına alırken. Sanki ısınmaya ihtiyacı varmış gibiydi.

"Mükemmel. Ve korkutucu. Ve onu deli gibi kıskanıyorum."

"Onun için çok sevindim ama aynı zamanda sanırım…" Lucy'nin sesi hafif titredi. "Hadi benden başka herkes birilerini bulursa? Hepiniz âşık olursanız ve âşık olduğunuz kişiler de size âşık olursa, evlenip çocuk sahibi olursanız ve ben yalnız kalırsam?" Bunları düşünürken, gözleri üzgün bir şekilde ışıldıyordu. Jessy, içten içe, gözlerinin yaşardığı konusunda yanılıyor olmayı umuyordu.

"Yalnızlıkla başa çıkamıyorum biliyor musun?" diye devam etti Lucy." Yani, Mike'ın yokluğuyla başa çıkabiliyorum çünkü bana destek olan sizler varsınız ama hepiniz başka bir aşk bulduğunuzda—"

"Hiçbir yere gitmiyoruz Lucy. Hiçbirimiz." Tabii Jessy'nin nasıl bir sahtekâr olduğunu anlayıp onu gruptan gönderene kadar. "Ayrıca, ben âşık olmadan önce sen olacaksın. İlk kez âşık olmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeterince zordu. O yüzden bunu ikinci kez denemenin bir anlamı yok. Yani herkes evlense bile ben burada olacağım."

Cevabı, Lucy üzerinde gerekli etkiyi yaratmıştı; yüzünden özlem dolu bir hüzün geçti ama ardından beklenmedik bir şekilde elini Jessy'nin koluna koydu. "Ah, öyle düşünme. Sen çok akıllı, sevimli ve komik bir kadınsın ve verecek çok fazla şeyin var. Aaron'ı kaybetmenin canını ne kadar yaktığını biliyorum ama Jessy böyle kendini kapatarak sonsuza dek bekleyemezsin. Sonunda yoluna devam edeceksin. Bir adamla tanışacaksın, doğru adamla ve Aaron'la mutlu olduğun kadar çok mutlu olacaksın."

Jessy, ısındığını hissetti. Az önce serin gelen hava ısınıyordu. Ceketini çıkardı ve bluzunun kollarını da çekti. Elleri hafifçe titreyince, ellerini sıktı ve dizlerinin arasına soktu. Kahveden çok daha sert bir içkiye ihtiyacı vardı ve Bayan Patsy'nin bir yerlerde sakladığı bir şişesinin olup olmadığını merak etti.

Tam bir sahtekârdı. Akıllı, sevimli, komik? Hiç de öyle değildi. Aaron'ı kaybetmek canını mı yakıyor?

Evet, canını yakıyordu ama Lucy ve diğerlerinin düşündüğü nedenden dolayı değildi bu. Onun ölmesi kalbini acıtıyordu çünkü Aaron onu, onun Aaron'ı sevdiğinden daha çok seviyordu ve Jessy ondan boşanmayı planlarken, Aaron savaşın bitmesini ve onun yanına eve dönüp bir ömür birlikte yaşayabilmeyi umuyordu. Jessy ondan uzak olmak istiyordu.

Ve istediği olmuştu. Aaron ölmek zorunda kalmıştı ama Jessy hedefine ulaşmıştı.

Asıl ölmesi gereken Jessy'ydi. Aaron çok daha iyi bir insandı.

Çoğu günler kendisini etkisi altına alan bu düşüncelerden sıyrılıp omuzlarını silkti. "Eğer olacak olursa, olur. İkimiz için de.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olmazsa da—" Ellerinin daha sabit durabiliyor olmasını dileyerek kahve bardağını Lucy'ninkiyle tokuşturmak için kaldırdı. "O zaman da Margarita Kardeşlerinden, Eğlenceli Margarita Bekârları'na döneriz. Anlaştık mı?"

Lucy gülerek ağır porselen bardağını kaldırdı. "Anlaştık."

***

Yıllar önce Therese'nin ailesi, herkesin birbirinin adını bildiği bir yerde geçen bir şarkıyla ilgili bir televizyon programının hastasıydı. O zamanlar kasabasını anlatmak için bu çok akıllıca bir tanımdı. Therese, erkek kardeşi ve arkadaşları bir şey yaptıklarında, haber kendilerinden önce evlerine ulaşırdı. Montana'dan taşınmaya karar verdiğinde, Therese'nin ilk istediği kendisini kimsenin tanımadığı bir yere gitmek oldu.

The Three Amigos'ta en çok sevdiği şey, kimsenin adını bilmemesi ama herkesin onu tanımasıydı. Ona nasıl olduğunu, çocukları ve diğer kulüp üyelerini soruyorlardı. Bir hafta kimin eksik olduğunu fark edip, diğer hafta onu sevinerek karşılıyorlardı ya da o hafta da gelmeyecek olursa, neden gelmediğini soruyorlardı.

Kimsenin onları merakla izlemediği bir yer olan The Three Amigos'ta buluşuyor olmaları gayet güzeldi. Çalışanlar ve düzenli müşteriler, onların ordudaki dullar olduğunu biliyorlardı ama çalışanlar onlara da tüm düzenli müşterilerine davrandıkları gibi davranıyorlardı.

Genellikle en önce Carly gelirdi ama Miriam, Therese'yi hava güzel olduğu zamanlarda oturdukları verandaya çıkardığı için içerideki masalar boştu. Therese sırtını duvara yaslayarak bir masaya oturdu ve otoparka baktı. Miriam cips, salsa ile pembe tonlardaki, yoğun, sulu ve lezzetli margaritayla döndüğünde, mı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıldanarak teşekkür etti.

"Johhny her zaman içtiğinizden içip de sıcaklamanızı istemiyor," dedi garson.

"Teşekkür ettiğimi söyle." Therese menüyü kenara bıraktı ve içkisinden bir yudum aldı. Bardağın kenarında tuz yerine şeker vardı ama margarita her zamanki gibi ekşi ve buruktu. Therese'nin çok tanıyamadığı bir tat daha vardı içinde.

Genellikle, hafta yeni başlamış olsa da, salı günlerine kadar, Therese fazlasıyla stresli hissederdi. Bu akşam iyi hissediyordu. Başı ağrımıyor, boynu kasılmıyordu. Midesi kasılmıyor ya da içine kontrolsüz bir sıcaklık yayılmıyordu. Neredeyse rahat olduğunu bile söyleyebilirdi.

Belki de henüz bir şey yapmamış olsa da, Abby'yi göndermeye karar verdiği için böyle hissediyordu. Belki de geçen gece Therese eve döndüğünde, Abby'nin her zamankinden daha sessiz olmasından dolayıydı. Abby, Jacob'ın televizyon izlediği ve Therese'nin de en sevdiği sandalyesine İncil'i alıp oturduğu oturma odasına girip koltuğun arkasından birkaç dakika Jacob'ın izlediği programı izlemişti. Therese'ye bir kez bile bağırmadı, gürlemedi ve dudaklarını büzmedi. Hatta Çin yemeğinin kalanını ısıtıp tabaklarını duruladı ve kendisine söylenmeden makineye yerleştirdi.

Abby, kendisine söylenmediği takdirde, *asla* makineye kirlileri yerleştirmezdi.

Bu sabah da huysuz ama sessizdi. Therese'nin alışık olduğu, *senden nefret ediyorum, tüm hayatımı mahvettin* modunda değildi. Otobüsü yakalamaya giderken, kapıyı bile çarpmamıştı.

Ya da belki de Therese sıradan bir kadının her gün yapabile-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceği bir şeyi yaptığı için rahatlamıştı. Yemeğe çıkmak, yakışıklı bir adamla oturup kadın erkek muhabbetleri yapmak. Yağmura ve çocuklarla ilgili bazı konulardaki huzursuzluğuna rağmen çok iyi vakit geçirmişti. Sonunda bir adamla birlikte olmayı isteyeceği zamanlar için gayet iyi bir pratik olmuştu.

Keegan'la kahve içip bir tatlıyı paylaşmışlar ve sonra da Keegan, onu evine bırakmıştı. Hâlâ yağmur yağıyor olmasına rağmen, Therese ile kapıya kadar yürümüş ve karanlıkta verandada onunla Therese anahtarını bulana kadar beklemişti.

Therese ona teşekkür edince, o da rica etti ve orada sadece birbirlerine bakarak en az iki dakika beklediler. Therese, belki kendisini öper diye düşündü. Deneme buluşmalarının içinde deneme öpüşmeleri de olabilirdi değil mi? Paul'den başka hiç kimseyle çıkmadığı için, Paul'den başka hiç kimseyle de öpüşmemişti. Ama Keegan'ın kendisini öpmesini isteyip istemediğinden emin değildi. Belki de çok istiyordu ama kapıdan gelen televizyon sesi ona bir erkekle dışarı çıktığından habersiz olan Paul'ün çocuklarını hatırlatıyordu.

Uzun bakışmalarından sonra, Keegan gülümsemiş ve hızla geri gidip merdivenlerden ikişer ikişer inmişti. Arabaya doğru giderken, sanki tertemiz ve sakin bir gecenin içinde yürüyormuş gibiydi. Arabaya ulaştığında bir an için arkasına döndü. Sonra arabaya bindi ve bir daha görüşüp görüşmeyeceklerine dair hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Therese'nin bir yanı bunu yapabileceğini düşünmüştü.

Onu öpmek isteyen yanı da kendinden pek emin değildi.

Abby ve Jacob konusunda karar vermeye çalışan yanı hâlâ ne yapacağını, ne düşündüğünü ve ne istediğini bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sandalyenin metal ayakları yere sürttü ve Therese o ana odaklandı. Karşısındaki kaslı bedene. Otoparkın aşağıdaki kapısından gelmişti ve karşısındaki sandalyeye yaslanıyordu. Üzerinde bir kot ve beyaz gömlek vardı. Yakasının düğmeleri açıktı ve kollarını da birkaç kat katlamıştı. "Erken mi geldin yoksa ekildin mi?"

Therese gülümsedi. "Ben her zaman biraz erken gelirim. On beş-yirmi kişi aynı anda evde oturmaya karar vermemiştir sanırım. Hiçbir zaman yediden daha az olmayız." Therese içkisinden bir yudum aldı. "Bu gece canın Meksika yemeği mi istedi?"

"Cips, salsa, bira... Bundan daha iyisi olamaz."

Therese'nin burada olacağını bilmesi de kararında etkili olmuş muydu? Therese henüz bunu merak ederken, Keegan devam etti.

"Bugün eski bir dostumla karşılaştım. Barda buluşup maç izleyeceğiz."

"Ne maçı?"

Keegan sırıttı. "Ben de bilmiyorum. 'Meksika' kısmını duydum ve gerisini pek dinlemedim." Kapı gıcırdayarak açılınca, Keegan o tarafa doğru döndü ve Ilena onlara doğru yaklaştı. Keegan'ın bakışları, Ilena'nın sarı saçlarından, çok yuvarlak olan karnına indi ve sonra gülümseyip yaslandığı sandalyeyi onun için çekti. Ilena oturdu ve Keegan da onu masaya doğru itti.

"Teşekkürler," dedi Ilena bir ona bir Therese'ye bakarak. "Ah, centilmenlik ölmemiş. Müsaitseniz, her yarım saatte bir kalkıp bunu deneyeceğim."

"Arkadaşınızı bara göndermeniz yeterli. Maç bitene kadar orada olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ilena yine o ince *ah* sesini çıkardı. "Ne maçı?"

"Bilmiyorum. Ben sadece yemek yemek için geldim. Arkadaşım maç izleyecek."

"Eğer beyzbolsa ve sıkılırsan, ben senin yerine izleyebilirim. Bebek Hector yüzünden —karnını okşadı— tüm beyzbol maçlarını izliyoruz çünkü o da büyüyünce oynayacak ve ben de onun koçu olacağım."

Ilena, diğer birkaç ismin yanı sıra (babasının ismi olan Juan gibi), Hector isminde de gayet ciddiydi ama babasının da istediği gibi, çocuk dünyaya gelince ona John diyecekti. Yine de "Hector" Therese'yi her zaman güldürüyordu. İnce ve nazik Ilena'yı, ince ve nazik sesiyle öfkeli beş yaş grubunun başında talimatlar verirken hayal etti. Keegan da sırıttı ve o anda Therese'ye baktı. Ardından restoranın içine girdi.

Ilena, dikkatini Therese'ye yoğunlaştırmadan önce kapının kapanmasını bile beklemedi. "O kim?"

"Adı Keegan Logan. O..." *Paul'ün bir arkadaşı*, demek üzereydi ama bunun tam olarak doğru olup olmadığından emin değildi. Paul iyi bir adamdı ama ordudaki sınıf farklarını severdi. Bir binbaşı olarak, o ve komutası altındaki personel arasında büyük bir fark vardı. Sosyal olarak... sosyal bir paylaşımları yoktu —bunun resmi adı arkadaşlık kurmaktı— o ve personeli arasında arkadaşlık olamazdı. Eğer hâlâ hayatta olsaydı, Ilena, Carly ve Jessy'nin de eşleri hayatta olsalardı, kadınlar ne kadar samimi olursa olsun, Paul eşlerinin yanında kendisini asla rahat hissedemezdi.

"Paul'ü savaştan tanıyor," dedi Therese, Ilena'nın arkasında otoparkta Marti'nin Suburban arabasından inen Lucy ve Marti'ye bakarak. On boşluk uzaklıkta, Carly ve Fia da arabalarından çıkı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorlardı. "O, bilmiyormuş..."

Ilena yüzünü şefkatle buruşturdu. "Onunla ne zaman tanıştın?"

"Pazar günü."

"Çok yakın görünüyorsunuz."

Therese'nin yüzü ısındı. "Yakın? Hayır. Sadece şeyden bahsediyorduk..." *Neyden?* Buluştukları geçen geceden değil. Keegan'ın onu eve götürdüğü ve Therese'nin de onu öpmek istediği o andan değil. *Cips, salata, bira. Hepsi bu.* "Yiyecekten. Maçtan. Arkadaşından."

Uzun bir süre onu inceledikten sonra, Ilena gülümsedi. "Tamam."

Therese rahatlayarak bir nefes verdi. Ilena bu şekilde tamam dediğinde, konuşma sona erdi demek oluyordu. Carly işin peşini bu kadar kolay bırakmazdı ve Jessy de muhtemelen bırakmazdı ama Ilena diğerlerinin hislerine çok saygı duyardı.

Therese gerginliğinden kurtulana kadar, arkadaşları masaya doluşmuştu. Geçişlerine yardım etmek için sandalyesini çektiğinde, pencerelerden içeriyi ve barı görebildiğini fark etti.

Keegan'ın birkaç adamla birlikte yüksek ve yuvarlak bar masalarında oturduğunu görebiliyordu. Keegan da ona bakıp birasını kaldırdı. Therese gülümsedi ve Ilena'nın sessizce "*Tam-mam*," dediğini duydu. Therese bunun ne demek olduğunu da biliyordu: *Bu, ilginç.*

Öyleydi, değil mi?

18.10'a kadar, her zamanki yedili ve bir de Bennie Ford masadaki yerlerini almıştı ve Ilena hariç herkesin önünde pembe margaritaları duruyordu. Ilena'nın diğerleriyle aynı olan bardağında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da soda vardı. Herkes garsona siparişlerini verdi ve kısa bir sessizlik oldu. Therese'nin yanında oturan Carly sol elini kaldırdı. "Artık resmileşti kızlar."

Sol elindeki alyansın yerinde bir filigranın ortasında duran pırıltılı bir inci vardı. Jeff'in ona verdiği platin elmas yüzükten mümkün olduğunca daha farklıydı. Bu, daha yumuşak ve daha eski modaydı. Onlarca yıl sürecek bir evliliğe ait gibiydi.

Herkes daha iyi bakabilmek için ona doğru yaklaştı ve masadan sevinç çığlıkları yükseldi. Therese, Carly'ye sarıldı ve sonra da diğerlerini seyretmek için oturdu. Hepsi onun için çok seviniyordu. Birkaç ay önce aralarından biri âşık olursa, arkadaşlıklarının etkilenip etkilenmeyeceğini konuşmuşlardı. Sonuçta, hangi erkek, eşinin eski eşinin kaybının üstesinden gelebilmek için takılmaya başladığı bir grupla takılmaya devam etmesini isterdi ki?

Belli ki Dane Clark isterdi. O, iyi bir adamdı ve Carly ona sahip olduğu için çok şanslıydı.

Hayat iyi ve sakinken ve en azından her şey normal ilerlerken, Therese de şanslı olmak istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Güneş battı. Aydınlık azalırken, Dalton, Fort Murphy Ulusal Mezarlığı'nın kapısından döndü. Bir ara çalışanlar, giriş saatleri konusunda daha sıkıydı. Kışın kapıları beşte, yazın da yedide kilitliyorlardı ama son birkaç yıldır, kurallarını biraz daha gevşetmişlerdi. Aileleri ellerinden geldiğince sıkmamaya çalışıyorlardı. Bu akşam belli ki, geç saatte gelen tek ziyaretçi oydu. Çok uzun sürmeyecekti.

Sandra'nın mezarının olduğu bölüm, mezarlığın arka kısmındaydı. Otoban ve yolun her iki tarafındaki dükkânlar, mezarlığın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üç yöne doğru büyümesine neden olmuştu. O yüzden yeni mezarlar güneye doğru yapılıyordu. Arabayı sürdüğü kısım —saymayı istemeyeceği kadar çok mermer anıt vardı— Irak ve Afganistan'daki çatışmalarda ölenlere aitti.

Dalton, her zamanki yerine park etti ve Pansy's Posies kapalı olduğu için marketten aldığı sarı çiçekleri de alarak, yeni biçilmiş çimlerin arasından yürüdü. Nişanlar ve yazı tipleri birbirine benzer olsa da, Sandra'nın mezarını hiç uğraşmadan bulabiliyordu. Ayakları onu, otomatik olarak götürüyordu. Eğilip çiçekleri betonun yanına bıraktı ve sonra da parmaklarıyla yavaşça dokundu. Serin ve pürüzsüzdü. Cansızdı.

Uzman Sandra Ann Jones Smith. Sandra, çok sıradan olan ismini başka bir isimle değiştireceğine dair espri yapardı ama en azından bunu kimseyle paylaşmamıştı. Öldüğünde yirmi yedi yaşındaydı. Çok çok gençti.

Ama bu, onun tercihiydi. Hastanedeki doktorlar ve hemşireler onu kurtarabilirlerdi. Hatta arazideki sağlıkçılar onu kurtarmıştı. Turnikeyi çözmeyi tercih eden kendisiydi. Çölde kan kaybından ölmenin, eve iki bacağını kaybetmiş bir halde gelmekten daha iyi olacağını düşünmüştü.

Dalton'a bir şans verecek kadar sevmemişti onu.

Dalton, bu yüzden bazen ondan nefret ediyordu. Bazen kendinden de nefret ediyordu. Sandra'ya onu bu şekilde istemeyeceğini düşündürecek bir şey mi söylemişti ya da bir şey mi yapmıştı daha önce acaba? Buradaki hayatlarına en azından bir şans daha veremez miydi?

Belli ki veremezdi.

Bunu, bir sır gibi saklamak çok büyük bir yüktü. Sandra'nın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ailesi bunu bilmiyordu. Dalton'ın ailesi de. Kimse Sandra'nın ölümü, kendilerine tercih ettiğini bilmiyordu. Dane Clark hariç.

Clark'ın çiftliğe gelmesinin üzerinden bir haftadan fazla bir süre geçmişti. Aslında birbirlerini tanımıyorlardı ama bir şeyler vardı. Eğer Dalton dindar bir adam olsaydı, bu askerin evine bir değil, iki kez gelmesinin Tanrı'nın bir işi olduğunu düşünürdü. Clark da sevdiği kadından bir şeyleri saklıyordu. Savaşta aldığı yara ile ilgili. O gün yanlışlıkla yaralı bacağını göstermişti ama Sandra'nın ölümüyle ilgili doğruları ona anlatmak Dalton'ın isteyerek verdiği bir karardı.

Bu işe yaramış gibiydi. Clark geçen salı, The Three Amigos'ta kız arkadaşına evlenme teklif etmişti ve tüm arkadaşlarının yanında protezini sergilemişti.

Ve eğer Dalton'ın dürüst olması gerekirse, Clark ile konuşmak ona da yaramıştı. Artık Sandra ile ilgili gerçeği bir başkası daha bildiği için, bu konu ona çok büyük bir yük gibi gelmiyordu.

Mezar taşına yavaşça arkasını döndü ve kamyonetine doğru ilerlemeye başladı. Kısa yoldan gitmek yerine, başka mezar taşlarına doğru çıkan dolambaçlı bir yoldan ilerledi. Kararan hava, yere gölgeler düşürüyordu ama Dalton kelimeleri okuyabiliyordu. *Onbaşı Aaron Marlon Lawrence.* Jessy'nin eşi. Afganistan'da öldüğünde yirmi altı yaşındaymış.

Dalton, onunla burada tanışmıştı. Sandra'nın ölümünden beri ilgi duyduğu tek kadınla mezarlıkta tanışması ne ilginçti. Noah, çiftlikten bir günlüğüne uzaklaşmasını istemişti, Jessy onu hamburger yemeye ve Aaron'ın en sevdiği barda bira içmeye davet etmişti. Bir hamburger. Birkaç bira.

Ve Jessy, onu bir sonraki görüşünde tanımamış gibi davran-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Dalton'ın önünde, Noah ile flört etmişti. Ve dün de...

Lanet olsun, Dalton dünü hatırlamak istemiyordu. Jessy'yi düşünmek de istemiyordu.

Kamyonetine bindi ve mezarlığın kapısına doğru ilerledi. Sola dönüp Main Street'e doğru ilerledi. Kışlanın önünden geçti. Yeniden evlenmeyen eşler ve dulların sahip olduğu tüm imkânlara sahipti. Hastanede bakım, askeri kantinde ve PX'te alışveriş, tüm imkânlardan yararlanma. Ama Sandra'yı göreve yolladığı o günden beri kışlaya adım atmamıştı. Sandra'nın, kendisini Tinker Air Force Base'e götürecek olan otobüse binişini izlemişti. Oradan gideceklerdi. Dalton kendisini bomboş hissetmişti.

Ama şimdi gerçek boşluğun nasıl bir şey olduğunu anlıyordu.

Kırmızı ışıta dururken, karnı guruldadı. Eve gidip, mikrodalgaya bir şeyler atabilirdi. Bir sürü dondurulmuş yemek ve pizza almıştı. Ayrıca, anne ve babası her ziyarete geldiklerinde, annesi bir sonraki gelişine kadar yetecek güveç bırakırdı. Sonic'ten bir hamburger ya da Subway'den bir sandviç alabilirdi. Ya da Arby's'ten bir biftek...

Tallgrass'ın merkezindeki park alanından görünen binaya baktı. Canlı renkler, parlak ışıklar ve aşırı güzel yemekler... Salı günü olduğuna göre, Jessy ve arkadaşları orada olmalıydı Ve evet, oradalardı; Dalton yüz metre ileriden bile kalabalık bir kadın grubunu görebiliyordu. Ama verandadaydılar. Eğer gidecek olursa, loş barda bir masa bulabilirdi. Jessy de orada olduğunu asla görmezdi.

Restoranın yanından yavaşça geçti ve canlı kızıl saçları olan kadını görene kadar kalabalığı inceledi. Parmaklarını sıktı ama yine de restoranın girişine doğru döndü. Otoparkın batı tarafı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na ilerledi. Birazdan akşam olduğu için kapanacak olan bir alkol mağazasının önüne park etti. Restoranın kapısını açarken, konuşmaları duymadı ve verandaya hiç bakmamaya çalıştı. Sadece, kendisini bara doğru götüren, zayıf ve mini etekli kadını takip etti ve tam da istediği gibi karanlık bir köşedeki masaya oturdu.

Henüz menüyü açmamıştı ki, beton zeminde gıcırdayan koşu ayakkabılarının sesini duyup başını kaldırdı. Dane Clark'ı gördü. "Nasılsın?"

Dalton omuzlarını silkti. Geçen salı, Clark şort giymiş ve kız arkadaşına evlenme teklif etmek için verandada dizinin üzerine çökmüştü. Bu gece üzerinde kot vardı ve ona bakmayanlar bile kotun içinde sol bacağının sadece küçük bir bölümü olduğunu hayal edebilirdi.

"Geçen hafta işler çok iyi gitti."

Dalton, tam *biliyorum* diyecekti ki, geçen hafta da köşede saklanmış olduğunu hatırladı. Kızın ait olduğu destek grubunu görmek için The Three Amigos'a gelmişti. Dalton —daha doğrusu Clark— ona yardımcı olacak bazı tavsiyeleri olabileceğini düşünmüştü çünkü hepsi onunla aynı şeyleri yaşamışlardı. Ama Jessy'nin de grubun bir üyesi olduğunu anladıktan sonra, hesabını ödeyip, ortadan kaybolana kadar arkada bir yere sinmişti.

"Tebrikler," dedi Dalton. "Yani bacağını sorun etmedi."

"Evet. Sorun yok." Clark bir süre tereddüt etti ve sonra, "Ben şurada maçı izliyorum," diğer köşeyi işaret etti, "birkaç arkadaşımla. Sen de gelip bize katılsana?"

Maç. Dalton'ın durup hangi sezonda olduklarını düşünmesi gerekiyordu. Bir zamanlar basketbolu, futbolu ve beyzbolu sıkı takip ettiği bir dönem olmuştu. Boş zamanlarını maçlara göre

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayarlardı. Lanet olsun, hatta lisede Dillon ile birlikte takımda oynamışlardı. Şimdi "o zamandan beri" herhangi bir sporla ilgilenip ilgilenmediğini, oturup düşünmesi gerekirdi...

Artık kendisini sıkan bir cümleydi bu. Uykularında bile tekrar ettiği ve birçok yerde kullanabileceği: O zamandan beri, Sandra'nın ölümünden beri.

Bir hafta önce, yeniden yaşamaya nasıl başlayabileceğini merak ediyordu. Belki Jessy yüzünden destek grubundan faydalanamayacaktı ama bu durumu yaşayan ve ayakta kalan tek grup onlar değildi.

Sandalyesini pürüzlü betonun üzerinde itti ve içkisini aldı. "Tabii ki. Neden olmasın?"

***

Ordunun iyi yanlarından biri de, seni bir sürü yere gönderdiği için, gittiğin yerlerde tanıdık birilerini bulabilecek olmandır. Eğer bulamasan da, birileriyle tanışmak hiç zor değildir.

Keegan, masanın etrafına bakındı. Solundaki Zeke Jefferson, geçen yıl Fort Polk'ta görev yapmıştı. Şimdi de burada Murphy'deydi. Jefferson, solundaki Dane Clark'ı da hastaneden tanıyordu. Clark Muharip Geçiş Bölümü'ndendi ve Keegan onun üç ömre yetecek kadar uzun zamanını sağlıkçılar, doktorlar, hastaneler ve terapistlerle geçirmiş olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Dördüncü adam da Clark'ın bir arkadaşıydı. Dalton Smith, tüm profesyonel takımlarda defans oyunculuğu yapabilecek kadar iriydi ama yere devirdiği canlılar, sadece yetiştirdiği atlar ve sığırlardı. Sessiz bir adamdı ama Jefferson gibi daha önce dolduramayacağı bir boşlukla tanışmayan bir adam için bu hiç de sorun değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan bir yandan maçı izliyordu ve bir yandan da verandadaki kadınlardaydı gözü. İyi vakit geçirdiklerini anlamak için iki gözüyle bakmasına gerek yoktu. En baştaki sekizliye iki kadın daha katıldı. Birisi annesinin yaşındaydı ve diğeri de o kadar gençti ki, yaşlı kadının kızı olduğunu düşündü. On sekizden fazla olamazdı ve bir dul olmak için çok gençti.

Ama annesinin yaşındaki kadın için de geçerliydi bu. Hepsi için geçerliydi.

Therese ve arkadaşlarını belli etmeden izlediğini düşünüyordu ama molada Jefferson, "Eğer tatlı bir kadın arıyorsan, bugünkü garsonumuz bekâr. Onlardan biriyle takılmaktan daha iyidir," dedi.

Yakalandığında, aptalı oyna. Bu, Keegan'ın sloganıydı. "Kimlerden?"

"Dullardan dostum." Sonra da Clark'ı işaret ederek ekledi, "Yani, onlardan biri yeniden gelin olmak üzere. Ama diğerleri… Bu, onlar için bir destek grubu gibi. Keder yönetimi grubu."

O anda verandada bir kahkaha koptu. Bar ile verandayı birbirinden ayıran küçük yemek salonundan bile duyuluyordu sesler. Clark sırıtarak birasını kaldırdı. "Kahkaha iyi bir ilaç, değil mi?"

"Hangisi seninki?" diye sordu Keegan.

"Carly. Bize yakın olan tarafta. Sağ uçta. Yanık turuncu bluzlu olan."

Keegan kadına baktı. Açık kahverengi saçları ve ortalama bedeniyle Therese'nin yanında oturuyordu. Sonra yeniden Clark'a döndü. "Teksas hayranı mısın?" Ablasından bildiği üzere, erkekler, sadece bir takımla bağdaştırdıkları renk farklılıklarına dikkat ederlerdi. Sıradan bir adam UT'nin yanık turuncusuyla, Oklahoma State'in Cadılar Bayramı tonundaki turuncusu arasındaki far-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kı anlamazdı ama futbol taraftarları anlardı.

"Doğuştan," dedi Clark.

"Ben de LSU taraftarıyım. Düğün ne zaman?"

"Haziranın ilk haftası."

"Tebrikler." Jefferson, Clark ve Smith kadınları izledikleri için, Keegan da yeniden arkasını döndü. Therese sarışın hamile kadına doğru eğilmiş, kadının anlattığı şeyi dinlemeye çalışıyordu. Sarışının eşi, baba olacağını öğrenebilmiş miydi? Bebeğini kucağına alacak kadar uzun yaşayamayacağını hissetmiş miydi? Çocuğu başka birine baba diyerek mi büyüyecekti? Doğumundan önce ölen babasına hiçbir şey hissedemeyecekti.

Eğer, sarışının babası Keegan olsaydı, hayatta olsa da olmasa da, bir başkasının çocuğunun hayatındaki yerini almasına çok alınırdı. Ama Mariah da aynı durumda değil miydi? Babasını asla tanıyamayacaktı ve Keegan'ın kızdığı tek konu, Sabrina'nın onu da hayatının karmaşasına sürüklemiş olmasıydı.

Ayrıca bunun bir farkı vardı: büyük ihtimalle, sarışının kocası, evine dönüp çocuğunu yetiştirmeyi kesinlikle çok istiyordu. Therese'nin eşi, Sabrina ile sadece evlilik yeminini bozup hafta sonu için biraz eğlenmişti ve ihanetini eşine asla itiraf etmemişti.

Kadınları bir süre daha izlediler. Clark'ın bakışları nişanlısının üzerindeydi. Smith, masanın diğer tarafındaki birine bakıyordu. Keegan da Therese'ye. Sonra maç yeniden başladı ve sonunda dikkatlerini ekrana çevirdiler.

Dullar kulübü —lanet olsun bu berbat bir isimdi— hareketlenip ayağa kalktığında ve gideceklerinin sinyallerini vermeye başladığında saat dokuza geliyordu. Dalton Smith birasının sonunu yudumladı ve *sizinle tanışmak güzeldi* gibi bir şeyler mırıldandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kovboy şapkasını başına yerleştirdi ve bardan çıktı.

Clark da birasını bitirdi ve ayağa kalktı. "Görüşürüz Zeke. Logan, eğer haftaya salı burada olursan, bize katıl."

"Daha önce hiç evlenip evlenmediğini merak ediyorum," dedi Jefferson, Clark'a verandayı işaret ederek. "Ben öyle olmadığını söylerdim. Daha önce evlenmiş olsa, bağlanmak için bu kadar hevesli olmazdı."

Keegan'ın tek cevabı hafif bir homurdanma oldu. Evlilik sorun demekti; anne ve babası da bunun kanıtıydı. Eğer eşini kaybetmemiş olsa hâlâ evli olmuş olacak bir kadınla evlenmenin de ayrı problemleri vardı. Ama eğer olumlu yönleri, risklerinden fazlaysa…

Jefferson esnedi ve sonra da ayaklarını yere vurdu. "Ben de eve gitsem iyi olur. Sabah işe gitmeden önce yapmam gerekenler var. Kasabadan ayrılmadan önce beni ara dostum. Yine görüşelim."

"Evet, görüşürüz." Keegan, dışarı bakmadan önce, Jefferson'ın birkaç metre ilerlemesini bekledi. Therese önce sarışın kadına, sonra da diğer masadaki esmer bir kadına sarıldı. Sonra da sohbet ettiği en genç üyenin ellerini ellerinin arasına aldı. Çok sakin ve huzurlu görünüyordu. Yavrularına şefkat ve güven aşılayan bir anne tavuk gibiydi.

Ama huzurunun büyük bir kısmı sadece roldü. Arkadaşları bunu biliyor muydu?

Peki, Keegan ne yapacaktı? Burada oturup, Therese'nin içeri gelip gelmeyeceğini mi bekleyecekti? Hadi gelmezse? Hadi doğrudan evine giderse?

Keegan masadan ayrıldı ve bardan, yemek salonuna geçerken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç dakika boyunca onu gözden kaçırdı. İri yarı adamlar, masadan kalkmış gitmek yerine, ayakta sohbet ediyorlardı. Adamların arasından geçene kadar, Therese az önce olduğu yerden gitmişti. Keegan dışarı çıktı ve kadınların ikişerli üçerli gruplar olarak dağıldıkları otoparka baktı ama onu göremedi.

"Selam."

Therese kapının solunda duruyor ve belli ki içeri gideceği anı bekliyordu. Therese konuşmasaydı, Keegan orada olduğunu bile fark etmeden geçip gidecekti.

Keegan ellerini cebine koyup, gülümsedi. "Selam."

"Otele dönmek için acelen mi var?"

Sen gitmeden önce seni bulmak için acele ediyordum. "Hayır. Bir şeyler içmek ister misin?" Therese başını sallayınca, Keegan, "Tatlı?" diye sordu.

Therese yine başını salladı. "Güzel bir gece. Tallgrass'ın duvar resimlerinin arasında yürümeye ne dersin?"

"Tabii ki." Keegan, merkezde birkaç binanın duvarında gördüğü resimleri hatırladı. Bazıları eski ve dökülmüştü. Bazıları da gayet yeniydi. Doğruyu söylemek gerekirse daha önce hiç eski duvar resimlerine bakarak zaman harcamamıştı... ama o zamanlar Therese gibi birisi ona bunu teklif etmemişti.

Kapıdan geçip, otoparka gittiler ve sağdaki sokağa döndüler. Restoranın arkasındaki alışveriş merkezinin bir özelliği yoktu; sıradan mağazalar, salonlar ve ofisler. Binayı kısa sürede gerilerinde bıraktılar.

"Yemeğin nasıldı?" diye sordu Therese.

"Güzel. Salı Gecesi Margarita Kulübü nasıldı?"

"Her zaman çok güzeldir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aralarında aslen buralı olan var mı?"

Therese başını sallamadan önce bir süre düşündü. "Hiç kimse yok. Burası eşlerimiz öldüğünde yaşamakta olduğumuz ve sonra da ayrılamadığımız yer."

"Ben hep ailelerin memleketlerine geri döneceklerini düşünmüştüm. Evlerine." Bu doğru değildi. Dul bırakacağı bir eşi olmadığı için bunu hiçbir zaman oturup düşünmemişti. Ama ordudan ayrıldığında hep Natchitoches'e dönmeyi planladığı için, bir dulun da öyle yapacağını düşünmüştü.

"Bazıları öyle yapıyor. Carly Utah'a geri döndü ama sadece birkaç ay kaldı." Therese omuzlarını silkti. Nazik ama aynı zamanda güçlü görünüyordu. "Biz asker eşleriyiz. Bu, sadece sizin için bir hayat tarzı değil. Bizim için de öyle. Birbirimizi anlıyoruz. Aynı yollardan geçiyoruz. Bu topluluğun bir parçası olmayı öğreniyoruz ve bazı durumlarda, bu topluluğun bir parçası olmak, işleri daha da kolaylaştırıyor."

Bir süre sonra, Therese sakince ekledi: "Ve bazılarının geri dönecekleri hiçbir şeyleri yok. Fia'nın ailesi tam bir felaket. Geri dönecek olursa, bulacağı tek şey problemler olur. Marti'nin anne ve babası ayrılmış. Erkek kardeşleri ve ailesi ülkenin dört bir yanına dağılmış. Jessy'nin ailesi... yani, onlarla ilgili pek bir şey bilmiyorum. Ama onu tanıdığım ilk andan beri onlardan bahsetmemiş olması da yeterince bilgi veriyor konuyla ilgili."

El sanatları ve resim galerisine geldiklerinde Therese'nin adımları yavaşladı. Keegan, sanatın hiçbir türlüsüne ilgi duymamıştı. Ercella'nın evindeki duvarlarda ve masalarda sadece aile fotoğrafları, çocuklarının ve torunlarının okulda yaptığı el işleri olurdu. Keegan'ın da bilgisayarında, tüm evini yirmi kez kaplayacak kadar çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fotoğrafı olduğu için çok fazla fotoğrafla uğraşması gerekmiyordu.

"Bu kunduzu seviyorum." Therese, ağaç gövdesinden oyulmuş gibi görünen bir metre boylarında tavşan dişli bir parçayı işaret etti. "Babam, şöminede yakmak için kardeşimi ve beni odun kesmeye her gönderdiğinde, elektrikli testere kullanma konusunda ne kadar başarılı olduğumu test etmek isterdim. O yüzden bir gün, bir parça ağacı koyduk ve ben de üç dört saat boyunca odunu oyup şekil vermeye çalıştım. Sonunda cevap ortaya çıktı. Bu konuda hiç yeteneğim yoktu. Oyduktan sonra bile diğerlerinden hiç farkı yoktu."

Keegan gülünce, Therese ona yandan baktı. "Beni bir elektrikli testere ile hayal edemiyor musun?"

Keegan başını eğip ona baktı. "Hayır. Seni istediğin her şeyi yaparken hayal edebiliyorum."

Therese hafifçe gülümsedi ama bu cevap çok hoşuna gitmişti. Yeniden yürümeye başlayınca, "Louisina'daki Logan ailesi peki? Yakın mısınız?" diye sordu Therese.

"Çok." Therese soru sorarcasına tek kaşını kaldırınca, Keegan devam etti. "Annem ile bir sürü teyzem, dayım ve kuzenim. İki kız kardeşim, iki de erkek kardeşim var. Kız kardeşlerimin ikisinin de ikişer çocuğu var."

"Onların da isimleri Keegan gibi enteresan mı?"

"Hım. Bunun ilginç bir isim olduğunu hiç düşünmemiştim. Diğer alternatiften çok daha iyi."

"Diğer alternatif ne?"

Resim sergisinin yanında eski ve yeni kitaplar satan bir mağaza vardı. Keegan'ın küçük kız kardeşine göre kitapçılar, dünyadaki en güzel yerlerdi ama Keegan elinden geldiğince, basılı kitapları oku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mazdı. Arazideyken elektronik kitaplar çok daha pratik oluyordu.

"Aslında adım Keifer Remington Logan," dedi tapu ofisine doğru yürürken. "Sanırım ismi veren kendisi olmasına rağmen, babamın bu ismi aklında tutması çok zor olmuş ve bu yüzden ilk ve son heceleri kısaltmış."

"Keifer Remington. Vay canına. Bunlar ailenin soy isimleri mi?"

"Keifer değil. Remington olabilirdi aslında ama o da değil. Babamın en sevdiği tüfeğin markası." Keegan ellerini yeniden cebine soktu. "Ve evet, kardeşlerim benden daha şanslıydı. Babamın en sevdiği arabadan esinlenerek ismini verdiği Ford var. En sevdiği mısır ekmeği karışımının markası olan Martha. Ve ikizler, Daisy ile Duke."

"*The Dukes of Hazzard*'daki karakterlerden esinlenilerek mi koyulmuş?"

"Keşke öyle olsaydı. Hayır. Daisy ve Duke, babamın büyüttüğü ve en sevdiği av köpeklerinin adı."

Therese bir süre sessiz kaldı ve sonra ağzından bir ses çıktı. Nefesi önce bir homurtuya sonra da kıkırtıya dönüştü. "Annen neden babanın bebeklerime isim vermesine izin vermiş?"

"Daha doğru bir soru, annemin neden onun çocuklarının babası olmasına izin verdiği aslında." Keegan da güldü. "Anneme bunu hep sorduk ve o da sadece derin bir nefes verip, babamın tatlı dilli ve etkileyici bir adam olduğunu söyledi."

"Ah, bu çok romantik. Benim annemin babam ile ilgili söylediği en büyük iltifat, onun ihtiyaçlarımızı çok iyi karşıladığıydı. Neredeyse kırk yıldır evli olmalarına rağmen, hâlâ ergenler gibi el ele tutuşup sarılırlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, güzel, benim anne ve babam da yaklaşık otuz beş yıldır evliler ve babam muhtemelen sadece on yılında bizimle birlikteydi. Tatlı dilli ve çapkın olduğu için gezmeyi sever. Bizlerin ihtiyaçlarını gidermezdi ve genellikle başka kadınlara sarılırdı."

Therese kavşakta durdu ve yolun karşısını işaret etti. "Bu, Tallgrass'taki en eski duvar resmi. Bu binada eskiden var olan bir sigara dağıtım şirketi için yapılmış."

Keegan kovboyları ve yerlileri inceledi. Bir çayırda çocuklarla beraber oturmuşlar elde sarılmış tütünleri paylaşıyorlardı. Birkaç anoreksik görünümlü buffalo arkalarında otlanıyordu ve üzerlerinde de şirketin adı yazıyordu.

Therese kaldırımdan inerken," Babana kızgın değil gibisin," dedi.

"Onu sevdiğimi söyleyemem ama kızgın?" Keegan omuzlarını silkti. "Hayır. Annem onun değişmeyeceğini söylüyor. Onu ya kabul edeceğiz ya da kabul edeceğiz."

"Sağlıklı bir yaklaşım."

"Annemin kalbi yıllarca kırıldıktan sonra bu duruma gelebildi." İlerideki binanın ortasındaki bardan müzik sesi geliyordu. *Country* tarzındaydı. Keegan country müzik dinlemektense hiç dinlememeyi tercih ederdi. Peki Therese? Montana'da, sığır ve atların diyarında, buzları kazıyarak, elektrikli testere kullanarak büyüdüğüne göre seviyor olmalıydı.

"Kalbin kırıldı mı?"

Therese'nin sorusu Keegan'ı şaşırttı. "Babam yüzünden mi?"

Therese bakışlarını kaldırımdan ayırmasa da gülümsedi. "Tabii ki bu da mümkün ama ben aslında Mariah'nın annesinden bahsediyordum. Evlenmeyi düşündüğün kadın o muydu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan bir nefes verdi. "Evet, evlenmekten bahsettik. Hayır, kalbimi kırmadı." Onu aldattı, yok saydı, onu başka bir adamın kızıyla bırakıp gitti ve onu deli etti ama sorun şuydu ki, Keegan onu kalbini kıracak kadar çok sevmemişti.

Ve bu çok acıydı. Bir adamın, birlikte yaşadığı kadını daha fazla önemsemesi gerekirdi. Çocuk planları yaptığı bir kadını da.

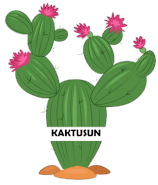
Yürürken, Therese bir duvar resmini daha işaret etti, kullanımı sona ermiş bir marketin duvarındaydı. Bir zamanlar yeni bir yere taşınan bir cenaze eviydi. Daha sonra büyük bir şirket tarafından satın alınan bir petrol şirketi olmuştu. Ve ardından Tallgrass'taki ilk işyerlerinden biri olan bir banka. Diğerleri de artık reklam özelliğini yitirmiş, uzun yıllar öncesinin hayat tarzını anlatan resimlerdi. Yerliler ve kovboylar. Therese'nin söylediğine göre, hâlâ üretim kuyuları, küçük buffalo sürüleri, vahşi atlar, yerli Amerikalılar ve kovboylar vardı bölgede.

Therese durduğunda Main ve First'ün kesiştiği yerdeydiler. Therese bankadaki dijital saate baktı ve bir nefes verdi. "Eve gitmem gerek."

Evi bir süreliğine daha unut. Çocuklar üç saattir iyiler. Sensiz bir saat daha kalabilirler. Ya da iki. Ya da on. Keegan tabii ki bu düşüncelerinden hiçbirini ona söylemeyecekti. Bunu fazla düşünmeyecekti de. Bir şey söylemek yerine, geldikleri yere doğru döndü ve yürümeye başladılar.

Bu sefer biraz daha yavaş yürüyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7. Bölüm

Therese çarşamba sabahı uyandığında, yatakta döndü ve esneyip gözlerini açtı. İlk gördüğü şey, Paul'ün komodinde duran fotoğrafı oldu. Therese'deki yüzlerce fotoğraftan en sevdiği buydu. Paul'ün kendisi gibi olduğu bir fotoğraftı bu. Bu da gözlerinde şeytani bir ışıltı, kulaklarına kadar varan bir gülümseme ve bir fotoğrafın bile azaltmayı başaramadığı büyük beklentiler demek oluyordu.

Paul ile pek de hoş olmayan şartlarda, şans eseri tanışmışlardı. Okulda zor geçen bir gündü. Trafik çok yoğundu ve Therese'nin arabası bir kavşağın ortasında bozulmuştu. İnsanlar sinirle kornaya basıyorlardı. Ordunun olduğu bir yerde yaşamanın en iyi yanlarından biri, yardıma ihtiyaç duyduğunuzda genç bir askerin çok geçmeden yanınıza gelip size yardım elini uzatmasıydı. Paul ve arkadaşları arabayı park yerine itmişti ve Paul orada arabayı tamir etmiş, Therese de ona âşık olmuştu.

Eğer sürelerinin bu kadar kısıtlı olacağını bilseydi, eğer bu kadar kalp acısı ve zor bir evlilik yaşayacağını bilseydi, yine de Paul'e çıkma teklif eder miydi yoksa sadece bir çekici mi çağırırdı?

Therese hafifçe gülümsedi. Yine de çıkma teklif ederdi. Geçirdikleri altı özel yıl, dünyadaki tüm kalp ağrılarına değerdi.

Yeniden özel zamanlar geçirebilir miydi?

Aklında Keegan'ın yüzü canlandı ve hemen görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Ondan hoşlanmıştı. Hem de çok. Onunlayken farklı hissediyordu. Ama o bir askerdi, bekâr bir babaydı ve başka bir yerde yaşıyordu. Etkilenmek güzeldi ama aralarında bir şey olması mümkün değildi. Therese, iş tanımında *tehlike* olma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yan bir erkek istiyordu. Kendi üvey çocuklarıyla yeterince zorluk yaşamıştı ve bu kitleye yeni birisini daha eklemek istemiyordu. Ve böyle bir şeye hazır olduğunda uzun sürecek bir şeyler isterdi, uzun mesafeli bir şeyler değil.

Keegan'la olanlar da, gerçek bir ilişkinin pratiği olabilirdi.

Therese duş alıp giyindi. Mutfağa girdi. Kahve demleniyordu ve içerisi pizza kokuyordu. Çocuklar onlarla yaşamak için ilk geldiklerinde, onlara her sabah iyi bir kahvaltı hazırlama konusunda çok kararlıydı: pişmiş yumurta, pastırma ya da sosis, krep ya da tost ve hatta ev yapımı mücver. Ancak çocuklar mısır gevreğini tercih ediyorlardı ya da protein barlarını ya da bir önceki günden kalanları. Catherine pek iyi bir aşçı sayılmazdı.

Jacob masanın yanında önüne açtığı bir kitapla duruyordu. Kenarda bir pizza kutusu vardı. Sol elinde büyük bir pizza dilimi, sağ elinde de bir kalemle kambur bir şekilde oturmuş, ödevinin kalanını yapıyordu. Therese içeri girdiğinde başını kaldırmadı ama "Yalaka," diye mırıldandı.

"Lanet olsun." Bu da yemek masasındaki Abby'den geliyordu. Yarısı yenmiş bir protein bar, sırt çantası, bir kutu kola aynı yerde duruyordu. Therese sabahları koyduğu yemek kurallarını biraz gevşetmişti.

"Teşekkürler Jacob." Therese kahve makinesine gitti ve kendisine bir fincan doldurup, Jacob'ın neden böyle bir şey yaptığını merak etti. Daha önce hiç yapmamıştı bunu. Makine mi ilgisini çekmeye başlamıştı? Erkekler böyleydi. Bir alet eskiyene kadar onunla oynamak isterlerdi.

"Okuldan sonra Ryan'ın evine gideceğim." Biraz geç olsa da ekledi: "Eğer izin verirsen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ryan... Kimdi?"

Abby telefonuna gelen bir mesaj titreşince homurdandı. "Ryan bir kız. Gerçi bunu daha önce ona hatırlatan biri olmuş mu emin değiliz. Bir erkek gibi görünüyor, erkek gibi konuşuyor ve erkek gibi yürüyor."

Jacob kız kardeşine sinirle bakarken, biraz daha çöktü. "Kes sesini."

"Ah, huysuz dostumuz geri geldi."

Therese, Abby'nin kendisinden daha huysuz birilerinin olabileceğini düşündüğünü fark edince, dudağının içini kemirdi. "Ryan nerede yaşıyor?"

"Parkın bir blok ilerisinde," diye mırıldandı.

"Şu aptal mor evde," diye ekledi Abby. "Herkesin bakıp da," —Abby, Catherine'i taklit etmek için elinden geleni yaptı— "'Bu da ne böyle?' diye sorduğu evde."

Therese bu sefer içten içe sinir oldu. O evi biliyordu. Beyaz, krem ve bej renkli evlerin olduğu bir bölgede, berbat mor renkli bir ev, tabii ki dikkat çekiyordu. Bir tablodan daha büyük boyutlardaki hiçbir şey o renge boyanmamalıydı.

"Belki Ryan buraya gelebilir. Onunla ve ailesiyle tanışmadım."

"Büyükannesi," diye düzeltti Jacob. "Annesi ve babası görevde. O yüzden büyükannesi ile yaşıyor. Ve o da seninle tanışmadı."

Bu doğruydu. "Ben eve gelince seni bırakır, böylece büyükannesi ile tanışırım."

"Her neyse." Jacob pizzanın son kısmını da ağzına attı ve ellerini kotuna sürüp kitabı ile defterini çantasına yerleştirdi. "Gitmem gerek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese, onun koridorda ilerleyişini izledi. Okul servisinin geldiğini belli ki Therese'den daha önce duymuştu. Therese çok güzel olan kahvesini içti ve pizza kutusunu önüne çekti. Tek bir dilim dikkatini çekene kadar, kutuya baktı. O parçadan bir ısırık aldı. Soğuk etin ve peynirin tadını çıkardı. Paul'ün, kendisi ile evlenmeden önce en sevdiği kahvaltıydı bu. Geceleri eve sipariş eder, sabahları da akşamdan kalanları yerdi.

"Saat dörtte dişçi randevum var," dedi Abby. "Payton'ın kız kardeşi götürecek beni."

Payton, Therese'nin bildiği bir isimdi: daha uzundu ve Abby'ye çok benzemiyordu. Ordu ile bağlantısı olmamasına rağmen, Tallgrass'a nakledilen nadir insanlardandı. Babası bir cerrahtı ve bölge hastanesinde baş cerrah olarak çalışıyordu ve ailesini St. Louis'ten getirmişti. Payton, hayatlarını altüst ettiği için onu asla affetmeyeceğini açıkça söylemişti ve bir ara oradan ayrılabileceği güne kadar bilgisayarında geri saydığı bir sistemi vardı.

"Payton'ın kız kardeşi kaç yaşında?"

"On altıya girdi."

"Yani ehliyetini yeni aldı."

Abby, çantasını tek omzuna attı ve kalçasını yana doğru çıkardı. "Evet, yani?"

"Kuralları biliyorsun. Yeni sürücülerin arabasına binmek yok." Unuttuğu başka bir şey olmadığından emin olmak için takvime baktı. "Ben seni dörde çeyrek kala alırım."

"Ama Payton'ın kız kardeşi onu her gün okula bırakıp tenisten sonra da geri alıyor. Onu her yere götürüyor."

"Özür dilerim. Babanla birlikte bu günler gelmeden çok önce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeni sürücüler konusunu kararlaştırmıştık." Therese katladığı pizza kutusunu çöpe attı ve dikkatle ekledi, "Payton... Bu da normalde bir erkek ismi, değil mi?"

Abby de doğal olarak Therese'nin ne demek istediğini anladı. "Yemin ederim, kimse Payton'ın bir erkek olduğunu düşünmez. Ama Ryan..." Kızın adını söylediğinde, ürpermesi ve tiksinmesi hiç hoş değildi.

"Ryan'ı senin kadar sevimli olmadığı için mi sevmiyorsun?"

Abby'nin yanakları bir an için pembeleşti ve kahverengi gözlerinde bir sevinç belirdi. Ama her iki yumuşak tepki de bir anda yok oldu. "Nicole onun bir ahmak olduğunu düşünüyor ve Payton bundan daha da ağır konuşup onun bir geri zekâlı olduğunu söylüyor. Geçen dönem bizim sınıfımızdaydı ve tam bir geri zekâlı olduğu için, onu bir önceki sınıfa göndermeleri gerekti. Yedinci sınıfı kim beceremez ki?"

Therese dudaklarını sıktı. Hayatı boyunca birilerine geri zekâlı diyenlere kızmıştı. Amcası Buddy bir insanın tanışabileceği en sevimli adamlardandı ama zihinsel olarak yetersizlikleri olduğu için, çoğu insan ona geri zekâlı derdi. Ama Therese, Abby'ye hiçbir şey söyleyemeden, üvey kızı kolasından son yudumunu aldı ve kutuyu sert bir şekilde attı ve kola da tezgâha yan bir şekilde düştü. Ardından hemen koridora koştu. Therese orada kaldı ve akan sıvıyı temizlemek zorunda kaldı.

Therese, kiri havlu kâğıtla sildi ve sonra da beyaz bir bezle duruladı. Birkaç dakikalık konuşmaları canını sıkmaya yetmişti. Abby'nin Therese'ye karşı kötü davranması anlaşılabilirdi. Anne ve babasının bir araya gelmelerini istiyordu. Catherine'i seviyordu. Onunla yaşamak istiyor ve Catherine'in kendisini istememe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sini de Therese'ye bağlıyordu.

Ama diğer çocuklara olan tavrının nedeni neydi? Ryan hakkında çok aksi konuşuyor olması, arkadaşlarının hakaretlerinden keyif alması ve muhtemelen kendi hakaretlerini de eklemesi. Abby, Huysuzluk Kraliçesi olmaktan çıkıp Kötü Kız olma yolunda mı ilerliyordu?

Eğer öyleyse, Therese bu konuda konuşmaya başlamadan önce hızlı bir U dönüşü yapsa iyi olurdu.

Therese kahvesini termosa boşalttı ve ağzını kapatıp kilerden bir kutu fıstık ezmesi ile biraz kraker aldı. Çantasını, ceketini, telefonunu, anahtarlarını ve yiyeceklerini alıp dışarı çıktı. Kapıyı kilitleyip arabasına doğru gitti.

İlkbahara rağmen baş gösteren kar fırtınasını görmezden gelmek zor olsa da, temiz havayı içine çekti ve baharın gelmiş olduğunu düşünmeye çalıştı. Kuru otların arasından farklı renkler beliriyordu ve yan taraftaki meyve ağaçları çiçek vermişti. Bahçeyi düşünmeye başlamasının zamanı gelmişti. Sadece birkaç çiçeklik ve otlarla sıkıcı bir bahçe mi olacaktı yoksa mükemmel bir hal alıp, Ryan'ın mor evi kadar dikkat çekici mi olacaktı?

Yolun ilerisine doğru gidip büyük bir alanı kaplayan parktan geri döndü. Birkaç dakika sonra, mor evin önünde durup, arabadan çıktı. Ryan'ın soyadını sormuş olmayı diledi. Bunun için çok geç olduğunda, arabadan indi. Kırmızı ve asil bir mor tonunda olan Viktorya çiçekleri verandada sallanıyordu. Sallanan sandalyeler, kapının yanında pembe ve yeşil renkte kendilerini gösteriyorlardı. Bu renkleri kim seçtiyse, zevklerini ifade ederken belli ki hiç çekinmemişti.

Kapının zilini çalıp kapı açılana kadar bir süre hüzünlü zilin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sesini dinledi. Bir büyükanne görmeyi umuyordu. Kendisinin ve Paul'ün annesiyle aynı yaşlarda birini. Ama yanılmıştı. İyi bir cildi ve mükemmel genleri olduğunu bile düşünecek olsa, kadın, Therese'nin yaşına çok yakındı. Zayıftı ve dizlerinde delikler olan bir kot giyiyordu. Bluzu da bedenini zar zor örtüyordu. Bluzunun altında bir dövme, kaburgaları boyunca uzanıyor, pirsingli göbek deliğine doğru inip, kotunun altına doğru kayboluyordu. Ve siyah parlak saçlarını dikmişti.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Therese zihinsel olarak açık kalan ağzını kapattı ve gülümsedi. "Merhaba, ben Therese Matheson. Oğlum, torununuz Ryan ile aynı okula gidiyor." Therese iyi niyetli olmaya çalışsa da kendisini tutamayıp sordu: "Torununuz mu gerçekten?"

"Gerçekten."

Vay canına. "Neyse, bu öğleden sonra birlikte takılmak için plan yapmışlar ve ben Jacob'ın arkadaşlarının anne babalarıyla ya da büyükanne ve babalarıyla, tanışmak isterim."

Kadın yüzünü buruşturdu. "Ah, buraya giren insanların geri çıkamadıkları konusundaki söylentileri mi duydun?" Kadın gülümsedi. Beyaz ve sakin bir gülümsemeydi bu. Elini uzatıp sert bir şekilde tokalaştı. "Ben Prudence Nguyen."

"Tanıştığımıza memnun oldun Prudence. Parkın diğer ucunda oturuyoruz."

Prudence elini salladı. "Beyaz ahşaplı kiremitli olan. Ryan, evlerin normal renkleri konusunda tartışmaya her başladığında, o evi gösterir bana. Jacob'tan birkaç kez bahsetti ve bu da çok şey anlatıyor. Genellikle okul ödevlerine verir kendini ya da bilgisayarında sohbet eder."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacob da. Bazen bildiği tüm kelime dağarcığı homurdanmalardan ve *neyse*lerden ibaret diye düşünüyorum."

"Böyle olduğunda ona vurmak istiyorsun değil mi? Ryan'a, Tanrı'nın kelimeleri bir nedenden dolayı icat ettiğini söyleyip duruyorum ama o, buna pek ikna olmuş değil. Prudence çıplak ayaklarını birbirine sürttü. "İçeri girmek ister misin? Çayı yeni demledim."

"Teşekkürler ama işe gidiyorum"

"Öğretmensin değil mi? Benden daha cesursun." Kadın, kapının yanında duran demir bir heykeli işaret etti. "Ben sadece meşaleler ve yanan metallerle uğraşıyorum."

"Ressam mısın?"

"Kime sorduğuna bağlı. Gerçi Main'deki The Gallery'de bazı takipçilerim var."

"Daha dün gece vitrinlerindekileri gıpta ile izliyordum." Therese bu kadını sevdiğine karar verdi. "Jacob'ın gelmesinde bir sakınca var mı?"

"Tabii ki gelebilir. Elimde plazma kesme aletimle onlara göz kulak olurum."

"Peki." Therese saatine baktı. "Ah, gitsem iyi olur. Tanıştığımıza memnun oldum Prudence." *Tamam,* diye düşünüyordu arabasına doğru giderken. Jacob'ın artık ziyaret edebileceği yakında oturan başka bir arkadaşı daha vardı.

Gördün mü Paul? Henüz pes etmedim. Çabalıyorum.

Zihninde en sevdiği film repliklerinden biri canlandı. Yoda. *Star Wars*.

Ne olursa olsun. Denemekte fayda var.

Gerçi bu söz gününü pek de olumlu etkilememişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Çalan telefon, Keegan'ı uykusundan berbat bir saatte uyandırdı… Ah. Dokuz buçuk olmuştu. Gözlerini kısıp, cep telefonunu bulabilmek için elini komodinde gezdirdi. Dördüncü çalışında telefonu eline aldı. Kulağına yaklaştırıp, homurdandı ve eğer konuşmayı kısa keserse yeniden uyuyup uyuyamayacağını merak etti.

Annesinin sesi, bu ihtimali yerle bir etti. "Tatilde olduğunun farkındayım ve bu, bazı insanlar için uyku demektir ama gerçekten—" Annesi sustu. "Neyse, sorun değil. Aptal erkek kardeşin bu sabah çatıdan düştü ve kendisine zarar vermeyi başardı. Onu görmeye gidiyorum şimdi."

"Duke?" diye sordu Keegan sersemleyerek. Duke kendisine zarar vermeyi her zaman çok iyi başarırdı. En küçük ve en vahşi kardeşti ve Duke gibi komik bir ismi vardı. İkizi olan kız kardeşinin ismi ise daha komikti ve umursamazlıklarını babalarından almışlardı. Kazalara kendisinin de ne kadar yatkın olduğu düşünülecek olursa, ikizlerin bu konuda kendisini geçmesine şaşırıyordu.

"Duke değil, Ford. Duke'un çatıda ne işi var? Neyse ben ona yardım etmeye Phoenix'e gidiyorum. Eşi böyle bir krizin üstesinden gelemez. Sürpriz doğum günü partisi yapmayı bile beceremez o zaten. Her şeyi son dakikada ayarlamaya çalışır. Muhtemelen takviminde yazmıyorsa, romantizme bile zaman ayırmıyordur." Keegan hafifçe doğrularak yatağın arkasına yaslanmaya çalıştı. "Anladım anne. Denise en sevdiğin gelinin değil."

"Hayır, Tanrı onu esirgesin. O tek gelinim. Zavallı şey. Neyse ben otuz dakika içinde evden çıkacağım ve—"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan'ın içi sıkıldı. "Peki Mariah?"

Önce bir sessizlik oldu ve ardından derin bir nefes sesi geldi. "O yüzden seni aradım. Onu yanımda götüremem. Ford şu anda hastanede. Denise yoğun bakımda olduğunu söyledi." annesinin sesi titriyordu. "Ve orası, küçük kız için uygun bir ortam değil. Ve Denise'ten de ona bakmasını isteyemem. Sonuçta, onun kocası. Martha ve Daisy de onu alamazlar. Bu iş temposuyla mümkün değil ve Duke da… Yani, tabii ki müsait olsa bile bunu düşünmek gereksiz ama çocuğu bir yerlere bırakıp orada unutur. O yüzden sana getiriyorum."

Keegan'ın içi ürperdi ve örtüyü kendisine daha çok çekti. Kalın perdeler sabah güneşini engelliyordu ve dün gece yatağa giderken, klimayı on sekiz dereceye ayarlamıştı. Tek sebep buydu. Soğuk bir oda. Korkunç olan bir şey yoktu.

"Ne kadar süre orada kalacağımı bilmiyorum. Dua et de bir haftadan daha uzun sürmesin. Ford'u biliyorsun. Zordur. Ayaklanması fazla sürmez. Neyse, Mariah ile birlikte Dallas'a oradan da Tulsa'ya uçacağız. Kalem kâğıdın var mı? Tulsa'ya ikiyi çeyrek geçe varacağız ve uçuş numarası—"

Keegan komodinin üzerini karıştırdı ve bir not defteri ile kalem bulup not aldı. Annesi, Keegan'a yazdığını tekrar ettirdi ve sonra da bir nefes verdi. "Senin için sorun olmaz, değil mi? Birlikte vakit geçirmeniz ikiniz için de iyi olur. Mariah seni tanısa iyi olur."

Benim kim olduğumun, onun hayatı için hiçbir önemi yok. Ama Keegan bu sözleri içinde tuttu. Sonuçta karşısındaki annesiydi.

"Ah, evet, sanırım… Eve giderken de buradan geçeceksin de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğil mi? Eğer hâlâ buradaysam?"

"Tabii ki. Küçük sevgilimden uzun süre ayrı kalamam. Ford'a sevgilerini ilettiğini söyleyeceğim." Annesi kıs kıs güldü. Çocuklarının ifadelerinden etkilenmişti yıllar içinde. "İki on beş tamam mı? Orada olursun değil mi? Mariah'nın bebek koltuğunu getiriyorum. Endişelenmene gerek yok."

Keegan boşta duran eliyle alnını kaşıdı. Endişeleneceği son şey bir bebek koltuğuydu. "Evet, anne. Orada olurum."

Keegan telefonu kapattıktan sonra, odaya bakındı. Burası bir otel odası olarak çok güzeldi. Tek kişi için. Mariah için koltukta bir yatak yapabileceğini düşündü. Hiçbir şey çocuklar düşünülerek tasarlanmamıştı. Gerçi Mariah çok meraklı bir çocuk değildi. Onun için bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Onu yıkayıp, tuvalete götürecekti. Tuvalet eğitimi almıştı, değil mi? Ne yiyeceğini bulması ve ona hikâyeler okuması ve—

Onunla konuşmak zorunda kalacaktı.

Hiç konuşmazlardı. Hiç. Keegan annesinin ısrarıyla merhaba ve hoşça kal derdi ama Ercella çocuğun ona cevap vermesi için onu ikna edemezdi.

Bu yolculuğun bu şekilde gitmesini beklemiyordu. Başta iyi bir fikir gibi gelmişti: Matheson alışacaktı. Eşi de. Keegan, Mariah'nın sorumluluklarını onlara devredecekti.

Matheson'ın ölmüş olmasını beklemiyordu. Therese'nin bu kadar çekici olmasını da. Ve Mariah'nın da hayatından uzaklaşması gerekiyordu. Oraya daha fazla yerleşmesi değil.

Tulsa'ya gitmek için yola çıkmadan önce, birkaç kilometre koştu, duş aldı, bir şeyler yedi ve Sabrina'nın nerede olabileceğini kara kara düşündü. Onu bulsa ne kadar iyi olurdu. Kızını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördüğü için sevinip gittiği için pişman olur muydu?

Muhtemelen hayır. Zaten Mariah'yı terk etmişti. Bunu bir kez daha yapması hiç de zor olmazdı.

Keegan vaktinden çok önce hazırlandı ve Tulsa Uluslararası Havaalanı'nın valiz bölümünde beklemeye başladı. Bir yürüme yolu, valizlerle, yolcuların geldiği kısımları ayırıyordu. Keegan yolun sonunda bekledi. Biletsiz yolcular geçtiği için, sürekli onlara yer vermek için kayıyordu. Annesinin uçağının gelişi anons edildiğinde, durdu ve hemen o yöne bakmaya başladı. Birkaç dakika sonra, uzakta bir sürü yolcu göründü. Birkaç tanesi yürürken sohbet ediyordu. Çoğu büyük adımlarla ilerliyordu. Tekerlekli valizleri arkalarında gürültüyle ilerliyordu. Birbirlerini ve yavaş yürüyenleri iterek ilerliyorlardı.

Ve orada en arkada annesi ile ince ve uzun bir çocuk gördü. Saçına ve duruşuna bakılırsa ordudandı. Ercella'nın kucağında katlanmış pembe bir plastik koltuk vardı. Çantası da tek omzunda sallanıyordu. Keegan'ın çocuğun da büyük bir çanta taşıdığını fark etmesi biraz zamanını aldı. Çanta pembe ve mordu. Tek koluyla da Mariah'yı taşıyordu.

Mariah, Keegan'la bir ay kadar aynı evde yaşamış olmasına rağmen, şu anda ona belirgin bir şüpheyle bakıyordu ama sadece uçakta tanıdığı bir yabancıya ısınabilmişti.

"—çok teşekkürler," diyordu Ercella yaklaşırken. "Tam bir meleksin Jeremy. Evinde iyi vakit geçir ve döndüğünde kendine dikkat et. Annen seni tek parça ister." Durdular. Ercella, Mariah'yı çocuğun kollarından alıp Keegan'a verdi ve sonra da çocuğa sarıldı.

"Siz de kendinize dikkat eden Bayan L." Jeremy pembe mor renkli çantayı kaldırırken, kibarca gülümsüyordu. Daha sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birkaç metre ileride bekleyen ailesinin yanına gitti.

"Yabancılarla tanışmasan olmaz, değil mi?" diye sordu Keegan, Mariah'yı dikkatli bir şekilde ona vermeye çalışırken.

Ercella gülümsedi ve Keegan'a sarılıp çocuğu kendisine verdiğini görmezden gelmeye çalıştı. "Bunun nesi komik? Jeremy uçakta bana çok yardımcı oldu. Alexandria'dan Dallas'a kadar Mariah'yı eğlendirdi ve buraya kadar da onu taşıdı. Şimdi uçağımın kalkmasına çok az zaman kaldı ve yeniden güvenlikten geçmem gerekiyor. O yüzden Mariah'nın çantasını alalım da siz de yola çıkın. Çantası diğeriyle uyumlu görünce tanırsın."

Keegan, somurtarak Mariah'yı tutmaya devam etti. Mariah da onun kucağında olduğu için pek mutlu değildi. Ercella onu Keegan'ın kucağına bıraktığı anda, küçücük bedeni kaskatı kesilmişti. Jeremy'nin gidişiyle de gülümsemesi yok olmuştu. Öylece duruyor ve gününü mahvetmiş gibi Keegan'a dik dik bakıyordu. Bir an için, Keegan da ona ters ters bakmak istedi. Geçtiğimiz ay boyunca, Keegan'ın hayatını pek güzelleştirdiği söylenemezdi.

Yetişkin olan sensin, Mariah'nın kendisine ısınamadığını söylediğinde, bunu söylemişti Ercella. Keegan pek de bir yetişkin gibi hissetmiyordu kendini.

"Tuvalet eğitimi var, değil mi?"

Annesi, çalışan valiz bandının ucunda beklemeye başlarken kaşlarını çatmıştı. "Tabii ki var. Neredeyse üç yaşında."

"Kendi kendine yemek yiyebiliyor mu?"

"Birçok şeyi. Sadece etini kesmen ve belki patatesleri ile havuçlarını ezmen gerekebilir."

"Kendi kendine banyo yapabiliyor mu?"

Annesi yine çattı kaşlarını. "Keegan, çocuk neredeyse üç ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şında. Neredeyse üç yaşında olduğun günlerde sen banyo yapabiliyor muydun?" Keegan cevap veremeden, Ercella elini uzattı. "Hayır, yapamıyordun. Ve hâlâ birilerinin sırtını sürtmesi gerekiyor. Ve her gece üç tane hikâye dinlemek isterdin. Bir de gece lambası açık bir şekilde uyurdun. Aynısı onun için de geçerli. Tanrım, son bir ayda hiçbir şeyine dikkat ettin mi?"

Keegan o anda, on sekiz yaşından beri ilk kez yeniden annesiyle yaşamaya başlamış olduğunu fark etti. "Ne yapar?"

"Oynar. Uzun yürüyüşleri sever. Çizgi film izler ama sadece PBS kanalında. Eğitimle ilgili. Öğle yemeğinden sonra uyur ve geceleri dokuzdan önce yatar. Sen ve kardeşlerin ne yaptıysanız, o da aynısını yapar. İşte bu da çantası"

Keegan uzandı ama Ercella çoktan pembe-mor valizi almıştı. Valizin sapını Keegan'ın boşta kalan eline tutuşturdu ve kolu ile göğsünün arasına da bebek koltuğunu yerleştirdi. "Tamam, tatlım, benim artık gitmem gerek."

"Tamam," dedi Keegan ve Mariah aynı anda. Annesinin tatlısı olduğunu düşününce, Mariah ona kaşlarını çatıp, bir bakış daha attı. Doğru, Keegan otuz bir yaşındaydı.

"Beni güvenliğe bırakmanıza gerek yok. Gidin. Ne kadar çabuk yalnız kalırsanız, Mariah o kadar çabuk alışır." Ercella, Keegan'a yeniden sarıldı ve Mariah'yı da sesli sesli öpüp uzaklaştı. Uzun vedaları sevmezdi annesi.

"Ford ile ilgili bir şeyler öğrenince beni ara."

"Ararım."

Mariah, Ercella'nın gidişini izlerken, giderek gerildi ve huysuzlanmaya başladı. Keegan'ın kucağından inmeye çalıştı ve becerememeyince de bacağına tekme attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey, kes şunu. Tekme atmak yok."

Mariah dudağını büzdü ve bir nefes alıp etraflarındaki herkesi korkutan bir çığlık attı. Annesinin bu çığlığı duymamış olması imkânsızdı ama arkasına dönmeden güvenliğe iyice yaklaştı.

Keegan'ın hayalindeki yolculuk kesinlikle *bu değildi.*

***

Dişçideki randevuları gecikmişti ve bu yüzden Therese ile Abby mahallelerine gelebildiklerinde saat beş buçuktu. Therese, eve gitmek yerine, Nguyen'lerin evine doğru gitti ve garaja park etti. "Kapıya gidip kardeşini al hadi."

Abby dehşete kapılmış gibi baktı. "Şaka yapıyorsun. Hadi biri beni görürse? Triana Campbell tam sokağın karşısında yaşıyor ve kız, okuldaki en büyük dedikoducu."

"Buraya yerleşmeni söylemiyorum. Gidip kapıyı çal ve Jacob'a gidelim de."

İkisi de dik dik birbirine baktı. Therese bir itiraz bekliyordu. Abby bir nefes verip mırıldanarak arabadan indi. Etrafına kaçamak bakışlar atıp zili çaldı.

Kapı açıldı ve Jacob dışarı çıktı. Arkasından da Ryan geldi. Abby'nin söylediğinin aksine, kız hiç de bir erkek gibi görünmüyordu. Sadece henüz fazla büyümemişti. Boyu Jacob kadardı. Buğday tenliydi ve kahverengi gözleri vardı. Siyah saçları ipeksi ve kısaydı. Therese'ye yeni doğmuş, uzun bacakları ve kolları olan, henüz düzgün yürüyemeyen bir tayı anımsatmıştı. Sanki birden çok hızlı büyümüş ve buna adapte olmaya fırsatı olmamış gibiydi.

İki çocuk konuşurken, Abby dönüp merdivenlerden hızla indi. Kaldırıma ulaştığında, sokağın karşısından biri adını seslendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Triana olduğunu tahmin etti Therese çünkü Abby'nin yüzü birden kıpkırmızı olmuştu. Başını eğdi ve hızla arabaya bindi.

Arka koltuğa hızla yerleşti ve kapıyı çarptı. Jacob'ın ön koltuğa oturuşu, oldukça sakindi onunkine göre. Therese geri geri gidip, eve çok az bir yolları kalmış olmasına sevindi.

Köşeyi döndüklerinde, Abby doğruldu. "Ah, hayatımı mahvedeceksin. Triana herkese, Ryan'ın evinde olduğumu söyleyecek ve insanlar da benim onun gibi olduğumu zannedecek. Ben. Ondan. Hoşlanmıyorum." Abby, Jacob'ın kafasına vurdu. "Bu senin suçun."

"Hey," dedi Therese sert bir şekilde. "Vurmak yok."

Jacob arkaya doğru sahte bir gülümsemeyle baktı. "Evet, yani, Ryan da insanların onunla arkadaş olduğunu düşünmesini istemez."

"Hıh! Benim gibi bir arkadaşı olsa çok şanslı olurdu. İnsanlar bana gıpta ediyor. Onun da şaka gibi bir insan olduğunu düşünüyorlar."

"O, öyle biri değil!" dedi Jacob. Sonra Therese'ye baktı. "Öyle biri değil. Çok zeki. O sadece..." Jacob uygun bir sözcük bulamayınca, omuzlarını silkip, kafasını çevirdi.

"Çok iyi biri olduğundan eminim." Therese, evlerinin garajına doğru ilerledi ve sonra motoru durdurdu. Abby arabadan inip, kendi anahtarlarını kullanarak hızla eve girdi.

"Jacob." Therese, kaldırımdaki çocuğa baktı. "Abby'nin Nicole ve Payton ve bir de şu kızlar dışında arkadaşı var mı?"

"Bilmiyorum."

"Diğer çocuklara karşı kötü mü davranıyor?"

Jacob yine omuzlarını silkti. Kafasını eğip, yere baktı. Paul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de bir konuda konuşmak istemediğinde böyle yapardı. Bir süre sonra, Jacob uzaklaştı. Therese içeri girene kadar, Jacob mutfağa girmiş, yiyecek bir şeyler arıyordu.

Therese çantasını bırakıp, yukarı çıktı. Abby'nin odasına dalmayı çok isterdi ama durup, kapıyı çaldı. Tabii ki Abby onu içeri davet etmedi ve tabii ki Therese de içeri girdi.

Üvey kızı, yatağa uzanmış, çantasını yere atıp, telefonunu önüne koymuştu. Elini çenesinin altına koymuş, telefonun çalmasını bekler gibi ekrana bakıyordu. "Ne istiyorsun?"

Therese kirli çamaşır yığınının yanından geçti. Jacob, kirlilerini her gün sepete atardı. Gerçi Therese bunu düzenli olduğu için değil, odanın diğer ucundan sepete basket atmak hoşuna gittiği için yaptığını düşünüyordu. Abby ise çamaşır perisinin gelip de çamaşırlarını sepete atmasını bekliyor gibiydi.

Therese, masanın karşısındaki sandalyeyi çekip üzerindeki bir yığın DVD'yi aldı ve sandalyeye oturdu. Abby ile yaptıkları her konuşma, Abby'nin kabalığı ve Therese'nin sabırlı olabilmek için ümitsiz çabalarıyla son bulmuştu. Disiplinli ve anlayışlı olmak için uğraşmıştı hep. Bu seferki konuşmanın da çok farklı olmasını beklemiyordu. "Neden Ryan'ı sevmiyorsun?"

Abby, telefona daha sert bir şekilde bakmaya başladı. Eğer çalarsa, kapıyı Therese'nin suratına kapatmak için bir nedeni olacaktı. Konuşmayı erteleyecek ya da iptal edeceklerdi. Üzücü olan şey şuydu ki, konuşmanın ertelenmesi ya da iptal olması, Therese'nin de hoşuna giderdi.

"Onun nesi kötü?" Therese, Abby konuşana kadar bekledi ve sonra ekledi, "Kendi fikrini söyle. Nicole'ün ya da Payton'ınkini değil."

"Benim fikrim onların fikri. Onlara yüzde yüz katılıyorum. O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir ahmak. Geri zekâlı. Erkek gibi görünüyor. Tuhaf."

"Sınıf değişmeden önce onu ne kadar tanıyordun? Onunla hiç konuştun mu? Onunla yemek yedin mi? Onunla hiçbir projede ortak oldun mu?"

"Ahh. Ben havalı çocuklarla takılırım."

"'Havalı' derken sevimli ve duygusal olmayan, kaba ve toplumsal kurallara uymayanlar mı demek istiyorsun?"

Abby yatağın içinde oturup, dizlerini büktü. Bileklerini üst üste koydu. Kibirli bir dansçı gibiydi. "Havalı bir çocuk değildin, değil mi?" Abby çenesini eğdi. "Kiminle arkadaş olacağımı söyleyemezsin bana. Ben Ryan gibi ezik değilim. Arkadaşlarım var."

"Sana gıpta eden arkadaşların." Henüz ergenlik çağında olan bir kız için, bu cümle fazla kibirliydi. Therese endişelenmemiş olsa, gözlerini devirip homurdanabilirdi bunu duyunca.

Abby'nin cevabı pek iç açıcı değildi. "Ne diyebilirim ki?"

"Ben Ryan'ı tanımıyorum ve belli ki sen de tanımıyorsun. Ama hem annesi hem de babası göreve gitmiş, arkadaşlarından ayrılmış ve buraya taşınmış bir çocuk olduğuna göre, zor zamanlar geçirmiş olmalı. Senin yaşadıklarını yaşayan birini gördüğünde, kendini onun yerine koymanı beklerdim. Hayat birçok kalp acısıyla doludur Abby. Bunun da tek iyi yanı, olanlardan ders çıkarabilmemizdir. Daha kibar olabiliriz. Daha anlayışlı. Daha kabullenici. Yoksa ne anlamı olurdu ki onca acının?"

Abby buna karşı koyamadan, Therese kalktı ve arkasını döndü. "Ryan ile ilgili düşüncelerini umarım gözden geçirirsin. Eğer o ve kardeşin arkadaş olacaklarsa, burada da zaman geçirecek demektir. Ona kötü davranmazsan her şey daha kolay olacaktır. Senden onunla ilgili konuşmalarına dikkat etmeni istiyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer iyi bir şeyler söyleyemiyorsan, o zaman hiçbir şey söyleme. Daha fazla hakaret yok. Tamam mı?"

Uzun bir süre, Therese alacağı tek cevabın kızgın bir bakış olacağını düşündü ama bir dakika sonra Abby ters bir şekilde başını salladı.

Therese kapıyı arkasından sessizce kapattı ve bir cevap gelmesini bekledi. Çığlık gelmedi, kapı çarpması ve bir şeyler fırlatılması gibi sesler de yoktu. Sadece sessizlik vardı. Therese, Abby'nin söylediği kelimelerin birini bile anladığından şüpheliydi ama en azından söylemesi gerekenleri söylemişti.

Bunları duyup duymamak Abby'ye kalmıştı.

8. Bölüm

İsteksiz bir şekilde el tutuşup dua etmek ve Therese'nin konuşma çabalarına verilen isteksiz cevaplar yüzünden kasılarak ve huzursuz bir şekilde yenen bir akşam yemeğinin daha sonuna gelmişlerdi ki o sırada koridorun sonundaki ön kapıdan bir çığlık geldi. Başta Therese bunun Abby olabileceğini düşündü ama tabii ki değildi. O ve Jacob da o yöne bakıyorlardı ve hep birlikte ayağa kalktılar. Therese masadan birkaç adım uzaklaşamadan, kapının zili çaldı.

Koridordan hızla ilerleyip, kapıyı açtı ve gözlerini kırptı. Kegan verandada duruyordu ve kucağında da zorla orada zaptettiği belli olan pembe ve mutsuz bir kütle vardı. Saçları sarıydı ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Sesi kulak zarını delecek kadar yüksekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan davet beklemeden içeri girdi ve çocuğu Therese'nin kucağına bıraktı. "Bunu beş saattir yapıyor. Tulsa'dan buraya gelirken sadece yedi dakikalığına arabada uyuyakaldı. Kulaklarım sürekli çınlıyor ve oteldeki komşularımın polisi aramasından korkuyorum. Lütfen bir şeyler yap."

Küçük kızın saçı ve teni nemliydi ve gözlerinden birkaç damla süzüldü. Çocuk kızgındı ve Therese'nin anladığı kadarıyla, hıçkırıklarının gösterdiği kadar üzgün değildi. Keegan geri çekildikten sonra bile çocuk hâlâ kaskatıydı. Hatta Therese konuşunca biraz daha kasıldı. "Pekâlâ, merhaba Mariah. İyi bir ilk izlenime ne dersin?"

Mariah nefes alırken birden durdu ve gözlerini kısarak Therese'ye baktı. Yüzü bu halde olmadığında ve saçları sarhoş bir yılan gibi görünmediğinde bir melek gibi görünüyor olmalıydı. Teni şeftali ve krem rengiydi. Pembe dudakları vardı. Üzerine dantelli ve fiyonklu bir kız çocuğu elbisesi, ayağına da pembe beyaz bir sandalet giymişti.

Çocuk yeniden bir çığlık atmak için nefes aldığında, Therese parmağını dudağına götürüp, "*Hayır*," deyince, sustu. Hâlâ ona dik dik bakıyordu ama en azından çattığı kaşları biraz yumuşamıştı. Sonra koridordaki hareket dikkatini çekti ve kendilerine doğru yaklaşan Abby ile Jacob'a baktı. İki yaşındaki bir çocuğa göre sanki aklından bir sürü şey geçiyor gibi görünüyordu.

"Bu berbat ses de ne?" Abby'nin sesi onlara doğru kaşlarını çatarak yaklaşırken azaldı. Keegan'ı tanıdı, bunu tavırlarından anlayabiliyordu ama bakışları Mariah'ya kilitlenmişti. Mariah onlara, o da Mariah'ya tuhaf tuhaf bakıyordu. Mariah, Therese'den intikamını ona bir tekme atıp Abby'ye gitmeye çalışarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aldı.

Keegan kapıyı kapatıp sırtını yasladı. Therese de ona baktı. Eğer daha uzun saçları olsa, kesinlikle telleri tepeye dikilmiş olurdu. Tişörtünde bir sürü leke vardı ve gözlerinde de panik halinde bir bakış. Sadece Mariah'nın o anda susmuş olmasından dolayı bir dinginlik hissetti. İri ve güçlü bir adamdı ama kızıyla bir akşam geçirmek zorunda kalınca akıl sağlığı tehlikeye giriyordu.

Therese tüm akşam boyunca ilk kez gülümsedi. "Yolculukta Mariah'nın da yanında olacağını tahmin etmemiştim."

"Bugüne kadar ben de etmemiştim. Erkek kardeşim bir kaza geçirmiş ve annem de onun yanında olmak için Arizona'ya uçmak zorunda kaldı. Kız kardeşlerim Mariah'yı alamazlardı ve erkek kardeşim de pek sorumluluk sahibi değildir. O yüzden annem Tulsa'ya uğrayıp onu bana bıraktı."

"Umarım kardeşin iyidir."

"Bunu, yarınki ameliyatından sonra anlayacaklar. Sizi rahatsız etmek istemezdim ama başka gidecek bir yer bilmiyordum."

"Belli ki doğru yere gelmişsin." Therese, Abby'nin kucağında mutlu bir şekilde duran Mariah'ya baktı. "Gerçekten son beş saattir bağırıyor muydun tatlım?"

Yanaklarındaki pembelik azalan Mariah gülümsedi. Tam çıkmamış olan birkaç dişi göründü. Therese, Abby ve Jacob'a bakıp gülümsedi ama Keegan'a gelince kaşlarını yeniden çattı.

"Seni gerçekten sevmiyor," dedi Abby doğrudan. "Ona kötü mü davranıyorsun?"

Keegan kendini savunurcasına doğruldu. "Tabii ki hayır. Sadece birbirimizi fazla tanımıyoruz."

"Ve seni sevmiyor." Abby, Jacob'ın yanından dolanıp mutfağa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gitti. "Mariah, ha? Ben Abby. Biraz süt istersin, değil mi? Uzun süre bağırdıysan çok enerji harcamışsındır. Biraz yemeğimiz de var ve belki..." Abby'nin sesi uzaklaştı.

Therese şaşırmıştı. Abby, Jacob hariç kendisinden küçük hiçbir çocuğa ilgi göstermezdi ve Jacob'a gösterdiği ilgi de hep kısa süreli olurdu. Nicole bebek bakmaya başladığında bile Abby konuyla hiç ilgilenmemişti. Bez değiştirmek, popo silmek ve yemek hazırlamak. Hem de çok düşük ücretlere. Hayır. Bu mümkün değildi.

Jacob durumu çabucak unuttu. "Biraz kek alabilir miyim?"

"Tabii ki. Bir dakikaya gelirim." Therese, Jacob'ın uzaklaşmasını bekledi ve sonra kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Bu zavallı çocuk seni tanıyor mu?"

"Evet. Onu hemen hemen her gün görüyorum," dedi Keegan ve sonra isteksiz bir şekilde ekledi, "Sadece beni pek sevmiyor."

"Pekâlâ, eğer annen geri dönene kadar ona bakacaksan, kendini ona sevdirsen iyi edersin. Aç mısın? Tişörtünde ketçap ve hardal görüyorum. Ve—" Therese burnunu çekti. "Meyve suyu? Bu kadar dikkatsiz bir yiyici olduğunu fark etmemiştim."

Keegan homurdandı. "Onu McDonald's'a götürmeye çalıştım. En sevdiği yer olduğunu düşünüyordum ama ben daha oturamadan Happy Meal'ını atmaya başladı. İnsanlar bize bakıp, eğleniyordu ve ben de... Evet, açım ama beni beslemek zorunda değilsin. Sadece bana birkaç dakikalık huzur ver."

Therese güldü. "Mutfağa gel. Eğer Abby, Mariah'ya daha fazla enerji veriyorsa, senin de daha fazla enerji kazanman gerek."

Therese koridorda ilerlerken, içine bir sıcaklık yayıldı. Mathesonların evindeki sıkıcı akşam birden farklı bir hal almıştı. Mariah ile tanışmak büyük bir sürpriz olmuştu. Ama kabul etmesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerekirdi ki asıl hoşuna giden Keegan'ı yeniden görmenin verdiği zevkti.

Jacob, kek istemiş olsa da, sadece keki kutusundan çıkarıp, masaya koydu. Yanına da tabak ve çatal bıraktı. Bir elinde süt sürahisi, bir kâse üzüm ve diğer elinde de bir karton çilekli yoğurt vardı. Hâlâ dolabı karıştırıyordu. "Başka ne istersin?"

"Birkaç havuç," dedi Abby. "O kadar yeter." Abby, mutfak masasına oturdu. Mariah da kucağındaydı. Kızarmış olan gözlerinin haricinde, küçük yuvarlak yüzünde öfke krizinden bir eser kalmamıştı. Abby, saçlarını parmaklarıyla tarayıp yüzünü de ıslak bir bezle silmişti. Agresif Prenses temizliği biliyordu demek ki. Ayrıca çocuğu dizinde hoplatıyordu.

Mariah'ya o kadar iyi bakıyordu ki, Therese prensesli yorumundan dolayı kendini suçlu hissetti. Gerçi yorumu sadece içinden yapmıştı. Abby, günün büyük bir çoğunluğunu öfke krizi geçirerek harcamış olan bir çocuğu sakinleştirmişti. Bu, iyiye işaretti.

Bazı günler insanın tek istediği böyle iyi işaretler olabilirdi.

***

"Eskiden tam da sana benzeyen bir oyuncak bebeğim vardı," Keegan'ın pazar günü öğleden sonra tanıştığı asık suratlı ergen, Keegan'ın tüm gününü mahveden çocuğa şarkı söylüyordu. Keegan'ın başı ağrıyordu. Boyun kasları kasılmıştı ve kulakları çınlıyordu. Sabrı tükenmişti.

Sen de tam ona benzeyen bir bebektin. Therese'nin birbirlerine olan benzerliklerini ne zaman göreceğini merak etti. Therese'nin eşi ve Paul'ün eski eşi olsa bunu hemen anlardı ama onların avantajı Abby'nin bebekliğini biliyor olmalarıydı. Therese bunu bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jacob topladığı yiyecekleri masaya getirdi. Akşam yemeğinden kalan tabaklar hâlâ masadaydı. Akıllı çocuk, süt için bir de sporcu şişesi getirmişti. Kız kardeşi, Mariah'yı sakinleştiren kişi olabilirdi ama Keegan, gözlüğüne bir bardak süt dökülecek olsa Abby'nin de bundan hiç hoşlanmayacağına dair iddiaya girebilirdi.

"Sandviçe ne dersin? Hindi salam ve pastırma var."

Keegan, bakışlarını Mariah ve Abby'den yavaşça çekip, buzdolabında bir şeyler arayan Therese'ye baktı. Hayır, teşekkürler demesi gerekirdi. Tek istediği birkaç dakikalık huzurdu ama akşam yemeği yememişti çünkü Mariah kendi çocuk menüsünü yere boşalttıktan sonra, Keegan'ın quarter-pounder'ı ve patates kızartmalarıyla devam etmişti.

Keegan tezgâha doğru ilerledi. "Benim için bir şeyler hazırlamak…

Jacob homurdanıp tezgâha ekmekle iki tabak bıraktı. "Hazırlamıyor. Şirinliyor." Keegan, Jacob'a bakınca, Jacob açıklama yaptı. "Bir araya getiriyor. Şirinler bir araya getirir. Kendi sandviçini kendin yapmalısın." Keegan da öyle yapmaya başladı.

"Daha yeni akşam yemeği yedin Jacob," dedi Therese ama sesinde azar yoktu.

"Büyüme çağındayım."

"Keke yerin yok mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çocuk yine homurdandı. Gerçi bu, sakin bir sesti. Hiçbir küçümseme yoktu.

Keegan kendisine pastırmalı bir sandviç hazırladı ve Therese hızlı bir şekilde masayı silerken, Jacob'ın arkasından masaya doğru ilerledi. Abby'nin yan tarafındaki sandalyeye oturmuştu ama sonra karşıya geçti. Mariah uzağında olduğunda hedef şaşı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rabilirdi ama yakınındayken hedefini hiç sektirmiyordu.

Bir süre sonra Therese ve Jacob da onlara katıldı. Therese, Keegan'a bir bardak buzlu çay, kendisine de bir fincan kahve getirmişti. Keegan beklenmedik bir anda eve geldiği için kendisini kötü hissetmişti ama Therese onu içeri davet edince çok sevinmişti. Annesi sabah aradığından beri ilk kez iyi hissediyordu kendini. Mariah bir saat daha bağıracak olsa, kontrolünü tamamen kaybedebilirdi. Çocuğu araç içindeki bebek koltuğuna oturtup, onu uzak bir yerden izlemek yapabileceği tek şey olurdu. Gerçi bu da yasal olmazdı.

"Babamı ne kadar tanıyordun?" diye sordu Abby.

Keegan bir süre durdu ve sonra ağzındaki lokmayı ağır ağır çiğnedi. Abby bir cevap beklerken, gözlerini Keegan'ın üzerinden hiç çekmedi. Gerçi bir yandan da yavrusunu besleyen bir kuş gibi, Mariah'nın ağzına kaşıkla yoğurt veriyordu. Keegan yutkunduktan sonra, Therese'ye baktı. Bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu. Sonra da Abby'ye döndü. "Çok iyi tanımıyordum."

"Uzaktan," diye mırıldandı, Mariah'ya bakarken. "Eğer onu iyi tanımıyorsan, neden onu görmeye buraya kadar geldin?"

"Abby—"

Keegan, başını sallayarak Therese'yi susturdu. "Olan bir şeylerle ilgili onunla konuşmak istedim."

"İyi şeyler mi? Kötü şeyler mi?"

"Hem iyi hem de kötü olabilecek bir şeyler."

"Bu da onlardan biri mi?"

Keegan, Mariah'nın bir ailesi olmamasını, Therese'nin kendisini yıllardan sonra etkileyen ilk kadın oluşunu düşünüp, hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Bunu göreceğiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abby, ona bir süre daha baktı. Aynı Mariah'nın ona baktığı gibi. Abby bakışlarını çocuğa çevirdi. "Mariah, tuvalete gitmek istiyor musun?"

Mariah başını sallayınca, bukleleri sallandı ve Abby hemen sandalyesinde yan döndü. "Therese, onu sen al."

Therese kaşlarını şaşırarak kaldırdı. Keegan kızın pazar günü, Therese'nin adını tuhaf bir şekilde uzattığını hatırlayınca, üvey annesinin adını düzgün bir şekilde söylemesinin fazla sıradan olmadığını düşündü.

Jacob masanın diğer tarafında gülüyordu. "Sen getirdin, sen götür."

"Onu getirdim çünkü bir bardak sütü içti ve üzerime işemesini istemedim. Yanımda çok fazla kıyafetim yok." Son cümle, Therese'ye doğru kendini savunurcasına söylenmişti. "Ayrıca, daha önce hiç küçük bir çocuğu tuvalete götürmedim. Ne yapılmasını gerektiğini bile bilmiyorum."

Jacob yine güldü. "Hey, bunu ben bile biliyorum."

Abby, ona tehditvari bir şekilde güldü. "O zaman sen götür."

Keegan, nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Bazı şeyler çok hoş değildi. Yine de sandviçinin son lokmasını ağzına atıp, sandalyesini geriye doğru itti.

"Ben hallederim," dedi Therese. "Üniversitede Tuvalete Giriş 101 dersinden A almıştım. Hadi Mariah."

Tuvaletin kapısı kapandıktan bir saniye sonra, Abby arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne atıp, kollarını birleştirdi. "Annesi nerede?"

On üç yaşındaki bir çocuk tarafından sorguya çekilmek. Komikti. Ama Mariah'yı susturabilen bir çocuktu aynı zamanda. "Bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani, kızını alıp evden çıktın mı?"

"Hayır. Yani, o kızını bırakıp gitti. İşe giderken Mariah'yı kreşe bıraktı ve gitti. İşe de gitmedi. Geri de dönmedi."

Bunun üzerine iki çocuk da ona baktı. "En azından bizim annemiz bizi babamıza bırakmış," dedi Jacob.

"Mariah da babasıyla," dedi Abby. Keegan içten içe bundan rahatsız oldu.

"Evet, ama annem bunu planlamıştı. Bize söyledi. Babama söyledi. Bizi bir yere bırakıp babamın bizi bulmasını umut etmedi." Jacob doğruları söylese de, söylediklerinin kız kardeşinin içini acıttığı gözlerinden belli oluyordu.

Tadı çok güzel olan sandviç, Keegan'ın midesine kurşun gibi oturdu. Anne babalar çocuklarını neden terk ederdi? Bebeklerine bakma güdüsünün, yemek ya da nefes almak gibi bir güdü olması ve hepsinde bulunması gerekmiyor muydu? Sabrina nasıl Mariah'yı bırakabilmişti? Catherine Matheson nasıl olmuştu da hayatının, içinde çocuklar olmadan daha iyi olabileceğini düşünmüştü? Nasıl olur da ikisi de bunun çocukları nasıl etkileyeceğini hiç düşünmezlerdi?

Abby, gözlerindeki acı azalınca, yeniden Keegan'a döndü. "Pekâlâ, bugünkünden daha iyi olmalısın. Her gün deli gibi ağlayamaz."

Abby'nin doğruları söylemek gibi bir yeteneği vardı. Bunu kendisinden biliyor olmalıydı ama bu yine de Keegan'a babalık konusunda öğüt veriyor olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. "Biliyorum. Sanırım gerektiği kadar çok oyun oynayıp, birlikte kitap okumadık."

Abby tek kaşını kaldırdı ve bu hareket ona Therese'yi hatır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lattı. Eğer Abby, üvey annesi gibi bir mimik kullandığını bilse, muhtemelen kaşlarını tıraş ederdi. "Evet, yetişkin olan sen olduğuna göre, bu senin hatan, değil mi?"

"Evet, benim hatam." Keegan ona bağlanmak ve yakınlaşmak istememişti. Mariah'ya alışırsa ve Sabrina geri dönerse ne olurdu? Kendi çocuğunu kaybetmiş gibi olurdu. Lanet olsun.

Sosyal hizmetler çalışanı Mariah'yı ona verdiği zaman bu kararı vermişti. Bir aydan fazla zaman geçmişti ve Sabrina'dan hiç haber yoktu. Belli ki temelli gitmişti. Matheson da. Mariah iyi bir evi hak ediyordu. Eğer Keegan ona bağlanırsa... ve eğer sonrasında onu kaybederse...

Abby'nin de söylediği gibi, Keegan bir yetişkindi. Bununla baş edebilirdi.

Mariah içeri doğru koşarken, ayak sesleri geliyordu. Yüzünde kulaklarına varan bir gülümseme vardı ve Abby'ye doğru koşarak giderken, gözleri ışıldıyordu. "Tuvaletimi yaptım. Kek istiyorum."

Birkaç metre gerideki Therese tezgâha doğru gitti. "Yatmadan hemen önce tatlı şeyler yiyebilir mi?"

Keegan bunu tabii ki bilmiyordu. Son bir aydır onunla yaşıyordu ama bakımıyla tamamen Ercella ilgileniyordu. "Tabii ki neden olmasın?"

Therese donuk bir şekilde baktı. "Küçük çocuklarla yüksek oranda şeker bir araya gelince bazen aşırı hiperaktivite ile sonuçlanabilir. Ama belki bugün öyle olmaz. Yorucu bir gün geçirdi."

Evet, yorucu, *travmatik* demekti. İlk uçağa binişi, beş gün içinde ikinci kez bir oraya bir buraya gitmek zorunda kalışı, hayatında güvendiği tek insanın havaalanında kendisinden uzaklaşmasını izleyişi, belli ki pek güvenilir olmayan Keegan ile baş başa kalışı...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer zorluklar bir insanı güçlendiriyorsa, Mariah süper güçleri olan bir insan olma yolunda ilerliyordu.

Kaderi ve Sabrina, bir şekilde çocuğun bu kadar güçlenmemesini Keegan'ın sorumluluğuna bırakmışlardı.

Keegan tercihlerinin daha iyi sonuçlanmasını diledi.

***

Tatlı tabakları boşalana kadar, Mariah, Abby'nin kucağında uyukluyordu. Therese gerçekten şaşırmıştı. Hep öfke nöbetleri geçiren Abby'nin birine böyle sarılabileceği ve onu sakinleştirebileceği kimin aklına gelirdi? Therese bu anı zihninde dondurmak istiyordu: Abby'nin, Mariah'ya olan şefkati, Jacob'ın, Keegan ile konuşurken, Therese'nin çok iyi bildiği o asık suratlı ifadeyi takınmaması. Keegan'ın iki çocuğa da saygılı davranması. Gerçi Abby'ye karşı çok dikkatliydi. Therese kendisini rahatlamış hissetti. Huzurlu.

O anda, bir aile gibilerdi. Bütün. Normal.

Saat çalınca, Therese yutkundu. "Abby, Jacob, yatma hazırlığına başlamalısınız."

Jacob sandalyesini arkaya itti ve tabaklarını alıp herkesinkiyle birlikte topladı ve musluğa götürdü. Döndüğünde, durdu. "Yemeğin artıklarını temizlemedik."

Çocuklar eve taşındıkları ilk günden itibaren bu, Therese'nin kurallarından biriydi: Sofrayı kur, masayı temizle, artanları kaldır ve bulaşık makinesini yerleştir. Çocuklar evde hiç iş yapmazdı ve neredeyse dört yılın sonunda bile, hâlâ işlerden yakınırlardı. Birçok kez *Bizim annemiz bize asla…* ile başlayan ve hiç bitmeyen cümleler duymuştu Therese.

Ama bugün sıradan akşamlardan değildi ve kaldırılacak ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek artığı yoktu. Sadece tabaklar durulanıp dizilecekti. "Ben sonra hallederim."

Çocukların ikisi de şaşırmıştı. Abby onu çoğunlukla, tabakları sadece kirletmeyi bildiği ama temizlemeyi bilmediği konusunda suçlardı. Ama ikisi de bir seferlik de olsa, bir kuralın çiğnenmesini fazla sorgulamayacak kadar akıllıydılar. Jacob homurdanarak mutfaktan çıktı. Abby dikkatlice ayağa kalktı ve Mariah hareket edince onu sakinleştirdi ve Keegan'ın yanına gitti. "Onu alman lazım."

Sesi onu suçlar gibiydi ama Therese ona kızmadı. Eğer şu anda kızına bakacak tek kişi Keegan ise pratiğe ihtiyacı vardı.

Mariah kucak değiştirirken, yeniden hareket etti ve sonra hafif bir nefes verip Keegan'ın kucağına yerleşti. Gözkapaklarını kırpıştırıyordu. Çok huzurlu görünüyordu ama o büyük kahverengi gözlerini açacak olsa ve kendisini kimin kucakladığını görse, bu, muhtemelen değişecekti.

Abby, odaya doğru genel olarak söylediği bir İyi geceler'in ardından, koridora doğru gitti. Uzun zamandan sonra ilk kez merdivenlerden sessizce çıktı. Ayaklarını vurmak, duvardaki resimleri titretmek, odasının kapısını çarpmak yoktu. Bu çok güzeldi.

Therese kahve fincanını kaldırdı ve boş olduğunu fark edip, geri bıraktı. Daha fazla kafein almak için çok geçti. Fincanı itti ve sonra arkasına yaslandı. "Sabrina'nın hikâyesi ne? Onun da mı zamana ihtiyacı var?"

Bu soru Keegan'ın huzursuzluğunu arttırdı. Kızını terk etmiş bir kadınla ilgili konuşmak kolay olmamalıydı. Paul çocuklar kendileri ile yaşayacakları için ne kadar sevinirse sevinsin, onları bu şekilde incittiği için Catherine'i boğma isteğine asla engel olamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyorum," dedi Keegan en sonunda. "Onu uzun zamandır görmedim. Bana hamile olduğunu söyledikten sonra, taşındı. Gitti. Ve bir ay önce, bir sosyal hizmet görevlisi beni aradı. Sabrina'nın Mariah'yı kreşte bıraktığını ve geri dönmediğini söyledi. Mariah'nın acil durumda aranacaklar listesinde ben vardım ve bu yüzden..."

Yani Sabrina, hamileliğinden önce Keegan ile iyiydi ama sonra gitmişti. Bir ilişkisi mi vardı? Keegan, çocuğun kendisinden olmadığından mı şüpheleniyordu? Ya da Sabrina, Keegan'ın eğlenmek için iyi olduğuna ama iyi bir baba olamayacağına ya da onunla aile kuramayacağına mı karar vermişti?

Beceriksiz olsa da, Keegan hem iyi bir baba olabilirdi hem de onunla bir aile kurulabilirdi. Mariah'nın hayatına daha yeni girdiği ve stresli şartlarda girdiği düşünülürse, çok da kötü bir iş çıkarmıyordu. Öğreniyordu.

Bunun bir anlamı olmasa da Therese, Keegan ile Mariah'yı birbirine benzetememişti. Keegan'ın saçları daha koyuydu, gözleri maviydi, çenesi ve burnu sivriydi. Hatları birbirine benzemiyordu. Keegan bunu fark etmiş miydi? Merak ediyor muydu?

"Güzel bir kız."

"Çığlık atmadığında."

"Attığında da. Abby bu sabah suratını ekşittiğinde, 'Ah, çirkin olmaya çalıştığında bile çok güzel,' diye geçirdim içimden," dedi Therese kıkırdayarak. "İkisi de melek gibi görünüyorlar. Belki üzerlerindeki ışık çemberleri biraz eğiktir ama yine de melekler."

Keegan, bir süreliğine Mariah'ya baktı ve sonra başını kaldırdı. Therese kapıyı açtığında, yüzünde gördüğü stresten oluşan derin çizgiler biraz gevşemişti. Sadece burada olmanın, birilerinin akşamını kolaylaştırması, Therese'nin içini ısıtmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan gibi, Therese de Mariah'yı inceledi. Ve derinlerde bir yerlerde o özlemi hissetti. Her zaman çocuk istemişti. Hamile kalmak, bedeninin değişmesi, içinde başka bir hayat büyütmek onun için kendi hayatından bile daha önemliydi. Tüm aşamaları düşünmüştü: Pozitif test, ilk ultrason, hamilelik, doğum, ilk ay, ikinci ay, üçüncü ay, ilk Paskalya, Cadılar Bayramı, Noel, okulda ilk günü…

Paul de onunla aynı isteği paylaşıyordu. Abby ve Jacob'ı çok seviyordu ve iki tane daha istiyordu ve hatta dört tane bile olabilirdi. Ama beklemişlerdi. Paul'ün Irak'taki görevinin bitmesini beklediler. Yeni görev yerine yerleşmesini beklediler. Çocukların onlarla yaşama fikrine alışmasını beklediler. Afganistan'daki görevin bitmesini beklediler.

Belli ki fazla beklemişlerdi.

Onlar için çok fazlaydı. Therese için çok fazla değildi. Sadece otuz dört yaşındaydı. Çocukları Catherine'e gönderme fikrinden vazgeçse bile, Abby üniversiteye başladığında hamile kalmak için geç kalmış olmazdı. Tabii eğer şanslıysa.

"Bebekliklerini kaçırdım," dedi Therese hüzünlü bir şekilde. "Paul ile evlendiğimizde, Jacob iki yaşındaydı. Abby de dört. Bebek tulumu, bebek bezi, beşik, kucaklama, sallayarak uyutma, biberon ve emzik evrelerini çoktan geçmişlerdi."

Güzel dudakları aralık duran Mariah, horlamaya çok benzemeyen yumuşak bir ses çıkardı. Keegan tek parmağının ucuyla, yüzüne düşen buklesini itti. Therese bu çok sevimli ve duygusal anı izlerken çok mutlu oldu.

"Sanırım daha küçükken tanışsaydık her şey daha iyi olurdu," dedi Keegan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya da annesi yanında olup da her şeyi kolaylaştırsaydı." Therese uzun bir süre bekledi ve sonra bir nefes alıp, sordu, "Ona sen mi bakacaksın yoksa annenin büyütmesine izin mi vereceksin?"

Keegan, Therese'ye bakmadan önce, parmaklarının arasındaki bukleyi birkaç kez daha oynadı. "Bilmiyorum."

Bu, sade ve dürüst bir cevaptı ve çok anlamlıydı. Keegan bekârdı. Ordudaydı. Uzun saatler çalışıyordu. Çöle ya da karmaşanın çıktığı herhangi bir yere gitmek için emir alması an meselesiydi. Ordunun aklına gelen dünyadaki her yere gidebilirdi.

Öyle bir ortamda bir çocuk yetiştirmek için iki insan gerekirdi. Ne kadar isterse istesin, evde Mariah'nın yanında olamayacağı zamanlar olacaktı. Annesinin yardımına ihtiyacı vardı.

Evlenmezse. Başka bir kadının çocuğunu büyütmeyi sorun etmeyecek bir kadın bulmazsa. Bu çocuğu tüm kalbiyle kabullenecek bir kadın. Therese'nin anne ve babası, Abby ve Jacob'a karşı sevimli ve şefkatliydiler ama onları, Therese'nin olası kendi çocukları kadar sevemezlerdi. Onlarla bir kan bağı hissetmiyorlardı.

Bunu Therese bile hissedemezken onlar nasıl hissedebilirdi ki?

Therese'nin aptalca hayalini kurduğu mutlu, sevgi dolu ve birbirine bağlı aile tablosunun başarısız olması için bir neden de buydu.

Çocuklarla başarılı olamaması için bir neden daha.

"Sanırım gitme vakti. Bulaşıkları yıkaman gerek ve benim de kollarım uyuştu."

Therese gülümsedi. Orada birkaç saat daha Keegan'la birlikte oturabilirdi. "Tavsiyemi dinle," dedi Therese ayağa kalkarken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Otele giderken uyanmazsa, bırak uyusun. Kıyafetlerini sabah değiştirip,sabah banyosunu yaptırırsın."

Keegan ayağa kalktı. Yüzünü ekşiterek yürürken komik görünüyordu. "Evet, bunu fark ettim. Bu gece Mariah ile ilgili yeni deneyimlere gerek yok."

Therese güldü. "Hangisini hiç yapmadın? Yıkamak mı kıyafet değiştirmek mi?"

"İkisini de."

"Ah, babacık, başın büyük dertte."

"Sanırım okula gitmeden önce vaktin olmaz..." Keegan kapıya doğru koridorda ilerlerken o kadar ümitli baktı ki, Therese yine güldü.

"Sadece bunu kaydetmek için bir kamera getirirsem olabilir."

Keegan kapıya döndüğünde, sevimli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Mariah ile işleri yoluna sokacaktı. Birkaç gününü alacaktı ve muhtemelen çok yorulacaktı ama...

"Geldiğin için sevindim." Therese Mariah'nın yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi ve fısıldadı: "İyi geceler tatlım."

Kafasını kaldırdığında, Keegan'a zannettiğinden daha yakındı. O kadar yakındı ki, dudağına bir öpücük kondurmak için sadece birkaç santimetre yeterdi. Hatta bundan çok daha fazlasını yapmak için de yeterince yakındı.

Therese ciddi bir şekilde geri çekildi ve kapıyı açıp aralarında bir duvar gibi tuttu kapıyı. "Eğer yarına kadar hayatta kalırsan, akşam yemeğine gelmek ister misin?"

"Bana bu kadar güvendiğin için teşekkür ederim."

"Öyle değil ama kuzu kaburgası dolması, fasulye ve tatlı mısır salatası yapabilirim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Logan-Dupree ailesinde gelmiş geçmiş en iyi kuzu kaburgası dolmasını ben yaparım. Söyleyeyim de."

Therese, verandaya doğru arkasından gitti. Gece esintisi içini hafifçe ürpertti. "Matheson-Wheeler ailelerinin standartlarında olabileceğinden emin değilim ama bir ara sana mutfağımı ödünç veririm ve bunu test ederiz."

"Saat kaçta gelmeliyim ve ne getirmeliyim?"

"Altıda. Kendini ve Mariah'yı."

"Bu tam bir randevu." Mariah'yı merdivenlerden aşağı taşıdı ve Therese'nin aracının yanından geçip, kendi arabasına gitti. Arkadaki bebek koltuğuna, Mariah'yı yerleştirmek için eğildi. Sürücü kapısına geldiğinde, el salladı.

Therese de ona el sallayıp içeri geçti. Verandada aşk sarhoşu bir ergen gibi durup Keegan'ın uzaklaşmasını izleyemezdi. Ve Keegan ne derse desin, yarın akşamki buluşma bir randevu değildi. İki arkadaşın aileleriyle birlikte akşam yemeğinde buluşmasıydı. Çünkü arkadaşlar öyle yapardı. Bir erkek ve iki de çok gürültücü kız çocukla birlikte buluşan iki arkadaşın buluşması bir randevu olamazdı.

Yine de, Therese tabakları makineye yerleştirirken kendi kendine, "Bu bir randevu," diyordu.

***

Perşembe sabahı, Jessy'nin alarmı çaldığında, ses her zamankinden daha yüksek ve daha berbattı. Jessy küfürler mırıldanarak —onun için perşembe günleri hep çok çabuk gelirdi— komodine elini uzattı ve tuşuna bastı. Ses durmayınca, yastığa bastırdı.

Bu, alarm değil, cep telefonuydu. Ah, zil sesinin, beynini bir düzine buldozer gibi mahvedeceğini kim bilebilirdi ki? Gözleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hâlâ kapalı bir şekilde, telefonu bulana kadar el yordamıyla aradı ve kulağına götürdü. "Se-lam."

"Jessy, neredesin?" diye fısıldadı bir kadın sesi. "Bayan Dauterive seni arıyor çünkü *bir saat* geciktin!"

Arayan Julia'ydı. Bankadan. Ve fısıldıyordu çünkü yaşlı yöneticileri yakınlarındaydı ve sorun çıkarıyordu. Ama Julia neden bu saatte işe gitmişti? Ve neden—

"Bir saat mi?" Jessy gözlerini kocaman açtı ve yan dönüp saate baktı. 9.08'di. Bunun üzerine hemen kalktı. Alarmının yediye çeyrek kala çalması gerekirdi. Evi de bundan bir saat sonra terk etmiş olması. Tanrım, hâlâ yatakta ne yapıyordu?

"Elinden geldiğince çabuk gel buraya!" dedi Julia öfkeyle ve sonra tatlı bir ses tonuyla devam etti. "Sorun değil Bayan Hitchens. Yardımcı olabildiğime sevindim."

Konuşma bitince, Jessy elindeki telefonu yatağa bıraktı ve hemen ayağa kalktı… kalkar kalkmaz da midesi bulandı ve sendeledi. Elini ağzına götürüp, banyoya doğru dikkatle ilerledi.

Aynadaki yansıması çok korkunç değildi. Kendini koklayıp duş almasa da olabileceğine karar verdi. Saçının kalkan kısımlarını muslukta sakinleştirebilirdi ve ağzındaki leş tadını da dişlerini iyice fırçalarsa geçirebilirdi. Dinlenemediği ya da akşamdan kalma olduğu günlerde gözlerinin altındaki mor halkaları kapatmak için genellikle kozmetik ürünlerine bir sürü para verirdi.

Keşke ona dün gece ne yaptığını da söyleyebilselerdi. Birkaç içki içtiğinden emindi. Ama nerede? Ne zaman? Kiminle? Evdeki hiçbir şey ona ipucu vermiyordu ve zihni de… Beynine kan yeni pompalanmaya başladığı için yavaş yavaş çalışmaya başlıyordu. Başını suyun altına soktu. Dün gece ne yaptığıyla ilgili bilgileri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saklayan kısım tamamen boştu.

Merdivenlerden inip kaldırımda ilerlerken, bu düşünce onu korkuttu. Bir yandan da ikinci fincan kahvesini hızla içiyordu. İşten beşte çıktığını hatırlıyordu. Julia'yla sokakta gülüşüyorlardı ve sonra Jessy evine doğru gitmişti. Gerçi daha sonra CaraCakes Fırınına gitmek için geri dönmüştü ve eve o sıradışı pembe beyaz kutularından getirmişti. İçinde tatlı vardı. Ve sonra…

Sonra hiçbir şey yoktu. Ama kahve yaparken, mutfakta CaraCakes'in kutusundan eser yoktu.

Düşüncelerini Bayan Dauterive'e yoğunlaştırmadan önce ilk cam kapıdan geçti. Kadın, otorite sergilemeyi seviyordu ve hiçbir zaman insanların geç kaldıklarında kullandıkları bahanelere inanmıyordu. En azından Jessy'ninkilere inanmıyordu. Zaten Jessy'ninkiler de genellikle yalan oluyordu. Yine de, pazartesi günü uydurduğu hasta baba ve telaşlı anne yalanını sürdürmeli miydi?

İçeri girdi, masasını geçti ve doğrudan patronun odasına gitti. Bunu genellikle birkaç dakika geç kaldığında yapardı ama bir saatten fazla geç kaldığına göre çok pişman olmalıydı.

Kapıya hafifçe vurdu ve sonra içeri girdi. "Selam, biliyorum." Kadının her zamanki *Geç kaldın*, sözünü bastırmak için elini kaldırdı. "Özür dilerim. Uyku problemi yaşıyorum ve bu yüzden dün akşam bir şeyler aldım ve alarmımı bile duymamışım." Bu, yüzeysel olarak doğruydu. Ya CaraCakes yiyip kendinden geçmişti ya da Patron içip. Her iki türlü de alarmı duymamıştı.

Bayan Dauterive ona çok uzun bir süre bakınca, Jessy huzursuzlandı. Kadının bakışı sertti ama içinde bir şeyler vardı… merak eder gibi. Jessy'nin ona her şeyi söylemediğini düşünür gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve sanki yeterince dikkatli bakarsa, doğruyu anlayabilecekmiş gibi.

Sonunda sessizliği bozdu. "Belki de... uyku problemin için bir destek almalısın."

Jessy tereddüt ederek kasıldı. Bayan Dauterive'in, Jessy'nin kişisel problemlerini bilmesine imkân yoktu. Birbirlerini banka dışında hiç görmemişlerdi. Ortak arkadaşları da yoktu. Sadece bahanelerinin doğruluğundan şüphe ediyor olabilirdi.

Jessy yutkunup zorlukla gülümsedi ve "Haklısınız. Destek almalıyım. Bir daha olmaz," dedi.

Gülümsemesini zorlukla sürdürerek, masasına gitti ve bilgisayarını açtı. Ama dışarıdaki gülümseme, içerideki endişeleri silemiyordu. İnsanın hatırlayamadığı bir süreç varsa buna baygınlık deniyordu ve iyiye işaret değildi.

Önceki akşam neler yaptığını nasıl öğrenebilirdi? Arkadaşlarını arayıp, onlarla olup olmadığını mı soracaktı? Öğle yemeğinde CaraCakes'e gidip, garsona akşam planları ile ilgili hiçbir şey söyleyip söylemediğini mi anlamaya çalışacaktı? Kasabadaki civar barları mı dolaşacaktı?

Jessy sessiz bir şekilde homurdandı. Ah, evet. Kolay olan bir şey vardı. Kasabanın en ucundaki Bubba's ile başlayabilirdi. En çok takıldığı yerdi orası. Buddy Watson's da bankanın birkaç blok ilerisindeydi. TwoSteps, Jammerz ve Yellow Moon da evine yürüyüş mesafesindeydi. Ve sonra içki servis eden restoranlar vardı. Oralarda da ne yaptığını bildiği takdirde başına bir şey gelmezdi ve bir de içki satan mağazalar vardı.

Lanet olsun, sokakta bir yabancıyla tanışıp, evine onunla gitmiş olabilirdi. Ya da arabasının ön koltuğunda bir şişe içkiyi bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rileriyle paylaşmış da olabilirdi. Her yerde her şeyi yapmış olabilirdi. Kendi lanet evinde kendi lanet şişesinden içki içmiş de olabilirdi.

Akşamının birkaç saatini hatırlamıyordu. Çarşamba günüydü. Çarşamba günleri hiçbir zaman önemli şeyler olmazdı. Çok büyük bir gün değildi. Jessy sadece abartıyordu.

Ama midesindeki kasılma hiç geçecek gibi değildi.

9. Bölüm

Keegan, Therese'nin tavsiyesini dinledi ve Mariah'nın pijamalarını giydirmeden doğrudan koltuğa yatırdı. Kucağına pelüş bir timsah verdi ve üzerine de annesinin onun için ördüğü örtüyü örttü. Sonra da sadece tek bir ışığı açık bırakıp oturdu ve sonunda kendi yatağına girmeden önce iki saat boyunca Mariah'nın uyuyuşunu izledi.

Mariah kalkmış, saçlarını sol tarafına sarkıtmış, iki parmağını ağzına sokmuş ve Keegan'ın bir önceki gece kendisini izlediği gibi meraklı bir şekilde onun uyuyuşunu izliyordu. Keegan kalkıp arkasına yaslandı. "Selam."

"Tuvaletim," dedi Mariah ya da en azından Keegan öyle dediğini tahmin ediyordu. Parmakları ne dediğinin anlaşılmasını zorlaştırıyordu.

Lanet olsun. Keegan örtüyü iterken, dünkü konuşma zihninde tekrarlandı. Abby: *Ne yapacağımı bilemem.*

Jacob'ın gülüşü. *Lanet olsun, bunu ben bile bilirim.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan küçük bir çocuğu daha önce hiç tuvalete götürmemişti. Kız çocukların erkek çocuklardan daha kolay yapıyor olması gerekirdi: sadece klozete oturtmalıydı, değil mi? Hedef almasına gerek yoktu. Orduya katıldığından beri, daha önce hayal bile edemeyeceği şeyler öğrenmişti.

Ayaktayken, Mariah'ya doğru eğildi ama Mariah ondan uzaklaşıp döndü ve tuvalete kendisi gitti. Keegan ışığı açtı ve sonra da ona baktı. Pekâlâ, en azından üzerinde bir elbise vardı. O yüzden kıyafetini çıkarmasına gerek yoktu. Sadece elbiseyi kaldırıp iç çamaşırını indirmesi ve sonra da onu klozete oturtması gerekiyordu… Keegan bunu yapabilirdi.

Onu klozete oturttu ve sonra da küvete doğru birkaç adım attı. Banyo suyunu ısınması için açmayı planlıyordu ama Keegan musluğa uzanamadan, bir su sesi geldi ve ardından da bir ağıt.

Mariah, klozetin yarısına kadar düşüp sıkışmıştı. Parmaklarıyla sıkıca kenarları tutuyordu ve ayakları havaya kalkmıştı. Gözyaşlarının yanı sıra tabii ki poposunun soğuk suya değmesinin verdiği şok da vardı. Keegan'a öyle bir bakışı vardı ki, Keegan ölmek istedi.

"Özür dilerim Mariah. Özür dilerim. Ben fark edemedim—" Çocuğu kollarının altından tuttu ve kaldırdı. Ne yapacağını bilemeyip ayaklarının üzerinde musluğa koydu.

Mariah ağlamaya devam etti. Bir yandan da hıçkırıp hüzünlü bir ses çıkarıyordu. "Celly, Celly, Celly." Bu, Mariah'nın Keegan'ın annesine verdiği isimdi çünkü Keegan, onun büyükanneye benzer bir şey söylemesini istemiyordu. Bunun, Mariah gittiğinde Ercella için daha zor olabileceğini düşünmüştü ama artık bundan daha zor olamayacağını biliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan duşu açtı ve Mariah'nın arkasındaki komik derecede küçük olan düğmelerini açmaya başladı. "Celly burada değil Mariah. Şş. Bağırmana gerek yok. Seni yıkayacağım ve temiz kıyafetler giydireceğim. Sonra da bir şeyler yiyeceğiz tamam mı? Ve her şey daha iyi olacak. Söz veriyorum. Sadece çığlık atma."

Tabii ki Mariah çığlık attı.

Annesi her zaman banyo zamanı, eğlence ve oyun zamanıymış gibi davranırdı ama bu bir yalandı. Mariah elbisesini çıkarmamak için direndi. Keegan onun minik bedenini kucaklayıp küvete koyduğunda onu tekmeledi. Ercella'nın gönderdiği şampuan ile duş jelini almak için arkasını döndüğünde, tırmanmaya çalıştı. O kadar yüksek sesle bağırıyordu ki, kenarlarındaki parmaklıklar titriyordu ve sesi Keegan'ın beynini deliyordu. Şampuan gözüne kaçınca, Mariah'nın çığlıkları daha da yükseldi. Keegan sırılsıklam olduğunda, Mariah temizlenmişti ve köpüklerden neredeyse tamamen arınmıştı. Öne doğru eğildi ve başını indirip suyun içine kustu.

Tanrı'm bana yardım et.

Keegan küveti yıkayıp en başından aldı. Mariah bu sefer de az öncekinden farklı değildi. Tek iyi yanı bu sefer kusmaması olmuştu.

Keegan onu bu iş için küçük olan bir havluya sardıktan sonra, yatak odasına götürdü ve o sırada cep telefonunun çaldığını duydu.

"Kardeşini şimdi ameliyata aldılar," dedi Ercella, Keegan selam bile veremeden. "İyi olacağını düşünüyorlar. Ancak başına sert bir darbe almış."

"O tam bir kalın kafalıdır." Keegan bir an için utandı. Son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yirmi dört saatte Mariah'ya o kadar odaklanmıştı ki, Ford'u neredeyse hiç düşünmemişti.

"Bu doğru değil. Peki… sen ve Mariah nasılsınız?"

Keegan banyo deneyimini anlattı ve Ercella gülmesi mi ağlaması mı gerekir karar veremedi. Keegan'ı azarlamayı tercih etti. "O küçük poposunu görmedin mi? Klozetin üzerine bırakıp dengede kalmasını nasıl beklersin? Keegan, onda bir travma yaratmışsın. Muhtemelen yeniden bebek bezine dönecek ve geri döndüğümde ona yeniden tuvalet eğitimi vermem gerekecek."

"Sen dün gittiğinden ve bizim ikimizi baş başa bıraktığından beri zaten Mariah travma geçiriyor. Eğer Therese olmasaydı ve bir de—" Keegan susmak için geç kalmıştı.

"Therese kim ve ne yaptı?"

Keegan bir nefes verdi. "Matheson'ın dul eşi."

"Artık ona ilk adıyla mı sesleniyorsun?"

Keegan buna cevap vermedi. "Mariah ve ben dün buraya döndüğümüzde, Mariah ağlamayı ve bağırmayı kesmedi. Ayrıca hiçbir şey yememişti. Çok çaresiz kaldım ve Therese'nin evine gittim. Ve anasınıfı öğretmeninin çocuklarla arasının iyi olduğunu gördüm. Kızının da."

Ercella nefesini tuttu. "Mariah üvey kız kardeşiyle tanıştı mı?"

"Ve üvey erkek kardeşiyle de. Abby'yi gerçekten sevdi."

"Benziyorlar mı?"

"Therese'nin, onların bu benzerliği nasıl fark etmediğini anlayamadım." Ama Keegan için bunu söylemesi kolaydı. Ailenin bilmediği bir şeyi biliyordu: bir aile *olduklarını*.

"Onlarla yeniden görüşecek mi?"

Bu akşam birlikte akşam yemeği yiyeceklerini annesine söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lemeli miydi? Bu fikrin iyi mi olduğunu düşünürdü yoksa kötü mü ya da aptalca mı? Keegan'ın başka niyetleri olduğundan şüphelenir miydi? Belki de Mariah'nın üvey annesinin kalbine taht kurup Keegan'ın hayatından sonsuza dek çıkacağını umuyor olduğundan şüphelenirdi annesi.

"Keegan?" Ercella sesini yükseltti. "Orada mısın?"

"Celly?" Havluları atıp koşmaya başlayan Mariah telefonu aldı ve kulağına götürdü. "Celly, eve gitmek istiyorum. Şimdi."

Annesinin ciddi sesi birden yumuşadı. Muhtemelen neden gittiğini ve Mariah'nın neden Keegan ile kalması gerektiğini anlatıyordu. Ercella ona bin kere anlatabilirdi ve çocuk da bunu hiçbir seferinde kabul etmezdi. Keegan onu suçlamıyordu.

Birkaç dakika sonra, Mariah dudaklarını buruşturup telefonu yere bıraktı ve koltuğa gidip timsahı çenesinin altına çekti. Parmaklarını yeniden ağzına götürdü ve isyan edercesine Keegan'a baktı.

"Zavallı bebek," dedi Ercella, Keegan yeniden telefona geldiğinde. "Sadece anlayamıyor... Belki de onu da yanımda getirmeliydim."

Ah, annesi hiçbir zaman kendisini düşünmezdi. Keegan, kardeşleri, dünyanın geri kalanı. Ama asla kendisi aklına gelmezdi. "Anne, o iyi olacak. Biz iyi olacağız. Sadece Ford'a odaklan, olur mu?"

Buna annesini ikna etmesi birkaç dakikasını aldı. Sonunda, Mariah'nın çıplak oluşunu gitmek için bir bahane olarak kullandı.

Ercella'nın gülüşü yarı neşeli, yarı hüzünlüydü. "Ben onu aynı zamanda hem giydirip hem kıyafetlerini katlayıp hem de kahvaltısını hazırlayabiliyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen onu tuvalete düşürmüyordun da. Benim iki elime ve bütün dikkatime ihtiyacım var. Ford'la ilgili haber alınca beni ara. Seni seviyorum."

Keegan'ın görüşmesi bitince, çekmeceye gidip en üsttekini açtı ve eline gelen ilk kıyafetleri aldı. Mavi bir bluz, kot şort ve bir de tavşanlı iç çamaşırı. "Hadi Mariah. Hadi giyinelim."

"Hayır."

"Acıkmadın mı?"

"Hayır."

"Ben acıktım." Keegan giyinip dişlerini fırçalamak ve kahvaltı yapmak istiyordu. Bir galon kahve ile bir avuç dolusu aspirin iyi bir başlangıç olabilirdi.

Mariah yüzündeki saçı itti. "Pembe."

Keegan omuzlarını silkip, bluzu pembe bir bluzla değiştirdi. "Tamam, hadi."

Mariah başını salladı.

"İşte, pembe, gördün mü?"

Keegan kıyafetleri eline aldı ve kapıya baktı. Belki köşedeki QuikTrip'e gidene kadar onu yalnız bırakabilirdi. Kahvaltıyı buraya getirirdi. Normalde marketlerden, petrollerden sıcak yiyecek alma alışkanlığı yoktu ama çok fazla çeşit olduğu için birçok insan oradan alışveriş yapıyordu. Mariah beş dakika yalnız kalsa en fazla ne olabilirdi ki? Ercella bile her dakika dikkatini ona vermiyordu.

Keegan derin bir nefes verip, koltuğa gitti ve onu minderlerin üzerine oturttu. Tek bacağını alıp, iç çamaşırını giydirmeye çalıştı. Mariah kendini çekip, dönmeye çalıştı ama tek bacağı geçmişti. Keegan diğer bacağına uzandı. Bu sırada Mariah diğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bacağını geri çıkardı. "Hadi ama Mariah," diye onu ikna etmeye çalıştı Keegan. "Tüm gün çıplak dolanamazsın ve acıktığını da biliyorum. Belki de kahvaltıdan sonra, oyun oynamak için bir park buluruz."

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Mariah kaçtı ve koltuğun diğer ucuna gitti. Sonra da inip yatağa geçti.

Keegan'ın sabrı taştı. "Mariah!"

Mariah ona sırtı dönük bir şekilde donup kaldı. Her an bir çığlık atıp hem kendisini hem Abby'yi gururlandırabilirdi. Keegan kasıldı ve kulaklarında çınlayacak, baş ağrısını arttıracak o sesi bekledi ama ses gelmedi. Mariah yavaşça döndü, geldi ve iç çamaşırını Keegan'ın elinden alıp sert bir şekilde, "Ben kendim yaparım," dedi.

Mariah biraz uğraştı ama sonunda iç çamaşırını giymişti. Başarısının üzerine yüzüne bir gülümseme yerleşti ama sonra Keegan'ın kendisini izlediğini fark edince, gülümsemesi yok oldu. Sonra tişörtünü aldı ve ters bir şekilde giymeye çalıştı. Kollarını çekip prenses resmini öne doğru çekiştirdi. Sonra da birkaç dakikasını şortunu giymek için harcadı. Keegan kendisine yardım etmek istediğinde, dişlerini gösterdi sadece.

Keegan bu gelişmeden memnun olarak, kendisine de temiz kıyafetler aldı ve banyonun kapısını hafif aralık kalacak şekilde bırakıp, rekor zamanda üstünü değişti. Keegan içeri girerken, Mariah, Keegan'ın dolabın yanına dizdiği ayakkabıları seyrediyordu. Dışarı çıktığında hâlâ ayakkabıların karşısında çökmüş oturuyordu. Keegan'a umursamaz bir bakış atarak, bileğinde elastik bir bandın olduğu parmak arası olanı seçti. Yanlış ayağına geçirip kapıya doğru yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Krep istiyorum. Acele et. Gidelim."

"Ayakkabını yanlış ayağına—" Ah, lanet olsun. Bu noktaya gelmelerinin ne kadar uzun sürdüğü düşünülecek olursa, ayakkabıyı Mariah önemsemezken, Keegan niye önemsiyordu ki?

***

İki haftadır ikinci kez —ve iki yıldır da ikinci kez— Dalton işi erken bıraktı. Yapabileceği daha fazla iş vardı. İdare etmesi gereken atlar, sığırlar ve binalar vardı. Ve her zaman daha fazlasını bulabilirdi ama en gerekli işleri halletmişti. Hayvanlarla ilgilenmişti. Asla bitmeyen yapılacaklar listesindeki birkaç şeyi yapmasa, dünyanın sonu gelmezdi.

Duş alıp, kıyafetlerini değiştirdikten sonra, kasabaya gitti. Ödemesi gereken faturalar ile market alışverişi listesini arka koltuğa attı. İşler gibi, bunlar da yarını bekleyebilirdi. Bu akşam bekleyemeyecek olan tek bir şey vardı. Bir yerlere gitmesi gerekiyordu. Bir şeyler yapması. Birini görmesi. Herhangi birini.

Yolda giderken, Noah'yı arayıp, akşam yemeğinde buluşmayı teklif etmek istedi. Stillwater arabayla çok uzak sayılmazdı ve Dalton da uzun yıllardır oraya gitmemişti. Ama kardeşi sonraki yirmi dört saat boyunca zaten yanında olacaktı ve doğruyu söylemek gerekirse, aradığı kişi o değildi.

Dane Clark'ı aramayı düşündü. Dane, Tallgrass'ta sahip olduğu arkadaşa en yakın kişiydi ama Dane'in de kesin nişanlısıyla planları vardı. Yoksa da, olmasını diliyordu muhtemelen.

Sandra ile tanıştığı günden itibaren, Dalton öyle olmasını dilemişti hep. Yıllarca, sahip olabilmeyi dileyebileceği her şeye sahipti… sadece Dillon'ın hayatta olup olmadığını bilmiyordu ve bu düşünce de çok uzun zamandır birlikte yaşadığı bir düşünce

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğu için artık sadece ara sıra aklına gelip gidiyordu.

Ama Sandra... onunla yem dükkanında karşılaştığı günden itibaren, her dakikasını onunla geçirmeyi istemişti. Sandra, balkonundaki tek domatesi için bir çıta ve bant arıyordu. Dalton'ın aldığı yemler ve ilaçlarla ilgili sorular sormuştu. Atları dünyadaki her şeyden daha fazla sevdiğini itiraf etmişti ve Dalton'ın atlarını görmek için kendisini davet ettirmişti.

On gün sonra Las Vegas'a uçmuşlar ve orada evlenmişlerdi. Anneleri hem mutlu olduklarından hem de bir düğün olmadığı için ağlıyordu. Tanıdıkları şaşırmıştı. Hoppa olan ikiz Dillon'dı. Önce yapacağını yapar, sonra düşünürdü ama Dalton da her zaman sorumluluk sahibiydi.

Ama Dalton bu karardan hiç pişman olmamıştı.

Ta ki Sandra'nın ölümüyle ilgili gerçeği öğrenene kadar.

Şehrin çıkışına doğru olan çiçekçiyi geçerken, gitmek istediği yere odaklanmıştı Dalton. Nadiren yediği yemeklerin çoğunu Serena's'ta yemişti ama ev yemekleri yemek istemiyordu. İstediği şey büyük ve yağlı bir hamburger ile köfte gibi pişirilmiş soğan ve jalapeno biberi ve bir de çok fazla kızarmış çıtır patateslerdi. Birçok yerde hamburger olsa da, patates kızartması güzel olan tek bir yer vardı.

Bubba's, seksenlerde kütükten binalar çılgınlığı başladığı dönemde faaliyete geçmişti. Bir müteahhitlik firmasının hem ofisi hem de satış yeriydi. Burası yaşamak için iyi bir yer olabilirdi ama iş kurmak için çok doğru bir yer değildi. Kütükten binalar, diğer yerlerde olduğu gibi Oklahoma'da da bir yenilik sayılmadığından, müteahhidin işyerini kapatıp, oradan taşınması çok uzun sürmemişti. Erkek kardeşi ve ortağı olan Buddy ile merkezdeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

barda anlaşmazlık yaşayan Bubba Watson, burayı satın alıp, Dalton'ın babasının tabiriyle, eski tarz bir pavyona çevirdi.

Dalton'ın okul zamanından tanıdığı herkes, ilk bar kavgasını Bubba's'ta yapmıştı. İlk sarhoşluklarını yasal olarak izin verilen yaşa üç yıl kala burada yaşamışlardı. Dalton ve Dillon sayamayacakları kadar çok kez kovulmuşlardı oradan. Dillon, Bubba'nın küçük kız kardeşiyle, otoparkın karşısında yeni yapılan otelde takılınca, bara ömür boyu girmesi yasaklanmıştı. Dillon çok kısa bir süre sonra kasabayı terk ettiği için, kimse Bubba'nın bu konuda ciddi olup olmadığından emin olamamıştı.

Dalton inatla bara bir önceki gelişinde yaşadıklarını hatırlamamaya çalışarak, ki yaşadıkları o otele ilk kez gitmesine neden olmuştu, otoparkın doğu tarafında yan yana dizilen kamyonetlerin durduğu yere park etti. Müzik yüksek sesliydi. Kalın kütük duvarlara rağmen duyuluyordu. Kızarmış soğan ve biftek kokusu oraya kadar geliyordu. Müşterileri çoğunlukla kovboylar ya da petrol sahası çalışanları olduğundan, içeride eski bir arkadaşını bulması olasıydı. Bulmasa da yalnız yiyip içmek onun için çok yabancı bir durum değildi.

Ama lanet olsun ki gördüğü ilk tanıdık yüz, bir daha asla görmeyi istemediği bir yüzdü.

Jessy Lawrence, barın sonundaki bir taburede oturuyordu. Üzerinde bir elbise vardı. Yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve onlar bile bir elliden birkaç santimetre uzun olduğu gerçeğini saklayamıyordu. Yanındaki boş taburede, bir gecelik eşyalarından çok daha fazlasını alabilecek bir çanta duruyordu. Bir arkadaşı için mi boş tutuyordu tabureyi yoksa erkeklerin kendisine yanaşmasına karşı bir savunma mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bubba's'a geldikleri o gün, mezarlıkta Dalton'a buranın eşinin en sevdiği bar olduğunu söylemişti ve buraya birlikte gelmeyi de Dalton'a o teklif etmişti. Bu gece, burada olduğu için halinden pek de memnun görünmüyordu. Önünde hiç dokunulmamış bir içki vardı. Kollarını cilalanmış ahşaba dayamıştı ve gün boyunca gördüğü en güzel şeymiş gibi barın arkasındaki kalın kirişlere bakıyordu.

Dalton, köşedeki loş bir masaya doğru giderken, Jessy'nin mümkün olduğunca uzağından geçmeye çalıştı. O sırada bir garson da iri bir müşteriye çarpmamak için uğraşıyordu ve taşıdığı tepsiyi dengede tutamayıp, boş şişeleriyle birlikte yere düşürdü. Üçü, Dalton'ın botlarının hemen yanında durdu. İçerideki herkes dönüp onlara baktı ve bazıları da alkışladı. Garson hafifçe, Dalton'ın omzuna tutunurken, Dalton ile Jessy'nin gözleri kesişti.

Dalton o anda, *lanet olsun* deyip, arkasını dönmeli ve gitmeliydi. Tanrı muhtemelen Jessy ile dört günde iki kez karşılaşmasını istiyor olamazdı. Bu, evde olması ve iş yapması gerektiğine, henüz başka bir şeye hazır olmadığına işaret olabilirdi.

Ama Dalton *lanet olsun* demedi. Arkasını dönüp, oradan ayrılmadı da. Uzun bir süre sadece Jessy'ye baktı. O da kendisine bakıyordu. Kızaran garson, ayaklarının ucundaki şişeleri alana kadar gözlerini Jessy'den kaçırmadı. Garson, Dalton'a gülümsedi. "Tatlım ne istediğine karar verdiysen, hemen getireyim."

"Hamburger, patates kızartması, Bud." Dalton garsonun geçmesi için geri çekildi ve Jessy'ye bir kez daha baktı. Sonra da onun oturduğu yere en uzak olan masaya doğru yürüdü.

Neden şaşırmıştı? Jessy'nin burayı sevdiğini biliyordu. Farkında olmasa bile, onu burada görme ihtimali olduğunu biliyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Lanet olsun, bilinçaltında buraya gelmesinin sebebi onu görmek miydi? Daha fazla sorun mu istiyordu? Jessy burayı sevdiği için mi gelmişti? Jessy, Sandra'dan beri ikinci kez dönüp bakmayı aklından geçirdiği ilk kadın olduğu için mi?

Jessy'yle iki kez bakmaktan daha fazlasını yaptığı için mi?

Hayır. Onu yeniden görmek kötü bir şanstı. Tesadüf. Tallgrass, bir kadını bir daha asla görmemek için fazla küçüktü.

Dalton oturdu. Bara arkasını dönmüştü. Masanın ortasındaki kovadan bir fıstık aldı. Yer, fıstık kabuklarıyla dolu olsa da, o çöpünü düzgünce kenara koydu. Birkaç tane yedikten sonra tam buz gibi bir biranın ağzındaki tuzlu tadı almak için mükemmel olacağını düşünürken masaya Jessy geldi.

"Hediyelerle geldim."

Dalton tek kaşını kaldırarak baktı ona ve Jessy de huzursuz bir şekilde gülümsedi. İleri doğru bir adım atıp birasını masaya koydu ve aynı zarif hareketle geri gitti.

"Lora'nın eli dolu olduğu için servisi ben yapmayı teklif ettim." Jessy huzursuz bir gülücük daha attı. "Eskiden bir garson olduğum belli oluyor mu?"

Dalton birayı aldı. Bir yudum içip, kafasını çevirmeden bardağı geri bıraktı. Jessy'nin elbisesi çok kısa ya da dar değildi. Bedeninin çoğunu açıkta bırakmıyordu ama yine de içerideki tüm kadınlardan daha şık görünüyordu. Mavi ışık nasılsa, gözlerinin yeşilini daha çok ortaya çıkarıyordu ve kızıl saçlarıyla çok uyumlu görünüyordu.

Lanet olsun, çok güzeldi.

Ve beceriksiz. Karşılaştıkları diğer günler böyle değildi.

"Senin için mahsuru olur mu?" Jessy, Dalton'ın karşısındaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boş sandalyeyi gösterdi ve Dalton eğer mahsuru olduğunu söyleyecek olsa, Jessy'nin ne yapacağını merak etti. Annesi onu bundan daha kaba biri olarak yetiştirmediği için sadece omuzlarını silkti.

Jessy sandalyeye yerleşti ve koca çantasını da masanın üzerine gürültüyle bıraktı. Dalton, içkisini barda bırakmış olduğunu fark etti.

Jessy büyük bir fıstığı alıp kabuğunu açtı. "Erkek kardeşinin hesabıyla ilgili bir daha sorun oldu mu?"

"Hayır." Cevabının çok kısa olduğunu fark edip devam etti, "Bildiğim kadarıyla. Eğer olsaydı, haberim olurdu."

Garson gelip, bir sürü peçete ile bir şişe su ve ketçapı masaya bıraktı. "Bunları getirdiğin için teşekkürler Jess. Yemeğiniz hemen gelir."

"Sorun değil Lora."

Jessy, suyun kapağını açarken, Dalton da birasından bir yudum daha aldı. "Buraya çok sık mı geliyorsun?"

Jessy başını eğip, bir süre baktı ona. "Bir soru mu, yargı mı yoksa suçlama mı?"

Hepsi. Dalton, ensesinin ısındığını hissetti ve zaten katladığı gömleğinin kollarını daha da çekti. "Soru."

Bir dakika sonra, Jessy gülümsedi ama yüzeysel bir gülümsemeydi. "Pek değil. Ara sıra. Buranın Aaron'ın en sevdiği yer olduğunu söylemiştim sana."

Yani Jessy onu buraya davet ettiğini ve sonra olanları hatırlıyordu. Sonraki hafta Serena's'ta karşılaştıklarında neden onu tanımamış gibi davranmıştı? Noah'yı etkilemeye çalıştığı o akşam?

Dalton sert bir şekilde bunu sormak üzereyken, garson duma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı tüten bir tabağı masaya bıraktı. "Başka bir şey ister misiniz?"

Dalton başını salladı ve garson uzaklaştı. Bubba's'ta masaları bekletmezlerdi. Hamburgerini ikiye böldü ve sonra da patatesinin üzerine bolca ketçap döktü. "Sen yemeyecek misin?"

Jessy, tabağa baktı ve kibarca burnunu buruşturdu. "Bu gece yemeyeceğim." Bunu söylerken, yüzünde midesi bulanmış gibi bir ifade vardı ama bu, başka bir fıstığın daha kabuğunu soymasına engel değildi.

"Yani yemeyeceksin. İçmeyeceksin. Dans etmeyeceksin. Flört etmeyeceksin. O halde neden bardasın?"

Jessy arkasına yaslandı ve kollarını da göğsünün altında birleştirdi. Mutsuz bir şekilde gülümsedi. "Bu güzel bir soru, değil mi?"

***

Zil çaldığında, Therese kuzu kaburgası dolmasını fırından çıkarıyordu. Otomatik olarak saate baktı. Keegan ve Mariah on dakika erken gelmişti ama bu, sorun değildi. Kaburga tüm gün ağır ağır pişmişti ve sadece sos karamelize olsun diye fırına girmişti. Pişen fasulyeler mikrodalgadaydı. Patates ve mısır salataları da tezgâhtaydı. Bir kaptaki brownieler soğuyordu. Therese en sevdiği yemekleri yapmıştı ve Keegan ile bir an önce paylaşabilmek için de sabırsızlanıyordu.

Onunla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Koridordan Abby'nin sesini duydu. "Therese mutfakta." Sonra da daha sevimli ve yumuşak bir ses duyuldu. "Kıyafetini çok sevdim Mariah. En sevdiğin renk pembe mi?"

Çocuk, Abby'nin kısa süre sonra ilgisini çekmeyecek olan kısa süreli bir eğlence miydi sadece? Aksi prenses damarları mı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onu Mariah'ya çekiyordu? Belki de Mariah'yı içten içe annesi tarafından terk edildiği için kendisine yakın hissetmişti. Sebebi her ne olursa olsun, Therese üvey kızının sevgi ve şefkat gösterebildiğini fark ettiği için çok mutluydu. Dün geceden önce bundan hiç emin değildi.

Keegan'ın ayak sesleri geliyordu. "Selam."

Üzerinde rahat bir kot ile polo yakalı bir tişört vardı. Sadece onu görmek bile Therese'yi gülümsetmişti. "Selam. Bugün nasıl geçti?"

Keegan masaya geçmek yerine, birkaç metre ilerideki tezgâha yaslandı. Therese tezgâhın altındaki dolaptan bir servis kâsesi almak için gittiğinde, Keegan'ın kokusunu aldı. Ağzını sulandıranın etrafındaki lezzetli yemekler mi yoksa bu koku mu olduğunu anlayamadı.

"İkimiz de temizlendik. İkimiz de giyindik. Gerçi tüm gün ayakkabılarını yanlış ayağına giyme konusunda ısrar etti. Ona bundan bahsetme olur mu? Sinirleri bozuluyor."

"Sinirlerini bozmak istemiyor musun? Yoksa birilerinin polisi çağırmasından mı endişe ediyorsun?"

"İkisi de." Keegan gülümsedi. "Zedelememem gereken bir itibarım var. Ordudayım. Güçlüyüm."

"Yine de iki yaşındaki bir çocuğun çığlığı insanı altüst edebiliyor." Bu, Therese'nin hoşuna gitmişti. Sert erkekler çekici olurdu. Küçük bir çocuğun elini tutan sert erkekler on kat daha çekiciydi. "Çok duygusalsın."

"Yardım edilecek bir şey var mı?"

Therese etrafına baktı. Çocuklar, yemek masasını daha önce kurmuşlardı. Normalden daha az homurdanıp, sinirle nefesler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermişlerdi. Jacob dört bardağı buzla doldurup, masaya koymuştu ve süt dolu bir alıştırma şişesi de dolapta bekliyordu. "Şu tabağı yemek salonuna götürebilirsin..." Therese salata kâselerinden birini koluyla dengeleyip, diğer servis tabaklarından da alarak ilerledi.

"Abby, Jacob, Mariah, yemek hazır!"

Çocuklar gelip, masaya yerleşirken, Therese içecekleri almak için mutfağa döndü. Geri döndüğünde, Keegan ve Jacob masanın bir ucuna oturmuşlardı. Abby ve Mariah da diğer uçtaydı. Ufaklık, masaya uzanabilmesi için bir minder yığınının üzerine oturmuştu. Therese de kendi sandalyesine yerleşti ve peçetesini dizinin üzerine yerleştirip, otomatik olarak ellerini uzattı. "Duamızı edelim."

"*Al işte*," diye mırıldandı Abby. Hayatında şükredeceği bir şeyi olmadığını düşünüyordu tabii ki.

Therese, her zamanki gibi Abby'yi duymazdan geldi ve o anda birazdan Keegan'ın elini tutuyor olacağını fark etti. İçinde bir şeyler kıpırdadı. Beklenti, keyif. Bunu da duymazdan gelmeye çalıştı. İnsanlarla temas kurmak için ölüp bitmiyordu. Her gün birilerinin elini tutup, omuzlarına dokunuyor ve birilerine sarılıyordu. Ve tanrı aşkına, bu sadece dua etmek içindi. Tokalaşmaktan daha büyük bir şey değildi.

Sol tarafında oturan Mariah, Therese'nin elini çoktan tutmuştu. Küçükler bu konuda genellikle daha iyiydi. Sağındaki Keegan biraz daha yavaştı. Elleri daha büyük, daha sert ve daha güçlüydü. Parmaklarını, Therese'ye tokalaşmaktan biraz daha samimi bir şekilde doladı.

Therese'nin içinde yeniden bir şeyler kıpırdadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başını eğdi ve tam konuşmaya başlayacakken Mariah'nın sesi duyuldu. "Yemeğimize şükrediyoruz. Amin. Hadi yiyelim."

Jacob sırıttı. Abby kıkırdadı. "Annem beşimizi birden masaya oturtabildiğinde kendini şanslı saydığı için dua kısmını çabuk geçer," dedi Keegan özür dilercesine.

Herkes tabaklarını uzatıp yemeğini aldığında —tabii Abby'nin tabağındaki ufacık kaburga dolması ve birer kaşık salata yemek sayılırsa— Therese, "Kardeşin nasıl?" diye sordu.

Keegan, mısır salatasının içindeki çeri domatesi kesti. "Ameliyat iyi geçmiş. Bu öğleden sonra uyanmış ve konuşmaya başlamış."

"Neyi vardı?" diye sordu Abby.

"Çatıdan düşüp, başını çarptı."

"Neden çatıya çıkmıştı?"

"Çünkü çatı tamircisi. Mesleği bu."

Abby bundan hoşlanmayarak burnunu buruşturdu. "Ne? Normal bir iş yapamıyor mu?"

"Ona bakma." Jacob kardeşine bakıp sırıttı. "Kendisi de çok kez başının üstüne düştü."

"Pislik," dedi Abby.

"Çatlak." Keegan'ın sözü, Jacob'ın homurdanması ve Abby'nin pis pis sırıtmasıyla son bulan bir atışmaya dönüşmüştü.

"Masanın altından tekme atmak yok," diye uyardı Therese. "Uslu durun."

Abby yine sırıttı ama bu sefer Jacob da aynısını yaptı. İlk vuran Abby olabilirdi ama Jacob da onunla ödeşirdi. Jacob, sabırlı olmayı babasından öğrenmişti. Uygun bir anı bekleyebilirdi. Yani, Therese'nin ortalıkta olmadığı ve kardeşinin en hazırlıksız olduğu bir anı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu atışma Abby'nin dikkatini dağıtmamıştı. "Eğer erkek kardeşin ameliyat olduysa, neden onun yanında değilsin de buradasın?"

Therese, Abby'yi azarlayamadan, Jacob azarladı. "Çünkü tabii ki sen beni çok seviyorsun ve benimle olmak için her şeyden vazgeçmeyi göze alabilirsin, değil mi?"

"Ah, tanrım." Abby, Mariah'ya yaklaştı. "Tek çocuk olduğun için çok şanslısın. Kardeşler problem çıkarmaktan başka hiçbir işe yaramıyor."

Mariah sadece sırıttı ve sonra dolmadan bir avuç daha attı ağzına.

Yemek bittiğinde, Mariah'nın üzerinde yediğinden daha fazla yemek vardı. Ağzından barbekü sos akıyordu. Parmakları da sosa bulanmıştı. Tişörtü ve peçetesinde bir sürü leke vardı. Bir taraftaki bükleleri bile kırmızı olmuştu. Abby ayağa kalktığında, çocuk ona doğru uzandı ve minderlerin üzerinde ayağa kalktı. Abby'ye iki seçenek kalmıştı: ya onu yakalayacaktı ya da bırakıp, düşmesine neden olacaktı.

Therese, Abby'nin yapış yapış olmasına rağmen onu yakalamayı tercih etmesi için dua etti. Ama dua eden sadece o değildi. Korumacı baba güdüleri kendini göstermiş ve Keegan da sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalkmıştı. Jacob da endişeliydi. Mariah bile havada sallanan ayakları ve titreyen dudakları ile iyi bir şey yapmadığından emindi.

Abby, Hollywood stüdyolarına yaptıkları gezi sırasında aldığı beyaz bluzuna bulaşan lekelere bakarken, bir an için içerideki hava gerildi. Sonunda, Abby'nin aldığı derin nefes, gerginliği bozdu. "Ayyyy, Tanrım. Banyo yapman gerek ve saçlarının da şampuana ihtiyacı var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mariah hızla Keegan'a bakarak saçlarını salladı. "Banyo yok. Şampuan yok. Hayır hayır hayır hayır."

"Şanslısın çünkü çocukları yıkamam. Hadi, yukarı çıkalım. Biz işimizi bitirene kadar, Jacob da masayı temizleyip bulaşık makinesini yerleştirmiş olur," —kapıya doğru ilerlerken kardeşine bakıp dil çıkardı— "ve bizim de tek yapmamız gereken brownielerimizi yemek olur."

Onlar odadan çıkınca, Therese hafif bir nefes verdi. "Vay canına."

"Evet," dedi Jacob. Sonra da omuzlarını silkti ve yeniden suratını hafifça astı. "Tabii ki ev işlerinden kaytarıyor."

Jacob ayağa kalkarken, Keegan oturdu. Çocuk iki eliyle tabakları toparlayıp, mutfağa gitti.

Therese, Keegan'ın dizinden düşen mendili almak için yere eğildi ve sonra masaya bıraktı. Kendi mendilini de üzerine koyup, az önce bir mucize olmamış gibi gözlerini kısıp ona baktı. "'Banyo yok, şampuan yok' hikâyesi ne?"

10. Bölüm

Keegan'ın sinirleri daha zor rahatladı. Abby'den bir öfke krizi beklemediği için çok büyük tepki vermemişti. Onu daha iyi tanıyanlar tabii ki bunu beklemişti. Eğer Abby, Mariah'ya bağırsaydı, ona vursaydı ya da onu sarssaydı, Keegan onu... Ne yapacağından emin olamıyordu ama bir şeyler yapardı. Mariah bilerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

atmamıştı kendini ya da Abby'nin üzerini bilerek kirletmemişti. Dün gece kek yiyişini izleyen herkes bunu anlayabilirdi. Yemek yemekten ve bunu kendi kendine yapmaktan keyif alıyordu.

Ama Abby, herkesin ondan beklediğinden daha nazik bir tepki vermişti. Bluzu yepyeni görünüyordu ve Mariah bluzunu mahvetmişti. Çocuğu içeride paylıyor olabilirdi ama öyleyse bile Keegan bunu daha fazla büyütmemesinden çok memnun olmuştu.

Keegan, farkında olmadan diğer tabakları toparlayıp, kaşık çatalları da üzerine koydu. "Bu sabah onu yıkadım. Çocuklarla hep yapılan bir şey. Onları yıkamak. Bazen üst üste iki kez."

Therese sormadan, Keegan sabah yaşananları anlattı. Kusma olayını ve diğerlerini de. Therese güldü. "Annenin onun için koyduğu şampuanla mı?"

Keegan başını salladı.

"Bebek şampuanının göz yakmayacağını bilmiyor muydun?"

"Nereden bilebilirim? Uzun yıllardır bir bebek değilim ve sanki gözlerini kör bir kaşıkla oymaya çalışıyormuşum gibi çığlık atıyordu."

"Seni kandırıyormuş. Çocuklar bunu yapar. Ona istediği cevabı verdiğin sürece, buna devam ederler."

Keegan bakışlarını kaldırdı. Yukarıdan akan suyun sesi geliyordu. "Evet, büyük çocuklar da bunu yapar." Therese yüzünü buruşturup ne demek istediğini anladığını belli etti. "Sanırım Mariah'nın bu süre boyunca amacı bana kendimi yetersiz hissettirmek. Hayal bile edemeyeceğin kadar kötü yangınlarla, savaşlarla ve yaralarla baş ettim. İnsanlar benim canımı almaya çalışırken, ben bir sürü kişinin hayatını kurtardım. Ama şu sarı bukleli, on üç kiloluk pembe mor ufaklık benim ödümü koparıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki, Mariah gerçekten onun kızı olsaydı, durum daha farklı olurdu. Ya da Sabrina Mariah'nın, onun kızı olduğunu söyleseydi. En baştan beri buna alışıp duygusal bir bağ oluştururdu. Ondan uzak kalmaya çalışmazdı.

Therese'nin gülümsemesi sevimli ve hüzünlüydü. "Evet. Çok güzel değil mi?"

Dün gece bebekliklerini kaçırdığını söylemişti ve bunu söylerken sadece Abby ve Jacob'ın bebeklik/çocukluk dönemlerini kastetmemişti. Bu deneyimi üvey çocuklarıyla da kendi çocuklarıyla da yaşayamamıştı. Sevimli bebeklik dönemlerini düşünmek bile güzeldi.

Keegan, Therese'nin son yorumuna cevap vermeden önce, Jacob son tabakları almaya geldi. "Kahve yaptım ve *brownie*'leri kesip, tabaklara koydum," dedi tabakları alırken.

"Teşekkürler." Therese havadaki kafein kokusunu içine çekerken, çocuğun ağzının kenarındaki çikolata kırıntılarını gözden kaçırdı.

Keegan sessizce ağzını silmesini işaret etti ve Jacob da sırıtıp, gitmeden önce ağzını omzuna sildi.

"Bunu gördüm." Therese ayağa kalkıp, sandalyesini masanın altına itti. "Üvey anne olabilirim ama annelerle ilgili şeyleri bilirim. Jacob, *brownie*'leri tabaklara yerleştirdi çünkü çoktan tadına baktığı anlaşılmasın istedi. Abby, kendi şampuanını saklayıp bitmiş gibi yapıyor çünkü benimkini daha çok seviyor. İkisi de asla tuvalet kâğıdının son parçasını kullanmıyor. Bazen birden sihirli şeyler olur. Boş süt kartonları dolabın arkasına yürüyor ve yiyecekler yenmeden ortadan kayboluyor."

Keegan önce kendi sandalyesini sonra da çocuklarınkini yer-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leştirdi. "Ama bulaşıkları hallediyorlar. Jacob kahve yapıyor ve Abby de Mariah ile ilgileniyor. Daha başka ne istiyorsun ki?"

Therese ona hak vererek gülümsedi ama hüzünlüydü.

Mutfağa gidince, iki fincan kahve koydu. Therese kahvelere krema ve şeker koyarken, Keegan da ona doğru yaklaştı. Akşam yemeğinden önce masa ile tezgâh arasındaki mesafe bu kadar dar görünmüyordu ama o zaman içeride sadece ikisi vardı. Jacob o sırada tabakları durulayıp, makineye yerleştiriyor ve artanları saklama kabına alıyordu. Bedeni çok büyük yer kaplıyordu. Keegan ve Therese'ye de kahve makinesinin yanında küçük bir yer kalıyordu.

Ona yakın olmak güzeldi.

"Güzel bir gece. Hadi dışarıda oturalım," dedi Therese. İçinde bir sürü *brownie*'nin olduğu bir tabağı, fincanının üzerine koydu ve bir avuç dolusu peçete alıp, Fransız kapılara doğru ilerledi. "Jacob, Abby'ye isterse Mariah'yı dışarı gönderebileceğini söyler misin?"

Jacob cevap olarak homurdandı.

Keegan, Therese'yi evin geri kalanına göre daha az etkileyici olan verandaya doğru takip etti. Gazlı bir ızgara köşede duruyordu. Üzerinde tozlu bir örtü vardı. Geri kalan boşluğu da parlak sarı minderli sandalyeler kaplıyordu. Keegan'ın evindeki hiçbir özelliği olmayan verandasına benziyordu. Ama Therese'nin sandalyeleri daha güzeldi.

Otlar dağınıktı ve çiçeklikler de kurumuş otların dışında bomboştu. Annesi muhtemelen bir sürü çiçek ekmiş olmalıydı. Binbaşının ölümünden önce, Therese'nin donma tehlikesi geçer geçmez buraya çiçek ekip ekmediğini merak etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sıkıcı bahçem." Loş gecede, Therese'nin sesi çok yumuşak, sakin ve rahatlatıcıydı. Çocuklara yatak hikâyeleri anlatmak için tam ideal bir sesti. Babalarına da. Sevimli ve yumuşaktı. Yıllardır Georgia'da ve Oklahoma'da olduğu için şivesi etkilenmişti. Eğer Montanalı olduğunu bilmeseydi, ilk beş tercihi arasında Montana olmazdı.

"Arkadaşım Carly'nin bahçesini görmelisin. Birkaç hafta önce bir kamyon dolusu çiçek ekti. Çok güzel ve renkliler. Şimdi bir de çeşme yapıyorlar. Çok kıskanıyorum."

Keegan, Therese'nin yanındaki sandalyeye oturdu ve sandalyesinin kolunda duran tabaktan bir tane *brownie* aldı. "Senin de bir çeşme için yeterince alanın var."

"Aslında ben istemiyorum. Ben sadece bir şeyler yapmasını kıskanıyorum. Evini boyatıp, bir şeyleri değiştirmesi ve şeye hazırlanmasını…"

Evlenip hayatına devam etmeye, dedi Keegan sessizce. Ve kendisinden hoşlanmayan üvey çocuklara bakmak zorunda olmamasını.

"Bulduğu mutluluğun her bir gramını hak ediyor," dedi Therese. "Tanrı biliyor ya, bunun için çok çabaladı. Ben sadece… onu kıskanıyorum."

Keegan'ın ne demesi gerekiyordu? *Her şey düzelecek? Üvey çocukların seni sevmeyi öğrenecek, sonunda büyüyüp, gidecekler? Hayatına devam edeceksin?* Her iki çocuğun da evden gitmesi için normal şartlarda en az yedi yıl vardı. Belki üniversiteye gittiklerinde ve sadece hafta sonlarını ve tatilleri geçirmek için bir eve ihtiyaç duyduklarında, anneleri artık bir anne gibi hissetmeye başlamış olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne kadar büyürlerse büyüsünler, sadece hafta sonları ve tatillerde kalmanın dışında da bir eve ihtiyaçları olacaktı.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Therese sandalyesine daha çok yerleşti. Uzun bacaklarını iyice uzattı ve bahçeye bakarken, fincanını iki eliyle iyice sardı. Birkaç dakika hiç ses çıkmadı. Sadece nefes alış verişleri ile göremedikleri yan komşunun köpeğinin nefesleri duyuluyordu.

Therese sonunda bir nefes verdi. "Çocuklarla ilgili durumu yoluna sokmak istiyorum. Sonra..." Bir nefes daha verdi ve sesi yumuşadı. "Ne istediğimi bilmiyorum."

Abby ve Jacob ile ilgili durumu yoluna sokmak da neydi? Keegan yoluna girecek bir şey göremiyordu. Abby büyüdükçe olgunlaşacaktı ama kendisi de büyüyüp, bir anne olana kadar Therese'nin yaptığı hiçbir şeyi beğenmeyip, bir drama prensesi olmaya devam edecekti. Jacob bu konuda kardeşinden daha öndeydi. Annesine, Abby kadar çok yüklenmiyordu. Ama yine de o bir çocuktu ve önünde ortaokul ve lise eğlenceleri vardı.

Arkalarındaki kapı açıldı ve Mariah hızla verandaya geldi. O kadar yakınından geçmişti ki Keegan şampuan kokusunu alabiliyordu. Cildi temizlenmiş, kirli kıyafetleri önünde parlak taç olan bir tişörtle yer değiştirmişti. Tişörtün ucu yere değmesin diye düğüm yapılmıştı. Kollarına da birer fiyonk bağlanmıştı. Boynundaki düğme, tişörtün üzerinden düşmesine engel oluyordu ve Mariah belli ki bunu sevmişti.

Annesi onu terk etmişti ve babası ölmüştü. Başka da hiç kimse onu istemiyordu ama Abby'nin tişörtlerinden birini giydiği için çok heyecanlıydı. Ne zamana dek mutlu olması bu kadar kolay olacaktı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abby ve Jacob da arkasından verandaya geldiler. Jacob, Keegan'ın sağındaki sandalyeye yerleşti ve Abby de Mariah'nın yanındaki çimlere oturdu. "Kıyafetlerimizi çamaşır odasına koydum," dedi Keegan'ın çamaşır yıkayabileceğine pek de inanmadığını ima eden bir bakışla.

On üç yaşındaki bir kız tarafından yetersiz bulunmak da en az iki yaşındaki bir çocuk tarafından yetersiz bulunmak kadar kötüydü.

"Tişörtünü nereden aldığını söylersen, yenisini alabilirim," dedi Keegan sakin bir şekilde.

Abby dudaklarını araladı, bir nefes alıp, geri kapattı. "Sorun değil."

Keegan, Abby'yi keyifle izleyen Therese'ye baktı. Üvey kızım bahar tatilini Kaliforniya'da annesiyle birlikte geçirdi, demişti Therese, Walmart'ta karşılaştıklarında. Abby, tişörtü oradan almış olmalıydı. Catherine'le geçirdiği zamandan bir anı olarak. Keegan'ın yerine yenisini koyabileceği bir tişört değildi ve bu durum daha da kötü hissetmesine neden oldu.

"Ben bir anasınıfı öğretmeniyim," dedi Therese. "Leke çıkarma konusunda tam bir ustayımdır."

"Annem bu konuda seni rahatlıkla geçebilir."

Therese, tek kaşını kaldırarak Keegan'a baktı ama sonra gülümsedi. "Önce kaburga dolmanın benimkinden daha iyi olduğunu düşündün ve şimdi de annenin lekeleri benden daha iyi çıkarabileceğini mi iddia ediyorsun? Fazla kendini beğenmişsin galiba, değil mi?"

Keegan sırıttı. "Beş çocuk, unuttun mu? Üçü erkek. Ve kaburga konusunda sen haklıydın. Benimkiler hâlâ Logan ailesinin en iyisi ama seninkiler daha iyi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkürler," dedi Therese ciddi bir şekilde. "Tiffany Wheeler işe yaramaz biri yetiştirmez."

"Tiffany? Annenin adı Tiffany mi?"

"Büyükannem Tiffany ve büyükbabam Clyde." Bunu söyleyen Jacob'dı ve Abby de alaycı bir şekilde güldü.

Therese nazikçe gülümsedi ve içi ısındı. "Bu isim hayatındaki en büyük felaketti. Diğer adını kullanabilirdi. Tabii ki başka bir adı olsaydı. Büyükannem bu isimle birlikte kulağa güzel gelebilecek başka bir isim bulamadığını söylerdi ama annem bu ismi sevdiğini düşünüyordu."

"Çok kötü bir isim değil," dedi Keegan. "Sadece beş altı tane Tiffany tanıyorum."

"Altmış yaşından fazlalar mı?"

"Hayır," dedi Keegan. "Ama daha da kötüsü olabilirdi."

Therese'nin gülümsemesi silindi ve bir nefes verdi. "Evet, her zaman daha kötüsü olabilir."

Birden bir sessizlik çöktü. Sanki herkes "daha kötüsünün" kendileri için ne demek olabileeğini düşünüyor gibiydi. Zaten çok kötü şeyler yaşadıkları için, bu düşünce korkutucuydu. Çocuklar olamasaydı, Therese'nin eşinden kalan hiçbir şey olmayacaktı elinde. Gerçi birbirlerine bir aile gibi bağlı olmadıklarını görmek için bir dahi olmak gerekmezdi. Abby, okuldaki en popüler çocukların gözünden düşebilirdi. Keegan, onun kadar güzel ve kendine güvenen bir kız için popüler çocukların gözdesi olmanın zor olmadığını tahmin ediyordu. Jacob… peki, Jacob'ın hayatında neyi kaybetmek istemeyeceği ile ilgili bir fikri yoktu. Oyunlarını mı? Boyunu ya da kaslarını mı? Spor yeteneğini mi?

Keegan şanslıydı. Savaşta çok korkunç şeyler görmüştü. Arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daşlarını kaybetmişti. Başka birinin çocuğu onun bakımına terk edilmişti. Ama işini seviyordu. Ailesini seviyordu. Geçmişinden pişmanlık duymuyordu ve hayatından memnundu. Geleceğini de dört gözle bekliyordu. İyi bir hayatı vardı.

Mariah, Abby'nin elini çekiştirince, sessizlik bölündü. "Benimle oyna Abby."

"Ne oynamak istiyorsun?"

Mariah sanki bu çok zor bir kararmış gibi yüzünü buruşturdu. "Saklambaç."

Jacob güldü. "Abby bile o oyunu kazanabilir. Saklanacak bir yer yok."

Abby, Jacob'ın ayağına tekme attı.

"Bebeğin saklanmak için mükemmel yerlere ihtiyacı yok." Therese'nin sesinde uyarı vardı.

"Abby'nin de. O seni göremiyorsa, senin de onu göremediğini düşünecektir."

Abby ona yeniden vurmaya başladı ama bu sefer omuzlarını dikleştirip, burnunu çekti. "Tam bir embesilsin. Hadi Mariah."

"Aptal," dedi Jacob da sessizce ama onlar birkaç metre ilerlemeden önce o da kalkıp, arkalarından gitti.

"Kız kardeşlerine hep isim mi takardın?" diye sordu Therese loş ışıkların altında.

"Aptal, geri zekâlı, embesil, salak, çatlak, balık suratlı, bodur." Keegan, ona baktı. "Sen yapmaz mıydın?"

"Hayır. Erkek kardeşim ve ben birbirimize hep çok saygılı davrandık." Sesinin titremesi söylediklerini yalanlıyor gibiydi ve sonra güldü. "O bana Zarafet derdi çünkü okuldaki en sakar çocuktum. Ve çok okuduğum için de Kurt. Ve şey olduğum için de Çarpık Bacak…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan, Therese'nin öne doğru uzattığı bacaklarına baktı. Kot giymişti. İnce baldırlarına ve güzel kaslı bacaklarına tam oturan eskitme bir kottu. "Ah, çarpık bacaklı değilsin."

Therese önce bir bacağını sonra da diğerini kaldırıp, inceledi. "Hayır, değilim. Gerçi at sırtında o kadar zaman geçirince…"

"Gerçek bir kadın kovboysun, öyle mi?"

"Eğer on beş yaşımdayken bana bunu söyleseydin, sana bir kement atar ve en yakın ağaca düğümlerdim seni. Çiftliği seviyordum ve büyüdüğüm yerleri hiçbir yere değişmem ama her zaman başka bir şeyler istediğimi biliyordum."

Şu anda hayatı o istediği şeye yakın mıydı?

Hiç değildi. Keegan, Therese'nin sesindeki özlemi unutamıyordu. *Ne istediğimi bilmiyorum.*

Keegan, Tallgrass'a tam olarak ne istediğini bilerek gelmişti.

Şimdi, sadece beş gün sonra, artık kendisi de bundan pek emin değildi.

***

Cuma günü işten sonra, Therese QuikTrip'te durup, benzin aldı ve sonra da içerideki dondurulmuş kapuçino makinesinin cazibesine kapıldı. Kendisini küçük çocuk fincanıyla sınırladı. Üzerine kalın bir krema tabakası sıktıktan sonra, ödeme için sıraya geçtiğinde arkasından özlem dolu bir ses duydu.

"Tanrım, kafeini çok özledim."

Therese hemen gülümsedi ve arkasını dönüp, Ilena'yı orada buldu. "Selam çıtır anne. Neden işten erken çıktın?"

"Hafta sonunu Juan'ın ailesi ile geçireceğim. O yüzden öğleden sonrası için izin aldım. Yemekten sonra çıkmayı planlıyordum ama Hector'ın öğle uykusuna ihtiyacı vardı ve ben de ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

engel olamadım." Gülerek, karnını okşadı.

"Ah, Hector'ın tek yaptığı gün boyu uyumak."

"Evet ve gece boyu da tekme denemeleri yapıyor. Bu çocuk babası gibi dövüş sporları ustası olacak."

Juan'dan bahsederken, Ilena'nın gözlerinde çok küçük bir hüzün görmek, Therese'yi şaşırttı. Kocası için yas tutuyordu. Therese'nin bundan şüphesi yoktu ama Ilena eşini, diğerlerinden daha çok övüyordu. Bazı kadınların yaptığı gibi onu yok saymıyordu ya da oların yaptığı gibi onun konusunu açmaktan çekinmiyordu. Juan her zaman onun hayatının büyük bir parçası olmuştu ve hep de öyle kalacaktı. Onunla birlikte tabuta girmeyi de seçebilirdi ama o hayatını yaşamaya devam edip, ilerlemeyi ve geleceğine sarılmayı tercih etmişti.

Belki de bu, altı yedi hafta sonra dünyaya gelecek olan küçük Hector'ın sayesindeydi. Ya da belki de Juan'ın geniş ailesi, sadece doksan dakikalık bir mesafede yaşadığı ve sarı saçlı, mavi gözlü Ilena'yı çok sevdikleri için. Onu kendi kızları gibi seviyorlardı. Belki de bu sadece Ilena'nın yapısıydı.

Her ne olursa olsun, Therese onu kıskandı.

Bir önceki gece Carly ile ilgili yaptığı yorumları düşününce, pişman olup gülümsedi. Son zamanlarda çok kıskançtı galiba.

"Onun beyzbol takımına koçluk yapmayı planladığına göre, sen de mi dövüş sporlarını öğreneceksin?"

Ilena, karşısındakini doğrar gibi bir karate pozu verip, bir ses çıkardı. "Ne düşünüyorsun?"

"Korkunç. Titriyorum." Therese kasaya doğru ilerledi ve kahvesini ödeyip, Ilena'ya sarıldı. "Aileyle iyi zaman geçir. Kendine dikkat et."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu ziyaretlerde herkes üzerime titriyor. Ayaklarımı uzatıyorum ve onlar da bana bir *princesa* gibi davranıyor." Ilena sırıttı. "Anne ve baba bana öyle diyorlar. Buna inanabiliyor musun?"

"Hepimizin, prenses olduğumuzu düşünecek birilerine ihtiyacımız var." İyi anlamda. Therese'nin, Abby'ye verdiği isimdeki gibi değil.

Therese el salladı ve tam kapıdan çıkacakken Ilena seslendi. "Hey, salı günü çok samimi olduğun şu Paul'ün arkadaşı ile… bir daha görüştün mü?"

Therese'nin yüzü ısındı ve bu yüzden kapının hemen üzerindeki fanları suçladı. "Ah, evet, bir iki kez."

"Güzel. Yeniden biriyle çıkmaya hazır olduğumda, birkaç tavsiyeye ihtiyacım olacak."

"Ve bir de bakıcıya. İkisi için de bana güvenebilirsin."

Therese, otoparktaki arabaların arasından yürürken, içeceğinden büyük bir yudum aldı. Tallgrass'ta bir sürü kötü sürücü ve trafik sorunu vardı —*tüm kötü sürücüler sonunda soluğu Oklahoma'da alıyor*, diye takılırdı Paul— Therese, bu otoparkın çok zorlu olduğunu düşündü. Dar bir alan, bir sürü müşteri ve öfkeli insanlar.

Ama Therese park yerinden çıkıp, eve gitmeyi başardı. Jacob en yakın arkadaşı Liam ve onun ailesi ile Tulsa'da bir Drillers maçına gidecekti. Abby de Liam'ın kız kardeşi Nicole ile birlikte Payton'ların evinde kalacaktı. Önünde koca bir akşam vardı. Televizyon izlemek, belki hafta sonu işlerini şimdiden halletmek için yerleri süpürüp, çamaşır yıkamak… ve Keegan ile ilgili hayaller kurmaktan başka bir planı yoktu.

Dün gece güzel zaman geçirmişti. Bir randevu değildi tabii

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki ya da en azından geleneksel randevulardan değildi. İnsanlar genellikle randevularında çocuklarıyla olmazlardı ve en azından sonunda birbirlerine iyi geceler öpücüğü verirlerdi, değil mi?

Onları yolcu ederken, Keegan ile çok yakınlardı. Therese yarı uyuyan ve üzerinde hâlâ Abby'nin tişörtü olan çocuğu kapıya doğru taşıdı ve Keegan da çocuğu almak için ona doğru eğildi. Kolları, dirsekleri, burunları ve başları birbirine değiyordu ve tam o sırada bakışları birbirine uzun uzun kilitlendi. Therese mavi gözleri sevdiğini düşünerek, sadece o anı hatırlarken bile hayallere daldı. İlk gerçek erkek arkadaşının da Keegan'ınki gibi gözleri vardı: mavi, belirgin, zarif ve dürüst.

Öpüşmek üzerelerdi ama öpüşmediler. Keegan onu öpmedi ve Therese de onu. Therese o kadar uzun zamandır evliydi ki, bunun bir seçenek olduğunu bile unutmuştu. Mariah kucağına tamamen yerleşince, Keegan geri çekildi. Therese de. Ona kapıyı açtı ve Keegan, *Görüşürüz,* dedi. Therese de aynısını tekrarladı.

Güzel bir gece olmuştu.

Garaja girdiğinde, Jacob uzun adımlarla bahçede ilerliyordu. Sırtında bir sırt çantası vardı. Therese, arabadan inerken, Jacob da onun yanında yavaşladı. "Kaçta eve gelirsiniz?"

Jacob omuzlarını silkti. "Maç bitince. Geç olacağı için Liam'ların evinde kalacağım."

"Tamam. Paraya ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Nicole'ün biletini kullanacağım ve Bay McRae her zaman yemeğin parasını öder."

Yolun birkaç bina ilerisinden bir araç kornası duyuldu ve Jacob o tarafa baktı. "Gitmem gerek." Birkaç adım attı ve sonra geri gelip, kaşlarını çatarak ona baktı. "Geceyi orada geçirsem

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sorun olmaz değil mi? Daha önce bir şey demediğimi biliyorum ama—"

Therese ifadesini değiştirdi. "Hayır, sorun değil. İyi eğlenceler." Farkında olmadan, elini Jacob'ın koluna götürüp, hafifçe sıktı. Jacob ondan kaçmadı, onu itmedi ya da sanki elektrik çarpmış gibi davranmadı.

Korna yine çalınca, koşmaya başladı ve arkasına doğru seslendi. "Eğleneceğiz."

Therese'nin parmakları ürperdi ve içi ısındı. Jacob'a fazla sık dokunamazdı ya da Jacob ona bundan hoşlanmadığını hissettirirdi ve Abby'ye dokunmaksa imkânsızdı. Gerçi Abby ile tek istediği onun biraz daha nazik ve saygılı olmasıydı.

Ama onlara dokunmayı özlemişti. Hiçbir zaman çok şefkatli olmamışlardı ama en azından Paul hâlâ onlarlayken, kıyafetlerini düzeltip, saçlarını tarayabiliyor ya da çocukların bedenlerindeki tüm kasların kasılmasına neden olmadan onlarla el ele tutuşabiliyordu. Mariah'ya sarılmak çok güzeldi. Jacob ve Abby'ye sarılmak daha da güzel olmalıydı. Bir de onlar Therese'ye sarılacak olsa…

Jacob ile bu gerçek olabilirdi. Ancak, Mariah hayatlarına girdiğinden beri davranışları ne kadar düzelmiş olursa olsun, Abby ile bu asla mümkün olamazdı.

Ön kapı açıktı. Therese içeri girerken, anahtarını çantasına koydu. Oturma odasındaki televizyon açıktı ve mutfaktan Abby'nin sesi geldi. Therese onu evde bulduğuna şaşırmıştı. Abby, okula giderken yanında bir çanta götürmüştü. Nicole'ün annesiyle birlikte Payton'ların evine gideceklerdi.

"Abby?" diye seslendi mutfağa giderken. "Planın mı değişti?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mutfağa doğru ilerledi. Abby ona baktı. "Bekle," diye mırıldandı telefonuna. "Payton'ların evine beni bırakır mısın?"

"Tamam. Adresi var mı?"

Telefondaki kişiyle konuştu, masanın yanında durup, alışveriş listesine bir şeyler karaladı ve sayfayı yırttı. "Birazdan orada olurum."

"Bayan McRae'nin sizi bırakacağını zannediyordum."

"Evet, ben de öyle zannediyordum ama işler değişti. O, Nicole'ün Payton'ın kız kardeşiyle gidebileceğini söyledi ama sen benim onun arabasına binemeyeceğimi söylemiştin. O yüzden otobüsle eve geldim. Seni bekliyordum."

Therese ne diyeceğini bilemedi. Abby sadece onu dinlememiş aynı zamanda ona itaat etmişti. Gayet rahat bir şekilde Payton'ın arabasına binebilirdi ve Therese de Nicole'ün annesiyle çok nadiren konuştuğu için muhtemelen bunu asla öğrenemezdi.

Ama Abby eve gelmişti. En yakın arkadaşlarıyla geçireceği vakitten kaybetmişti. Planları bozulmuş olsa da, kurala uymuştu.

"Teşekkürler," dedi Therese sonunda. "Bu çok hoşuma gitti. Hazır mısın?"

Abby cevap olarak, çantasını omzuna astı, telefonunu cebine sokup, kapıya yürüdü.

Yazdığı adres kasabanın güneydoğu tarafındaydı. Eski ve güzel evlerin geniş alanlara yayıldığı kendi mahallelerinin aksine, brada herkes kendi arazisine köşk benzeri evler yapmıştı. Evler çok büyük ve ferahtı. Hepsi de aynı imzayı taşıyor gibiydi. Aynı mimar, aynı işçi, aynı malzemeler. Hiçbiri diğerlerinden farklı değildi. Therese farklı olmayı isteyen biri olursa, ev sahipleri derneğinin onları tersleyeceğini hayal etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Payton'ın bir yüzme havuzu var," dedi Abby numarayı ararken. "Ve kız kardeşi Aubrey'ye doğum günü için son model bir Mustang aldılar. Payton da on altı yaşına bastığında bir Challenger ya da Camaro alacakmış."

Therese yeni araba almış yeni bir sürücüyü düşününce ürperdi. Markası ne olursa olsun. Ama sadece gülümsemekle yetindi. "İnsanları kesmek, öğretmenlikten daha iyi kazandırıyor demek ki."

"Her şey öğretmenlikten daha iyi kazandırır," dedi Abby hızla. "İşte. Önünde sarı Mustang olan."

Therese yavaşladı ve dokuz delikli golf kursu vermek için yeterli olabilecek bir çimenliğin ve dev bir taş çeşmenin yanından geçerek garaj yoluna döndü. Bunun sanat olduğunu düşündü Therese. Gerçi daha çok Oklahoma'nın bu kısmında bulunabilecek en büyük taşı birisi getirip oraya bırakmış gibi görünüyordu.

"Vay canına." Abby'nin aklından geçeni kelimelere döktü. "Yani, Payton'ın St. Louis'e gitmek için bırakmayı istediği ev bu mu?"

"Evet."

"Çok güzel."

Abby'nin de kıskanarak bir şeyler söyleyeceğini düşündü ama bir süreliğine eve baktıktan sonra, üvey kızı, "Evet. Burayı temizlediğini hayal edebiliyor musun?" dedi.

Abby arabadan indi ve çantasını omzuna atıp, arkasını döndü. "Nicole'ün annesi bizi alacaktı ama… vazgeçerse…"

"Beni ara."

Abby başını sallayıp, eve doğru ilerledi. Yaklaşırken, ikili kapı açıldı. Nicole ve Payton ona sarıldılar ve çığlıklarla içeri doğru

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çektiler. Kapılar kapanmadan önce, Therese, mermer zemini, avizeyi ve dev merdivenleri gördü. Bir yanı etkilenmişti ama diğer yanı kendi rahat evine döneceği için mutluydu.

Zengin muhitten, kendi orta sınıf huzuruna dönmesi çok uzun sürmedi. Parkın yanından geçti. Evinde sıcak bir öğleden sonra geçirmeye hazırlanırken, neşeli bir çığlık duyup sarı bukleli bir kafa gördü. Mariah, eski tip atlıkarıncanın ortasına sarılmıştı ve Keegan da onu çeviriyordu.

Bu ses ve görüntü Therese'nin içini ısıttı. Dün gece çocuk babasına diğer zamanlardan daha az yabancı bakışlar atmıştı ama yine de birbirlerinin yanında çok rahat değillerdi. En azından o an için babasıyla oyun zamanının tadını çıkaran bir kız çocuğundan başka bir şey görmüyordu Therese.

Therese evine doğru sürüp, garajına park etti ve sonra verandada durup ne yapacağını bilemedi. İçeri girebilirdi ama içeriye kendisini çeken hiçbir şey yoktu: yapılması için zorlaması gereken ev ödevleri yoktu, çocuklar için yemek hazırlaması da gerekmiyordu.

Parka doğru yürüyebilirdi. Bu eve taşındığından beri bunu iki yüz kez yapmıştı. Şimdi yapıyor olması tuhaf olmazdı. Tallgrass'ta başka parklar da vardı; Keegan, Mariah'nın kasabadaki ilk gününde, daha güzel bir oyun alanına sahip ve oteline de çok yakın olan City Park'ı keşfetmişti. Eğer yalnız vakit geçirmek istiyor olsaydı, Mariah'yı oraya götürür, Therese'nin evine yarım blok mesafedeki parka getirmezdi.

"Seni ikna etmek çok kolay," diye mırıldandı çantasını mutfak masasına bırakırken. Cep telefonunu cebine koydu ve tereddüt ederek yukarı çıktı. Saçını topladı ve kıyafetlerini değiştirdi. En

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

azından makyajını ve parfümünü tazeleyecek kadar abartmayacaktı.

Ya da Keegan gitmeden parka ulaşmak için bir okul çocuğu kadar heyecanlanıyor muydu?

***

Keegan, atlıkarıncayı bir kez daha çevirdi ve tahtalara baktı. Her biri farklı tona boyanmıştı. Durmadan hemen önce bir kaleydoskop gibi görünüyordu.

Mariah demiri bırakıp, birkaç adım sendeledikten sonra, yere atladı. "Şimdi salıncak." Sarı plastik emniyet kemerli çocuk salıncaklarını görmezden geldi ve Keegan'ın küçüklüğündeki salıncaklara gitti: esnek koltuklar, ağır zincirler, betona yerleştirilmiş uzun bacaklar. Mariah'nın rahatlıkla gökyüzüne uçup... aynı şekilde de yere çakılabileceği türden.

"Buna ne dersin?" dedi Keegan küçük olanları işaret ederek.

Mariah oraya bakmadı bile. "Hayır. Hayır hayır hayır. Bunu istiyorum."

"'Hayır hayır hayır, bunu istiyorum' cümlesini hayatının geri kalanı boyunca duyacağına dair bir his var mı içinde? Okul kıyafetleri, erkekler, arabalar, meslekler..."

Keegan, Therese'ye döndü ve birden gülümsedi. İstese de bu gülümsemeye engel olamazdı. Therese daha önceki buluşmalarından daha spor giyinmişti. Soluk kot şortu, parlak pembe ojelerini ortaya çıkaran parmak arası terliği ve ikinci ayak parmağındaki gümüş yüzük. Saçını atkuyruğu yapmıştı ve çok... rahat görünüyordu. Mutluydu.

"Hey, sen."

Keegan, Mariah'nın oturmaya çalıştığı salıncağa doğru ilerle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yince, Therese de onunla gitti. Hasır örgülü koltuğa oturmak için önce göbeğini yerleştirmeye çalışıyordu. "Parkta oynamak için güzel bir gün."

"Ve sadece biz varız. Çocuklarınızı nereye saklıyorsunuz?"

Therese etraftaki evlere şüpheli bir bakış attı. "Küçükler kreşte, büyükler televizyon ya da bilgisayar başında. Bildiğim anne babaların neredeyse hepsi çalışıyor. Yarın çocuklar burada olacaktır. Futbol ve beyzbol oynarlar" —Therese ortadaki çimenliği gösterdi— "ve babalar çocukları izlerken, anneler de yürüyüş yapıp sohbet ederler."

"Seninkileri buraya getirir misin?"

Therese'nin gözünde beliren bir ifade, Keegan'la yedikleri ilk akşam yemeğinde, Therese'nin onlara üvey çocuklarım diyemediğini ama kendisininmiş gibi de konuşamadığını hatırlamasına neden oldu. Ama Therese bunu tekrarlamadı. "Haftada en az birkaç kez gelirdik. Abby arkadaşlarıyla otururdu ve Paul de Jacob'a beyzbol topunu nasıl atıp, yakalayacağını öğretirdi. Ben de arkadaşlarla yürürdüm. Her seferinde salıncaklara binerek kapatırdık. Matheson ailesi iyi sallanır."

Therese sustuğunda, Mariah'nın adını seslendi ve çocuk kendisine doğru koşunca, eğilip, onu bekledi. Sıkıca birbirlerine sarıldılar ve sonra Mariah geriye doğru bir adım atıp, etrafına bakındı. "Abby nerede?"

"Arkadaşıyla kalıyor."

"Jacob nerede?"

"O da arkadaşıyla kalıyor."

Mariah'nın hayal kırıklığı yüzünden belli oluyordu. Keegan kendi memnuniyetinin de yüzünden belli olup olmadığını merak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etti. Bu gece ortalıkta Mariah'dan başka çocuk olmayacaktı. O da dokuzdan önce uyurdu. O ve Therese yalnız kalabilirlerdi. Amaç ne olursa olsun.

Tabii ki Therese'nin başka planları olmadığını, evde yalnız kalmanın tadını çıkarmak istemeyeceğini, başkalarının çocuklarının hayatını doldurmasından sıkılmamış olduğunu ve kendisinden de bıkmadığını varsayarsa.

"Benimle sallanacak mısın?" diye sordu Mairah.

Therese ayağa kalktı ve elini tuttu. "Tabii ki. Benim seni itmemi mi istersin yoksa kucağıma mı otursun?"

"Kucağına otururum."

Therese ayağındakileri çıkarıp, süngerimsi yer kaplamasının üzerinden geçti ve ortadaki salıncağa oturdu. Mariah da sandaletini çıkarıp onu takip etti ve kendisini kucağına alması için Therese'ye kollarını açtı.

Therese, Mariah'yı kendisine bakacak şekilde oturttu. Küçük bacakları beline dolanmıştı. Kollarını da daha güvenli olması için zincire tutturdu. Sonra da kendisini iyice itip bıraktı. Bacaklarını öne uzattı.

Yanlarındaki salıncağa oturan Keegan, onları izleyebilmek için zinciri yan çevirdi.

"Kee… Sen… Celly'nin oğlu!" Therese'nin kucağında oturan Mariah, hem zevkten hem heyecandan bitap düşmüş gibiydi.

Keegan, kendisiyle yaşayan ve ilerleyen zamanlarda da kendisiyle yaşayacak olan bu çocuğun ona seslenmek için bir isim bulamadığını düşününce boğazı düğümlendi.

Keegan kendisine bakınca bundan memnun oldu ve yanağını Therese'nin yanağına yaslayıp güldü. "Bak bize. Uçuyoruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Therese itmeyi bıraktı ve sonunda durdular. Therese ayağını yere koymadan önce, salıncak sağa sola sallandı. Mariah kaşlarını çattı. "Ben daha çok uçmak istiyorum."

"Buraya." Therese onu çelik direklerin yanındaki diğer salıncaklara götürdü. Onu çocuk koltuğuna oturttu ve sıkı tutunmasını söyleyip geriye çekti ve bıraktı.

Keegan da onların ayakkabılarını alıp yavaşça peşlerinden gitti ve direğe yaslandı.

"Sana baba demiyor."

Keegan başını salladı. Bu konuda Ercella'ya karşı çok netti. "Baba" bir şeyler demekti. Gerçek babası hak ediyordu bu sözcüğü.

"Celly annen mi?"

"Ercella. Mariah ismi tamamen söyleyemiyor."

"Yani kızın sana 'Celly'nin oğlu' mu diyor?"

Keegan'ın yüzü kızardı ve daha önceden bildiği kadarıyla o anda kulaklarının da kırmızı elma şekeri rengine döndüğünü söyleyebilirdi. "O... bizimle yaşamaya başlayalı çok uzun zaman olmadı. Benimle hiç konuşmadı. Bana 'hayır hayır hayır' demekten başka pek bir şey söylemezdi. Ben sadece..."

Therese onu daha hızlı itip bağırmasına neden oldu. "Eğer sana baba ya da babacığım demesine izin vermeyeceksen o zaman en azından adını öğret."

Keegan, Therese'nin konuyu burada kapatıp, kapatmayacağını merak etti ama hemen ardından Therese, "Neden sana baba ya da babacığım diyemiyor?" diye sordu.

Kulakları muhtemelen şimdiye kadar yanmaya başlamıştı. Lastiğe ayağını sürttü. Annesi oğlunun her zaman doğruları söy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lediğini duymak isterdi ama şu anda doğruları söylemek seçenekler arasında yoktu. *Çünkü onun babası ben değilim* dese, Therese *Kim?* ile başlayan daha fazla soru soracaktı.

Bu, Keegan'ın şu anda gerçekleştirmek istemeyeceği türden bir konuşmaydı.

"Ben... Şey, bu pek hoşuma gitmiyor," dedi zorlukla.

"Sözkonusu bir çocuksa, senin hoşuna neyin gittiğinin pek de bir önemi kalmıyor."

Mariah'nın kendisine baba demesine izin verebilirdi. En azından bir süreliğine. Çocuğun hayatında hiçbir zaman bir baba figürü olmamıştı ve henüz bu sıfatın karmaşıklığını anlamak için fazla küçüktü. Bu da onun için Celly, Abby ya da Jacob gibi herhangi bir isim olacaktı. Ve gerçek babası da bundan rahatsızlık duyup, mezarından gelip itiraz falan etmeyecekti.

Ama Keegan bunun önemini anlayabiliyordu. Mariah'nın ona baba demesi, kendisi için Manny, Caillou ya da Sid gibi sevdiği çizgi film karakterlerinin isimlerini söylemekten pek farklı olmayacaktı ama Keegan için dünyalara bedel olacaktı. Mariah gittiğinde bir şeyleri kaybedeceği anlamına gelecekti.

"Bu beni ilgilendirmez ama," diye devam etti Therese, "son yorumum şu: Annenle ya da seninle de yaşasa, kendi annesine de dönse, bu süreçte sana seslenmek için 'hey, sen', 'Celly'nin oğlu' gibi hitaplardan daha fazlasına ihtiyacı var."

Keegan başını salladı. Tabii ki Therese haklıydı. Ama Keegan bu seçeneklerden hiçbirisini istemiyordu. Kız kardeşinin çocukları ona Keegan Amca diyorlardı. Büyükannesi ona Keifer diye sesleniyordu ve onun haricindeki herkes Keegan, Logan ya da Çavuş diyordu. Bunların hiçbiri Mariah'ya uymuyordu ve baba

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kelimesi de tartışmaya açıktı.

Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra, Keegan konuyu özellikle değiştirdi. "Onu çocuk salıncağına bindirmeye çalıştım ama tek yaptığı hayır hayır hayır demek oldu."

"Duydum." Therese koltuğu tutup kendisine çekti. "Gerçekten yükseğe gitmek ister misin?"

Mariah başını salladı.

"Peki, hazırlan." Therese geri çekildi, parmaklarının ucuna kalkacak kadar geri gitti ve onu hızla itti.

"Hatan ona sormaktı. Benim hiçbir şey sormadığımı fark ettin mi? Sadece onu salıncağa oturttum."

"Evet, yani, bunu eğer ben yapsaydım, beni tekmeler ve çığlık atardı."

"Senin adını bile bilmediği düşünülecek olursa…

Keegan kaşlarını çattı. "Konuyla ilgili son yorumunu yaptığını düşünmüştüm."

"Evet, yalan söyledim."

Mariah koltukta bağırmaya başladı. "Şimdi kaymak istiyorum Trace."

Therese nazik bir hareketle salıncağı durdurdu ve onu yere indirdi. Çocuk sanki hayatı, tırmanma oyuncağı ve ucundaki kırmızı kaydırağa beş saniye içinde ulaşmasına bağlıymış gibi hızla koştu. Çıplak ayakları çimlerden acıyorsa bile bunu hiç belli etmiyordu.

Keegan, Therese'ye terliklerini uzattı ve o da ayak tabanlarını silkeleyip, ayağına geçirdi. Mariah'nın arkasından yürümeye başladıklarında, Therese, "City Park'a gitseydin, bu akşam başlayacak olan bahar konserlerinin ilkini izlemek için iyi bir yer kapabilirdin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum. Afişini gördüm. Ama seni orada görme ihtimalim neydi?"

Therese'nin yanakları kızardı. "Çok düşüktü. Bu akşam country müzik var ve ben country müzik dinlemektense tahtaya sürten tırnak sesini dinlemeyi tercih ederim. Gerçi artık sınıflarda o tahtalardan yok."

"Bir kadın kovboyun," —kendisine yöneltilen delici bakışın üzerine, düzeltti— "Montanalı bir çiftlik kızının *country* müziği seveceğini düşünmüştüm."

"Montana'da bana bir ömür yetecek kadar çok dinledim. O yüzden…" Tırmanma oyuncağının çevresini saran parlak renkli parmaklığa doğru yürüdüler. Therese tüm çıkışları gören bir bank seçip, oturdu. "Burada işiniz bitince, bana uğrayacak mıydınız?"

"Zaten gitmiştim ve kimse yoktu."

Therese ona bakmadı ama duydukları onu gülümsetmişti. Çok hafif. Therese bileklerini üst üste koyup, dik bir şekilde oturarak, ellerini dizlerine koydu. Keegan da birkaç metre ilerisine yerleşti. Çiçek kokusunu alacak kadar yakındı: parfüm, şampuan, çamaşır deterjanı ve her neyse. Therese gibi kokuyordu.

"Abby'yi arkadaşının evine bırakmam gerekiyordu. Beni dinlemiş ve on altı yaşında yeni ehliyet alan kız kardeşin arabasına binmemiş."

Keegan beklenen soruyu sormadan önce kısa bir sessizlik oldu. "Genellikle seni dinlemez mi?"

Therese'nin nefesi, yaprakları kıpırdatan esintiden daha hafifti. "Kulakları benim sesime karşı çok hassastır. Sesim onu çılgına çevirir."

"O bir ergen. Babasını kaybetti—"

Therese elini, hafifçe Keegan'ın koluna koydu. "Tüm nedenleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biliyorum. Davranışlarına son üç yıldır bunları bahane gösteriyorum."

Keegan'ın eli otomatik olarak, Therese'nin eline kaydı. Ayak parmakları gibi, eli de pembe ojeliydi ama aynı tonda değil, sıcak yaz günleri tonundaydı. Bu pembe daha yumuşak, daha solgun ve daha göze çarpmayan bir tondaydı. Beyazdan birkaç ton farklı gibiydi. Parmakları uzun ve kuvvetliydi ama yine de dördüncü parmağındaki pırlanta yüzük için fazla zarifti. Bu koca taşı Therese'nin seçip seçmediğini merak etti. Büyük ihtimalle Matheson almıştı. Hem gelin adayını hem de gören herkesi etkilemek istemişti kesin. Gösterişini kesiminden, renginden ya da parlaklığından alan daha küçük bir şey, Therese'ye daha çok yakışırdı.

O, koca pırlantayı çıkarmaya nasıl ikna olabilirdi?

Keegan bunu merak ediyordu.

"Paul, Catherine'in çocukları bizimle yaşaması için gönderdiğini söylediğinde, mükemmel bir aile hayali kurmuştum," dedi elini Keegan'ın kolundan çekerken. Keegan hâlâ elinin ısısını teninde hissedebiliyordu. "Biz, kural bozan olacaktık. Aşk, güneş ışığı ve mutlu sonlar. Aksine, biz de olmak istemediğim o tipik ailelerden olduk: şeytani üvey annesinden nefret eden kız çocuğu ve tek isteği şımarık çocuğu hayatından atmak isteyen anne."

Therese'nin sözleri, Keegan'ın teninde bıraktığı etkiyi de aşarken, Keegan hareketsiz bir şekilde onu dinliyordu. Bakışlarını Therese'ye doğru çevirirken, sıcaklığın yerini göğsüne yerleşen bir ısı ve ürperti aldı.

Therese'nin gülümsemesi solgun, kırılgan ve çaresizdi. "Bu beni berbat bir insan mı yapar?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11. Bölüm

Jessy oturma odasındaki masanın önünde duran sandalyeye, ayaklarını toplamış, kollarını da bacaklarına dolamışken, arkada Hank Williams —oğlu değil, kendisi— çalıyordu. Bilgisayar açıktı. Kendi fotoğrafları ekrandan slayt gösterisi olarak geçiyordu. Çenesini dizine yaslayıp, bir fotoğrafçı gözüyle izledi. Kompozisyona, renklere, kontrastlara dikkat edip, çekildiği andaki anıları, nerede çekildiğini, yalnız olup olmadığını ve o anda unutulmaz bir şey olup olmadığını düşünmemeye çalışıyordu.

Noel hediyesi olarak bir kamera istediğinde, on dört yaşındaydı. Hayatı o zamandan dağınık bir hal almıştı ama dünyaya bir lens aracılığıyla bakmak onun için bir teselli gibiydi. Uzaklık. Kamerasını gittiği her yere götürdü, hâlâ çoğu zaman yapardı bunu. Kamerayı ve her kadının taşıdığı şeyleri sığdırabilmek için büyük boy çantalar taşırdı.

Çok az insan onun fotoğraflarını görmüştü; bunlar da onu ziyaret edebilecek kadar yakın arkadaşlarıydı. Margarita Kızları. Ilena fotoğraflarına muhteşem ve etkileyici diyordu. Jessy bu tanımı sevmişti. Birilerinin çektiği fotoğrafa bakınca, kendi çektiği anda hissettiklerini hissetmesi hoşuna gidiyordu.

Slayt gösterisi tarih sırasına göre ilerliyordu. O anda Jessy'nin şakayla karışık Tallgrass dönemi olarak adlandırdığı kısım başlıyordu. Duvar resimlerinin, binaların, çiftliklerin, ormanların ve çayırların fotoğrafları. Gerçek atların otlaklarda dolaştığı fotoğraflar da vardı. Güneş ışığı, kar, fırtınanın kararttığı gökyüzündeki şimşekler, rüzgârla sallanan ağaçlar, hatta yerde oluşan bir hortum bile vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Margarita Kulübü'ndekiler dışında, fotoğraflarında insanlar olmazdı. Olduğunda da genellikle yüzlerinin çok az bir kısmını alırdı. Yüzler ve duygular, fotoğrafları bozuyordu.

Belki bu yüzden, duygular Jessy'nin hayatını da bozuyordu.

Juan Gomez'den kalan parçaların bir törenle getirildiği fotoğraflar ekranda belirdi. Güneşli bir gündü. Amerikan bayrakları rüzgârla sallanıyor, yüzlerce insan arkada yürüyordu. Patriot Koruma motorları, şehirden ve eyaletten gelen polis arabaları ve yol devriyeleri... İzleyen birisi bunun bir geçit töreni olduğunu düşünebilirdi. Tabii ki havayı kaplayan hüzün olmasaydı.

Bu fotoğrafları Ilena'ya hiç göstermemişti. O zamanlar, tanışmıyorlardı ve Salı Gecesi Margarita Kulübü'nün üçüncü toplantısında tanıştıklarında da, ona, "Hayatının ikinci ya da üçüncü en acı gününün fotoğraflarını çektim. Bakmak ister misin?" demek ona çok tuhaf gelmişti.

Fotoğraflara bakarken, nadiren ettiği dualardan birini onun için ettiğini hatırladı. *Tanrı'm, ona, bunu atlatması için güç ver.*

Jessy, bir duanın bir parçası olabileceğini nereden bilebilirdi?

Kendi en acı günlerini listelemek kolaydı: en kötüsü, ölüm bildirimini aldığı gündü. İkincisi, Aaron'ın bedeninin defin için getirildiği gün. Üçüncüsü, cenaze günü. Dördüncüsü de, o günden beri hemen hemen her gündü.

Neden Aaron'ı, onun kendisini sevdiği kadar sevmemişti? Ne sorunu vardı? Babasının söylediği gibi, sorunlu muydu? Annesinin söylediği gibi bencil ve sadece kendini umursayan biri miydi?

Tek tesellisi, Aaron'ın bunu hiç öğrenmemiş olmasıydı. Boşanma başvurusu yapacağını kimse bilmiyordu. Kimse, o yokken, onunla olduğundan çok daha mutlu olduğunu bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Müziğin ağırlaştığı bir anda, cep telefonunun sesini duydu. Birden şaşırıp, sıçradı. Ayaklarını yere indirip, telefonunu cebinden çıkardı. Derin bir nefes alıp, bir kez daha mutlu numarası yaptı. "Bu cuma akşamı yapacak hiçbir şeyi olmayan Jessy ile konuşuyorsunuz. O yüzden lütfen tavsiye edeceğiniz eğlenceli bir şeyleriniz olsun."

Kısa bir sessizlikten sonra, hattın diğer ucundan bir kahkaha geldi. "Telefonu hep böyle mi açarsın?" Arayan Fia Thomas'tı. Gruplarının dert yükü olarak değilse de, yaş olarak en genç üyesiydi Fia.

"Sadece çok sıkıldığımda. Tavsiye edeceğin eğlenceli bir şeyler var mı?"

"Bu kelimeyi yeniden tanımlamadılarsa yok. Ben, ben senden bir iyilik isteyeceğim."

Jessy kaşlarını kaldırdı. Bu sıradışıydı. Fia bağımsızlığına çok düşkündü. Bir kız çocuğu tek başına büyüdüğünde genelde öyle olurdu. "Evet."

"Henüz duymadın."

"Duymama gerek yok. Yaparım. Seni evimden daha çok sevdiğimi biliyorsun."

Fia güldü. Tüm Margarita Kızları, Jessy'nin bu dört duvara ne kadar bağlı olduğunu bilirdi. "Çok zor bir şey değil. Ben sadece… sadece eve götürebilir misin beni?"

"Arabanda mı sorun var?"

"Şey, hayır. Arabam iyi."

"Sen iyi misin?"

"Evet. Ben sadece… Sanırım araba kullanmasam daha iyi olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jessy'nin bedenindeki tüm sinirler gerildi. Fia'nın fazla içtiğini hiç görmemişti ve son zamanlarda Salı günleri, margaritasına neredeyse hiç dokunmuyordu. Gerçi bu, yalnızken içmediği anlamına gelmiyordu —Jessy bunu çok iyi bilirdi— ama bir içicinin diğer içicinin halinden iyi anlayacağını düşünüyordu.

Kendi kendine *içici* diye vurguladı. Ayyaş değil. Ya da alkolik.

"Sorun değil. Zaten çok fazla araba kullanma şansım olmuyor biliyorsun. Sadece birkaç blok ileride çalışıyorum ve tüm restoranlar da yürüme mesafesinde. Neredesin?"

"Spor salonunda." Fia'nın sesi rahatlamış gibiydi. "Seni salonun önünde beklerim."

"Beş dakikaya orada olurum." Jessy telefonu kapattı. Sandaletlerini giyip çantasını omzuna attı ve aşağı indi. Dar sokağa sadece birkaç metre uzaklıktaydı. Dar sokağın biraz ilerisinde, arabasının çok uzun zamandır durduğu binaya ait küçük bir park yeri vardı.

Fia, kelimeleri biraz ağzında mı yuvarlıyordu? Pek sayılmazdı ama biraz... tuhaf geliyordu sesi. İlaç kullanıyor olamazdı. Kişisel antrenördü ve kışlada yaşayıp da, hayatları fiziksel kondisyona bağlı olan askerlerin yüzde doksanından daha iyi durumdaydı. O bedene kavuşmak için o kadar çalıştıktan sonra, kendi kendini zehirlemezdi.

Kesin hastalanıyordu. Jessy bundan başka bir şey olamayacağından emindi.

Spor salonu East Main'deydi. Kışlanın ana girişinin karşısında. Yedi gün yirmi dört saat açıktı ama Fia salı günleri hariç genellikle yedide çıkıyordu. Son birkaç randevusunu iptal edip, kendini alması için birilerini aradığına göre gerçekten kötü hissediyor olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fia kapıdan çıkarken, bu düşünceler bile Jessy'yi sürprize hazırlamamıştı. Sadece sendelemesi, kasılmış olması ve zorlanması değildi sorun. Gözlerinden ve dudaklarından belli olan ağrı da değildi. Jessy'nin nasıl tanımlaması gerektiğini bile bilmediği bir hali vardı Fia'nın. Bitkindi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Fia, spor çantasını arkaya attı ve sonra da ön koltuğa geçti. "Çok teşekkür ederim."

"Neyin var bebeğim? Berbat görünüyorsun."

Fia zorlukla gülümseyerek onu geçiştirdi. "Gelmiş geçmiş en büyük baş ağrısını yaşıyorum. Annem bunlara hasta baş ağrıları derdi. Bende de olana kadar ne demek istediğini anlamazdım."

"Miden bulanır, tat alamazsın ve *biri beni vursun* modunda olursun." Jessy başını salladı. O da bunlardan birkaç kez yaşamıştı ama onunkiler genellikle çok içtiği gecelerin sabahında olurdu. Jessy, Fia'nın emniyet kemerini bağlamasını bekledi ve sonra Main'e doğru sürdü.

Fia başını koydu ve gözlerini kapatıp, bir nefes verdi.

"Hastaneye gitmek ister misin? Bir iğne yaparlar ya da bir hap verirler. Kendini daha iyi hissedersin."

"Hayır. Sadece bir süreliğine karanlık bir odada yatmam gerekiyor. İyi olurum."

"Bir şeyler yedin mi?"

"Ahh. Bir süredir yemedim. Eminim yiyecek olursam, çıkarırım."

Fia sustu ve Jessy de sessizliği bozmadı. Fia'nın yaşadığı siteye ulaşmadan önceki iş merkezlerinin yanından geçerken, arkadaşının neden kendisini aradığını merak ediyordu. Anaç, şefkatli ve ilgi gösterecek birine ihtiyaç duyulduğunda, akla ilk gelecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

isim Jessy olmazdı. Kendisinin bile aklına kendisi gelmezdi.

Düşünecek olursa, Carly, Dane ile birlikteydi. Therese şeytan çocuklarıyla başka bir savaşın ortasında olmalıydı. Ilena, Juan'ın ailesini ziyaretteydi. Lucy ile Marti de muhtemelen Lucy'nin yeni fırını için alışverişe gitmişlerdi.

Jessy için sorun değildi. Kızları seviyordu ama ona fazla güvenmemeleri herkes için daha iyi olurdu. Lanet olsun, hâlâ çarşamba gecesi nerede olduğunu ve ne yaptığını bile bilmiyordu. Eğer kendine bile bakamıyorsa, başka birine nasıl yardım edebilirdi ki?

***

Therese, Abby konusundaki itirafı ile Keegan'ı şok etmişti. Ah, Paul'ün çocuklarının sorunlarından kurtulmak istiyor oluşunun onu korkunç bir insan yapmayacağını söylemişti Keegan tekrar tekrar ama Therese yine de Keegan'ın gözlerinin nasıl kocaman açıldığını görmüştü. Keegan'ın birden gerildiğini hissedebiliyordu.

Therese ona söylememeliydi. Margarita Kulübü, LoLo, görüştüğü askeri başsavcı ofisindekiler ve bir de vaizin dışında kimse bilmiyordu. Bunu kendi papazı ile bile konuşamamıştı çünkü Abby'yi düzenli olarak gören birinin bunu bilmesini istemiyordu. Keegan'ın, konuşulması kolay bir insan olması ve kendisinin de Mariah ile benzer bir durumu yaşıyor olması dışında ona bunu anlatmasının hiçbir nedeni yoktu ve Therese... Yani, Therese bir şekilde flört eden insanların, bu geçici olsa ve aralarından biri yüzlerce kilometre uzakta yaşasa bile ya da aralarındaki, gerçek ilişkiye geçmeden önce sadece bir deneme alıştırması olsa bile birbirlerine dürüst olmaları gerektiğini düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık pişman olmak için çok geçti, değil mi?

Motorun gürültüsü, sessiz akşamı böldü. Yakınlarda birileri çimleri biçiyordu. Başka birileri otları kesiyordu. Çok az duyuluyor olsa da kendisinden bir blok ileride yaşayan evin av köpeğinin hüzünlü sızlanmaları da geliyordu. Başka köpekler de havlıyordu. Therese'nin küçükken hep köpeği olmuştu. Ve tavukları ve sığırları ve atları da. Babasının söylediğine göre, bunlar ona sorumluluk sahibi olması konusunda yardımcı olmuştu.

Onların temizliğiyle ilgilenmek, onlar için endişelenmek, hastalıklarını tedavi etmek ve gece yarısı acıkmalarıyla ilgilenmek onları anneliğe hazırlıyordu annesine göre.

En dik kafalı sığırlarla bile yaşasa, bunun, Abby'ye hiçbir yararı olmazdı.

Ah, Abby, sığır yavrularıyla aynı cümlede anılmaktan nasıl tiksinirdi.

Therese'nin son itirafından sonra, azalan konuşmaları, Therese ara sıra aklına gelen ama sormayı ertelediği bir soruyla sürdürdü. "Neden hâlâ Tallgrass'tasın?"

Keegan öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamış, ellerini sıkmıştı. Abby bombası patlamadan önce, bankta oturduğu kadar rahat görünüyordu hâlâ. Therese'ye bakmak için başını eğdi ama Therese'nin görmeyi umduğu bir gülümseme yoktu yüzünde. "Eminim Ticaret Odası buranın seyahat edilmesi gereken bir yer olduğunu düşünüyordur."

"Evet, böyle düşünmeleri için onlara para ödeniyor. Paul ile konuşmaya gelmenin üzerinden bir hafta geçti. O gitti ama sen hâlâ buradasın. Neden?" Therese bunu daha önce de sormuştu ve Keegan'ın cevabı basitti. İzindeyim. Kafama göre takılıyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama görülecek bir sürü farklı yer vardı ve şimdi özellikle de Mariah varken, Tulsa ve Oklahoma City'ye gidebilirdi. Oralarda hayvanat bahçeleri, çocuk müzeleri ve aile aktiviteleri vardı. Arizona'ya gidebilir, iyileşme sürecinde erkek kardeşinin yanında olabilirdi ya da Dallas'a uğrayıp, şehirdeki eğlenceli etkinliklere katılabilirdi.

Keegan bir süre Mariah'yı izledi ama bu sadece geciktirme taktiğiydi. Çocuk ürkek değildi ama çok maceracı da değildi. Dönen kaydırağa binmiyor, kaymıyor ya da içine girmektense üzerine tırmanıyordu. Halattan yapılan köprüden geçmiyor, diğer tarafa koşmaya korkuyor ya da oyun alanının en yüksek yerine tırmanıp atlarsa uçup uçamayacağını test etmekten çekiniyordu.

Keegan, sonunda bakışlarını Therese'ye çevirdi ve o etkileyici gülümsemesi çok hafif de olsa yüzünde belirdi. "Henüz anlamadın mı?"

Therese başını salladı.

"Sen. Hâlâ burada olmamın sebebi sensin."

Keegan'ın ne demek istediğini anlaması, Therese'nin biraz zamanını aldı. Yine de temkinli bir şekilde, "Mariah'nın gözyaşlarını bir anda durdurabilecek olan çocuklar benimle yaşadığı için mi?" diye sordu.

Keegan başını salladı.

"O halde Paul ile konuşmaktan sonra olabilecek en iyi şeyin benimle konuşmak olduğuna mı karar verdin?"

"Hayır." Keegan'ın gözlerinde tanımlayamadığı bir ifade belirdi.

Therese güzel, sıcacık ve neşeli bir hisse kapıldı. Paul'ü ne kadar sevdiğini, ne kadar zamandır onsuz olduğunu ve kendisinin hâlâ hayatta olduğunu hatırlatan bir histi bu. Kendisini bir dul, bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üvey anne, kararsız ve kederli bir hüzün yığını gibi hissetmemesini, bir kadın gibi hissetmesini sağlıyordu uzun zamandan sonra.

"Benim kaburga dolmam seninkinden daha iyi diye mi?" diye alay etti Therese.

Keegan, bunu fırsata dönüştürüp, bakışlarını Therese'nin gözlerinden, göğüslerine, karnına, kalçasına, bacaklarına ve komik renkteki tırnaklarına indirdi. Gözlerine yeniden baktığında, bu sıcaklık iyice artmış, Therese'nin teninde ışıldamaya başlamıştı. Ve belli ki Keegan'a da ulaşmış, yanaklarının ve boynunun kızarmasına neden olmuştu.

"Tatlım, senin her şeyin daha güzel," dedi Keegan öksürmek zorunda kalarak.

Vay canına. Bir an için kulaklarını ve başını kaplayan uğultunun arasından tek duyabildiği bu olmuştu Therese'nin. Bir erkek arkadaş alıştırması yapabileceğini düşündüğü adam kendisiyle ilgileniyordu. *Vay canına.*

En azından, erkek arkadaş kısmıyla ilgileniyordu. Therese kendisi için engellenemez olan duyguların, Keegan için de var olup olmadığını bilmiyordu. Öğrenme vakti gelmiş miydi?

"Sen başka bir eyalette yaşıyorsun," dedi Therese.

"Biliyorum. Ama burada en az bir hafta daha kalabilirim ve sonrasında bunu bir hafta daha uzatabilirim."

Bir iki hafta sonra bile olsa, sonunda Louisiana'ya dönecekti. İlişkilerine bir şans vermek için Tallgrass'a taşınacak değildi. Nerede yaşayacağına ordu karar verirdi.

"Her iki yöne de uçak ve tren çalışıyor," diye ekledi Keegan.

Therese avuçlarını dizlerine bastırdı ve tenine değen nişan yüzüğünü hisstti. "Sen bir askersin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese'nin başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Keegan bunu başını sallayarak cevapladı. "Sözleşmem bitene kadar. Sonra ya bir asker olarak kalırım ya da itfaiye memurluğu ile sağlıkçılıktan birini seçerim. Ne istersem onu yaparım Therese. Hiçbir mesleğe bağlı değilim."

Therese'nin içinde bir kıpırtı vardı. Panik değildi bu. Duygular, zevk, gerçek bir şefkat. Bir haftadan daha kısa bir sürede nasıl olurdu böyle bir şey? Gerçekten şefkat duymak için uzun bir süreye ihtiyaç duyulurdu. Yavaş yavaş gelişir, paylaşılan deneyimler ve hedeflerle artardı. Karşındaki insanın kim olduğunu daha iyi tanırdın.

Ama Paul ile tanıştıktan birkaç saat sonra, Therese onunla yataktaydı ve ilk buluşmalarının sonunda, ona âşık olduğunu biliyordu. Aylarca paylaşılan deneyimler, hedefler ve birbirini tanıma, bunu sadece daha da güçlendirmişti.

İçindeki kıpırtı arttı. "Çocuklarımız var. Jacob ve Abby çoğu zaman beni bile sevmiyorlar ve babalarının anısına olan bağlılıkları çok derin. Ayrıca, Abby'nin birkaç hafta sonra burada olup olmayacağını bile bilmiyorum ve bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

Keegan birkaç adım attı ve sonra geri dönüp ellerini saçlarında gezdirdi. "Bak Therese, verebileceğim tek cevap, bana sorduğun sorunun cevabı. Neden hâlâ buradayım? Senin için buradayım. Bundan ne çıkar, ya da bir şey çıkar mı, bilmiyorum. Ama biz yetişkiniz ve bir şeyleri netleştirmek, netleştirmemekten daha iyi olsa gerek." Keegan gülümsedi. O ağır ve çapkın gülüştü bu. Kesinlikle çapkın babasından almıştı bunu. "Aramızdaki bu şeyi keşfetmeden beni Polk'a göndermek istemezsin değil mi? Belki de bu, kaderdir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya da bir felaket."

Keegan'ın gülümsemesi daha da genişledi. "En kötü ihtimalle biraz eğlenmiş oluruz."

Therese en kötü ihtimalle bile kalbinin kırılmasına izin veremezdi. İki yaşındaki bir kız çocuğunu tek başına büyüten bir askere âşık olmak... hem de annesi tarafından terk edilmiş olan başka bir çocuğu... İşler iyice kötü gidecek olursa, kendisine ait olmayan üçüncü bir çocuğu büyütürken bulabilirdi kendini. Anne olmanın getirdiği tüm o sorumluluklar ve gerçek bir anne olamadığından yaşayamadığı tüm o mutluluklar...

Ve asla kendi bebeklerinin olmayışı.

Keegan, zihnini okumuş gibi, ellerini arka cebine soktu. "En azından Mariah konusunda asla sorumluluğun olmayacağına söz verebilirim. Annem, onun en son torunundan sonra aldığı en güzel hediye olduğunu düşünüyor. Onu büyütmeye çok hevesli."

Büyükanne olmayı seven bir büyükanne. Bu, Therese'nin hayatında alışık olmadığı bir durumdu.

Ama Keegan ile bir ilişki denemesi yapmak aynı şey değildi. Deneme sırasında yapılan hatalar, sonsuza dek sürmezdi. Therese'nin onunla yapmayı planladığı tek şey, artık müsait olduğunu ve etrafına bakabileceğini kendine hissettirmekti. Bir randevu da olabilirdi tabii. Akşam yemeği ve öpüşme de. Keegan'ın kendisini öpmesini dün akşam ne kadar çok istediği düşünülürse, bu da garantiydi.

Ama gerçek bir ilişki, kalbini riske atmak, evindeki zaten hassas olan durumu riske etmek...

"Bu korkunç, değil mi?" Keegan alaycı bir şekilde kıkırdadı. "İnan bana, buraya birilerine bağlanmak amacıyla gelmedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama olacak olan olur. Ya kabul edip tadını çıkarırsın ya da etmezsin. Ve etmezsen…"

Merak ederdi. Her zaman merak ederdi. Ve pişman olurdu.

Mariah, sevinçle çığlık atıp buklelerini sallayarak kumun diğer tarafından geldi ve Therese'nin yanına tırmandı. Terli ve mutlu küçük bir köpek yavrusu gibi kokuyordu. "Acıktım. Bir şeyler yiyebilir miyiz?"

Therese otomatik pilottaymış gibi kalktı ve Mariah'nın ayakkabılarını alıp, tabanlarını silkeledi ve sonra da ayağına geçirdi. "Ne yemek istersin?"

"Maymun parmağı!"

"Maymun parmağı?" Therese, Keegan'a baktı ama o da omuzlarını silkiyordu.

"Maymun ekmeği. Yeğenlerim küçükken deli gibi bir yerlere tırmanırlardı. Ayakları çıplak olduğu sürece, maymun gibi her şeye tutunabilirlerdi. O yüzden dördünün adı böyle kaldı ve her nasılsa ekmeğin de adı haline geldi."

"Balık suratlı ya da pislikten daha iyi." Therese, Mariah'nın elini tutup, banktan indirdi ve çıkışa doğru ilerledi. Parktan çıktıklarında, Keegan da yanında yürüyordu. Sanki bunu yüzlerce kez yapmışlar gibi Therese'nin boşta kalan elini tuttu. Therese'nin içine yayılan sıcaklık çok saçmaydı. "Sanırım maymun parmaklarını tatlı niyetine yaparız ama önce normal yemek yememiz gerek tatlım. Kızarmış ciğer yer misin?"

Mariah burnunu kırıştırdı ve umutla, "Kızarmış tavuk severim," dedi.

"Kızarmış kokarca?"

"Hayır, Trace, kızarmış tavuk. Hani *gıt gıt gıdaaak* diyenden."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese ellerini kanat gibi kolunun altına sokup saçlarını sallayarak, büyük adımlar atan Mariah'ya güldü. "Tamam, kızarmış tavuk. Yanında ne istersin? Karnabahar, brokoli, Brüksel lahanası?"

Çocuğun yüzünde hâlâ bir umut vardı. "Celly bana patates püresi, sos ve bisküvi yapar ve but isterim. Sadece but."

"Tamam." Therese, yeniden Keegan'a baktı. "Kızarmış tavuk sana da uyar mı?"

"Ve tatlı olarak da maymun parmağı," diye hatırlattı Mariah.

"Kızarmış tavuk olur."

Olur. Çok sık kullanılan, basit bir sözcüktü ama bu ılık cuma akşamında, havada bahar kokusu varken, çocuklar mutlu ve başka bir yerdeyken, Keegan'ın güçlü ve iri elleri kendi ellerindeyken, Therese bunun duyduğu en güzel sözcük olduğunu düşündü.

***

Akşam yemeği bitmişti ve bulaşık makinesi uğulduyordu. Yeni banyo yapan Mariah mutfak masasının yanındaki yüksek bir tabureye dizlerini koymuş, Therese'nin maymun parmağı yapmak için kullandığı malzemeleri izliyordu. Başka bir tişört giymişti. Bu seferki Therese'nindi. Dün geceki gibi bağlanmış ve düğümlenmişti. Saçları da hâlâ nemliydi. Sosu üst dudağından ayak parmaklarına kadar her yerine döktüğü için banyo yapmak zorunda kalmıştı.

Keegan da yanındaki taburede oturuyor ve içinden, Mariah'nın eşyalarının bir kısmını arabada taşıması gerektiğini düşünüyordu. Evde, yediği yemeklerden daha fazlasını üzerine döktüğünü hiç fark etmemişti.

Bunu fark etmemesi tuhaftı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese iki paket bisküviyi masaya koydu. Bir tavada tereyağını eritti. Bir kâsede şeker ve tarçını karıştırdı. Bunları yapışında bir sıradışılık yoktu —hızlı ve etkiliydi— ama Keegan onu izlemekten hoşlanıyordu. Annesi gibi zarifti. Mutfak, Ercella'nın alanıydı. Therese öyle olduğunu düşünmese de öyle davranıyordu.

"Annen, Mariah'nın hayatındaki tek büyükanne mi?" Therese, bisküvilerin paketini açtı.

"Evet. Sabrina yetiştirme yurdunda büyümüş. Babası hapisteymiş ve annesinin de uyuşturucu sorunu varmış. Sabrina dokuz yaşına geldiğinde, velayeti ellerinden almışlar. Üç ya da dört ev değiştirmiş. Bir de grup evinde kalmış ama hiçbir zaman istediği gibi bir aidiyet duygusu yaşayamamış. On beş yaşındayken kendi başına kalmış."

Therese kaşlarını çattı ve gözleri daha derin bakmaya başladı. Ebeveynleriyle sorun yaşayan tüm şanssız çocukları mı düşünüyordu? Yoksa herkes aynısını yaptığına göre, kendi üvey çocuklarına onun da bunu yapabileceğini mi? Keegan, Therese'nin bunu da terk etmek olarak düşüneceğinden emindi. Ve ona söylediğindeki şaşkınlığından sonra, Keegan'ın da öyle düşüneceğini tahmin ediyor olmalıydı.

Öyle değildi. Keegan bunu anlıyordu. Sorumluluktan ve zorunluluklardan kaçacak biri değildi ve eşinin çocuklarını da öyle görmekten nefret ediyordu. Eğer onlardan vazgeçmekten başka bir yol göremiyorsa, demek ki gerçekten başka şansı yoktu.

Keegan sadece… *hayal kırıklığına uğramıştı*, bu durum için en doğru kelime buydu galiba. Ne kadar mantıksız ve imkânsız görünse de bir yanı hâlâ umut olduğunu düşünüyordu. Ne olursa olsun Ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

riah'yı babasının ailesine verebileceğini düşünüyordu. Bunun aptallık olduğunu biliyordu. Hangi kadın ölen eşinin yasal ilişkisinden olan iki çocuğuyla yeterince sorun yaşarken, illegal ilişkisinden olan çocuğunun da bakımını üstlenmeyi kabul ederdi ki? Evet, Therese anaçtı; evet, sorumluluk sahibiydi; evet, Matheson'ı seviyordu... gerçi ihanetini öğrenirse belki o kadar da çok sevmeyecekti.

Ama anaç ve sorumluluk sahibi bir kadının yapabileceklerinin de bir sınırı vardı.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, Keegan, çocuklarla arasının o kadar kötü olduğunu fark etmemişti. Tabii ki Abby'nin huysuz olduğunu görmüştü ama ergen olmanın bir parçası değil miydi bu? Abby'nin tavırları, Keegan'a o yaşlarda kendi kız kardeşlerinin de öyle davrandığını hatırlatmamış mıydı? Gerçi o zaman bile ne Martha ne de Daisy annesine saygısızlık yapmamıştı.

Böyle bir şeyi aklından geçiriyor olması için bile Therese'nin bir sürü şey yaşamış olması gerekiyordu.

Yuvarlak bisküvileri, kesme tahtasına koydu ve sonra çekmeceden dikdörtgen şeklinde bir kesici çıkarıp, plastik ucunu Mariah'ya uzattı. "Bisküvi kesmek ister misin?"

Mariah geri çekildi ve ellerini birleştirdi. "Bıçak yok. Celly öyle diyor."

"Buna kesici deniyor ama keskin değil, gördün mü? Seni kesmez. Sadece hamuru keser." Therese önce kendi tenine değdirdi ve sonra da bir bisküviyi dörde böldü.

Mariah, Keegan'a bir bakış attı ve sonra da dikkatle aleti aldı. Parmağını kenarında gezdirdikten sonra, gülümsedi ve bir bisküviye iki eğri kesik attı. Therese onu cesaretlendirerek başını sallayınca, devamını da kesti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Birçok mükemmel anne baba tanıyorum," dedi Therese ona bakarken, "Ve ortalama olanlar da var. Ama kötü anne babalar..."

Kötü anne babalar kısmına Therese'nin kendisini de soktuğunu anlamak için sesini duymaya gerek yoktu. Kendisini az da olsa o son grupta görüyordu. Mariah ile olan ilişkisinde gördüğü kadarıyla, Keeganı da bu gruba dahil etmediği için Keegan ona minnettardı.

Keegan'ın telefonuna mesaj geldiğini bildiren bir ses duyuldu. Ekrana bakıp, sırıttı. "Annem, Ford için yarına *jambalaya** ile mısır ekmeği yapıyormuş. Eğer hâlâ iyi hissetmiyorsa, onları yiyince düzelir."

"O hastalığa iyi gelir mi?"

Yan taraftan melodisiz bir şarkı geldi. "Jambalaya, crawfish pie-uh..." Belli ki Mariah'nın şarkının bildiği tek sözleri bunlardı. Sustu ve alt dudağını dişlerinin arasına alıp işine konsantre oldu.

"Eminim Logan ailesindeki en iyi *jambalaya*'yı sen yapıyorsundur," dedi Therese. "Annenden sonra tabii ki."

"Benimki yaklaşamaz bile ama gayet iyidir. Yarın ya da pazar günü bana mutfağını ver ve sana göstereyim."

"Pazar akşamına ne dersin?" Therese ona meydan okur gibi bakıyordu. Yemek yapma yeteneğinden şüphe mi ediyordu?

"Anlaştık."

Sonraki birkaç dakika boyunca, Therese onu yok saydı. Mariah ile birlikte bisküvileri tarçınlı şekere batırdılar ve sonra da pişirme kabına koydular. Therese eriyen tereyağına kahverengi şeker ekledi. Bisküvilerin üzerine döküp, kabı fırına koydu ve

* Etli ve bol soslu bir çeşit yemek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zamanlayıcıyı ayarladı. "Yirmi, yirmi beş dakika sonra maymun parmaklarımız hazır. Şimdi ne yapıyoruz?"

Keegan'ın aklından bir sürü şey geçiyordu ama soru Mariah'ya sorulmuştu ve o da kaşlarını çatmış, bunu dikkatle düşünüyordu. "Oyuncaklar nerede?"

"Ah, tatlım. Abby ve Jacob'ın oyuncağı yok. Senin dediğin anlamda en azından."

Bu çocuğu etkilemedi. "Abby'nin odasında oynayalım."

"Hım, hayır. Abby eşyalarının dağılmasından hoşlanmaz."

"Bana hikâye oku?"

"Hiç çocuk kitabımız yok galiba tatlım." Keegan'a baktı. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama ... Televizyon izlemek ister misin? Ödemeli kanallar var. Eminim oradan istediğin bir şeyler bulabiliriz."

"Ödemeli kanallar! Yaşasın!" Mariah, Keegan'ın kolunu tuttu. Yerde kayarken, ona tutunarak dengesini kaybetmemeye çalışıyordu. Sonra da sahip olduğu tek hızla oturma odasına koştu: çok hızlı bir şekilde. Gittikten çok sonra, Keegan, kolunda Mariah'nın izini fark etti.

Kötü bir anne, ölü bir baba, onun varlığını bilmeyen ve muhtemelen bilseler de umursamayacak olan büyükanne ve babalar ve ortada olmayan bir aile... Zavallı çocuğun hayatı pek iyi başlamamıştı. Ama bunun bir önemi olmamalıydı. Bu, onun da Sabrina ya da Matheson'ın eski eşi gibi bir insan olarak yetişeceği anlamına gelmemeliydi. Yine de mutlu ve sevilen biri olabilirdi. Ve Keegan ile Therese arasındaki işler yolunda giderse, üvey kardeşlerini öğrenebilirdi. İlişkilerinin nedenini tam olarak bilmesine gerek yoktu. Normal bir hayatı olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan'ın tek yapması gereken, onu kabul etmekti. Onu başka birilerine satmaya çalışmaktan vazgeçmek. Kendisini korumaya çalışmayı bırakmak.

Eğer yapabilirse. Eğer anne baba sırrını saklayabilirse. Onu sevme ve kaybetme risklerini alabilirse.

Bu risk herkes için geçerli değil miydi? Birini sevdiğinizde, bunun bir garantisi yoktu. İnsanlar ölürdü, kaybolurdu, birbirlerine yabancılaşır ve sevdikleri insanlarla bir daha hiç eskisi gibi olamayabilirlerdi.

Sen bir yetişkinsin, demişti annesi birden çok kez. Sen bir yetişkinsin, diye hatırlatmıştı on üç yaşındaki Abby daha tanıştıkları gece kendini beğenmiş bir şekilde. Keegan'ın güvenebileceği yetenekleri, bir ailesi ve arkadaşları vardı.

Mariah'nın da aynı şeylere sahip olması onun elindeydi.

***

Therese'nin evinde cumartesi kahvaltıları hazırlamak bir gelenekti. Haftanın geri kalanı, mısır gevreği, yulaf ezmesi, enerji barları ile geçebilirdi ama cumartesileri Therese yumurta, pastırma, krep, mücver ve hoşa giden ne varsa onu hazırlardı. Peki, *hazırlardı* en doğru kelime olmayabilirdi. Ayda bir, kreplerin kuru malzemelerini karıştırıp kilere koyardı. Ayrıca kendi dokunuşlarını eklese de, mücverler de dondurulmuş patatesle yapılıyordu. Yine de bu bir gelenekti.

Ve evde yalnız olduğunda da bunun hiçbir cazibesi yoktu. Sessizlik ortalığı kaplamıştı. Tek ses buzdolabının arada çalışan motoru ya da su ısıtıcının gürültüsüydü. Jacob'ın odasından gelen sanal gerçeklik oyunlarının sesi yoktu. Abby'nin odasının kapısı ya da çekmeceleri çarpmıyordu. Sadece bir hafta öncekinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha huzurlu bir sessizlik vardı içeride.

Bir tabureye oturup artan maymun parmaklarından birini aldı —Mariah'nın ısrarla *maymun parmağı* dediğini hatırlıyordu— ve ağzına attı. Dışarıda biraz bayatlamıştı ama kahveyle birlikte içince gayet iyi olmuştu.

Kırk beş dakika çizgi film izledikten sonra, tabaklarını sıcak ekmeklerle doldurmak için mutfağa dönmüşler ve çocuk bundan çok memnun olmuştu. Keegan onu, Therese'nin şu anda oturduğu tabureye oturtmuştu. Therese, kalktığında üzerinde şeker ya da yağ lekesi olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğini hatırlattı kendine. Mariah utangaç bir gülümsemenin ardından, üç tane yemişti. Bir yandan da bunların yediği en güzel maymun parmakları olduğunu söylüyordu.

Sonra Keegan'a yaklaşıp, "Ama Celly'ninkiler daha güzel," diye fısıldamıştı.

Therese o anda olduğu gibi yine gülümsüyordu. Büyükanneler tarafından yapılan tatlılar, neredeyse hiç tanımadığı bir kadın tarafından yapılandan tabii ki daha güzel olurdu. Mariah, Therese'nin hayatındaki rolü ile ilgili en ufak bir şey bilmiyordu. Eve döndüklerinde, bir anda ortadan kaybolabilirdi. Gerçi sonunda Celly ile buluşmak buna değecek olsa da, iki hafta, iki ay ya da iki yıl içinde, Therese, Abby ve Jacob'ı tamamen unutabilirdi.

Bu olasılık, Therese'nin içini acıttı.

Tabii bu deneme ilişkisinden bir şey çıkmazsa.

"Çıkmasını istemem aptalca mı?"

Tabii ki bir cevap yoktu. Ev, sadece sessizdi. Boştu. Abby ve Jacob başka bir yerde yaşamaya gidecek olurlarsa böyle olacaktı. Eve, geldiğinde, bir boşlukla karşılanacaktı. Uyandığında da. Sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dece işleri için endişelenip, kendi çamaşırlarını yıkayacak, kendi yemeklerini hazırlayacak ve kendi dağınıklığını toparlayacaktı.

Birkaç hafta önce, bu tam bir cennet gibi geliyordu kulağına. Şu anda ona sadece yalnızlığı anımsatıyordu.

Ayağa kalkıp, bir enerji barı açtı ve telefonunu alıp, kahve yapmaya gitti. Çalışan birçok kadın gibi, Carly için de cumartesi günleri evi temizleyip, işleri halletmek, bahçeyle ilgilendikten sonra da sohbet etmek için vardı. Nişanlandığından beri bu değişmiş olabilirdi ama biraz zamanı olup olmadığını sormakla bir şey kaybetmezdi.

"Selam tatlım. Eski bir arkadaşına ayırabileceğin bir saatin var mı?" diye sordu Therese, Carly telefonu üçüncü çalışında açınca.

"Tabii ki var. Televizyon koltuğumda kahvemle uzanmaya devam edeyim mi yoksa benimle görünmekten utanmayacağın bir hale gelebilmek için hazırlanayım mı?"

"Fark etmez," dedi Therese hemen. Sonra da kendi kendini düzeltti. "Dane için de sorun olmazsa, yüz yüze görüşmek istiyorum. Yürüyüşe çıkalım mı?"

"Yürüyüş." Carly kelimeyi çok önemliymiş gibi tekrarladı. Gerçekten de öyleydi. Herkes Carly'nin bahçesinde hiç şikâyet etmeden saatlerce çalışabileceğini bilirdi ama yürüyüş için tercih edeceği tek yer bir market olurdu. Jeff'in ölümünden sonra aldığı kiloları verememesinin nedenini buna bağlıyordu ama herkes bu kilolara ihtiyacı olduğunu biliyordu. Eşinin savaşta olması zordu. Bazıları yiyerek korkularını susturmayı denerken, bazıları da yemeyerek bununla başa çıkmaya çalışırdı.

"Ben senin o tarafa gelirim. Cimarron'da buluşalım mı?" Carly'nin evi, Therese'ninkinin üç blok güney, üç blok da doğu tarafındaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Orada olurum. Mojos getireyim mi?" Ona Mags' Mojos götürmeyi teklif etmek de önemliydi. Dane ile karamellerini paylaşırken ona âşık olduğunu söylüyordu şakayla karışık.

Therese güldü. "Hayır, durum o kadar vahim değil. Sadece en yakın arkadaşımla konuşmak istiyorum."

"Peki, birazdan görüşürüz."

Salı gecesi yemekten sonra Keegan'la yaptığı yürüyüşten sonra, Therese yürüyüş yapmamıştı bir daha. Montana'dayken egzersize hiç ihtiyacı olmazdı. Günlük hayatı yeterince aktifti. Paul koşmayı sevse de, Therese bedeninin böyle bir cezayı hak etmediğini düşünüyordu. Yürümekse… gittikleri her yerde uzun yürüyüşler yaparlardı. Birbirlerinin hayatlarıyla ilgili gelişmeleri takip etmek için iyi bir fırsattı uzun yürüyüşler.

Tallgrass'ta her yerde kaldırım vardı. İnsanların yürüyüş yapmasının daha yaygın olduğu zamanlardan kalmıştı. Dikkatli olmanıza gerek yoktu; kavşakların dışında trafikle uğraşmıyordunuz, adımlarınıza dikkat etmeniz gerekmiyordu. Yürümek zihnini rahatlatabiliyordu ki öyle de oldu.

Doğrudan Keegan'ı düşünmeye başladı. Dün gece gittiklerinde, Mariah yarı uykudaydı. Yine öpüşmelerine birkaç santimetre kalmıştı ve yine ikisi de o birkaç santimetreyi kapatmaya çalışmamıştı. Therese bunu istemişti. Keegan da. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Ama Keegan geriye doğru bir adım attığında, yüzünde farkındalık, umut ve istek dolu bir gülümseme vardı ve Therese bu gülümsemeyi hatırladığında bile hâlâ içi ürperiyordu.

Mariah'yı omzuna yatırıp, arabasına doğru ilerlerken, *yarın* diye fısıldamıştı.

Ertesi gün olmuştu ve Tall Grass Gölü'ne pikniğe gidecek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerdi. Belki sadece üçü belki de beşi birlikte. Onunla baş başa bir piknik ya da akşam yemeği güzel olabilirdi ama onlar anne, babaydı. Baş başa kalmak pek kolay değildi.

Carly'yi bir blok uzaktan fark etti. El sallayarak ona karşılık verdi. Bağırmadan konuşmalarına yetecek kadar yaklaştıklarında adımlarını büyüttü.

"Ne tarafa gitmek istersin?" diye sordu Carly.

Therese etrafına bakındı. Güneye giderlerse, birkaç dakika içinde Main Street'te olurlardı. Doğuya ya da batıya giderlerse de kendi evlerine ulaşırlardı. O yüzden kuzeyi işaret etti ve o yöne döndüler. "Dane nasıl?"

"Mükemmel." Bu, Carly'nin çok sık kullandığı bir sözcüktü. Dane'e sıkıntı yaşatan bir sözcük. Kelimeyi yüzeysel olarak düşününce, Dane, takma bacağı ve ona alışamamış olması nedeniyle kendisinin mükemmellikten uzak olduğunu düşünüyordu. Ama Carly kendinden emindi. Dane onun için mükemmeldi.

"Çocuklar nasıl?"

Therese omuzlarını silkti. "Dün gece ikisi de yoktu. Abby pijama partisindeydi. Jacob da Liam'larda kaldı.

"Yani tüm gece yalnızdın. Hatırladığın kadar iyi miymiş?"

Kaldırımdaki boyalı bir kısma geldiler. Pastel renklerle daireler çizilmişti ve ikisi de otomatik olarak boyanın üzerine basmamak için çimlere indiler. Yeniden betonun üzerine çıktıklarında, Therese, "Yalnız sayılmazdım. Akşam yemeğinde birileri vardı," dedi. Keegan ve Mariah'dan en resmi şekilde böyle bahsedebilirdi. Tabii ki Carly'ye ondan bahsetmesinin üzerinden altı gün geçmişken, onunla bir şeyler yaşamak istediğini birden söyleyemezdi. İhtimal olup olmadığını görmek istediğini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalbini riske etmeye hazır olduğunu.

Carly sinsi bir bakış attı. "Bu birilerinin ismi var mı?"

"Keegan Logan. Sana söylemiştim."

"Fort Polk'ta sağlıkçı olan ve Paul'ü Afganistan'dan tanıyan adam. Çok yakışıklı olan. Hatırlıyorum." Carly, çok zor bir soruyu düşünüyormuş gibi parmağını alt dudağına yasladı. "Tanrım, neredeyse bir haftadır burada değil mi? Paul'ün gittiğini öğrendikten sonra kasabadan ayrılmadı mı? Onu burada tutan ne olabilir ki?"

"Bunu ona dün sordum."

"Ve o da, 'Sensin tabii ki,' mi dedi?"

"Öyle sayılır." Carly'nin gözleri neşeyle aydınlanırken, Therese kızardığını hissetti. "Yani, 'tabii ki' falan demedi ama 'sensin' dedi. Ben. Aramazdakinin—" Therese'nin susup bir nefes alması gerekti. İlk erkek arkadaşından bahsederken, ciğerleri havasız kalan bir genç kız gibiydi. "ne olduğunu anlamak istiyor."

Kavşakta, üç tane çocuğun bisikletleriyle geçmelerini beklediler. Carly, Therese'nin omzuna dokundu. "Ah, dostum, bana hiçbir şey anlatmamışsın. En son adamla tanıştığınızı, birkaç dakika konuştuğunuzu, onun çekici olduğunu ve kendinin de hayatta olduğunu fark ettiğini söylemiştin, hepsi bu. Şimdi aranızda bir şeyler mi var? O zamandan sonra kaç kez görüştünüz?"

Therese aklından hesaplamaya çalıştı ve sonra vazgeçti. "Salı günü hariç her akşam akşam yemeği yedik. Salı günü de The Three Amigos'taydı ve siz gittikten sonra yürüyüşe çıktık."

"Orada olacağını bildiği için The Three Amigos'a mı gitti? Aman tanrım, Dane de aynısını yapmıştı! Therese, her akşam telefonla ya da her gün sınıfıma gelip, bana olanları anlatmadığı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na inanamıyorum!" Carly sokağın ortasında durdu. "Gece sende kalmadı değil mi?"

"Hayır, kalmadı. Ve hiçbir şey anlatmadım çünkü… onu neredeyse hiç tanımıyorum Carly ama… tanımak istiyorum. Hem de çok." Therese bir nefes verdi. "Ama o küçük engeller var. Orduda. Başka bir eyalette yaşıyor. Catherine gibi bir anneye sahip, iki yaşında bir kızı var. Gerçi Sabrina tamamen ortadan kaybolmuş. Velayet Keegan'da."

Therese yeniden yürümeye başlayınca, Carly de yürüdü ve ona yandan bir bakış attı. "Şu ordu muhabbeti… bunun sadece bir bahane olduğunu biliyorsun."

Therese ayaklarını yere sürterek bir nefes verdi. "Biliyorum." Paul asker olduğu için ölmedi. İşe giderken, bir araba kazasında da ölebilirdi. Markette bir çılgının kurşununa da denk gelebilirdi ya da uyuyup bir daha uyanmayabilirdi. Dünya güvenli bir yer değil ve hiç kimsenin garantisi yok. Ölüm zamanı geldiğinde, yapacak bir şey yok."

Olacak olan olur. Keegan'ın dün söylediği sözler, şu anki hisleriyle çok uyumluydu. Ama bazen eşinin ve Carly'nin, Ilena'nın, Jessy'nin ve tüm Margarita Kulübü'nün eşlerinin asker oldukları için öldüklerini düşünmek, Tanrı'nın onlara daha kısa ömür verdiği için öldüklerini düşünmekten daha kolaydı.

"Ve bir de mesafe," diye devam etti Carly. "Bunun olabileceğini biliyorsun. Bize bak. Jeff ve Paul ile bir arada olduğumuzdan çok daha uzun zamanımızı onların gelmesini bekleyerek geçirdik."

"Evet." Tüm o günler, haftalar, yıllar. O acı dolu tatlı vedalar ve sonra tatlı buluşmalar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve kızına gelince de… Tallgrass'ta onunla beraber mi?"

Therese ona annesinin seyahatinden bahsetmişti.

"Abby ve Jacob ile tanıştı mı?"

Therese başını salladı.

"Ve hâlâ çevrenizde. Vay canına. Eğer o seninkileri kabul ediyorsa, bence sen de onunkini bir bahane olarak kullanamazsın. Darılma ama Abby'yi kabul etmek her yiğidin harcı değil."

"Bu hafta çok kötü değildi." Bu sözler Therese'yi şaşırttı. Sanki kendi söylememiş gibiydi. Son dört yıldır hep Abby'yi savunmuş ve onun için bahaneler bulmuştu ama bu sefer gerçekten doğruydu söylediği. "Onu Mariah'yla görmelisin. Çok iyi. Ona karşı gerçekten çok iyi davranıyor."

"Buna inanıyorum."

Therese, Carly'nin şüpheci yaklaşımından dolayı onu suçlayamazdı. Abby'nin aksi ve drama prensesi tavırlarını tanıştıklarından beri hep dinliyordu. "Sanırım Mariah'ya bağlandı. İkisi de annesi tarafından terk edilmiş."

"Abby'nin şefkat duyabildiğini duymak çok güzel."

Therese kaldırımda duran bir futbol topunu çimlere doğru yollayıp, başını salladı. Bunu keşfetmiş olmaktan o da mutluydu. Üç yıldan uzun bir zamandır Abby'de gördüğü tek iyi özelliğin bu olması ne kadar kötüydü. Abby gerçekten çok mu bencildi? Tanrı biliyor, daha önce de şefkat göstermesi gereken anlar olmuştu. Hiç hissetmemiş miydi? Nasıl göstermesi gerektiğini mi bilmiyordu?

Onca ay birlikte yaşamalarına rağmen, Therese, Paul'ün kızı hakkında çok az şey biliyordu.

Ve yine de ondan vazgeçmenin eşiğindeydi. Abby'nin kendisine tokat attığı gün pes etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çok küçük yaşta bunca zorlukla karşılaşmamış olsaydı, Abby ne kadar farklı bir insan olurdu? Paul ve Catherine mutlu bir evlilik sürdürse ve annelik, Catherine için cazibesini yitirmeseydi, Paul ölmeseydi. Her biri büyük travmalardı. Bu üçünü ergenliğe henüz girmemiş olan hangi kız yaşarsa yaşasın, sonuçlar çok da hoş olmazdı. Ve bir de Abby'nin drama konusundaki özel yetenekleri düşünülürse...

"Tamam, belli ki derin düşüncelere daldın ve içlerinde boğuldun. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Kendini bir konuda suçlarken hep yüzün kırışıyor."

Yolun sonuna gelmişlerdi. Ortasında parkın olduğu bir otoparkla biten, iki tarafı evlerle kaplı bir çıkmaz sokaktı burası. Kırmızı-beyaz ve mavi bir tabelada *Private First Class Shan Walker Memorial* yazıyordu. Shan Walker, eşiyle soldaki evde yaşıyordu ve yıllar önce Fort Murphy'den Irak'a giden ve şehit olan ilk kişiydi. Onun ölümünden birkaç ay sonra bu park yapılmış ve ona adanmıştı. Dul eşi ve çocukları o zamandan beri buradaydı.

Her bir askeri anmak için bir park yapacak olsalardı, her bir blokta yeşil bir alan olurdu.

Therese ve Carly hiçbir şey demeden ortadaki çardağa yürüdüler. Çardak, piknik masasını güneşten korumak için yeterince büyüktü. Therese bir banka oturdu. Carly de masaya oturdu ve ayaklarını banka yasladı.

"Çocuklarla ilgili bir karar verdin mi?"

Therese bir nefes verdi. "Dün gece güzeldi. Keegan'ın yemeğe gelmesi. Bizi bölen tek kişinin Mariah olması. Tek başına gayet iyi oyun oynayabiliyor. Bu sabah sonunda evde yalnız kaldığımı düşünerek uyandım. Kötü ruh halleri, homurdanmalar, de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lici bakışlar yoktu. Ne yapmak istersem ya da ne zaman yapmak istersem yapabilirdim. Ve biliyor musun?"

"Sessiz ve huzurlu hissetmek yerine, yalnız hissettim."

Carly bunu tabii ki biliyordu. Dane'den önce çok uzun bir süre yalnız uyanmıştı. "Sanırım onları gerçekten özledim Carly. Abby beni çıldırtsa ve etrafımda olduğu her an tansiyonum yükselse de ya da Jacob bazen bir mağara adamı gibi davranıp, ben de kafasının arkasına vurma isteği uyandırsa da. Kahvaltı hazırlanacak kimse yoktu. Bana dik dik bakacak kimse de. İşlerini yaptığı için dert yanan birileri.

"Benden başka nefes alan kimse yoktu."

"Ama çıldırmıyordun ya da tansiyonun yükselmiyordu ve kimseye vurmak istemiyordun." Carly, nişan yüzüğünü işaret etti. "Onlar olmadan beş gün geçirdin. O zaman yalnız hissetmedin mi?"

Hayır. Therese o zamanın bir kısmını, velayeti bırakmak için birileriyle görüşerek geçirmişti ve geri kalanında da bu ihtimali düşünmüştü. Bunu yapmak istediğini düşünmüş, bu fikirden nefret etmiş, kendi kendine baş ağrıları, karın ağrıları ve kalp ağrıları çekmişti.

"Ziyaretten sonra geleceklerini biliyordum."

"Bugün de dönecekler. Arkadaşlarının aileleri onları büyütmeyecek."

"Biliyorum." Therese bu cümleyi çok sık kullansa da, aslında durum bunun tam tersiydi. Bu, etkisi büyük olacak olan, çok zor bir karardı: çocuklar üzerinde, kendi üzerinde ve hayatları üzerinde.

Abby ve Jacob konusunda ne yapacağını bilmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12. Bölüm

"Eğer istersen bugün izin yapabilirsin. İşlerle ben ilgilenirim."

Dalton, kafasını kaldırdı. Üzerinden yağ ve jöle damlayan bisküvisini ağzına atmak üzereydi. Bir aydan daha kısa bir süre içinde ikinci kez Noah onun için işleri yapmayı teklif ediyordu—hayatı boyunca da üçüncü kez. Çocuk tembel değildi. Evde olduğunda hep yardımcı olurdu ama tüm sorumluluğu tek başına üstlenmek... Bir günlüğüne bile olsa...

Dalton içinde gurura benzer bir duygu hissetti. Noah'nın büyümesinde elinden geleni yapmıştı. Özellikle de ailesi taşındıktan sonra. Ama onun iyi bir insan olmasından kendisine asla pay çıkarmaya çalışmamıştı. İnsanlar kendi kararlarını kendileri verirlerdi ve bazen de kendilerini tamamen kaybederlerdi. Dillon gibi. Ama Dalton, Noah ile gurur duyuyordu.

Bisküviden bir parça aldı. Annesinin yaptıkları gibi çıtır değildi ama bir konserve kutusundan çıkmasına rağmen fena da değildi. Başta *hayır*, hatta *tabii ki hayır* demeyi düşündü. Boş kaldığı bir önceki seferde, kasabaya gidip, çok içmiş ve kendini Jessy Lawrence ile yatakta bulmuştu ve bunu, daha doğrusu onu, çıkaramıyordu."

Ama çalışmamak, bir şeyler içip, birileriyle görüşmek ya da çiftlikten ayrılmak demek değildi. Televizyonda bir maç izleyebilirdi. Kitap okuyabilir, Oz ile birlikte ormanda yürüyüş yapabilirdi. Köpeğin artık bir adı vardı. Koltukta uzanıp, arada bir sağından soluna dönecek kadar tembellik yapabilirdi. Küçük şeyler. Önemsiz şeyler. Uzun yıllardır yapmayı bile unuttuğu şeyler.

"Neden bunu öneriyorsun?" diye sordu Dalton.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çünkü kötü görünüyorsun. Ve yaşlı bir adam arada bir molaya ihtiyaç duyar."

"Evet ve bu yaşlı adam hâlâ seni alt edebilir."

Noah güldü. "Beni asla alt edemezsin. Fiziksel şeyler sen ve Dillon arasındaydı. Bana elini kaldıracak olsan, annem seni mahvederdi."

Dalton'ın sinirleri, kardeşinin adını duyduğu ya da varlığını düşündüğü her anda olduğu gibi yine gerildi. Ama her zamanki kadar değildi. Dillon'ın adı anıldığı zamanlarda, Dalton'ın genellikle ya iştahı kaçar ya sabrı kalmaz ya da yüzü kaskatı kesilirdi. Bu sefer sadece bir süreliğine sustu ve sonra bisküvinin kalanını ağzına attı. "Her zaman annesinin kuzusu oldun."

"Öyle olmak zorundaydım. Siz bana hiç rahat vermezdiniz ve babam da hep, "Seni yakalamalarına izin verme evlat," derdi." Noah babasının derin sesini çok iyi taklit etmişti. "Lanet olsun, hayatımın yarısı sizin ikinizden kaçıp saklanarak geçti."

Dalton böyle olduğunu pek hatırlayamıyordu. Evet, onlar kötü ve iri ağabeylerdiler ama Noah ile de birçok şey yaparlardı. Ayrıca, Noah da sinir bozucu bir kardeşti. Bazı numaraları ve alayları hak ediyordu.

Noah masadan kalkıp son iki dilim pastırmayı aldı ve kahvesinin kalanını içti. Kapıya doğru ilerlerken, "Sonra görüşürüz. Ve izin günü için rica ederim," dedi.

"Ben de üniversite eğitimin için rica ederim," dedi Dalton da kapı çarpmadan hemen önce.

Tavadaki yumurtasına bir bisküvi batırdı ve kaldırıp köpeğe uzattı. Oz bunu nazikçe alıp odanın diğer tarafındaki yiyecek tabağına götürdü ve sonra da oturup keyifle yemeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dalton, masadaki tabakları kaldırdı ve durulayıp, bulaşık makinesine yerleştirdi. Hediye gelen bu boş günde ne yapacağını düşündü. Üzerini ilk çizdiği, Sandra'nın mezarına gitmek oldu. Bazen bu ziyaretler iyi oluyordu ve ona biraz da olsa iyi hissettiriyordu. Sandra'nın son kararıyla ilgili hiçbir zaman iyi hissedemezdi. Ama oraya gitmek ve Sandra'nın sevdiği sarı çiçeklerle orayı renklendirmek, ona daha yakın hissettiriyordu.

Ama haftalar önce Jessy ile tanıştığından beri, ziyaretler, onu daha fazla düşünmesine neden oluyordu. Sanki orada olmak yeterince rahatsızlık verici değilmiş gibi.

Perşembe akşamı, Jessy ile Bubba's'ta geçirdiği zaman çok tuhaftı. Hâlâ bir sürü pişmanlığı vardı ve medeni davranmaya çalışsa da galiba Jessy de bunu hissetmişti. Çünkü kadın huzursuz görünüyordu. Hiçbir şey söylememişti ve sanki dünyanın başka bir yerinde herhangi başka biriyle birlikte olmak istiyormuş gibi davranmıştı.

Ama eğer öyleyse, neden en başta Dalton'ın masasına gelmişti? Onunla oturmayı neden teklif etmişti?

Dalton hamburgerini bitirene kadar, eve gitmekle ilgili bir şeyler mırıldanmış ve sonra da çantasını alıp, gitmişti. Giderken birkaç çocuk ona seslenmiş, hatta biri yolunu kesmişti ama Jessy sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi rahatlıkla çocuğun etrafından dolanıp, dışarı çıkmıştı.

Dalton başını sallayıp onu unutmaya çalıştı —evet, bunun tuhaf olan yanı neydi?— masayı temizleyip köpeğe baktı. "Pekâlâ, Oz, ne yapmak istersin?"

Köpek uzun süre bakıp, gözlerini kırptı ve sonra da oturma odasına koştu. Bir dakika sonra derinin üzerinden tırnak sesleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geldi ve ardından da televizyon koltuğunun gıcırtısı. Dalton'ın bir haftalık deneyiminden öğrendiği kadarıyla, köpeğin gözleri çoktan kapanmıştı ve birkaç dakika içinde horlamaya başlayacaktı.

Bu, Dalton için de iyi bir fikir olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

"Yani Tallgrass kasabası tek kelime ama Tall Grass gölü iki kelime," dedi Keegan, Therese'ye, yan tarafında ahşap levhalarda gölün adı yazılı olan asfalt bir yola doğru dönerken. Öğleni geçiyordu ve Keegan'ın merkezdeki bir restorandan aldığı yemekler, en az annesininkiler kadar iyi kokuyordu. Ayrıca Keegan yıllardan sonra ilk kez piknik yapacağı için çok heyecanlıydı.

Bir piknik için heyecanlanmak bile çocukçaydı. Arkadaşları şu halini görse, onunla alay edip, ona isimler takarlardı.

Ama Therese'nin ona bir bakışı her şeyi unutturdu.

"Evet," dedi Abby arkadan. "Mantıklı değil." Abby ergenlere özgü bir hareketle saçını arkaya doğru attı. Daha uzun saçı olan birine bu hareket daha çok yakışabilirdi. Mariah da son günlerde bu hareketi taklit ediyordu.

Mariah'nın üvey kardeşinden öğreneceği birçok şey vardı ama coşkulu tepkiler onlardan biri değildi. Mariah'nın üç yaş öfke nöbetleri, Abby'yi bile utandıracak cinstendi. Daha bu sabah, çekmecedeki kıyafeti değil de, yıkanacakların arasındaki kıyafeti giymek istediğine karar verdiğinde o krizlerden biri yaşanmıştı. Onu durdurmak için, pikniği iptal etme tehdidini kullanması gerekmişti ve daha on dakika geçmeden Mariah yine tüm sevimliliğiyle gülümsüyordu.

Kadınlar, deyip bir nefes verdi Keegan, Mariah, Abby, Sabri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na ve kız kardeşlerini düşünerek. Sonra Therese'ye yandan uzun bir bakış attı. Onun hayatı boyunca hiçbir öfke nöbeti geçirmeyeceğine iddiaya girebilirdi. Ama eğer geçirecek olsa belki stresinden biraz olsun kurtulurdu.

Belki Keegan'ın stresini almasına izin verirdi.

Gerçi o anda, atkuyruğu yaptığı saçları, açık camdan gelen rüzgârla savrulurken ve gözleri koyu gözlüklerinin arkasında saklıyken, hiç de gergin görünmüyordu. Şortu, bluzu, parlak tokalı ve Mariah'nın gözlerini istekle parıldatan sarıpapatyalı parmak arası terliği ile oldukça rahat görünüyordu. Güzel. Çekici.

İstek bedeninde yayılıyordu ve kendi gözlerinin de gözlüğün arkasında saklı olmasına sevindi. Gün ortasıydı ve yanlarında üç çocuk vardı. İki dakika bile baş başa kalamazlardı büyük ihtimalle.

Ama iki dakika bir başlangıçtı.

Dar bir virajı dönene kadar, yoğun ağaçların arasındaki çalılar, göl manzarasını görmelerine olanak sağlıyordu. Döndüklerinde, mavi, büyük ve kayalık sahil, küçük kıyılarla bölünmüş bir şekilde karşılarına çıktı. Su seviyesi normalden daha azdı. Keegan bunu kayaların üzerindeki izlerden anlayabiliyordu ama bu, sandalcılar ve balıkçıların gölün tadını çıkarmalarına engel değildi.

"Gölün güneydoğu tarafı, kışlaya doğru uzanıyor," dedi Therese bir virajdan daha dönerken. "Burada kamp ve piknik için birçok yer var."

"Bir bot almalıydınız," dedi Jacob üçüncü sıradaki koltuktan. Kulağında kulaklıkları vardı ve bir video oyununa kaptırmıştı kendini ama istediği zaman ortamdaki sohbete dahil olabilmek gibi bir yeteneği vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve kiralık botlar da var," dedi Therese dikiz aynasından bakarak. "Ama ellerinde boş olup olmadığını sormayı düşünmedim. Babamın iki tonluk kamyonetini on iki yaşımdayken sürmeye başladım ve on üç yaşımda da traktöre geçtim ama hiç bot kullanmadım."

"Çok şey kaçırmışsın. Ben Jacob'dan daha küçükken amcamın balıkçı teknesini alırdım," diyerek ona takıldı Keegan. "Montana'da piknik yapardınız değil mi?"

Therese ona soğuk bir bakış attı. "Tabii ki. Buna, öğle yemeği molası deniyordu."

"Dereden soğuk su doldurduğun bir Mason kavanozunu araziye yanında mı götürürdün?"

Keegan'ın yorumuna arkadan iki alaycı gülüş karşılık verdi. Mariah da onları taklit etmeye çalıştı. Ama onunki öksürüğe benziyordu.

Therese, boş bir masanın yanındaki boşluğa park edip, motoru durdurdu ve gözlüğünü başının üzerine itip, Keegan'a acımasız bir bakış attı. "Evet. Senin kerevit yiyip, bataklıkta dans ettiğin, tamamen büyüyene kadar ayakkabısız gezdiğin ve herkese *tatlım* dediğin gibi."

Keegan ona darılmış gibi bir bakış attı. "Annem bize her ağustos ayında okul başlayınca yeni ayakkabı alırdı. Ama geri kalanı…" Keegan omuzlarını silkti.

"Kerevit ne?" diye sordu Abby, Mariah'nın ve kendinin emniyet kemerlerini açarken.

"Böcek. Çamur böceği."

Abby titredi. "Böcek mi yiyordun? Bu iğrenç. Yarın yemeğe de onlardan koymazsın, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese tam konuşmaya başlamıştı ki, Keegan lafını kesti. "Ne olduğunu bilmiyorsun o yüzden yemek isteyip istemeyeceğini bilemezsin. Sadece düşük kalorili bir protein kaynağı olduklarını düşün."

Abby, Mariah'yı yere indirirken, bir kez daha titredi ve yandaki masaya doğru yöneldi. Jacob arabanın arkasından çıkarken, sırıtarak, Keegan'a başparmağını kaldırdı. "Böcek. Havalı."

Therese sadece başını salladı. Arabanın arkasında yiyecekleri çıkarmak için bir araya geldiklerinde, Therese, "Artık muhtemelen *jambalaya*'yı yemeyecektir," dedi.

"Onun hakkını da Jacob ile ben yeriz. Zaten birkaç lokmadan fazla yemiyor."

Therese restoran poşetini çıkarırken, sıradan davranmaya çalışarak ona yandan bir bakış attı. "Gerçekten kerevit olacak mı içinde?"

Keegan buzluğu aldı ve bilerek Therese'ye çarptı. "Dediğim gibi *tatlım,* protein olarak düşün." Masaya doğru yürürken, Therese'nin mırıldandığını kendisinin duymadığını düşündüğünden emindi.

"Kerevit yiyeceğiz. İnanmıyorum."

Keegan, gülümseyerek buzluğu beton bankın üzerine koydu ve Jacob'ın plastik masa örtüsünü sermesine yardım etti. Her bir köşesini birilerinin ağaç altlarına bıraktığı taşlarla sıkıştırdılar ve sonra Jacob suyun kenarına gitti. Abby, Mariah'nın yanına çökmüştü. Mariah, Abby'nin suya taş atıp, su sıçratmasına kıkırdıyordu.

"Çocuklar isteyerek mi geldiler?" diye sordu Keegan, Therese'nin yiyecekleri yerleştirmesine yardım ederken. Birkaç saat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önce saati belirlemek için aradığında, çocukların da onlarla olup olmayacaklarını bilmiyordu. Therese onlara tercih hakkı sunmuştu ve onlar da bunu genellikle onunla zaman geçirmemekten yana kullanırlardı.

Onları annelerine geri vermeyi düşünüyor olsa da, davranışları içini acıtıyordu.

"Aslında, evet. Eve çok yakın olduğumuz için, isterlerse evde kalabileceklerini söyledim ama çıkmak için hazırlanırken, ikisinin de hazır olduğunu gördüm."

"Mariah'yı da onlarla bırakıp, yalnız gelmememiz çok kötü. Ya da üçünü dışarı gönderip, evde yalnız kalmamamız."

Therese ona baktı. "Tanrım, sen, ben, evde yalnız. Ne yapabiliriz ki?"

"O kadar bariz ki tahmin yürütmeye gerek bile yok."

Bir an için, Keegan, Therese'nin alaycı bir şeyler söyleyeceğini düşündü ama tek yaptığı kızarıp, masanın diğer tarafındaki tabakları işaret etmek oldu. "İyi yaptın."

Konuyu değiştirdi. Bu iyiydi. Kısa bir süre sonra, yalnız kalabilirlerdi. Bir şekilde.

"Tek Şirinleyen sen değilsin, görüyorsun. Yalnız yaşadığım için çok fazla yemek pişirmiyorum ama restoranların ve yiyecek satan marketlerin yollarını iyi biliyorum." Izgarada pişmiş sucuk ve pastırma, haşlanmış karides, tatlı bezelye ve makarna salatası almıştı ve daha birkaç gece önce yemiş olsalar da fırınlanmış fasulye ve patates salatası da vardı. Onlar olmadan nasıl piknik yapabilirlerdi?

Paketi açılmamış tek şey, Therese'nin getirdiği plastik sepetti. Keegan soğutucudan bir kutu kola aldı ve Therese hem makineye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hem çöpe atılabilecek olan sağlam plastik tabakları yerleştirirken, bir ağaca yaslandı. Ağır kil bir kapta, tek kullanımlık çatallar, kaşıklar vardı. Therese bir sürü malzeme getirmişti. Servis kaşıkları, tereyağı bıçağı ve bir de korkunç görünüşlü kasap bıçağı. Dikkatsiz kesilmiş ahşap bir parça, masanın ortasında, peçetelerin uçmasına engel oluyordu.

"Bu—"

"Burada yaşadığımız ilk yıl, Jacob'ın yaz projesiydi."

"—kullanışlı," dedi Keegan sanki *ama çirkin* diye eklemeyi düşünmemiş gibi.

Therese'nin kendisine attığı anlayışlı ve takdir edici gülümsemeyi yakalamıştı. "Çocukları çağırmak ister misin? Yemeğe başlayabiliriz."

Keegan ağaçtan ayrılıp, Therese'nin yanına gitti. "Abby, Jacob, Mariah, gelin, yiyin!"

Therese bu sesten rahatsız olup, başını salladı. "Eminim insanlar sana küçükken ıslah olmaz diyorlardı."

"Diyorlardı?" Keegan sırıttı ve Güneyli aksanını daha da vurguladı. "Tatlım, bunu hâlâ diyorlar."

***

"Saat altı, akşam yemeği buluşması için oldukça erken değil mi?"

Therese, takı kutusundan parlak altın bir küpe seçerken, Abby'nin tuvalet aynasından kendisine bakan gözleriyle karşılaştı. Aralarındaki her şey tam da orada mahvolmuştu. Sadece pozisyonları tamamen farklıydı: Therese açık kapı girişinde duruyordu ve Abby de onun takı kutusunu karıştırıyordu. Therese ona küpelerini ödünç alamayacağını söylemişti ve Abby de sinir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

le tepki verip, tuvalet aynasının üzerindeki her şeyi yere atmış, kutuyu kırmıştı. Parçalar halının üzerine dağılmıştı. Therese'yi itmiş ve sonra da ona tokat atmıştı. O anda Therese'nin içinde bir şeyler kopmuştu.

O anda Paul'ün kızıyla işinin bittiğine karar vermişti.

Söylemesi, yapmasından daha kolaydı.

"Tam olarak bir randevu değil," dedi Therese, Abby odaya girerken. "Sadece iki arkadaşın akşam yemeği."

"Bir kadın arkadaş ile bir erkek arkadaş." Yatağın yanında durdu. Therese, Abby'nin bakışlarının komodinin üzerinde duran Paul'ün fotoğrafına kaydığını fark etti aynadan. "Üvey baba istemiyorum."

Tabii ki istemiyordu. Therese bundan, güneşin doğudan doğduğuna emin olduğu kadar emindi ama bunu yüksek sesle ve kuşkulu bir tonla duymak, midesinin kasılmasına neden olmuştu. Zorlukla yutkundu ve ellerinin titrememesi için çabalayarak, küpeleri kulak memelerine yerleştirdi. "Keegan ve benim evlenmemiz çok çok zor."

"Ama bunu düşünüyorsun."

Bir kez daha yutkundu. Bu konuşmayı yaptıklarına inanamıyordu. O ve Keegan ya da herhangi bir adam arasında bir şeyler olacak olsa bunun çok doğal gelişmesini ve Abby neler olduğunu fark etmeden her şeyin belirlenmiş olmasını isterdi. "Kendini bir ilişkiye verdiğin her an, tüm ihtimallere hazırlıklısın demektir, yoksa ne anlamı olabilir ki?"

"Tanrım, Dr. Phil gibi konuştun." Abby yatağa zıplayacak kadar sert bir şekilde oturdu. "Annemin sürekli ilişkileri oluyor ama bir daha asla evlenmeyeceğine söz verdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annesinin ilişkileri vardı ve bunun için Paul'den boşanmayı bile beklememişti. Ama Abby'nin bunu bilmesine gerek yoktu. Sadece şimdi değil. Hiçbir zaman. "Çoğu ilişki evlilikle sonuçlanmaz. Flört ettiğin çoğu insan sonradan—sadece flört edip, vedalaştığın insanlar olarak kalır. Muhtemelen Keegan ve benim de durumumuz bu."

Abby alaycı bir şekilde güldü. Ah, Therese bu sesten ne kadar nefret ediyordu. "Evet, doğru. Onunla, herkesle geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyorsun. Hatta Carly'den bile çok. Ve o, burada yaşamıyor bile. Eve döndüğünde ne yapacaksın? Evi satıp Louisiana'ya mı taşınacaksın? İnanmam."

Therese parfümünü sıktıktan sonra, tereddütlü bir şekilde yatağın ucuna oturdu. "Eğer âşık olursam ve bu kişi, işinden dolayı taşınmam gerektirecek birileri olursa, evet, evi satıp onun yanına taşınırım. Babanla da öyle yapmıştım."

"Ve Jacob ile benim bir seçme şansımız bile yok. Kendin mutlu olabilmek için hepimizin hayatını mahvedeceksin. Neden bu kadar bencil olmak zorundasın?" Abby'nin alt dudağı titredi ve gözlerinde yaşlar belirdi. Bir yetişkin olduğu konusunda ısrar ediyordu ve öyle davranmak için kendisini çok zorluyordu ama o anda, Therese karşısında Mariah gibi bir kız görüyordu.

"Abby..." Therese bir nefes verdi. Kendisi de o kadar çok sinirli nefesler veriyordu ki, bu sesten de alaycı gülüşler ve homurdanmalar kadar nefret etmeye başlamıştı. "Eğer baban ölmeseydi, çoktan Tallgrass'tan taşınmış olurduk. Taşınmak, ordudakilerin hayatının bir parçasıdır. Bunun sen ve Jacob için zor olacağını biliyorum. Arkadaşlarımı, işimi ve bu evi bırakmak benim için de zor olacak. Ama bu hayatımızın bir parçası."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abby'nin patlamasını bekledi ama kız, konuştuğunda, sesi bir fısıltı gibi çıktı ve kalbi sızlıyor gibiydi. "Aptal bir ordu ailesine doğmayı ben istemedim."

Therese o anda, Paul'ün kızına sarılmayı, onu sıkıca sarmayı, korkularını hafifletmeyi, birilerinin onu önemsediğini, onun iyi olmasını istediğini ve onu sevdiğini söylemeyi, dünyadaki her şeyden daha çok istedi. Ama ne olacağını çok iyi biliyordu: Abby kasılıp, geri çekilecek ve ona dokunmaya kalkıştığı için çok kızacaktı. Ve bu Therese'nin canını acıtacaktı.

"İstemediğini biliyorum." *Tatlım*. Cümleyi öyle bitirmesi gerekirdi. Okuldaki çocuklara tatlım, canım, bebeğim derdi hep. Mariah ile ilk konuşmasında da ona tatlım demişti. Abby ise bir öğrenciden ya da arkadaşının kızından daha fazlasıydı ama yine de Therese kendisiyle yaşayan bu çocuğa daha önce hiç sevimli bir hitap sözcüğü kullanıp kullanmadığını bilmiyordu.

Alt kattan kapının zili duyuldu ve Therese saate baktı. Keegan tam zamanında gelmişti. Mariah'yı, evde Abby ve Jacob ile bırakmayı düşünüyordu. İkisi baş başa akşam yemeği yiyip yetişkin sohbetleri falan yapacaklardı. Therese de aynı şeyleri umuyordu ama yataktan kalkarken bunlardan vazgeçti ve gülümseyerek, "Neden yemeğe hep birlikte gitmiyoruz?" dedi.

Abby bunu bir süre düşündü ve sonra kalkarken, burnunu çekti. "Ben pizza isterim. Ayrıca, Mariah'ya çekilen tüm *Shrek* filmlerini izleyeceğimize dair söz verdim."

"Onunla baş edebileceğinden emin misin?"

Şimdi eski Abby'den bir parça geri dönmüştü. Gözlerini devirip, saçlarını attı. "Neredeyse üç yaşında ve beni seviyor. Nicole'ün annesi de sokağın hemen ucunda. Neden baş edemeyeyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Therese!" diye bağırdı Jacob. Mariah'nın daha yumuşak "Trace!"i de onunkini takip ediyordu. Biraz sonra Jacob ekledi. "Abby, neredesin?"

"Geliyorum," diye seslendi Abby de. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi Therese'ye baktı ve omuzlarını silkip, odadan ayrıldı.

Elbisesine uyan zarif bir ceket aldıktan sonra, Therese, aynadaki görüntüsüne bir kez daha baktı. Midesindeki kasılmanın yan etkisi olan, yanaklarındaki pembeliği gördü. Gözlerini bir an için kapattı ve kendisine yol göstermesi ve güç vermesi için sessizce Tanrı'ya dua edip aşağı indi.

Hepsi koridorda toplanmıştı. Mariah'nın sırtında pembe ve mor bir çanta vardı. Gölden dönerken, heyecanla DVD'leri getireceğini söylemişti ve kıyafetleri ile pijamalarını da. Ne olur ne olmaz diye.

Keegan, merdivenleri yarılamış olan Therese'ye baktı. Gözlerinde beğeni vardı ve Therese bunu görünce ürperdi. Keegan eskitilmiş, rahat bir kot giymiş ve bunu da mavi bir gömlekle tamamlamıştı. Lacivert ve turkuaz arası bir maviydi. Kollarını birkaç kez katlamıştı. Kaslı kolları görünüyordu ve gömleğin ucunu içine sokmamıştı. Etkileyici ve iflah olmaz bir yakışıklılığı vardı.

Yavaşça gülümsedi ve Therese'nin içinde bir şeyler kıpırdadı. Pastel şeritli ve üzerine oturan bu elbiseyi seçtiği için mutluydu. Elbisesi kısaya yakındı. Saçına dalga vermek için maşa yapmıştı. Sevimli ve küçük bir sutyen seçmişti. Bir de hayal gücüne pek bir şey bırakmayan, açık yeşil saten ve dantel bir külot.

Gerçi çıkarırken, Keegan'ın onlara pek dikkat edeceğini zannetmiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sesindeki titremeyi kimsenin fark etmemesini umarak, çocuklara yapmaları gerekenleri tekrarladı. Abby sıkılmış gibi tavanı bakıyordu ve nefes almak için durduğunda da Jacob konuşmayı başladı.

"İlk üç seferinde bunları anlamıştık Therese. Kapıları kilitle, Keegan'ın getirdiği pizzayı ye, kurabiye canavarına dikkat et" —Mariah'yı işaret etti ve o da güldü— "ve ihtiyacın olursa ara. Değil mi?"

Therese bir nefes verdi. "Evet. Ve arkadaş yok. Hayır—"

"Falan filan. Hoşça kal." Abby, Mariah'nın elini tuttu. "Hadi, baban ne tür pizza getirmiş, bakalım."

Tabii ki Jacob da onların arkasından mutfağa gitti. Keegan yanında kıkırdayarak, masadaki çantasını uzattı ve sonra da onu kapıya doğru götürdü. "Tamam, anne. Artık gidebilir miyiz?"

"Abby ve Jacob daha önce hiç çocuk bakmadılar—"

"Sorun olmayacak."

"Biliyorum." Mariah, Abby'ye bayılıyordu ve o, ne söylerse yapardı. Ve belli ki Abby de ona bayılıyordu. Jacob her zaman sorumluluk sahibiydi. Therese onlar için telaşlanıyordu çünkü böylece bu gece atacağı adımı ve bu adımı birlikte atacağı adamı daha az düşünmüş oluyordu.

Atmak istediği bir adım. İstediği bir adam. Kabul etmek istemese de.

Merkeze kadar gittikleri kısa yolda, Keegan, ondan bir restoran seçmesini istedi ve o da Luca's'ı seçti. Tallgrass'taki en iyi İtalyan restoranını. Neredeyse iki blok ileriye park etmek zorunda kaldılar ama hava hâlâ ılıktı ve akşamın ilk saatleri olduğu için, topuklular ayağını henüz acıtmaya başlamamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan, arabanın kapısını onun için açmadı —Therese içeride çaresizmiş gibi oturunca kendisini hep aptal gibi hissederdi— ama Keegan kaldırımda yanına gelince, sol elini aldı ve parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. Düğün ve nişan yüzüklerinin üzerinde çok hafif bir güç hissetti. Paul onları oraya taktığından beri ilk kez, yüzükleri çıkarma vaktinin gelip gelmediğini düşündü.

Bu acı tatlı düşünce, zorlukla nefes almasına neden oldu ve zorlukla yutkundu.

"Sen güzel bir kadınsın Therese."

Yeniden nefes almakta ve yutkunmakta zorlandı. "Teşekkürler. Ve sen de tatlı dilli bir çapkınsın. Baban gibi."

"Teşekkürler," dedi Keegan da gülümseyerek. "Aramızda büyük bir fark var gerçi. Ben bağlılığın öneminin farkındayım."

Therese mesajı almıştı. Keegan burada olan hiçbir şeyi hafife almıyordu. Aralarındaki bu şeyin nereye varacağını görmeyi gerçekten istiyordu. Birlikte olmalarının kader olduğuna gerçekten inanıyordu.

Onun kalbini kırması da kaderlerinde var mıydı?

Olacak olan olur. Fırsatları değerlendirirsin ya da değerlendirmezsin.

Therese yaşadıkları için yeterince pişmanlık duyuyordu. Şans vermediği şeyler için de pişmanlık duymak istemiyordu.

"Abby üzgün görünüyordu," dedi Keegan, karşıdan karşıya geçerken. "Her şey yolunda mı?"

Therese, Keegan'ın bunu fark etmiş olmasından çok etkilendi. Çoğu insan kızın yaydığı gerilimi ya da yüzündeki asıklığı fark etmezdi. Catherine gibi. Paul gibi. "Üzgün değil. Daha çok kaygılı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin ve benim için mi?"

"Bir şeylerin değişmesiyle ilgili." Therese önündeki kaldırıma baktı. Yüz yıllık bir meşe ittiği için, bazı yerleri çatlamıştı. "Onunla konuşurken, hiç tanımadığım çocuklara karşı bile gösterdiğim eforu ona karşı göstermediğimi fark ettim. Bunca zaman, öfke nöbetlerine ve dramalarına rağmen, ona karşı çok iyi ve sabırlı olduğumu düşünmüştüm. Ona anlattım. Onu cezalandırdım. Ama onu rahatlatıp, ona şefkat göstermeyi denemedim."

"Daha önce denedin."

"Tabii ki. Bizimle ilk yaşamaya geldiklerinde. Paul göreve gittiğinde ve öldüğünde."

"Yeterince reddedildiğin için vazgeçmiş olman normal."

"Anne baba olarak, vazgeçme hakkımızın olup olmadığından emin değilim. Catherine'i bunun için ne kadar çok yargıladım? Çocuklarını bırakan Sabrina gibi ebeveynlerle ilgili kaç kez kötü şeyler düşündüm?" Therese ciddi bir şekilde başını salladı. Keegan'ın sıcak ve rahatlatıcı elinin kendisini tutuyor olmasına minnet duydu. Abby en son ne zaman böyle fiziksel, kendisini yargılamayan bir temas hissetmişti? "Keegan ben sadece bir üvey ebeveyn olabilirim ama Abby'nin sahip olduğu tek ebeveynim. Ve belli ki Catherine'i eleştirmeye hakkım yok. Ben de onun olduğundan daha iyi bir anne değilim."

***

Keegan bir üvey ebeveyn bile değildi ama Mariah'nın sahip olduğu en yakın kişiydi. Bazen, bunun kan bağıyla hiçbir ilgisinin olmadığını düşünüyordu. Bazen duygusal bir bağ da yeterince kuvvetli olabiliyordu. Hatta daha kuvvetli.

Onun gibi, Therese de Matheson'ın çocuklarına karşı duygu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sal bağının ne kadar kuvvetli olduğunu keşfediyordu.

Keegan, restoranın karşısındaki meşenin altında durdu. Ağacın dev gövdesi onları, içeridekilerin görmesini engelliyordu. Therese'nin üzerinde ne olursa olsun güzeldi. Güzel elbisesi, yüksek topukluları, şort ve tişörtü, parmak arası terlikleri hiç fark etmezdi. Ya da saçları dalgalı bir şekilde sallanıp, Keegan'da ona dokunma isteği uyandırsa ya da atkuyruğu olsa da fark etmezdi. Temkinli gözler, narin kemikler, o anda gözündeki hislerle örtüşen ve aşağı büzülmüş dolgun dudaklar.

Keegan boşta duran elini kaldırdı ve avucunu hafifçe Therese'nin saçlarına götürdü. "Ne kadar az kadının, eşinin eski eşinden olan çocuklarının kendileriyle yaşamasına izin vereceğini biliyor musun? Ya da eşi göreve gittiğinde, onlara bakacağını? Öldükten sonra da onları bırakmayacağını? Özellikle de çocukların anneleri hayatta, sağlıklı ve başka bir eyalette özgürce yaşamak istiyorken?"

Therese ona katılmak istemiyormuş gibi bir an için bakışlarını yere indirdi ama bu söylediklerine katılmaması mümkün değildi. Onun durumu sıradışıydı ve ikisi de bunu biliyordu.

"İşler çok zordu. Çok fazla sinir, acı ve karmaşa yaşadın ve bunu sonlandırmak istediğin için kimse seni suçlayamaz. Abby ile denedin. Bunu biliyorsun."

"Ama çok çabuk pes ettim."

"Pes etmedin."

Therese başını salladı ve Keegan'ın elini omzuna götürdü. "Askeri savcının ofisine gittim. Onu evden ve hayatımdan gönderebilmenin yolunu sordum."

"Vay canına, bir avukata sorular sormuşsun. Sen korkunç bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

annesin. Ama Therese, o hâlâ orada. Askeri savcının tavsiyesini uygulamadın. Annesini ya da büyükanne ve babasını aramadın. Süreci başlatacak adımları atmadın. Ona, eşyalarını toplamasını söylemedin. Gerçi zaten çok fazla kıyafeti yok." Keegan, daha tanıştıkları gece Abby'nin söylediğini tekrar ederken, sırıttı. Therese de gülümsedi ve gözlerindeki ifade biraz yumuşadı.

O an için. "Ama—"

Therese kendini suçlamaktan kolay kolay vazgeçmeyeceği için, Keegan ona doğru eğilip onu öptü. Therese karşı koymayı bıraktı ve dudakları, Keegan'ın dudaklarında gevşedi. Hafif bir nefes verdi ve kendisini Keegan'a bıraktı. Keegan'ın dilinin içeride dolanabilmesi için dudaklarını araladı.

Bir öpücük, sadece bir öpücüktür, diyordu şarkıda ama bunu her kim yazdıysa, Therese'yi öpmediği belli oluyordu. Tatlı ve sadeydi, karmaşık ve istekli. Sanki mezuniyet balosu kraliçesinden ilk öpücüğünü alan deneyimsiz bir çocuk gibi tüm bedenine bir ısı yayılmasına neden oluyordu. Bir öpücük, sadece bir öpücük olabilirdi ama çok daha fazlasının sözünü verirdi. Bu öpücük, kesinlikle onları dahasına götürecekti.

Keegan, öpüşmeyi kalp atışları hızlanmış ve oksijene ihtiyaç duyar bir halde bitirdi ama geri çekilmedi. Therese gözlerini yavaşça açtı ve birbirlerine baktılar. Çok yakınlardı. Yeterince yakın.

Therese elini, Keegan'ın yüzüne götürdü ve avucunu hafifçe çenesine yasladı. Keegan büyük pırlantayı göremiyordu ama serin altın alyansın tenine değdiğini hissedebiliyordu ya da hissettiğini hayal ediyordu. Yüzükleri çıkarmaya nasıl ikna olurdu? Keegan ona bir yüzük alınca mı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu yaparken hayal edebiliyordu kendini.

Bu düşünce onu hem şaşırttı hem de sanki hep bu anı beklemiş gibi doğal hissettirdi. Birbirlerini yeterince uzun zamandır tanımıyorlardı. Hâlâ Mariah'nın gerçek babasıyla ilgili sırrı saklıyordu. Ama önemli olan zamanın uzunluğu değildi. Önemli olan nitelikti. İki insanın birbirine uyup uymadığıydı. Birlikte olup olamayacakları.

Mariah'nın sırrına gelince... Şu anda bunu düşünmesi gerekmiyordu, değil mi?

"Luca's'ın *gnocchi*'si benim adımı çağırıyor," dedi Therese hafifçe gülümseyerek. "Hadi buna sonra devam edelim."

Bu öpücük kesinlikle daha fazlasını vaat ediyordu.

Restoran eski bir eve kurulmuştu. Büyük verandaları, geniş kemerli kapı girişleri, yüksek tavanı ve rahat odaları olan zarif bir evdi burası. Therese bahçenin yanında bir masa istedi ve hostesler de onları uzun ve geniş bir koridordan, diğer bir verandanın yanındaki arka kapıya götürdüler. Yarım düzine masadan sadece biri doluydu. O da kendi masalarının tam tersinde, uçtaydı.

Therese ceketini çıkarırken, bahçeye bakındı ve derin bir nefes aldı. "Hangisinin daha güzel koktuğundan emin olamıyorum: çiçekler mi yoksa yemekler mi?"

Keegan'a göre, şüphesiz yemeklerdi ama hiçbir şey söylemedi. Duke bunu yalanlayabilecek olsa da, annesinin yetiştirdiği çocuklar aptalca davranmazdı. "Sen de çiçek ekmelisin," dedi Keegan menüyü açarken.

"Biliyorum. Ekeceğim. Ekmezsem, haziran geldiğinde pişman olurum."

İkisi de haziran geldiğinde pişman olmak istemezlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Garsonları geldiğinde, Keegan karışık makarna ve çay siparişi verdi. Therese de *gnocchi* ve bir kadeh şarap istedi. Uzun ve yoğun renkli bir kadehin içinde geldi. Masaya konduğunda içindeki kırmızı gibi görünüyordu ama bir yudum almak için eline aldığında, renk mora döndü. Masaya geri bırakırken, bardağın kenarında, hafif bir dudak izi kalmıştı ve Keegan bunu inanılmaz çekici buldu.

Dikkatini oraya vermemeye çalışarak, "Okul bittiğinde sen ve çocuklar ne yaparsınız?" diye sordu.

Therese, Abby'yi taklit ederek, gözlerini devirdi. Sesi de çok benziyordu. "'Ah, Tanrım, bu çok sıkıcı. Tüm gün seninle evde oturmaktansa, okul yılının hemen başlamasını bile tercih edebilirim." Alaycı bir tavırla, şarabından bir yudum daha aldı. Özellikle de onunla şansını yeterince denememiş olduğu için kendisini suçladıktan hemen sonra üvey kızını taklit etmekten pişman olmuş gibiydi.

"Jacob basketbol, futbol ve Amerikan futbolu kurslarına gider. Abby de yüzme, bilim, bilgisayar ve amigo kamplarına. Kilisenin gençleriyle bir haftalık bir kampa da katılırlar. Bir haftayı da Paul'ün ailesiyle geçirirler. Geçen yıl benim ailemle beş gün kaldılar ama çiftlik en sevdiği yerler arasında değil. Annem ve babam onlardan işlere yardım etmelerini bekliyorlar." Therese yüzünü ekşiterek ürperdi.

"Abby'den bilim ve bilgisayar kamplarına gitmesini beklemezdim." Amigoluk, tabii ki olabilirdi. Daha önce tanıdığı diğer tüm amigo liderlerine ve mezuniyet balosu kraliçelerine benziyordu: zayıf, sevimli, sarışın, bronz ve kibirli.

"Sanırım bu ikisini kendisi tercih ediyor. Diğer ikisine arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daşları istediği için gidiyor. Aptalca şeylerle uğraşmaktansa, bikininin içinde güzel görünmek çok havalı ve amigoluk yapmak da. Ama altı ay önce bileğini burkunca, jimnastiği bıraktı ve yüzmeye de geçen haftadan beri gitmiyor. İkisi için de hiçbir şey demedim çünkü gerçekten çocukların programlarının çok yoğun olduğunu düşünüyorum. Kendi yazlarımı düşündüğümde, işlerim bitince, günün geri kalanı, istediğimi yapmam için bana kalırdı. Tabii atlarım ve gezebileceğim sekiz kilometre karelik bir alan vardı ve annemden nefret etmiyordum."

"Abby senden nefret etmiyor."

"Bunu yüzüme söylediğinde gayet ikna edici geliyor kulağa."

"Tüm çocuklar bunu söyler."

"Ben hiç söylemedim."

Keegan kendisinin de hiç söylemediğini fark etti. Bu, onların evinde bir küfür gibi gelirdi kulağa. Eğer bunun düşüncesi bile aklında belirecek olsa birileri—Tanrı ya da Ercella—düşünceyi hemen geri gönderirlerdi. "Konuyu benim açtığımı biliyorum ama bir anlaşma yapalım. Şimdilik çocuklarla ilgili daha başka konuşma yok, tamam mı?"

Therese'nin gülümsemesi biraz zaman aldı ve çok hafif bir gülümsemeydi ama başını salladı.

Keegan masanın diğer tarafına uzanıp, elini tuttu. Zarif, açık pembe ve uçlarında beyaz olan ojelerini inceledi. Elini çevirip, parmaklarını avucunun içinde gezdirdi. "Bu ellerin at bindiğine, ağır malzemeler taşıdığına ve sığır güttüğüne inanmak çok güç."

"Çok uzun zaman oldu. Ve eldiven giyiyordum ve o zamandan beri bebek kremleri endüstrisine bir servet yatırdım." Keegan, avucunun içindeki çok hassas bir noktaya dokununca, There-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

se'nin kasları kasıldı. Keegan da bunu tekrarladı. Böylesine hafif bir okşama bile ürpermesine neden olabiliyordu.

Salataları geldi. Yanında da bir sepet sıcak ekmek vardı. Therese elini isteksiz bir şekilde çekti. Keegan da isteksiz bir şekilde çekmesine izin verdi.

Therese ciddi bir şekilde mendili kucağına yayıp, çatalını aldı. "Yarın akşamki yemeği dört gözle bekliyorum. Gerçek bir Louisiana çapkını tarafından pişen gerçek Louisiana yemekleri."

"Bazen çapkınlık sorgulanabilir ama annemin tarifleri, her zaman iyidir."

"Ah, sen her zaman etkileyicisin. Öyle olmaya çalışmadığında bile." Therese bir lokma aldı ve sordu, "Orduya katıldığında, tehlikeli bir iş için diğer bir tehlikeli işi bırakmana nasıl tepki verdi?"

"Önce ağladı. Endişelendiği için değil. Gurur duyduğu için. Tüm Dupree erkekleri Sivil Savaş zamanında görev yapmışlardı." Keegan omuzlarını silkti ve Ercella'nın da böyle yaptığı binlerce an canlandı zihninde. "Hayat tehlikeli. Annem bunu biliyor. Doğup büyürsün. Ve mümkünse bu iki an arasında da eğlenceli bir şeyler yapıp, birilerini sevmeyi ve onun da seni sevmesini umarsın der."

Therese'nin gülümsemesi bu akşam ilk kez neşeliydi—stres, endişe ve pişmanlık yoktu. "Anneni sevebilirim."

Ercella'nın, Therese ve çocuklarla tanıştığını hayal etmek zor değildi. O herkese annelik eden tavırlarıyla, Abby'nin ekstra sıcaklığa ve şefkate ihtiyaç duyduğunu anlaması zor olmazdı ve onu kucaklardı. Jacob'ın oyunlarını kapatıp, kendisine yüzde yüz odaklanmasını da sağlayabilirdi. Therese'nin kendisine çok ben-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zeyen bir kadın olduğunu anlar ve Keegan'ın sadece bir haftanın sonunda onunla neden şansını denemek istediğini rahatlıkla görebilirdi.

"Evet. Ve o da sana bayılır."

"Bu çok hoşuma gider. Birileri bana bayılmayalı çok uzun zaman oldu," dedi Therese heyecanla.

"Ah, Margarita arkadaşların sana bayılıyor."

Therese başını salladı. "Evet."

"Ve sana her gün sarılıp, yapış yapış parmak izlerini her yere bırakan ve senin ilgini çekebilmek için yarışan küçük anasınıfı öğrencilerin de."

"Evet, onlar da." Therese neşeyle gülümsedi.

"Ve ben de."

Bir an için gülümsemesi belirsizleşti ve Keegan tamamen yok olacağını düşündüğü anda Therese daha çok gülümsedi. Hafiflemiş gibiydi. Daha genç, daha mutlu, daha rahat ve deli gibi güzel görünüyordu. "Güzel. Sanırım ben de sana bayıldığımı yavaş yavaş anlıyorum."

13. Bölüm

Jessy kendisini eskiden hayvanat bahçesinde gördüğü bir aslan gibi hissederek dolandı evinin içinde. Yedi sekiz yaşlarındaydı ve ormanda özgür olması gerekirken bir kafeste kısılıp kaldığı için hayvana üzülmüştü. Annesi onu bir diğer kafese götürmeden önce, parmaklıklara sıkıca tutunup, yaklaşmıştı. Aralarındaki onlarca metreye ve onları ayıran büyük boşluğa rağme, Üzgünüm, diye fısıldamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yıllar geçmiş ve çok bir şey değişmemişti. Hâlâ üzgündü.

Küçük balkonuna giden cam kapıya doğru giderken, bu sefer çark etmek yerine, kapıyı açıp, dışarı çıktı. Hava hafif serindi. Hareket ediyor olsa bir cekete ihtiyaç duymazdı. Güneş görünmüyor, sadece batıda mavi, mor ve puslu gri izler oluşturuyordu.

Balkon, apartmana sonradan eklenmişti. Zamanla gümüş renge dönen, dikdörtgen ahşap bir balkondu. İki ucuz plastik sandalye ve piknikler için alınmış gazlı bir ızgara duruyordu dışarıda. Balkon arka taraftaki tek katlı binaların çatısına bakıyordu. O ve Aaron, Aaron işten dönünce burada oturur, bir birayı ve gün boyu neler yaptıklarını paylaşırlardı. Aaron da bu sırada ızgaranın üzerinde sucuk, hamburger ya da biftek hazırlardı.

Aaron göreve gittiğinden beri balkona kaç kez çıktığını parmaklarıyla sayabilirdi. Onun cenazesinin olduğu gün. Onun eşyalarını topladığı gün. Barda bulduğu biriyle anlamsız bir geceden sonra, eve döndüğü o ilk sabah. Bir de—

Tanrım bunu yapamazdı. Aaron'ı düşünemezdi. Pişmanlıklarıyla yüzleşemezdi.

O halde neye odaklanmalıydı? Fia'ya öğle yemeği götürmüştü. Daha iyi göründüğünü fark etmişti ama tamamen düzelmemişti. Fia iyi olduğu konusunda ısrarcıydı. Sadece baş ağrısı olduğunu söylüyordu ama Jessy buna ikna olmamıştı. Arkadaşının bir sorunu vardı ve bunu düşününce boğazı düğümleniyordu.

Başka bir şeyler. Ne olabilirdi? Çarşamba gecesi ne yaptığını ve nereye gittiğini hâlâ bilmiyordu ve perşembe gecesi ne yaptığını da unutamazdı. Neden Dalton'ın birasını masasına götürmeyi teklif etmişti ki? En azından adam girişkendi —Jessy'nin bu teklifinden sonra sergileyebildiğinden çok daha girişkendi. Adam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onu en kötü halinde görmüştü. Onun ne kadar kötü görünebileceğini biliyordu. Jessy'nin rasgele insanlarla birlikte olmasının bir nedeni de buydu. Böylece karşısındaki adam, onu ayıkken göremiyordu. Lanet olsun, neden Dalton Smith bu kuralı bozmuştu?

Al işte! Zaten içinde yaşadığı derin karanlığa onu daha çok gömmeyecek bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Yapabileceği bir şeyler...

Sadece bir şey bunların üstesinden gelmesine, bunları unutmasına yardımcı olabilirdi ve o da birkaç metre ileride mutfak dolabındaydı. Onu bekliyor, ona huzuru, rahatlamayı ve kayıtsızlığı sunuyordu. Sadece düşüncesi bile ağzını sulandırdı ve ellerini titretti.

Perşembe gecesinden beri alkol almamıştı. O da Dalton, Bubba's'a gelmeden önce sipariş ettiği birasından aldığı birkaç yudumdu. Bunu da her şeyin yolunda olduğunu göstermek ve kimsenin kendisinden şüphelenmesine neden olmamak için yapmıştı. Bu, onun için bir tür rekordu. Bu gece bir tane içmesi sorun olmazdı. Sadece sinirlerini yatıştırıp, onu rahatlatması ve dağılmaktan kurtarması için.

Yavaş nefesler alarak, içeri girdi ve mutfağa doğru döndü. Dolabı açtı. Bir bardak çıkardı. Bir parmak kadar doldurdu. Bir yudum aldı. Derin bir nefes verdi.

Bunu yapacaktı.

En azından bir gece daha.

***

Yemek bitmiş, tatlılar yenmişti. Ve tüm akşamın güzelliği, Therese'ye yıllardan beri ilk kez kendisini rahat, mutlu ve huzurlu hissettirmişti. Göğsünde ve karnındaki kıpırtılar olmasa, orada Luca's'ın verandasında ikinci kadeh şarabını da birkaç saat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde içebilirdi. Panik kıpırtıları değildi bunlar. Heyecan. Arzu. Sıcaklık.

Keegan hesabı ödedi. Garson geri döndüğünde kart ve fişin yanında, bir de el yapımı çikolata getirmişti. Diğer restoranlarda da verilen nane aromalı olanın dışında burada birçok çeşit vardı. Therese kendisine en yakın altın renkli olanı seçip aldı. İçlerinde, likör, amaretto, brandy ya da fındık vardı ve her biri inanılmaz lezzetliydi.

"Mmm," dedi Therese, çikolata dilinde erirken. En sevdiğiydi bu. Bir an için gözlerini zevkle kapattı ve çikolata, tereyağı ve fındık tadının ağzına yayıldığını hissetti. İkinci lokmada da aynısı oldu. Bir nefes vererek gözlerini açtığında, Keegan onu izliyordu.

Bakışları yoğundu. Hatları sert ve yüzü biraz daha solgundu. Yoksa sıcaklamış mıydı. Keegan'ın heyecanlanmış olduğunu düşünmek bile, Therese'yi heyecanlandırdı. Therese hiçbir zaman Marti gibi güzel, Jessy gibi çekici, Ilena kadar zarif ya da Abby kadar mükemmel olmamıştı. O bir okul öğretmeni, bir dul, başarısız bir üvey anne ve bir erkeğe uzun zamandır dikkatini vermeyen ya da uzun zamandır bir erkek tarafından fark edilmeyen bir kadındı ama etraftaki en çekici adamı, sadece çikolata yemesiyle heyecanlandırabiliyordu.

Kendisini güçlü hissetti. Arzulanan bir kadın olduğunu hissetti.

Diğer çikolatayı işaret etti. "Denesene. İnanılmaz."

"Senin yiyişini izlemeyi tercih ederim." Sesi titriyor ve derinden geliyordu. Sanki soğuk bir kış gecesinde, Therese'yi sıcak bir battaniyeyle sarıyormuş gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese ellerinin titremesine şaşırtıcı bir şekilde engel olabiliyordu. Tepsiyi Keegan'a uzattı. "Dene. Tadını çıkar. Güzel çikolatanın hakkı verilmeli."

Keegan kalan çikolatayı aldı, ısırıp çiğnedi ve yuttu. Gözlerinden şaşkınlığı belli oluyordu. Güzel olmasını bekliyordu ama bu kadar güzel olacağını tahmin etmemişti. Lokmasını bitirip sandalyesini geri itti ve Therese'ye elini uzattı.

Gitme vaktiydi. Başlama vakti. Therese'nin dört gözle beklediği o adımı atma vakti.

Elini, Keegan'ın eline bırakıp kalktı ve onunla verandada yürüyüp boş masaların yanından geçerek, restorana girip dışarı çıktılar. Keegan'ın arabasına doğru döndüler. Sanki gidecekleri yer belliymiş gibiydi. İkisi de arabaya ulaşana kadar konuşmadı.

"Yürüyerek gidebilirdik," dedi Therese, Keegan kapıyı açarken. "Ama sanırım bu ayakkabılar beni öldürür."

Sokak lambasının beyaz ışığında Keegan, Therese'nin ayakkabılarına baktı. "Bacaklarını inanılmaz gösteriyorlar."

Therese de baktı. "Öyle mi?"

"Gerçi bacakların zaten inanılmaz."

Bu iltifatlara bayılıyordu.

Keegan'ın oteline gitmeleri üç dakikalarını aldı. Oda, bir masa lambası tarafından loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Mobilyalar loş ışıkta pek seçilemiyordu. İçerisi tarçın, şeker, küçük kız çocuğu, erkeksi bir parfüm ve misk kokulu kolonya kokuyordu. Erkek kokusu, Therese'nin günlük hayatında eksikliğini hissettiği şeylerden biriydi.

Keegan, kapıyı kapatıp kitlerken Therese'nin midesi ve sinirleri kasıldı. Buradalardı. Şimdi ne olacaktı? Küçük sohbetler?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kahve? Peki ya sonrası?

Keegan, Therese'nin arkasında durdu. Çantasının askısını omzundan indirdi ve sandalyeye bırakıp, küçük öpücüklerle dudaklarına ve boynuna değdi. Therese ürperdi. Bu sefer kasları tamamen farklı bir nedenden kasıldı ve midesi sakinleşti. Beceriksizlik yoktu. Keegan ona bayılıyordu ve o da Keegan'a. Ve ikisi de bunun çok fazla anlama geldiğini biliyordu. Şu anda kesinlikle birliktelerdi ve gelecekte de…

Bir gelecekleri vardı. Therese bu konu ya da başka bir konuyla ilgili kesin şeyler söyleyemezdi ama bu kadarı yeterliydi.

Keegan yavaşça Therese'nin boynuna dokundu. En ufak bir temas, hatta Keegan'ın nefesi bile, içindeki arzuyu körüklüyordu. Zorlukla nefes alıyordu. Keegan, dudaklarını Therese'nin boynuna değdirdiğinde midesi kasıldı.

Therese sıçrayıp ondan uzaklaşmaya çalıştı. Sesi gülüyor gibiydi. "Gıdıklanıyorum."

Therese daha sonra yatağa doğru yürüdü ve örtüyü kaldırdı. Yan bir şekilde uzandı. Tek dirseğinin üzerine yaslandı. Tek bacağını uzattı ve diğerini de dizinden kırdı. "Zaman çok değerli," dedi. "Hadi boşa harcamayalım. Tadının çıkarılması gereken tek şey iyi çikolata değil."

***

Tadını çıkarmak, Keegan'ın en favori kelimesi bu olabilirdi diye düşündü Keegan bir süre sonra. Her bir dakikanın, dokunuşun ve öpücüğün tadını çıkarmıştı ve bir şeyden emindi:

Binbaşı Matheson'a, Therese'nin ve çocukların hayatına girmesine neden olduğu için çok şey borçluydu.

Başını eline yaslayıp, Therese'yi inceledi. O kadar dikkatli ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıyordu ki Therese gülümsedi. "Ne yapıyorsun?"

"Bakıyorum. Sadece bakıyorum." Keegan bu an ile ilgili her şeyi hatırlamak istiyordu. Parfümünün silik kokusunu. Dudaklarını. Gözlerindeki sevimli ifadeyi. Saçına takılan küpelerini. Ve hissettiklerini. Sahiplik duygusunu. Her şeyin yolunda olduğuna dair o duyguyu.

"Ne görüyorsun?" Therese, kendi sesindeki hüzünlü kararsızlığı fark etmiş miydi?

"Öyle olduğunu bilmese de uzun zamandır beni bekleyen güzel bir kadını."

Therese yavaşça gülümsedi. Bu, onu Keegan'ın hayatındaki en önemli kadın yapıyordu. Elini Keegan'ın çenesine götürdü ve nazikçe okşayarak, "Bunu bir yerlerden biliyordum," dedi ve onu öptü.

Çok geçmeden yataktan çıkıp hazırlandılar ve Therese, Keegan'a bakıp, "Pekâlâ, çocuklarımız için yeterince iyi görünüyor muyuz?" diye sordu.

Keegan, elini Therese'nin beline doladı ve onu kendisine doğru çekti. Burnunu boynuna sürttü. "Mariah uyuyor olacak. Birbirimizin kıyafetlerini bile giysek Jacob bunu fark etmez. Abby de bir şeylerden şüphelenecek olursa, sadece gözlerini devirip gider."

Therese güldü ve bir süreliğine alnını ona yasladı. "Hadi gidip aslanlarla yüzleşelim."

Tallgrass Ulusal Bankası'nın dışındaki saat 10.37'yi gösteriyordu. Muhtemelen Keegan'ın on beş yaşından beri en erken biten randevusu olmuştu bu ama Therese çocukları daha uzun süre yalnız bırakmak istemiyordu. Ayrıca, her zaman yarını düşünebi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirlerdi… ve diğer günü de ve on bin gün sonrasını.

Keegan, Cheyenne Street'e döndüğünde, her yer sessizdi. Annesinin evinden ayrıldığından beri, Keegan hep sitelerde ya da koğuşlarda yaşamıştı. Oralarda da cumartesi geceleri nadiren sessiz olurdu. Huzurlu bir aile ortamına rahatlıkla alışabilirdi.

Mathesonların evinde, oturma odasının ve üst kattaki bir yatak odasının ışığı yanıyordu. İçeri girdiklerinde televizyon açıktı ve Abby koltuğun ucuna kıvrılmıştı. Başını koluna yaslamıştı. Koltuğun geri kalan üçte ikisini de Mariah kaplamış, hafifçe horluyordu.

Abby kafasını kaldırıp televizyonu kıstı ve onlar içeri girerken, doğruldu. "Vay canına. Dört buçuk saat. Akşam yemeği için ne kadar uzun bir süre."

Keegan, Therese'nin yanaklarının hafifçe kızardığını görmekten hoşlandı. Therese ise bunu bir koltuğa oturup ayakkabılarını çıkararak saklamaya çalışıyordu. "Yürüyüş yaptık ve Luca's'ın verandasında yemek yedik."

Abby gözlerini devirdi. "Orası bir restoran. Mantıken yemek yiyip oradan ayrılmanız gerekir, restorana yerleşmeniz değil." Keegan'a bakarak, ekledi: "O ve Margarita arkadaşları masayı yemeğin, gecenin geri kalanını da arkadaşlarının güzelleştirdiğini düşünüyorlar."

"Evet, güzel yemek ve güzel arkadaşların tadı çıkarılmalı." Keegan güldü ve Therese'nin boğulur gibi çıkardığı bir sesin üzerine konuşmaya devam etti. "Mariah uslu durdu mu?"

"Seninleyken durduğundan daha uslu durdu."

"Seni, beni sevdiğinden daha çok seviyor."

Abby'nin gözlerinde bir ifade belirdi; bu fikirden dolayı bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şaşkınlık ya da belki de keyif. Keegan ona bakarken, Therese'nin söylediklerinde haklı olduğunu düşündü. Kızın şefkate ihtiyacı vardı. Hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranmak için çok uğraşıyordu ama henüz on üç yaşındaydı. On üç yaşındaki biri için umursamamak çok mümkün değildi. O yüzden rol yapıyordu.

Abby omuzlarını silkti ve o duygu, her neyse kayboldu. "İki dilim pizza, bir salkım üzüm, biraz yoğurt ve dört tane de kurabiye yedi." Abby hafifçe ürperdi. "Sonra da üzerinde pizza, yoğurt ve çikolata cipsi olduğu için, onu yıkadım ve saçı hâlâ nemliyken uyuyakaldı. Bu da sabah uyandığında, saçlarını şekle sokabilmek için ıslatman gerektiği anlamına geliyor. Yıkama. Sadece biraz spreyle."

Keegan bunu biliyordu. Ömür boyu asker tıraşıyla gezmemişti. Ama Mariah ile ilgili diğer birçok şey sır olduğundan, Abby'nin bunu söylemesi hoşuna gitti. Yine de ona takılmadan edemedi. "Mutfak lavabosundaki sprey işe yarar mı?"

O da gözlerini devirip, bir nefes verdi. "Ne yapman gerektiğini bilmeyeceğini tahmin ettiğimden, çantasına sprey koydum. Annen ne düşünüyordu? Bu küçük kızı nasıl sana emanet etti?"

"Hey, ben ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedi Keegan, Abby uzaklaşırken.

Abby, kapıya ulaşınca geri döndü. Tek eli kalçasında ve tek kaşı da havadaydı. "Onun klozete düşmesine ve küvete kusmasına izin verdin."

Keegan'ın arkasından, Therese'nin yumuşak sesi duyuldu. "Abby haklı Keegan."

"Evet, yani, onunla o ilk sabah en iyi sabahımız olmamıştı."

"Dün gece de," diye ekledi Abby ona yardımcı olarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abby ve Therese ona hem neşe hem de acımayla bakarken, Keegan çenesini ovdu. "Evet," dedi yine. Onlarla aynı fikirde olmasa da, iki kadınla tartışmaması gerektiğini biliyordu. "Ama öğreniyorum. Teşekkürler Abby."

Abby'nin yüzünde yine şaşkınlık belirdi. Abby gidecekmiş gibi arkasını döndü ve Keegan hızla ekledi: "Sen çok iyisin."

Abby bu sefer sustu. Dudakları hareket etti ama hiç ses çıkmadı. Sonra birden döndü ve merdivenleri hızla çıktı. Birkaç saniye sonra, odasının kapısı kapandı. Çarpmadı.

Therese sessizce küfür etti. Keegan bu kelimeleri daha önce onun ağzından duymamıştı. Keegan merdivenlere bir süre daha baktı ve sonra Therese'nin sandalyesinin ayak taburesine oturdu. "Hey, beni o dudaklarla öptün, küfür sana hiç yakışmıyor."

Therese, ellerini kendi yüzüne götürdü. "Beni ne kadar test ederse etsin, burada yetişkin benim. Daha iyisini yapmam gerekirdi. Bu benim hatam."

Keegan, önce bir elini, sonra da diğerini aldı. "Bu senin hatan değil Therese. Davranışlarının sonuçları olacağını bilecek kadar büyük o. Ve ikiniz de aynı zor zamanlardan geçtiniz. İkiniz de birbirinizle uğraşmak için tamamen hazır değildiniz." Ve en önemlisi… "Yapılamayacak hiçbir şey yok. Annem, bütün hayatını çocuklara bakarak geçirdi ve yeterli sevgi, şefkat ve saygıyla çözülemeyecek hiçbir sorun olmadığına inanıyor."

Ve saygı iki taraflıydı. Therese sadece Abby'yi alıp, onunla yaşadığı için bile saygıyı hak ediyordu ama Abby de bunu hak ediyordu. Sadece tüm çabalarına karşılık olarak reddedildiği için, bu, Therese'yi zorluyordu. Etrafında olan tek kişinin de bunu zorunluluktan, sorumluluk hissettiğinden ve aslında istemeye iste-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meye yaptığını bilmek Abby için kolay değildi.

Therese'nin parmakları, Keegan'ın parmaklarına sıkıca sarıldı. "Annen iyi bir kadın ve iyi bir evlat yetiştirmiş."

"Seninle aynı fikirde olacak ilk kişi o olurdu." Keegan ayağa kalktı ve Therese'yi de kaldırdı. "Kurabiye canavarını alıp, gitsem iyi olur." Ama Therese'yi bırakmadı. Topuklu ayakkabıları olmadan, Therese'nin başı, Keegan'ın omzuna geliyordu ve onu kendisine doğru çektiğinde, birbirlerine topuklular varken değmeyen yerleri değiyordu. Bu farkları keşfetmek için birkaç saat çok güzel olurdu ama Mariah birkaç metre ileride horlarken olmazdı.

"Kendini Abby konusunda hırpalama. Hem ona hem kendine bir şans daha ver." Keegan bu sözleri söylerken ciddiydi. Hem onun için hem de Abby için ama ayrıca bunun altında yatan bencil bir neden daha vardı. Üvey kardeşiyle tanışması ve eğer Abby başka bir yerde yaşamaya giderse onu kaybetmesi Mariah için çok kötü olurdu.

Keegan yatak odasına gizlice girmeye razı olabilirdi.

Keegan, Mariah'yı kucakladığında, bedeni sıcak ve ağırdı. Saçları tek tarafta sallanıyordu. Bukleleri dağınık ve dolaşmıştı. Mariah bir an için gözlerini açtı, Keegan'a sevimli bir şekilde gülümsedi ve sonra ona iyice sokuldu. Elini, Keegan'ın gömleğinin iki düğmesinin arasına sokup, huzurlu bir nefes verdi. Keegan nefes almakta ve yutkunmakta zorluk çekecek kadar yoğun duygular hissetti.

"Şanslısın," diye mırıldandı Therese. "Çoğu erkek, çocuklarına âşık oldukları anı tam olarak bilemez."

Keegan sersemlemiş bir şekilde bakıyordu. Ona itiraz etmek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için ağzını araladı ama geri kapattı. Bu büyük bir şeydi. Onun Mariah'nın velayetini aldığı andan itibaren olmaması için uğraştığı bir an. Lanet olsun, bir ay boyunca onu önemsemeye başlamamak için onunla hiçbir şey yapmamıştı. Başka bir adamın çocuğunu yetiştirmek zorunda kalmak istememişti. Sabrina fikrini değiştirip, çocuğunu istemeye gelir belki diye ona bağlanmak istememişti.

Ama bağlanmıştı ve Sabrina'nın dönüşü, onun Mariah'yı otomatik olarak kaybedeceği anlamına gelmiyordu. Onun için iyi bir yuva kurup, onu seven bir aile ortamı sağlarsa ve onun için bir düzen kurarsa, böyle bir şey olmazdı.

Ve bir de onu severse.

Therese ona gülümsedi. Koyu gözleri halinden memnundu ve Keegan söyleyecek bir şey bulamadı. Kabullenmesine, reddetmesine, doğruların etrafında dans etmesine gerek yoktu. Bir şeyleri düzene sokması için zamana ihtiyacı vardı. Tallgrass'a Mariah'yı hayatından çıkarıp, ait olduğu aileye teslim etmek için gelmişti. Onun yerine ikisinin de ait olduğu aileyi bulmuştu.

Bu seyahat, Keegan'ın planlarından çok farklı gidiyordu.

Ve bu yüzden kesinlikle çok şanslıydı.

***

Therese Salı gecesi The Three Amigos'a vardığında, Carly çoktan verandadaki masalardan birine oturmuş, hiç dokunmadığı margaritasını almış, önündeki bir seyahat dergisini karıştırıyordu.

"Ahh, balayı planı." Therese hemen yanındaki sandalyeye oturdu.

Carly'nin yüzünde kocaman sevimli ve sevgi dolu bir gülümseme belirdi. "Düğünümüzü kutlamak için bir gezi. Çünkü balayı kısmını, evlilik teklifinden bir saat kadar sonra hallettik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne düşünüyorsunuz?" Therese, Carly'nin sahili sevdiğini biliyordu ama Dane henüz bacağını kaybetme fikrine alışmaya çalışırken, tropik bir tatil yeri onun için ne kadar iyi olabilirdi?

"Cruise gemisi olmaz. Onu Jeff'le yapmıştık. Aslında İtalya'yı düşünüyoruz. Orada bir süre çalışmış ve orayı sevdiğini söylüyor."

"Sevilmez mi? Yemekleri, şarabı, tarihi, mükemmel erkekleri. Ah, bekle, kendi mükemmel erkeğini yanında götürüyorsun."

"Kulağa çok güzel geliyor, değil mi? Gerçi, doğruyu söylemek gerekirse, göl kenarında bir karavan kiralasak da mutlu olurdum. Yanımda Dane olduktan sonra, gerisi küçük detaylar." Carly dergiyi kapatıp, arkasına yaslandı ve gözlerini kıstı. "Farklı görünüyorsun. Her zaman sakin göründüğünü düşünmüştüm. Hatta içten içe sinirden çatlasan bile sakin görünürdün ama şu anda hem içten hem dıştan sakinmişsin gibi."

Therese kızardı ve Carly'nin dudakları ile gözleri kocaman açıldı. Sesi bile farklı çıktı. "Yoksa Keegan'la?"

Therese çok neşeli görünüyordu. Son üç gündür olduğu gibi, şimdi de güzel ve sıcak bir his vardı içinde. Gerçi arada kendisine arzu edilen bir kadın olduğunu hatırlatan o his, bunu yeniden istemesine neden oluyordu. "Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Üç çocukla yalnız kalabilmek ne kadar zor biliyor musun? Özellikle de içlerinden biri beş dakika bile yalnız bırakılamadığında." Gerçi pazar günü öğleden sonra, çocuklar sinemaya gittiğinde, birkaç saat yalnız kalmışlardı. Pazartesi akşamı da akşam gitmişlerdi ve bu arada Abby ile Jacob, Mariah'ya bakmıştı.

"Hey, Dane ve ben de her zaman çocuk bakabiliriz. Hem bize de alıştırma olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese bir an için şaşırıp gözlerini kırptı. "Çocuk yapmayı mı planlıyorsunuz?"

"Biz üzerimize düşeni yapıyoruz. Şimdi, Tanrı da isterse... Carly'nin gülümsemesi yok oldu ve sesi ciddileşti. "Jeff varken hep bekledim. Okulu bitirmeyi, evliliğe alışmayı, onun görevlendirmelerinin azalmasını. Sen de çocuklar burada olmaya alışırken ve sonra da Paul önce Irak'a sonra Afganistan'a gittiğinde bekledin. Beklemek bizi nereye getirdi bak."

"Dane ile her gün bize verilen bir hediye ve çocuklarımızla da her gün öyle olacak. Ah, tabii ki, onları haftada bir Therese Teyze'ye paketlemekle tehdit edeceğim ama... Jeff'in bebeklerini asla kucağıma alamayacağım Therese. Dane'inkiler için de aynı şeyleri hissetmek istemiyorum."

Therese, önlerindeki içkiye baktı. Ağır bardak yeşilin bir tonuydu. İçki de bu akşam canlı maviydi. Keegan'a büyük bir özlemle, çocukların bebekliklerini kaçırdığını söylemişti. Paul ile çok uzun zamanları olduğunu düşünmüştü. Afganistan'a göreve gittiği gün onu öperken, onun bebeğine sahip olmak için artık çok geç olduğunu hiçbir zaman hayal bile edemezdi.

Onun öleceği aklına bile gelmezdi.

Ama hâlâ onun bebeklerine sarılabilirdi. Belki Abby ve Jacob sarılma evresi için biraz fazla büyümüşlerdi ama onlar Paul'ün çocuklarıydı ve çocuklar büyüse de arada bir sarılmaya ihtiyaç duyarlardı. Ve ikisi de Catherine'in yanından döndüklerinden beri biraz daha iyilerdi. Jacob homurdanmaktan daha sık konuşuyordu. Abby'nin öfke nöbetleri daha kısaydı ve siniri daha az belli oluyordu. Mariah'ya çok iyi davranıyordu ve Keegan'a karşı aşağılamalarına neredeyse tamamen son vermişti. Hatta Therese

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için olanların bir kısmına da. Bu geçici olabilirdi ama Therese bunun nereye ulaşacağını görecekti.

Keegan'la olan şeyin de geçici olabileceği gibi.

Bu olasılık kalbini acıttı ve yeni gelenlerin dikkatini dağıtmış olmasına sevindi. Lucy ve Marti masanın karşı tarafına oturdular. Bir dakika sonra da Ilena onlara katıldı. "Pekâlâ kızlar. Artık resmen ayaklarımı göremiyorum."

Lucy yüzünü ekşitti. "En azından onun bir bahanesi var ve bu durum onun için geçici. Birkaç kilo daha alırsam, ben de bir ev kadar büyük olacağım." Bir tane cips alıp, salsa sosuna batırdı.

"Ah, tatlım, öyle olmayacaksın," dedi Ilena. "Sen güzelsin Lucy. Erkekler kıvrımları sever, bilirsin."

"Dane seviyor," diye onayladı Carly ve Therese ile Marti de başlarıyla onayladılar. En yakın grubun eşleri arasından sadece Fia'nın eşi Fia'nın kaslarına karşı ciddi bir ilgi duyuyordu ama geri kalanlar, daha yumuşak, yuvarlak hatlı ve kıvrımlıydı ve eşleri de onlara bayılıyordu.

Keegan da Therese'ye bayılıyordu.

Lucy gülümsedi ama Therese, söylediklerinin onu rahatlattığından pek de emin değildi. Jessy ile Fia ve ardından da her zaman katılmayanlardan birkaçı geldiğinde Lucy hâlâ mutsuz görünüyordu.

Her zamanki gibi sohbet edip, şakalaştılar ve eğlendiler. Jessy'den işimden nefret ediyorum hikâyeleri, Marti'nin üç kez evlenen annesinin son nişanlısıyla ilgili hikâyeler... Lucy, yeni fırınını anlatırken, başka bir kadının bir tasarımcının tasarımını anlatırken kullanabileceği sevgi dolu sözcükler kullanıyordu. Herkesin Carly'ye balayı için vereceği tavsiyeleri vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese bu akşamlardan her zaman keyif alırdı ama bu gece daha da çok keyif alıyordu. Bu kadınlar, onun en iyi arkadaşları, en büyük destekçileri, hem acıda hem neşede yanında olan kız kardeşleriydi. Onları seviyordu.

Birçok insanı seviyordu ve daha da fazlasını sevmek için kapasitesi vardı. Onlar Therese'yi istese de istemese de.

Onlar da karşılığında Therese'yi sevse de sevmese de.

***

Parti bittiğinde, Therese herkese veda edip, sessiz evine gitti. Jacob masaya yaydığı kitaplar ve kâğıtların arasında ödevini yaparken, bir yandan da kendisine yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. "Herşey yolunda mı?" diye sordu buzdolabından bir şişe soğuk su alırken.

"Evet." Jacob tabağını kitaplarının yanına koydu ve ona baktı. "Kurabiye canavarı olmayınca ev çok sessiz. O kadar küçük bir kız nasıl olur da o kadar çok ses yapabilir?"

"Küçük erkekler de çok sessiz değillerdir."

"Hıh." Jacob sandviçinden bir lokma aldı ve kitabını açtı. Saçı alnına düştü. Babasınınkiyle aynı kahverengi tonundaydı saçları. Ama Therese, Paul'ün saçını hiç böyle dağınık görmemişti. İlk tanıştıklarında çok bakımlı ve düzenliydi ve bunu hep korudu. Her gün tıraş olur, kotu ve tişörtünü bile üniforma gibi düzgün taşırdı.

Yine de, Jacob'da Paul'den birçok parça vardı. Gözleri, ten rengi, hareketleri, dikkati. O, babasının oğluydu.

"Ne?"

Sesi bile Paul'e benziyordu. Therese onu izliyor olduğunu fark edip, "Hiçbir şey," dedi ve dolabı yeniden açtı. İki küçük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

salkım üzüm alıp, koridora doğru gitti. Gerçi uzun olan yolu seçip, masanın etrafından dolandı ve Jacob'ın arkasından geçip, omzuna dokundu.

Tek bir kası bile kasılmamıştı Jacob'ın. Bu inanılmazdı.

Ne yaptığını düşünmeye fırsat bulamadan, merdivenleri çıktı ve Abby'nin kapısının önünde durup, bir nefes aldı ve kapıyı çaldı. Cevap —sade bir *Ne?*— ne bir davet gibiydi, ne de bir cesaretlendirme ama Therese kapıyı yine de açtı ve içeri girdi. "Bu gece her şey yolunda mıydı?"

Açık bir kitapla birlikte yatağa yayılmış olan Abby, şaşırmış gibiydi. Telefonu gelen mesajı hemen yanıtlayabilmek için yanıbaşındaydı. Tabii ki bu, Therese'nin akşamlarının nasıl geçtiğini ilk soruşu değildi. Bir yıldan daha uzun bir süredir The Three Amigos'taki salı gecelerini hiç aksatmazdı. İlk başlarda eve dönünce, çocuklara neler yaptıklarını sorduğunu hatırlayabiliyordu.

Ama o zamandan beri bunu yaptığını hatırlayamadı. *Benim hatam.*

"İyi," dedi Abby sonunda. "Yemek yedik, televizyon izledik ve şimdi de ödevlerimizi bitiriyoruz. Neden?"

"Sadece merak ettim." Therese ona elindeki üzümden uzattı. Abby yatağın içinde oturup, bacak bacak üstüne atınca, Therese de yatağın ucuna oturdu. "Jacob, Mariah olmayınca evin çok sessiz olduğunu söyledi."

Abby'nin yüzünde beklenmedik bir gülümseme belirdi. O da babasına çok benziyordu ama Paul ve Jacob da erkeksi duran hatlar onda güzelliğe dönüşüyordu. Mükemmel bir kemik yapısı, ipeksi saçlar, büyük gözler.

"O çok tatlı ve çok muhtaç. 'Abby, ben seninle oturacağım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abby, bana kitap oku. Abby, benimle oyna. Abby, tuvaletim geldi.'"

"Evet, henüz iki yaşında. Ayrıca, çığlıklarını da duydun. Şu anda tatlı ve muhtaç olabilmesi büyük bir gelişme değil mi?"

"Sanırım." Abby ağzına bir üzüm tanesi atıp, bakışlarını telefonuna çevirdi. Sanki çalmasını ya da titremesini ve böylece dikkatini oraya çevirebilmeyi umuyordu. Öyle olmayınca, huzursuz bir şekilde üzümlerle oynadı. Sonunda birini koparıp yemek yerine elinde çevirdi. "Annesi onu neden böyle terk etmiş sence? Mariah'nın çok problemli olduğunu mu düşünmüş? Onu sevmiyor muymuş? Annelerin çocuklarını sevmeleri beklenir."

Therese'nin yeni yuttuğu üzüm bir golf topu kadar büyüdü boğazında ve karnına inene kadar geçtiği her yeri acıttı. En başından beri Mariah'nın sokulganlığı ve sevimliliğinin dışında, Abby'nin çocuğa kendisini farklı bir nedenden dolayı yakın gördüğünü hissetmişti: ikisi de anneleri tarafından terk edilmişlerdi. Ama Therese konuşmaya başlarken bunu kullanmadı. Yoksa *hata* olurdu.

"Annen seni ve Jacob'ı seviyor," dedi nazik bir şekilde ve kız hemen cevap verdi.

"Bunu biliyorum." Ses tonu keskin ve öfkeliydi. "Annemin bizi buraya göndermek için nedenleri vardı. Kendisi için zamana ihtiyacı vardı. Boşanma onun için işleri değiştirdi ve babamın eşi olmadığı zaman kim olduğunu bulması gerekiyordu."

Abby bu sözleri sanki kendisi de bunlara inanmak istiyor gibi ezbere söylüyordu. Gerçek bundan daha basitti ve o da Jacob da bunu biliyorlardı. Bu, Catherine'in problemiydi, onun kusuruydu ve ikisiyle de ilgisi yoktu. Ama dünyadaki hiçbir neden, annele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinin, anneliği yaşama zahmetine katlanmamaya karar vermesini haklı çıkaramazdı.

"Sanırım Mariah'nın annesinin de yaptığı şey için nedenleri vardır. Belki Sabrina elinden geleni yapmıştır ama bunun yeterli olmadığını düşünmüştür. Belki onu Keegan ile bırakmak Mariah için en doğrusu olmuştur. Belki Keegan ve annesinin, Mariah'ya hak ettiği aile ortamını verebileceklerini düşünmüştür."

Abby, kitabını kenara itip, dizlerini kendisine doğru çekti ve kollarını da dizlerine sardı. "Ama o küçük bir kız ve annesi onu kreşe götürüp, bir daha gelmemiş. Veda bile etmemiş. Kendi çocuğundan nasıl bu şekilde kaçabilir?"

Sesinde ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Therese'nin kalbi ona sarılmak ve ona kendisini iyi hissettirmeye çalışmak istiyordu. Hatta uzanmaya kalktı ama Abby onu fark edemeden geri çekildi. Keegan haklıydı. O kadar çok kez reddedilmişti ki o yüzden bunu teklif etmek ona zor geliyordu. Küçük adımlar. Bu konuşmayı yapıyor olmak bile büyük bir adımdı. Fiziksel temas daha sonra gelecekti.

"Acı gerçek şu ki Abby, bazı insanlar dünyaya anne baba olmak için gelmezler."

"Evet, ama bunu fark etmek için doğru zaman çocuk sahibi olmadan öncesi olmalı," dedi Abby başını isyan eder gibi sallayarak. Sesindeki anlık öfke yok oldu ve ardından isteksiz bir şekilde ekledi, "Öyle söyledin. Duydum."

Therese belirsiz ve gergin bir şekilde gülümsedi. "Benim söylediğim şeyleri dinlemediğini zannediyordum."

"Evet. Yani. Dinliyorum. Bazen. Özellikle de Carly ile konuşuyorsan ve benim de duymamam gerekiyorsa." Abby, burnunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek eliyle kaşıdı ve sonra da parmaklarını yine birbirine geçirdi. "Eğer Mariah'nın annesi o büyüdüğünde geri dönmezse, Mariah onu hatırlamayacak bile. Onun için tamamen bir yabancı olacak."

Therese bunun çok üzücü olduğunu düşündü ama Mariah çok fazla sevilecekti ve kendisi için tamamen yabancı olan birini özlemeyecekti. Doğurmak bir kadını iyi bir anne yapmazdı. Aynı şekilde iyi bir annenin çocuğunu sevmesi için de onu doğurmuş olması gerekmezdi.

Therese her zaman iyi bir anne olmak istemişti ve Abby ile Jacob'a karşı hep bir şeyler hissetmişti. Zorunluluktan ya da Paul'ün kanının onların damarlarında dolaşıyor olduğunu bilmekten daha farklı şeyler. Çok uzun süre yaşadıkları kaygı, öfke ve isyan anlarında bile yitip gitmeyen bir şeyler.

"Ama bunu düşününce, seni doğuran kadının kim olduğunu hatırlamamak çok da kötü bir şey olmasa gerek," dedi Abby. Ayaklarını yere dayayıp parmaklarını oynattı ve Catherine'in yanındayken yaptırdığı pedikürüne baktı. Başparmaklarına birer taş yapıştırılmıştı. Bir tanesinin düştüğü yerdeki zamk izi görünüyordu.

Abby, pedikür dünyadaki en güzel şeymiş gibi ayağına baktıktan sonra sonunda konuşmaya devam etti, sesi mırıltı gibi çıkıyordu. "Beni bir daha hiç aramadı."

Therese zorlukla yutkundu. Kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Sadece bir kişinin aramaması onu çok üzerdi.

"Bir buçuk hafta önce döndük ve onu on bir kez aradım ve yirmi üç mesaj attım. Sağ salim döndüğümüzü söyledim. Hâlâ ondaysa, kıyafetlerimi göndermesini istedim. Okuldaki tüm kızların saçımı ve bronzluğumu kıskandığını söyledim." Abby'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sesi daha da alçaldı. "Dönüp, onunla yaşamak istediğimi söyledim. Ve o hiç cevap vermedi. Hayır demek için bile."

"Üzgünüm Abby, keşke..." Therese'nin boğazı düğümlenmişti ve gözleri buğulu görüyordu. Ama eğilip, üvey kızının ayaklarını sıkıca tutması için net görmesine gerek yoktu.

Abby tamamen sustu. Kısa nefesler alıyordu. Therese de. Bir kez daha ona karşı çıkmak için doğruldu. Sert bir sesle, kendisine dokunmamasını emredecekti ama öyle olmadı. Hatta bir dakika sonra Abby derin bir nefes verdi. "Ayak masajı. Beş gün boyunca o topukluları giydikten sonra, buna ihtiyacım var. Bir daha asla onları giymeyeceğim."

Bu coşkulu sözler, Therese'yi güldürdü. Sonra da Abby'nin zarif ayaklarına gerçekten masaj yapmaya başladı. "Bana inan onları yine giyeceksin. Onları çıkartacağın anın gelmesi için dualar edeceksin ama yine de giyeceksin. Çünkü bacaklarını çok—"

"Deli gibi seksi gösterecekler. Annem öyle söylüyor."

Therese, Catherine'in henüz ergenliğe girmek üzere olan kızının *seksi* olmasını istediğini düşününce ürperdi. "Ben 'deli gibi' demezdim."

"Sen 'seksi' de demezdin. Bana. Bir on yıl daha geçse bile."

"Haklısın." Abby'nin ayağını son kez sıktı ve sonra ayağa kalktı. "Ödevine dön ve sonra da yatma hazırlığı yap. Ben de aynısını yapacağım."

Abby yumuşak bir şekilde seslendiğinde, kapıya doğru yürüyordu. "İyi geceler Therese."

"İyi geceler." Therese kapıyı kapattı ve arkasını kapanan kapıya yasladı. Abby ona ilk kez iyi geceler demişti. Başta, yatak kontrollerini, battaniye örtme ve öpücük alma işini Paul yapıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. O, göreve gittikten sonra, iki çocuk da kimseden iyi geceler istemedikleri konusunda çok netti.

İki küçük kelime nasıl bu kadar anlamlı olabilirdi?

14. Bölüm

Ercella, boş vakit geçiren Keegan'ın kendi oğlu olabileceğine inanamıyordu. Keegan'ın neredeyse iki aylık izni birikmişti çünkü yıllar içinde sadece annesini doğum günü için Nashville'e götürdüğünde birkaç gün, kız kardeşlerinin ailesiyle Noel'i Shreveport'ta geçirmek için birkaç gün, Sabrina'yla New Orleans'a ya da en yakın sahillere yaptıkları uzun hafta sonu tatilleri için birkaç gün şeklinde kullanmıştı izinlerini sadece. Hayatında çalışmadan geçirdiği en uzun zaman bu olmuştu ve çalışmayı özlemişti.

Ama yine de kıdemli başçavuşu arayıp, iznini bir hafta daha uzatmayı talep etmişti. Eğer talebi reddedilirse… o zaman, Leesville'den Tallgrass'a arabayla gitmek çok zor değildi ya da Alexandria ile Tulsa arasındaki uçuşlar da çok pahalı değildi. Bunları çoktan kontrol etmişti. Ve sözleşmesinin sadece yedi ayı kalmıştı. Yedi ay için her şeye katlanabilirdi.

Çarşamba öğleden sonra, Tallgrass'ın en büyük fideliğindeydi. Therese çiçekleri seviyordu ama henüz kendisi ekmeye başlamamıştı ve Keegan'ın da işe benzer etkinlikler yapması gerektiği için, ona yardım etmeye karar vermişti. Verandadaki büyük saksıları doldurmaya yetecek kadar çok çiçek aldı. Eğer bu, There-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

se'nin hoşuna giderse o zamanda çiçekliklerle devam edecekti. Eğer gitmezse de... o zaman, çiçeklerle uğraşan erkeklere yüz çeviren bir kadın olabilir miydi?

Aldığı çiçekleri alışveriş arabasında zorlukla sürerken, Mariah da on santimetrelik saksıların olduğu ahşap bir standa gidip, topucuk elleriyle bir tanesini kaldırdı ve incelemek için yüzüne doğru götürdü. "Celly için."

Keegan, yanına çöktü. "Celly bunu sever." Ne tür bir çiçek olduğundan emin değildi ama açık mor tonu annesinin en sevdiklerindendi. Keegan'ın seçtiği canlı renklerin yanında büyük bir kontrast yaratıyordu—açık turuncu, kırmızı, koyu pembe ve mor. Therese soluk bir insan değildi. "Hadi bunu arabaya koyalım." Ve Louisiana'ya gidene kadar da çiçeğin solmamasını umdu.

"Celly labantayı sever." Mariah, Keegan'ın alışveriş arabasının düz kısmına saksıyı yerleştirişini izledi ve sonra durup başını çevirdi. Bir süre dikkatle dinledikten sonra hızla koşmaya başladı. Keegan'ın acelesi olmadığı için —Therese bir saat daha okulda olacaktı— o da Mariah'nın arkasından, geniş yapraklı, gölge yapacak ağaçların ve çitlere sarılmış sarmaşıkların olduğu yere doğru gitti. Ortada taştan bir çeşme vardı. Neredeyse iki metre boyundaydı ve su, taşın üzerinden öndeki suya doğru sıçrayarak akıyordu.

Mariah elini suya sokmak için eğildiğinde, Keegan da oraya yerleştirilmiş olan banka oturdu. İçerisi güzel kokuyordu. Bir fideliğin içindeyken bile suyun akışı huzur vericiydi. Therese'nin arkadaşının neden bir çeşme istediğini anlamak zor değildi.

Mariah sudan bir yaprak yakaladı ve Keegan'a uzattı. "Hey, Celly'nin oğlu, bak ne buldum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Etrafta kimse olmamasına rağmen, Keegan irkildi. Mariah'nın ona seslenmek için başka bir sözcüğünün olmaması çok kötüydü, buna bir çözüm bulmalıydı. "Bu bir akçaağaç yaprağı," dedi Keegan. "Yukarıdaki ağaçtan gelmiş." Keegan ağacı gösterdi ve Mariah da bakıp başını salladı. Küçük orman ağaçlarında daha önce bunu görmüş olması pek olası değildi. "Buraya gel Mariah. Konuşmamız gerek."

Keegan, Mariah'yı kucaklamaya çalıştı ama o istemedi. "Ben kendim tırmanırım." Banka tırmandı ve Keegan'ın yanına oturup, bacaklarını sallamaya başladı. Ayak tırnakları mora boyanmıştı. Abby, bunu pazartesi gecesi yapmıştı ve giydiği mor sandaletlerle de uyuyordu.

Nasıl başlamalıydı? Basit bir şekilde.

"Babacığım ne demek biliyor musun Mariah?"

Mariah başını salladı. Bir hafta önce onunla iletişim kuramıyor olabilirdi ama zamanla öğreniyordu. "Bana söyler misin?"

Mariah düşündükten sonra, bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdı. "Bilmiyorum."

"Babacığım, baba için kullanılan bir başka kelime. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Mariah başını salladı.

Zihninden annesinin sesini duyabiliyordu. İşi daha da zorlaştırıyorsun. Henüz üç yaşında bile değil. "Bana Celly'nin oğlu yerine başka bir şey demek ister misin?" Mariah başını sallayınca, Keegan derin bir nefes aldı. Bir yanı bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi ama diğer yanı artık çok geç olduğunu söylüyordu. Eğer Sabrina dönecek olursa, eğer Mariah'yı kaybedecek olursa, Mariah'nın kendisine nasıl seslendiği ile ona karşı hisset-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tikleri arasında bir ilişki olmayacaktı. "Bana babacığım de."

Mariah bu kelimeyi düşünüyormuş gibi bacaklarını salladı ve sonra omuzlarını silkti. "Tamam. Suya yine gidebilir miyiz?"

Keegan hayal kırıklığına uğradı. "Denemek ister misin? Babacığım."

Mariah başını önce bir yana eğdi ve sonra sallayarak, buklelerinin de sallanmasına neden oldu. "Başka bir yaprak bulmak istiyorum."

"Tamam, git." Mariah, taş kenarlığın yanından çeşmeye doğru eğilirken, Keegan alaycı bir edayla başını salladı. Bu, Mariah için büyük bir an değildi. Babacığım da onun için herhangi bir isimdi. Ercella'nın yanında gönderdiği kitaptaki Fluffy, Muffy ya da Tuffy gibi. Arkasındaki anlamı ya da önemini anlaması mümkün değildi.

Ama Keegan için öyle değildi. Mariah da zamanla öğrenecekti.

Mariah, Keegan kendisini çağırana kadar suyun içinden yedi yaprak daha çıkardı. Kasaya kadar alışveriş arabasını itmesine yardım etmek istedi. O sürünce, Keegan'ın onu ezmemek için daha dikkatli olması gerekiyordu. Arabaya aldıklarını yüklemeden önce, Mariah'yı bebek koltuğuna oturttu.

"Şimdi gidip, Abby'yi göreceğiz," dedi Mariah, Keegan arabayı çalıştırınca.

"Evet. Abby, Jacob ve Therese'yi seviyor musun?" Dikiz aynasından Mariah'nın başını salladığını gördü.

Sessiz bir şekilde birkaç blok ilerledikten sonra, Mariah birden, "Abby, Jacob ve Trace'i sen seviyor musun?" diye sordu.

Keegan sırıttı. "Evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de. Ve Celly'yi de. Spagetti ve köfteyi de. Spagetti ve köfteyi *seviyorum.* Yiyebilir miyiz?"

"Bakarız." Çocukları sonrasında başlarından atamayacaklarsa, Luca's'ta bir geceye katlanıp, katlanamayacağından emin değildi. Makarna, şarap ve çikolata daha uzun bir süre onu kışkırtacaktı. Tuhaf bir insana mı dönüşüyordu?

Therese'nin aracı, garajdaydı ve Jacob da evin önünde duran okul servisinden evin bahçesine doğru yürüyordu. Keegan, garaja girdiğinde, çocuk kulaklıklarını çıkardı ve boynundan aşağıya sarkıttı. Tek eliyle onlara el salladı. Çantasını merdivenlere bırakıp, arabaya geldi ve yolcu koltuğunun kapısını açıp, Mariah'nın kemerini çözdü. "Selam, Keegan. Selam, kurabiye canavarı."

"Çiçek aldık!"

"Güzel. Therese çiçekleri sever. Kucağıma mı gelmek istersin yoksa çiçeklere yardım mı edeceksin?"

"Kucak". Mariah kollarını, Jacob'ın boynuna sardı ve o da çocuğu sırtına yerleştirene kadar uğraştı. Mariah bunu daha önce çok kez yapmış gibi rahattı. Gerçi Jacob ve Abby ile geçirdiği zaman düşünülecek olursa, belki de yapmıştı.

"Bekle." Jacob eğildi, yerden bir poşet saksı toprağı aldı ve arka bahçedeki kapıya doğru gitti.

Keegan bir süre onları izledi ve bir önceki haftanın fotoğraflarını çekmiş olmayı diledi. Kız kardeşi ve erkek kardeşiyle tanışması önemli bir şeydi. Hiçbiri aralarındaki gerçek ilişkiyi bilmese de. Bir ara cep telefonuyla fotoğraflarını çekebilirdi. Böylece ne fotoğrafı çekilenler ne de Therese neden onları böyle sıradan bir şekilde fotoğrafladığını merak etmezdi.

Üç büyük saksı ile çiçekleri verandaya doğru taşırken, arka

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapı açıldı ve Therese dışarı çıktı. Onu her zaman bir gülümsemeyle karşılardı ama bu seferki elindekileri görünce gülümsemesi biraz daha ışıltılıydı. "Çiçek taşıyan erkeğe bayılırım."

"Selam Trace!" Mariah, Jacob'ın boynundan eğilip Therese'nin kollarına doğru uzandı. Yerleşince de onu öptü. "Ben de çiçek getirdim."

"Selam tatlım. Çiçek getiren küçük kızlara da bayılırım. Ve ellerinde saksı toprağı olan iri çocuklara."

Therese, Jacob'ın Mariah'nın bozduğu saçlarını düzeltti. Keegan olduğu yerde durup, çocuğun tepkisini izledi ama çocuk tepki vermedi. Bu dokunuştan hoşlanmış mıydı yoksa rahatsız mı olmuştu ya da bunu fark etmiş miydi, yüzünden anlaşılmıyordu. Sadece omuzlarını rahatlatıyormuş gibi silkti. "Başka var mı?"

"Birkaç saksı, toprak ve bir paket malç var kamyonette."

"Çiçekleri sen al," dedi Jacob araca doğru yürürken. "Ben sadece ağırları alırım."

"Sahip olduğum meslekler gereği arasıra senin ağırlığının iki katı insanları taşımam gerekiyor. O yüzden çiçekler bana uyar."

Çocuk ona takdir ederek baktı. "Sağlıkçısın değil mi? Başka?"

"Orduya katılmadan önce itfaiye memuruydum."

"Hıh. Bir sağlıkçı, doktor gibi değil mi?"

"Bazen daha iyisi."

"Sağlıkçılar ve doktorlar babamı kurtaramadı."

Bu doğru olsa da, Keegan'ın boğazı düğümlendi. Jacob, Therese ile babasının ölümünü nadiren konuşurdu. Belki Therese için bu konuları konuşmanın zor olacağını düşünüyordu. Belki de evin tek erkeği olarak kimseyi bu yükün altına sokmak istemiyor ya da kimsenin bunu konuşmak istemeyeceğini düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Önce doktor yardımcısı, sonra da sağlıkçı olduğu yıllarda, Keegan, tek yapabileceğinin dinlemek olduğu anlar olduğunu öğrenmişti.

"Evet, biliyorum," dedi sessizce. "Ama ellerinden geleni yaptılar Jacob. Bazen elinden gelenin en iyisi yetmez."

Arabanın arkasında durdular ve Jacob sokağın diğer ucuna baktı. Yanakları kızarmıştı ve gözlerini kısmıştı. "Babam her zaman elinden gelenin en iyisini yaptığında, bunun en iyisi olacağını söylerdi. Eğer yetmediyse, neden uğraşıyorsunuz?"

"Çünkü bu bizim işimiz. Deniyoruz. Çok çabalıyoruz. Ve genellikle bu, yetiyor. Babana yetmediği için üzgünüm."

Jacob bir süre daha yola bakıp, döndü ve Keegan'ın gözlerine baktı. "Senin ilgilendiğin hiç kimse öldü mü? Çok çabalasan bile?"

Keegan yutkundu. "Evet. Onların her birini her zaman hatırlayacağım ve durumun farklı sonlanmış olmasını umacağım. Ama yardım ettiklerimi, kurtardığım hayatları, bizim sayemizde hayatta kalıp, ailesine dönenleri de hatırlayacağım."

"Keşke babam da onlardan biri olsaydı." Jacob'ın fısıltısı, sokağın ortasında duran bir başka okul servisinin gürültüsünden dolayı neredeyse kaybolmuştu.

"Ben de dostum." Keegan bunu içtenlikle söylüyordu. Ama kendi hayatını nasıl etkilerdi bu? Therese'nin mutlu bir evliliği olurdu. Eşinin savaştan sağlıklı ve bütün bir şekilde dönmesine şükrederdi. Jacob ve Abby de daha mutlu olurlardı. Daha iyi uyum sağlarlardı ve daha az terk edilmiş hissederlerdi. Mükemmel küçük bir aile olurlardı. Therese, Paul'ün ihanetini hazmeder ve Mariah'yı hayatlarına kabul ederlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve Keegan ne kaçırdığını asla öğrenemezdi.

Abby servisten indi. Okul eteğini kısaltmak için belinden birkaç kez katlamıştı. Yanındaki uzun ve zarif kızı dinlerken, başını yana eğiyordu. Bir dakika kadar konuştular ve sonra diğer kız sokağın ilerisinen doğru giderken, Abby de dikkatini Jacob ve Keegan'a çevirdi. Bakışları açık duran kamyonetten kardeşinin omzuna aldığı toprağa ve çiçeklere döndü. Başını salladı. "Umarım benim de size yardım etmemi beklemiyorsunuzdur çünkü şimdiden söylüyorum ben amelelik yapmam."

"Kimse senden hiçbir şey yapmanı beklemiyor Prenses Mızmız," dedi Jacob ve sonra da kendi sözlerine bir domuz gibi homurdandı. "Prenses Domuz. Anladın mı?"

Abby çok da uzun olmayan boyuyla dimdik durdu ve kardeşine keskin bir bakış attı. "Tam bir çocuksun."

"Pislik surat."

"Moron." Burnunu havaya kaldırıp, arabanın yanından geçti ve birkaç adım gidip, Jacob'ın sırt çantasına hafif bir tekme attı.

Keegan çiçekleri yere bıraktı ve kamyonetten malçı çıkardı. Arabayı kapattı. Kilit otomatik olarak öttü. "Bir abla olarak çok da kötü değil, değil mi?"

"Hayır. Alternatifi kanserse, kalp krizi çok da kötü sayılmaz."

Poşetleri verandaya götürdüler ve sonra da çiçekler için geri döndüler. Verandaya yeniden geldiklerinde Therese, saksıların yanında dizlerinin üzerine çökmüş, su tahliye deliklerini bir tornavidayla genişletiyordu. Abby çoktan bir şort ve bluz giymiş, dolaptan üzüm ve kola almıştı. Ve öğleden sonra güneşinin altında duran şezlonglardan birini Mariah ile paylaşıyordu. İkisi de başlarını arkaya atmış, gözlerini kapatmış, güneşi tamamen his-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sedebilmek için kollarını ve bacaklarını tamamen uzatmışlardı.

Jacob domuz gibi bir ses daha çıkardı. Abby ise önce duymazdan geldi sonra da sırıttı. "Ben üstümü değiştirip yiyecek bir şeyler alacağım. Sen de ister misin?"

"Hayır," dedi Keegan. "Akşam yemeğine kadar bekleyeceğim."

"Bir cruise gemisine binecek olsa, kendisini cennette gibi hisseder," dedi Therese kapı kapanınca. "Her yemekte yerini alır ve günün geri kalanını da açık büfelerin yanında geçirir."

"Bir insan çöp öğütücüsü," dedi Abby kurnaz bir şekilde. "Ve bana bir kez daha Prenses Domuz diyecek olursa, olacaklardan ben sorumlu değilim.""

Abby'nin cevabını duymazdan gelen Keegan, Therese'nin yanına çöktü ve cebinden bir çakı çıkarıp, ilk toprak poşetini açtı ve sonra da kuru otu. "Pekâlâ… renkleri sevdin mi?"

"Mükemmeller. Ben de olsam bunları seçerdim." Therese'nin gülümsemesi sevimli ve biraz da muzipti. "Babam hediye veren erkeklere dikkat etmem gerektiğini söylerdi."

"Bu Truva'ya özgü bir şey değil mi?"

"Yunanlılara özgü olması gerek. Truvalılar hediyelere aldanmışlardı." Therese kaşlarını çatarak bunu düşündü. Kızların duymaması için biraz daha sessiz bir şekilde ekledi, "Çok çekici ve kaslı erkeklere karşı dikkatli olmam gerektiğini söylese daha iyi edermiş. Beni kötü yollara sürükleyebilirler."

Therese'nin cümlesi Keegan'ı güldürdü. "O zaman ona karşı dikkatli olmalısın."

Therese gülümseyip o sırada Mariah'ya bakarak bir nefes verdi. Etrafında küçük bir çocuğun olması, içindeki annelik isteğini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeniden harekete geçirmişti. Bu, Keegan'da da aynı isteği uyandırıyordu.

"Mariah'ya bana babacığım demesini söyledim," dedi Keegan, Therese saksıların dibine malç sererken. "O da, tamam, her neyse, çeşmede oynamaya gidebilir miyim? dedi."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Keegan omuzlarını silkti.

"Bunu yapacak. Ve sen de bundan pişmanlık duymayacaksın.

"Söz mü? Çünkü önümüzde kafa kafaya geleceğimiz, suratıma kapıların kapanacağı, öfke nöbetleriyle dolu ve onun *hayır, hayır, hayır, ben kendim yaparım* deyip durduğu upuzun yıllar var gibi."

"Şu anda kendi kendine giyinip kendi yemeğini yiyebiliyor. İki yıl içinde, okula başlayacak ve on yıl içinde de erkeklerle birlikte olacak."

"Ah, hayır. Yirmi yaşına gelmeden olmaz."

Eldivenlerle uğraşmadan —Ercella bunun zevkinin kirlenmekte olduğunu söylerdi— o ve Therese toprağı avuçlayarak saksıya yerleştirdiler. "Zavallı çocuk. Çok safsın. Eğer senden hoşlanmıyor olsaydım, sana acırdım."

Onu büyütmeme yardım et. Benimle evlen, bir aile olalım, Abby ve Jacob konusunda sana yardımcı olayım ve sen de bana Mariah konusunda yardımcı ol. Bu cümleler neredeyse ağzından dökülecekti. Ama her aklı başında insan, bu kadar ciddi şeyleri konuşmak için çok erken olduğunu bilebilirdi.

Ama Loganların endişelenmediği tek bir şey vardı ve o da aklı başında davranmaktı. Özellikle de sözkonusu aşk hayatları olduğunda. *İşler olacağında olur*. Bu, ailelerinin sloganıydı. Ercel-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

la'nın Max'in baba olmaya uygun olmadığını anladıktan sonra bile ondan dört tane daha çocuk sahibi olması da bu sebeptendi. Martha ve Daisy'nin lise biter bitmez evlenmeleri de. Ford'un henüz bir kez bile buluşmadığı kadınla evlenmek için Arizona'ya taşınması da.

İşler olacağında olur.

Ve geçen bir buçuk hafta içinde Keegan, Therese Matheson'a âşık olmuştu.

***

Mariah, akşam yemeği için spagetti istese de, Therese makarna, mozzarella ve dondurucudan çıkardığı biber güveç, salata, kızarmış İtalyan ekmeği ve sarımsaklı zeytinyağlı ekmeğe onu ikna etmişti. Bu, Abby'nin en sevdiği akşam yemeğiydi ve Jacob, namı diğer, insan çöp öğütücünün de sevdiği yemeklerdendi. Mutfakta yediler. Dört kişilik masaya, ekstra bir sandalye eklediler. Çok eğlenceliydi. Normaldi. Bir aile yemeğinin olması gerektiği gibiydi.

Teknik olarak bir aile değillerdi, diye hatırlattı içinden bir ses Therese'ye. Belki bir gün olabilirdi.

Ya da olmazdı.

Therese, sandalyesinden parlak çiçeklerin dikildiği üç saksıyı görebiliyordu. Verandanın ucundaydılar. Bu manzara, Therese'yi gülümsetti. Kimin aklına, çiçek ve yanında da ihtiyaç duyulacak tüm malzemeleri getirmek ve çiçekleri dikmesine yardım etmek gelirdi ki? Bunlar, Keegan'ın ona verebileceği birçok hediyeden daha kıymetliydi. Therese'nin kalbine dokunmuştu. Ama iyi bir anlamda. Ona mutluluk vermişti, keder değil.

Kapının zili çaldığında, Jacob zaten ikinci tabağını almak için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalkmıştı. O yüzden, "Ben bakarım," dedi ve o yöne doğru ilerledi. Hemen ardından, yumuşak bir kadın sesi koridoru kapladı. Carly'nin, ya da Nicole'ün sesi değildi bu. Bir dakika sonra, Jacob kaşlarını çatmış bir şekilde mutfağa döndü. Jacob ikinci tabağı unutup, masaya doğru gelirken, Therese kadını gördü. O kadar minyondu ki Keegan'ın geniş omuzları onu saklıyordu. Therese'nin kalbi durdu.

"Bebeğim!" diye bağırdı Catherine, kollarını kocaman açarak. "Seni eve götürmeye geldim."

Abby'nin çığlığı içeriyi kapladı ve ayağa kalkıp, annesinin kollarına doğru koşarken, sandalyesi arkaya devrildi. Keegan sandalyeyi yakaladı ve yeniden yerine yerleştirdi. Gözyaşlarıyla dolu kavuşmadan bakışlarını ayırıp, Therese'ye döndü ve sonra da anne kıza tekrar baktı. Therese donmuş kalmıştı ve nefes alamayacak kadar çok şaşırmıştı.

Catherine, Abby'yi geri istiyordu. Therese'nin duaları kabul olmuştu.

Ve aklından tek geçen *hayır hayır hayır* oldu!

"Ah, anne, bunu öyle çok istiyordum ki ama aradan çok uzun zaman geçince düşündüm ki—Bu, hayatımın en güzel sürprizi! Ah, bu mükemmel!" Abby'nin sesi titredi ve yüzünü annesinin omzuna sakladı.

Therese'nin içine serin bir boşluk yayıldı. Jacob'ın sandalyesini kendisine biraz daha yanaştırdığının ve Keegan'ın alttan elini tuttuğunun farkındaydı ama bunu çok uzaklarda hissediyordu. Jacob'a—belli ki annesinin özlediği *bebeği* olmayan çocuğa—uzanamadı ya da Keegan'ın elini sıkıca tutamadı. Mariah'nın heyecanlı bakışlarını zorlukla fark etti. Belli ki o da içerideki ger-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ginliğin farkındaydı. Çocuk sandalyeden aşağı kayarak indi ve minderlerini de yere düşürdü. Masanın yanından geçip, Keegan'a doğru gitti ve kucağına tırmanıp, "Babacığım," dedi.

Gördün mü? demek istiyordu Therese. *Sana babacığım diyeceğini söylemiştim.*

Kısa bir süre sonra—en azından Abby'nin hatrına—Catherine onu geri itti ve kollarını omzuna dolayıp, diğerlerine de bir gülücük attı. "Selam Therese."

"Catherine."

Abby diğerlerini tanıttı. "Bunlar Keegan ve onun kızı Mariah. Bu da annem Catherine Matheson." Sesinde büyük bir gurur vardı. Gülümsemesinde de büyük bir keyif. Bütün Noelleri ve doğumgünlerini bir arada yaşayan küçük bir kız gibiydi.

Catherine Loganlarla neredeyse hiç ilgilenmedi. Keegan belli ki bir askerdi ve Catherine ordudan nefret ederdi. Mariah'ya bakmadı bile. Kendi çocuklarını bile aylarca yok sayabildiğine göre, başkasının çocuklarıyla neden ilgilenecekti ki?

"Muhtemelen önden aramam gerekirdi," dedi Catherine, "ama Abs'e gerçekten sürpriz yapmak istedim. O yüzden birkaç gün izin aldım ve eşyalarımı toparlayıp, geldim."

"Otur anne," dedi Abby, Mariah'nın oturduğu minderleri tezgâh taburesine koyup, sandalyeyi Catherine'e doğru iterken. "Aç mısın? Makarna, salata ve sarımsaklı ekmek var."

"Makarna ve ekmek yemediğimi biliyorsun. Şu saçmalıklar. Ayrıca, öğle yemeğimi geç yedim."

Şu saçmalıklar. Therese, sandalyeye kibirli bir şekilde oturan ve bacak bacak üstüne atan Catherine'i izledi. Yıllar içinde birbirlerini tanıdıklarından beri beş altı kere yüz yüze gelmişlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve her biri on dakikadan daha az sürmüştü. Yine de değişim çok büyüktü. Zayıflamıştı ve cerrahi olarak zenginleştirilmiş göğüsleri belli ki kendini bulma sürecinin bir parçası olmuştu. Koyu saçları, doğada var olmayan parlak bir sarı tonuna dönmüştü. Kahverengi gözleri artık parlak safirdi ve alnı da o kadar düzdü ki Therese, Botoks mucizesi nedeniyle artık istese de şaşıramayacağına iddiaya girebilirdi.

"Peki, ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Abby. "Yaşayacak yeni bir yer buldun mu? Müstakil bir ev mi, yine apartman dairesi mi? Hangi okula gideceğimizi biliyor musun? Belki o okula giden çocuklardan bazılarıyla Facebook'tan tanışırım ve böylece okulun ilk günü tamamen yeni hissetmem kendimi."

Catherine, kızının dizini okşadı. "Şu anki dairemde oturacağız şimdilik."

Abby burnunu büzdü. "Ama onun sadece iki yatak odası var. Bu da Jacob'ın koltukta yatacağı anlamına geliyor."

Jacob homurdandı ve Catherine'in yüzünde beliren ifadenin üzerine sustu. Huzursuzluk. Beceriksizlik. Catherine, oğluna gülümseyerek bunu saklamaya çalıştı ama gülümsemesi o kadar sahteydi ki Mariah bile bunu anlayabilirdi.

"Evet, bebeğim, ben düşündüm ki... Biliyorsun seni seviyorum Jacob ama... şu anda sadece sen ve ben olacağız Abs. Jacob'ın okulu, sporu, arkadaşları var ve..." Catherine çaresiz bir şekilde omuzlarını silkti.

Therese az önce içinin ürperdiğini mi hissetmişti? Şimdi içi buz tutmuştu. Catherine sadece Abby'yi istiyordu, Jacob'ı değil. Onu zaten bir kez terk etmişti ve şimdi onu yine reddediyordu. O kadar bencilce davranıyordu ki Therese ona vurmak istedi. Onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

evden kovmak ve mucizevi bir şekilde yaşanan son beş dakikayı herkesin hafızasından silmek istiyordu.

"Benim de okulum ve arkadaşlarım var," dedi Abby kafası karışmış bir şekilde. "Yeni bir okula gidip, yeni arkadaşlar edineceğim. Jacob da. Tabii ki onun da bizimle gelmesi gerek. Onu bırakamazsın. Onu bırakamayız—"

"Bu sorun değil," dedi Jacob ters bir şekilde. "Ben Kaliforniya'yı sevmedim. Burada kalmayı tercih ederim." Kaşlarını iyice çatarak, sandalyeden kalktı. "Yapmam gereken ödevlerim var." Odasına giderken, masadaki servis tabağından bir avuç kurabiye aldı ve uzun adımlarla ilerledi.

Therese'nin kalbi acıyordu ama Jacob'ın arkasından gidemezdi. Kendisi bile nefes almakta zorlanıyordu. Keegan, Therese'nin elini daha sıkı tuttu. "Biz yukarı çıkıyoruz," diye mırıldandı Keegan. Therese minnetle başını salladı. O ve Mariah mutfaktan ayrıldılar. Bir dakika sonra, merdivenden Keegan'ın hafif ayak sesleri geldi.

"Pekâlâ, haberi vermenin en iyi yolu bu değildi galiba, değil mi?" dedi Catherine belli etmeden omuzlarını silkerek. Abby az önce sarıldığında, farkında olmadan bir leke bırakmış olabilir diye korkuyordu—bir anasınıfı öğretmenini kandıramazdı. Ardından bir nefes verip, Therese'ye, Abby'nin rol yeteneğini nereden aldığını hatırlattı. "Ama zaten, onun burada bir süre daha kalması gerektiğini söylemenin daha iyi bir yolu olamaz, değil mi?"

Abby'nin yüzündeki heyecanın büyük bir kısmı silinmişti. Evden gönderildiğinden beri hep Catherine'in gelip, onu geri alacağı anı hayal etmişti ama hep Jacob'ın da onunla birlikte gideceğine dairdi bu hayal. Onlar kardeşti. Birbirlerini yok sayan ya da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birbirlerine isim takan iki kardeş olsalar da bir ekiplerdi. "Onun da bizimle neden gelemediğini anlayamıyorum."

Catherine'in rujlu dudakları sahte bir gülümsemeyle gerildi. "Sonsuza dek değil bebeğim. Sadece seninle kız kıza zaman geçirmeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Bahar tatilini nasıl geçirdiğini hatırlıyor musun? Şu aptal bilgisayar oyunlarını oynayıp, biz alışveriş yaparken arkamızdan homurdanarak. Yeniden yemek yiyeceği ana kadar hiçbir yaptığımızla ilgilenmiyordu."

"Evet, anne ama biz de yemek yemek dışında bir erkeğin yapabileceği hiçbir şey yapmadık. Bu senin ve benim yüzümdendi."

Catherine'in gülümsemesi daha da büyüdü. Tanrı biliyor ya, kadın kendi kızı tarafından azarlandığının farkında bile değildi. "Elbette. O yüzden sen ve ben birlikte vakit geçiririz ve kısa süre sonra da Jacob'ı çağırırız."

"Kısa süre." Abby kelimeyi sessizce tekrarladı. Sanki kendi kendini buna inandırmaya çalışıyor gibiydi. Bunu başarmış olmalı ki, kısa süre sonra kafa karışıklığı yerini yeni bir heyecana bırakmıştı. "Seni gördüğüm için çok mutluyum anne. Bu süper! Ne zaman Kaliforniya'ya gidiyoruz?"

Catherine, Therese'nin sahip olduğundan çok daha fazla yüzüğün takılı oldu zarif elini uzatıp, Abby'nin saçını düzeltti. "Emin değilim Abs. Therese ile halletmem gereken birkaç iş var önce. Ama kasabada kalıyorum. Neredeyse gerçek bir otele benzeyen, oda kahvaltı formatında tuhaf bir yer buldum ve senin de benimle kalmanı istiyorum."

"Vay canına! Kalabilir miyim Therese?"

Catherine'in dudaklarının kenarında küçük çizgiler belirdi. "Tabii ki kalabilirsin bebeğim. Ben senin annenim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cadaloz, hain, soğuk kalpli, bencil, çıkarcı—Therese aklından geçen düşünceleri durdurup, Abby'ye zorla gülümsedi ve ona umutla bakmaya devam etti. "Tabii ki kalabilirsin. Sadece sabah okula vaktinde gitmeyi unutma."

Heyecanla atılan bir çığlık neden aynı tonda öfkeyle atılan bir çığlıktan daha az acıtmıştı kulağını? Abby, sandalyesinden kalktı ve Catherine'e sarılıp, merdivenlere doğru koştu. "Burada bekleyin. Ben gidip, eşyalarımı toparlayayım!"

Onun gidişinin neden olduğu tek şey sessizlik, soğukluk ve huzursuzluk oldu.

***

Jacob pencerede dikilmişti. Omuzları çökmüş bir şekilde dışarı bakıyordu. Keegan ve Mariah içeri girdiğinde, yatağında yüzüstü yatıyordu. Sonra hızla yatakta oturup, eliyle yüzünü silmiş ve pencereye gitmişti. O zamandan beri de onlara yüzünü dönmemişti. Ve kapıyı çaldıklarında da *Defol'*dan başka bir şey demedi.

On bir yaşındaki bir erkek çocuk başkalarının önünde gözyaşı dökmek istemezdi.

Keegan tam arkasındaki bir sandalyede oturuyordu ve Mariah da onun dizlerinin arasında durup, ona yaslanıyordu. Şüpheli bir anda Mariah'nın güvenli yer olarak kendisini seçmesine sevinmişti ve onun kardeşi için de aynısını sağlayabilmeyi umuyordu.

"Babamın gittiği bir seferi hatırlıyorum," dedi Keegan sonunda. "Neredeyse sekiz aydır bizimle yaşıyordu ve bu onun için bir tür rekordu. Onun hayatımızda olmasına alışmama yetecek kadar uzun bir süreydi bu. On beş yaşındaydım ve benim için gerçekten uzun bir süreydi. Okul yaz tatiline giriyordu ve benim için çok önemli olan bu durum bana bir hediye gibiydi. On altı yaşıma gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rip, ehliyetimi almak üzereydim ve birkaç gün içinde de ilk işime başlayacaktım. Annem, tüm ailenin katıldığı büyük bir parti planlıyordu. Hatta hiç tanımadığım ikinci dereceden kuzenlerimizin ikinci dereceden kuzenleri bile gelecekti."

Jacob hâlâ çok hareketsiz olduğu için dinleyip dinlemediği anlaşılmıyordu belki de sadece insanları duymazdan gelmeyi deniyordu. Felaket annesini duymazdan gelememiş olması çok kötüydü.

"Partiden bir gün önce okuldan eve döndüm ve babam valizlerini topluyordu. Öylece gidiyor olduğuna inanamadım. Annem işten eve dönmeden o şekilde gizlice gidiyor olduğuna. Doğum günüme katılmayacağına. Omzunu silkti ve 'Kaşınmamı sorgulamam. Gitme vakti gelince, giderim.' dedi. Kaşınma dediği başka bir yere gitme isteğiydi. Beni tebrik etmedi ya da doğum günümü kutlamadı. Veda bile etmedi. Sadece valizlerini hazırlayıp, çıktı. Onu daha sonra dört yıl görmedik."

Jacob konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu, "Ondan nefret ediyor musun?"

"Hayır. Ama uzun bir süre, babam yansa bile, üzerine işemeyeceğimi düşünmüştüm."

Jacob bunun üzerine kıkırdadı. Yüksek sesle burnunu çekti ve sonra da eliyle silip, yatağa oturdu. "Komik olan şu ki, ben Kaliforniya'da yaşamak bile istemiyorum. Çok sıkıcı. Arkadaşlarım ve koçlarım burada ve hem Abby hem de ben gidersem, Therese tamamen yalnız kalır. Bu çok..."

Bunu duymak Therese'nin içini ısıtırdı. Jacob kalbi acırken bile onu düşünüyordu. Therese çok uzun zamandır umutsuz hissediyordu ama belli ki bir şeyleri doğru yapıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Catherine'i dışarı fırlatmak doğru olabilirdi ama şimdiye kadar plastik cerrahi ile şişirilen bir şeyin kaldırımda sektiğini hiç duymamıştı.

Ama o anda Jacob'a odaklanması gerekiyordu. "Gitmek bile istemediğin bir yere davet edilmemek hiç hoş değil."

"Evet."

"Annen seni incitmek istemedi. Sadece bunu düşünemedi."

"Ah, düşündü. Kendisini ve en yakın arkadaşı Abby'yi. Orada olduğumuz sürece, Abby'nin annesi değilmiş de kız kardeşiymiş gibi davrandı. Ben orada değilmişim gibiydi." Bir sessizlik oldu. "Babam onun sorunları olduğunu söylerdi."

Annelikle ilgili, sorumlulukla ilgili, kendisine saygıyla ilgili sorunlar. Ve Abs'in yeni en yakın arkadaşı olması da işe yaramayacaktı. Eğer Abby on üç yaşındayken mükemmelse, on sekizinde inanılmaz olacaktı ve yirmi beşindeki güzelliğine paha biçilemeyecekti. Catherine ise sürekli yaşlanmaya devam edecekti. Şimdi güzel bir kıza sahip olmaktan gurur duyuyordu ama birkaç yıl içinde, kendisini Abby'nin gölgesi gibi hissetmek hoşuna gitmeyecekti.

"Abby hep annem ve babamın bir araya gelmesini istedi. Babam, Therese ile evlendikten sonra bile. Ama ben istemedim. Tek yaptıkları kavga etmek, kapıları çarpmak ve birbirleriyle konuşmamaktı. Babam, Therese ile daha mutluydu."

Ama yine de ona ihanet etmişti. Sarhoşken yapılan bir hata mıydı? Yanlış bir karar mı? Belki de. Therese evde onu bekliyorsa, dünyada hiçbir şey Keegan'ı bunu yapacak kadar sarhoş edemezdi.

Ama o ihanet olmasaydı, Mariah olmazdı. Dirseklerini Kee-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gan'ın bacaklarına dayayıp, sağa sola sallanmazdı. Her şerde bir hayır vardır, derdi Büyükanne Dupree.

Bu durumda, o hayır Mariah'ydı.

***

"Bir kahve isteyebilir miyim? Kasabaya geldiğimden beri dört yere gittim ve hiçbiri de güzel kahve yapmıyordu."

Therese dudaklarını gererek, masadan kalktı ve kahve makinesine gitti. Makine çalışmaya başlar başlamaz, masadaki tabakları toplamaya başladı. İkinci tabak yığınını tezgâha o kadar sert koymuştu ki, kırılmış olmalılardı. Parmaklarını birbirine geçirip, Catherine'e döndü. "Buraya doğrudan gelmek yerine, önden beni aramalıydın."

Catherine sandalyeden, masadaki tabureye geçti. "O benim kızım."

"Yasal velayet bende." *Hatırladın mı? Çünkü sen onları artık istemiyordun.*

Catherine zarif bir şekilde omuzlarını silkti. Beyaza yakın sarı renkteki saçlarının dalgaları omuzlarına dökülüyordu. "Seninle yaşamak istemiyor. Ve bir kızın yeri annesinin yanıdır."

Özellikle de küçük bir kızın. Özellikle de babasını kaybetmiş olan bir kızın. Ama *o* kızın çabaya, çalışmaya, sabıra ve ilgiye ihtiyacı vardı. Yeni bir saç kesimi, manikür ya da yeni kıyafetler, onun travmasını hafifletemezdi. "Ya bir erkek çocuğun? Onun yeri de annesinin yanı değil mi?"

"Jacob'ın burada keyfi yerinde." Catherine'in ses tonu o kadar umursamazdı ki Therese parmaklarını daha çok sıktı. Keşke Catherine'in boğazını sıkıyor olsaydı o parmaklarla.

Therese derin bir nefes almaya çalıştı ve sonra bir nefes daha.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üst kat sessizdi. Keegan, Jacob ile ilgileniyordu ve Abby de şüphesiz, telefonda Nicole'e olayların bu mükemmel değişimini anlatıyordu. Çok heyecanlıydı. Şu ana kadar kurduğu tüm hayallerin gerçekleştiğini düşünüyor olmalıydı.

Ve bu Therese'nin de istediği şey değil miydi? Catherine'in çıkagelmesini beklememiş miydi? Abby'yi bir yerlere gönderip, Jacob'la kalmak istememiş miydi? Catherine'den daha iyi bir insan mıydı kendisi?

Dua etmişti ... ama emin değildi... bunu çok düşünmemişti...

Tanrı'm, şimdi ne yapacağım? Bu senin iraden mi? Bu, Abby için en doğrusu mu? Catherine ona iyi bir anne olabilecek mi yoksa sadece kendisine hayran olacak, hayalindeki yapay şekle sokabileceği birilerini mi arıyor?

"Bir avukatla konuştum," dedi Catherine. "Tek yapman gereken, birkaç kâğıdı imzalamak. Sonra Abby ile birlikte Kaliforniya'ya gidebiliriz. Gerçi... bir şey daha var."

Therese'nin ensesi ürperdi ve midesi kasıldı. Catherine zaten birden gelip, kızını hiçbir sorun yaşamadan alıp gidebileceğini düşünüyordu. Daha başka ne isteyebilirdi ki?

Kadın ellerini tezgâha yasladı. Altınlar ve pırlantalar, tavandaki ışığı yansıtıyordu. Kan kırmızısı takma tırnakları da parıldıyordu. "Bir ergeni yetiştirmek ucuz değil ve Kaliforniya'da herşey daha farklı. Abby'nin daha entelektüel bir hayatı olacak. İhtiyaçları olacak."

Therese ona dik dik baktı. Ağzının açık olduğunu hayal meyal fark etti ama şoku atlatıp da beynine ağzını kapatması komutunu gönderemedi. Catherine *para* mı istiyordu? Sonunda anne olarak sorumluluklarına katlanmaya karar vermişti ama Therese'den

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunun için ödeme yapmasını mı istiyordu? Ah, hayır. Ah, lanet olsun, hayır.

"Bu çok adil," dedi Catherine kendini savunarak. "Paul'ün sigortası üçünüzün ihtiyaçlarını karşılamak içindi. Eğer Abby'ye ben bakıyorsam, paranın üçte birini hak ederim."

"Adil?" Kelime ağzından dökülüvermişti. Therese'nin göğsü o kadar sıkışmıştı ki, nefes almakta zorlanıyordu. "Hak etmek?"

Merdivenlerden adımlar duyuldu ve Catherine bakışlarını o yöne çevirdi ve sonra da ayağa kalktı. Hızlı ve yumuşak bir şekilde, "Nasıl biri olduğunu biliyorum. Ondan kurtulmanın karşılığında küçük bir ücret."

Sonra da en sahte gülümsemesi ve hiç doğal olmayan bir sesle devam etti. "Biliyor musun? Kahveyi boşver. Bugünlük yeterince kafein aldım. Tüm evraklar arabamda. Yarın bebeğimi okuldan aldıktan sonra, evrakları getiririm ve sen de avukatınla bir randevu ayarlarsın."

Therese kendisinin de okula gittiğinden bahsetmedi. Catherine'e evinden defolmasını ve bir daha da asla dönmemesini de söylemedi. Yüzündeki o sahte gülümsemenin üzerine bir tokat indirmedi. Hiçbir şey yapmadan sürtüğün koridorda ilerleyişini izledi. Kadın, mutfağa gelen Abby'yi yarı yolda durdurdu ve kolunu onun koluna geçirip, kapıdan çıkıp gitti.

Arabanın sesi azaldığında, Therese yere, dolapların hemen yanına çöktü ve kendisini sıkıca sardı. Bir süre sonra Keegan, Jacob ve Mariah onu orada buldular. Keegan onu ayağa kaldırıp, dağılması için daha uygun bir yere götürmeye çalışmadı. Onun yerine hepsi ona katıldı. Keegan bir yanında, Jacob diğer yanında ve Mariah da Jacob'ın kucağındaydı. Arasıra da Therese'nin kolunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okşuyordu. "Geçti tatlım," diye mırıldanıyordu Mariah.

Gözlerindeki yaşlara rağmen, Mariah'ya gülümsedi Therese. "Celly öyle mi diyor sana?"

Belirsiz bir şekilde başını salladı ve onu yine okşadı. "Celly bilir."

Uzun bir süre sonra, Jacob, "Onun gitmesine izin verecek misin?" diye sordu.

Keegan'ın beline dolanan kolunun verdiği güçle, Therese sol kolunu Jacob'ın beline doladı ve onu kendisine doğru çekti. "Başka şansım olmayabilir."

"Yasalar olduğunu söylüyor. Bizden vazgeçerse, bütün haklarından vazgeçer."

"Ama Abby on üç yaşında. Hâkim onun ne istediğini dikkate alacaktır. Ve Abby hayal kırıklığına uğrarsa, hepimizin ne kadar mutsuz olabileceğini hayal edebiliyor musun?"

Ama Therese'nin içinden bir ses ona karşı çıkıyordu. *O on üç yaşında—hala bir çocuk. Ve Catherine, kendisinin de kabul ettiği gibi onu para için istiyor. Ona Abby'yi vermeyi reddedersen ne olur? Yine de Abby'yi alır mı?*

"Bu benim hatam," diye mırıldandı Jacob. "Bahar tatilinde oraya gitmeseydik… ve bu benim fikrimdi."

"Bu senin hatan değil." Keegan, Therese'nin yanına çöktüğünden beri ilk kez konuşuyordu. "Yetişkinlerin verdiği kararların sorumlusu sen değilsin Jacob."

"Yine de…" Çocuk bir nefes verdi ve başını Therese'nin omzuna koydu.

Abby'siz hayat. Bu, Therese'nin istediği şeydi… ya da öyle olduğunu düşünüyordu. Ama askeri savcıyla ve vaizle konuştuktan son-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

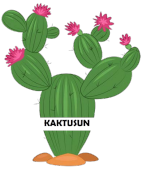
ra bile hiçbir şey yapacak gücü bulamamıştı kendinde. Kendisine rehberlik etmesi için Tanrıya dua etmiş, arkadaşlarıyla konuşmuş, Keegan'a içini açmıştı ama Catherine'i ya da Paul'ün ailesini aramamıştı. Konuyu bir şeyler yapabilecek kimseyle paylaşmamıştı.

Ve Abby artık daha kolaydı. Aksiliğinin çoğu kalmamıştı. Duvarlarını yıkmıştı. Aralarında bir ilişki inşa etmeye başlamışlardı. *Tanrım, bundan vazgeçmem mi gerekiyor? Bir kediyi bile emanet edemeyeceğim bir kadına Paul'ün kızını öylece bırakmalı mıyım? Özgürlüğümü satın alıp, Abby'yi ve onun için en doğru olan şeyi yok mu saymalıyım*?

Therese'nin o anda alabildiği tek cevap kalbinde hissettiği acıydı.

15. Bölüm

Perşembe sabahları hep çok çabuk geliyordu.

Jessy saate bir göz attı ama sayılar bulanıktı ve kumlu gören gözlerinin önünde dans ediyordu. Ağzında da kum tadı vardı ve başı zonkluyordu. Yine. Perdenin aralığından içeri sızan güneş ışığı sabah altıyı kırk beş geçe için fazla parlak görünüyordu. Parmaklarını saçlarında gezdirip, yatağa oturdu ve saati bir kez daha kontrol etti.

Lanet olsun, saat 7.53'tü. Yataktan kalktı. Neredeyse dengesini kaybedecekti. Bacakları sendeliyor, kolları sallanıyordu. Baş dönmesi geçmeden önce hareket etmeye başladı ve dolaptan bir elbise ile çekmeceden de kirli bir iç çamaşırı aldı. Banyoya doğru sendeleyerek giderken, pijamalarını çıkardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O zamana kadar hiç bu kadar hızlı hazırlanmamıştı: kıyafetler, ayakkabılar, makyaj, saç, diş fırçalama beş dakika sürmüştü. Bir fincan kahveye zaman bulamamıştı ama bunu işyerinde halledebilirdi. Kahvaltı da sabah molasına kadar bekleyecekti. Çantasını alıp, kapıdan çıktı ve merdivenlerden inip, bankaya doğru koştu.

Jessy, masasına doğru yürürken saat tam sekiz olmasına rağmen, Bayan Dauterive ona ciddi ve asık bakışlarından birini attı. Jessy de ona gülümseyip, çantasını masanın alt çekmecesine koydu ve kahve içmek için mola odasına doğru gitti.

"Az kalsın geç kalıyordun," diye mırıldandı Julia kendi fincanına koyduğu tatlandırıcıyı karıştırırken.

"Evet, ama kalmadım." Jessy kendi kahvesini koyup, üzerine de krema ile bolca şeker ekledi. Kahvaltı yapmadığı için, kalori hakkı vardı.

"Çok kötü görünüyorsun dostum. Bir sorunun mu var?"

Jessy'nin yüzü kızardı ama öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştı. "Uyku sorunu." Bu yalan değildi. Dün gece yatağa gittiği anı hatırlayamıyordu. Serena's'tan paket yiyeceğini aldığını hatırlıyordu—bir dilim tatlı patates turtası, bir pikan cevizli, bir Hindistan cevizli almış ve bir kadeh şarap için kendine izin vermişti.

Ondan sonraki her şey biraz belirsizdi.

Fotoğraf makinesinde fotoğrafını çekeceği nesnelerin fotoğrafını çekmeden önce görüntüyü netleştiren o özelliğin kendi hayatında da olmasını diledi. Hayatında çok uzun zamandır hiç net görüntü yoktu.

Asık bir suratla masasına döndü. Bu sırada da Bayan Dauterive'in dikkatli bakışlarından huzursuz olmuştu. Sahte gülümse-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

melerinden biriyle, yaşlı kadının sahte dostça sesiyle verdiği selamı yanıtladı ve dikkatini karşısındaki yeni hesap açma işlemine yoğunlaştırdı.

Mola zamanı gelene kadar, açlıktan ölüyordu. Midesini rahatsız edecek kadar çok kötü kahve içmişti ama molasını aşağı inerek, sokağın ilerisindeki Java Dave's'e gitmek, gerçek bir kahve içip, güzel hamur işlerinden yemekten yana kullandı. Önündeki kadının kararını verip, siparişini vermesi çok uzun sürdü ve kadın Jessy'nin molasının yarısını bekleyerek geçirmesine neden oldu. "Tanrı aşkına, tatlım, sadece bir kahve," diye mırıldandı sessizce.

Kadın, sarı saçlarını sallayarak ona döndü ve delici bir bakış attı. Jessy'nin yeşil gözleri ne kadar doğalsa, kadının mavi gözleri de o kadar sahteydi. Kadın, yavaşça kasaya ve kahve satıcısına baktı ve siparişini verdi.

Sarışın uzaklaşınca, Jessy siparişini hızla verdi ve omzundan arkaya bir bakış attı. Kadın yavaş olabilirdi ama ayağında Jessy'ye çok daha fazla yakışacak olan bir topuklu ayakkabı vardı. Gündelik çıtır kıyafetleri de Jessy'ye çok daha fazla yakışırdı. Bir sürü takı takmıştı ve açık saç rengi hiç de güzel değildi ve—

Ve Therese ile birlikteydi. Perşembe sabahı saat onda. Therese'nin ufaklıklarla çevrelenmiş olması gereken saatte. Bu da neydi böyle? Therese ölüm döşeğinde olmadığı müddetçe, asla işini ekmezdi ve bir at gibi de iyi bir bünyesi vardı. Hiç burnu akmaz, hiç üşütmez ve hiç regl dönemi krampları yaşamazdı.

O halde bugün neden işte değildi? Bu kadın kimdi ve etraflarını saran hava neden Oklahoma düzlüklerinde Ağustos karına neden olacak kadar soğuktu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kahve satıcısı hafifçe öksürdü ve Jessy ödemesini yapmak için geri döndü. Az önce küçük masalardan birinde oturup, hızla yemeyi ve böylece Bayan Dauterive'in delici bakışlarına maruz kalmamayı planlamıştı ama şimdi olmazdı. En yakın arkadaşlarından biri karşısında bir yabancıyla buz gibi bir konuşma yaparken bu olmazdı. Onun yerine adliyenin arka bahçesinde oturmayı tercih ederdi.

Orayı kimse kendisini fark etmeden terk edebilmek için ekstra çaba sarf ederken kendisini bir kaçak gibi hissetti. Kapıdan Therese'ye son bir bakış attı ve aklında bir düşünce belirdi: bu buluşma Abby ile ilgili olmalıydı. Kızı göndermek için miydi?

Tanrım, Jessy öyle olmamasını umdu. Abby'nin şımarık bir kız olduğunu biliyordu. Ama hiçbir zaman bunu Therese ile paylaşacak kadar cesur olamamıştı. Gerçi bazen şımarıklığının hissettiği kayıp, mutsuzluk ve reddedilmeye bir kılıf olduğunu düşünüyordu. Therese, Abby'nin başına gelmiş en iyi şeydi ve eğer Therese onu bırakacak olursa, kızın elinde hiç şansı kalmazdı.

Jessy, kendilerinden vazgeçen anne babalar ile ilgili birkaç şey biliyordu. Bunu kimse için dilemezdi. Üvey annesine tokat atan on üç yaşındaki şımarık bir çocuk için bile.

Abby bile büyüyüp, Jessy gibi biri olmayı hak etmiyordu.

***

Keegan, otel odasında omuzlarını eğmiş oturuyor iki dakikada bir de telefonundan saati kontrol ediyordu. Therese daha önce arayıp, Catherine ile buluşmak için izin aldığını ve işi bitince ona haber vereceğini söylemişti. Keegan onu bu sabah da, dün akşam da ne olumlu ne de olumsuz etkilemek istememişti. Kendi kararını kendi vermesi gerekirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama tanrım, Therese'nin hayır demesini umuyordu. İçindeki tüm güdüleri, Catherine Matheson'ın Abby için mümkğn olan en kötü seçim olabileceğini söylüyordu. Benmerkezci ve sabahları çiçeklerde oluşan çiy damlaları kadar da sığ bir insandı. Kalıcılığının da onlar kadar olduğu söylenebilirdi.

En azından o telefonun ardından iyi bir haber almıştı: iznini bir hafta daha uzatma talebi kabul edilmişti. Therese ile daha fazla vakti vardı ve bu arada eğer Therese, Catherine'in Abby'yi almasına izin verecek olursa, buna ihtiyacı olacaktı.

Merdivenlerin ucunda, Mariah yere çökmüş, bir karıncanın taşların arasından yürüyüşünü izliyordu. "Celly ne zaman dönecek?"

Mariah'nın sorusu Keegan'ı şaşırtmadı. Bunu günde en az bir kez soruyordu ve Keegan da annesini arayıp, onları konuşturuyordu. "Birkaç gün içinde." Ama Mariah'nın zaman kavramı henüz gelişmemişti. Hayatı birkaç günden ibaret gibiydi. Hatırlayacağı bir geçmişi, endişeleneceği bir geleceği yoktu ve bugünü de düşünmesi gerekmiyordu. Keegan onu kıskanıyordu çünkü Mariah'nın *bugünü* genellikle iyi günlerden ibaretti.

Sonunda Mariah ayağa kalktı bir süre sendeleyip sonra da merdivenlerden tırmandı. "Bana bir hikâye anlat."

"Kitapların içeride. Bir tanesini getir ve—"

Mariah inatla başını salladı. "Okuma, anlat. Celly hikâye anlatır."

"Ama—"

"Abby hikâye anlatır. Jacob da hikâye anlatır."

"Evet, biliyorum, herkes hikâye anlatır." Mariah'yı kucağına aldı ve annesinin o çocukken anlattığı hikâyeleri hatırlamaya ça-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lıştı. Misk faresi ile ilgili olan biri vardı, timsah yavruları, bir sürü köpek, kedi ve kendisine benzeyen küçük çocukların olduğu hikâyelerdi ama bir hikâye anlatabilecek kadar fazla detayı bir araya getiremiyordu. "Tamam…"

"Bir zamanlar," dedi Mariah ona yardım etmeye çalışarak.

Tabii ki bu Keegan'ın işine yaradı. "Bir zamanlar, uzak uzak diyarlarda, bir prenses varmış ve adı da—"

"Mariah'ymış!"

"—bir kalede yaşarmış ve bir de evcil hayvanı varmış—"

"Yavru timsah!"

"Adı Chompers olan evcil bir yavru timsah." Elini Keegan'ın ağzına götürdü. Keegan da parmaklarını ısırır gibi yaptı. Mariah keyifle kıkırdadı. Bu sahne Keegan'ı çok etkiledi. Bir buçuk hafta önce sadece onu gördüğünde bile ağlayan kız, şimdi kucağında kıkırdıyordu. Bu çok güzeldi!

Keegan derin bir sesle devam etti. "Mariah ve Chompers kalenin etrafındaki bataklığa eğlenmeye gitmeyi çok severlermiş. Bir gün—"

Telefonun elinde titreyerek çalması, Keegan'ın dikkatini ekrana vermesine neden oldu. Arayanın Therese değil de annesi olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Telefonu Mariah'nın kulağına götürdü ve, "Celly'ye merhaba de," dedi.

"Selam Celly!" Ayağa kalkıp, telefonu Keegan'ın elinden çekti. "Ben kendim tutabilirim. Tahmin et ne oldu Celly?" Odanın içinden yürüyor, nefes nefese bir konuyu bitirmeden ötekine geçiyordu. Abby'den, Jacob'dan ve Therese'den bahsediyordu. Keegan onu dinlemeyi kesecekti ki, "Celly, babacığım bana adı Mariah olan bir prenses ve bir de evcil timsah ile ilgili bir hikâye anlatıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Küçük verandanın diğer ucundan bile, annesinin sesinin neşeyle yükseldiğini duyabiliyordu. "Babacığın?"

"Hı hı." Mariah birkaç dakika daha konuşup durduktan sonra, "Sana dönüşte getirmek için çok güzel bir labanta aldık—Aah, kedi!" Mariah, telefonu Keegan'ın kucağına bıraktı ve otelin ofis duvarının yanından, çöp kutusuna doğru yürüyen bir kedinin peşinden gitti.

Keegan bir nefes alıp, telefonu kulağına götürdü. "Selam, anne."

"Babacığım ha? Ah, tatlım, sonunda bunu hissedebilmene çok sevindim. İncitmekten korktuğunu biliyorum ama artık sana babacığım diyen bir çocuğu bırakamazsın, değil mi?"

"Hayır," dedi Keegan sessizce. Midesinin kasılmasını beklemişti ama —sonuçta Mariah hâlâ onun kızı değildi— ama kasılmadı. Sadece Therese ile başından beri hissettiği o her şeyin olması gerektiği gibi olduğu hissine kapıldı yine. "Ford nasıl?"

"İyiye gidiyor. Toparlanıyor. Hatta işe dönmekten bahsediyor ama Denise bunun olmasına bir süre daha izin vermeyecek. Bilirsin ya, onun hakkında yanılmışım. Bu durumla böyle güzel başa çıktığını düşününce... Şu anda pazar günü eve gidebileceğimi düşünüyorum. Belki de pazartesi. Peki siz? Mariah için Tulsa'dan Alexandria'ya bir bilet ayırtayım mı?"

Keegan bunu kabul edebilirdi. Tanrı biliyor ya, Mariah da onu yeniden göreceği için çok heyecanlanırdı ve böylece Keegan biraz yalnız zaman geçirirdi. Koşuya gider ve yalnızlığın tadını çıkarırdı. Ama onu göndermek, geceleri horlamalarını ya da gün içinde kahkahalarını duymayacak olmak. Zamanını ve etkinliklerini Mariah'ya göre ayarlamak zorunda olmamak ona hiç çekici

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmiyordu. Bir gün elbet bunu yapmak zorunda kalacaktı ama her şey bu kadar yeniyken olmazdı.

"Hayır anne. İznimi bir hafta daha uzattım. Mariah'yı de gelirken getiririm."

"Ah." İlgili bir sesle konuşmaya devam etti. "Bunun Therese ile bir ilgisi var mı?"

"Evet."

"Ahhh. Pekâlâ, hemen dönmeme ihtiyacın yoksa ben de bir süre daha kalabilirim. Ford şu ana kadar pek konuşamıyordu. Artık güçlendiğine göre, onunla biraz daha zaman geçirmek isterim. Mariah'yı benim yerime öp ve bana şu kızın, Therese'nin bir fotoğrafını yolla. Bir sonraki torunumun nasıl görüneceğine dair bir fikir istiyorum."

Keegan buna cevap veremeden, annesi gülerek, hızla devam etti, "Seni seviyorum tatlım. Kendine iyi bak."

"Ben de seni seviyorum." Keegan telefonu kapattı ve arkadan bir arayan olup olmadığını iki kez kontrol etti.

Bir şarkıdan alınmış bir mısra gibi gelse de kulağa, beklemek işin en zor yanıydı.

***

Catherine ile buluşmaları iyi gitmemişti. Gerçi Therese de zaten iyi gitmesini ummuyordu. Gece hemen hemen hiç uyuyamamıştı. Kendine, kendisi ve Catherine ile ilgili sorular sormuş ve tatmin edici cevaplar bulamamıştı.

Paul'ün eski eşi, kafeye elindeki geniş evrak dosyası ile gelmişti ve Therese de evrakları incelemişti. Evraklarda şaşırtıcı bir şey yoktu. Catherine, Paul'ün sigortasının üçte birine karşılık, Abby'nin velayetini geri alacaktı. Kolaydı. Bu kadar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama ne kolaydı ne de o kadar.

Catherine, Java Dave's'ten sinirle çıktıktan sonra, Therese eve gitti. Ev sakin ve samimiydi. Uzun zamandır onu boğan yer gibi değildi. Çantasını yere bırakıp, oturma odasına gitti ve doğrudan şöminenin üzerindeki Paul'ün fotoğrafına doğru ilerledi. "Ne yapacağım?" diye fısıldadı. "O küçük bir kız. Ona bakacağım için sana söz verdim ve artık bunu yapabileceğime inanmaya başladım. Ama Catherine onun annesi. Bu, Abby için çok fazla şey ifade ediyor. Ama o, ilgili bir anne değil ve ben... Ah Paul, endişeleniyorum."

Ne yazık ki hiç cevap yoktu.

Therese odada gezinip rafları süsleyen fotoğraflara, hatıralara ve andaçlara baktı. Tam en sevdiği koltuğuna oturacaktı ki bir raftaki kutular yığını dikkatini çekti. Kutular ağır ve sıkı sıkıya bantlıydılar. Therese ile tanıştıklarında Paul'ün fotoğraflarını sakladığı ayakkabı kutularından çok daha sevimli görünüyorlardı. Therese birini alıp oturdu ve kapağını açtı.

İçindeki fotoğraflar hiç düzenli değildi. Paul onları düzenlemeyi hep erteliyordu. Bir gün hepsini taratıp, bilgisayara yükleyecek, isim verip, dosyaları tarih sıralamasına göre dizecekti. Therese'nin ilk seçtiği birkaç tanesi, çocuklar onlarla yaşamaya gelmeden önce çekilen rasgele fotoğraflardı. Aralarına okul öncesi fotoğraflar da karışmıştı.

Therese kutuyu karıştırdıkça, Abby ve Jacob'ın daha küçük hallerini buluyordu: okul öncesi, seyrek sarı bukleler, büyük kahverengi gözler, eksik dişler, koca gülümsemeler. Kaçırdığı o anlara bakarak, fotoğrafları inceledi. Henüz el değmemiş olan Matheson ailesinin mutlu zamanlarına baktı. Güzel bir aileydi. Çocuklar küçüktü ve babalarına çok benziyorlardı. Anneleri san-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki onlardan birkaç yıl içinde yorulmayacakmış gibi kucaklıyordu onları. Mutlu, mükemmel ve gerçek bir aileydi. Ölümsüzleşen o fotoğraflarda oldukça canlı görünüyorlardı.

Ama Therese bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Catherine'in ilişkileri vardı. Paul bundan şüpheleniyordu ve Jacob'ın da hatırladığı gibi hep tartışıyorlardı. Mutluluk ve mükemmellik, kameranın flaşı patlayıncaya kadar tükenmişti.

Therese daha fazla fotoğrafa baktı ve birine gelince durdu kaldı. Fiyonklu ve dantelli bir elbiseyle küçük bir kız vardı. Bukleleri dağınık, gülümsemesi karşısındakini de gülümsetecek kadar parlak. Mariah'nın fotoğrafı Matheson aile fotoğraflarının arasında ne geziyordu? Abby alıp, taratmış ve bilgisayarından bir kopyasını mı almıştı?

Hayır, Therese daha önce Mariah'yı hiç bu elbiseyle görmemişti. Mariah'nın buraya geldiğinden beri giydiği elbiselerden çok daha süslüydü. Bu, özel bir günde giyilebilecek bir elbiseydi. Paskalya ya da doğumgünü ya da Noel.

Abby, bunu Keegan'ın cüzdanında görüp mü ondan istemişti? Bu olası bir hareketti ama Abby'nin bunu istediğini görmemişti. Abby bir şeyi isteyecek olursa doğrudan isterdi.

Ama Therese, Keegan'ın cüzdanının içini farklı yemeklerden sonra ödeme yaparken görmüştü. Kart kısmında ehliyet, asker kimliği, kredi kartı vardı ve başka bir şey yoktu.

Ayrıca, kâğıt çok eskiydi ve elbise de yeni tarz kıyafetler için oldukça eskiydi.

Yavaşça, her şeyi yeniden kutuya koydu. Kutuyu kapatıp, kenara koydu ve sonra da fotoğrafı ters çevirdi. Arkada Catherine'in zarif el yazısıyla bir not düşülmüştü: *Abby, yaş üç.*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese'nin midesi kasıldı ve göğsünde bir kıpırtı başladı. Sanki içeride hapsolmuş ve dışarı çıkmaya çalışan bir kelebek varmış gibiydi. Elleri o kadar titriyordu ki, fotoğrafı çok sıkıştırarak buruşturdu. Yoksa o da kanatlanıp uçacaktı.

Neden Abby üç yaşındayken, neredeyse üç yaşında olan Mariah'ya çok benziyordu? Tesadüf mü? Öyle olmalıydı. Başka ne açıklaması olabilirdi ki? Küçük kızlar, sarı saç, kahverengi gözler, tombul yanaklar, sevimli ve cana yakın—tabii ki benziyorlardı. Yüzlerinde onları yetişkinliklerinde belirleyecek olan hatlar henüz oturmamıştı ama birbirlerine benzemek için henüz oturmamış çok fazla hatları vardı.

Ama bu bir benzerlikten daha fazlasıydı. Bu… Bu…

Paul'ü ordudan mı tanıyorsun? diye sormuştu Therese Keegan'la tanıştığı ilk gün.

O da, *Irak ve Afganistan'daydım*, demişti. *Evet ordudan* dememişti. Ya da *Irak ve Afganistan'da birlikte görev yaptık* da dememişti.

Dün akşam Catherine'i mutfağında gördüğünde kendisini, tüm bedenini sarmakla tehdit eden soğuk bu kez kanını dondurmak üzereydi. Keegan'ın bir cevap vermekten çekindiğini neden fark etmemişti?

Çünkü bir yabancıya, eşini kaybettiğini söylemek zorunda kalmıştı ve bu da onu çok etkilemişti.

Keegan, şu anda Fort Polk'tayım diye de eklemişti ve Therese de Paul'ün oraya birkaç kez eğitime gittiğinden bahsetmişti. Sonuncusu da en son görevlendirmesinden hemen önceydi. O zaman… Therese aklından bir hesaplama yaptı ama bunun cevabını bulmak çok zordu, çok çok zor: yaklaşık üç buçuk yıl önceydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mariah'nın annesinin hamile kalmış olması gereken zamanlar.

Hayır. Hayır hayır hayır. Taburlar gittiğinde tabii ki serbest zaman geçiriyordu ama Paul kesinlikle öyle biri değildi. O, aldatılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sözünde durur, evlilik yeminini bozmazdı. Therese'ye bu acıyı yaşatmaz böyle bir hakarette bulunmazdı.

Ama yapacak olduysa, buna kalkacak olursa, o hataya düştüyse, bu sırrı Afganistan'a—mezara—kadar götürürdü. Evli kaldıkları süre boyunca bir ihanet, zayıf tek bir an? Bunun, evliliklerini riske etmeye değecek kadar büyük bir şey olmadığını düşünmüş olmalıydı. Özellikle de Therese asla bilmeyecek olursa. Ve Therese kadın—Sabrina'nın—Keegan'ın kız arkadaşının—hamile kalmasaydı, bundan asla haberdar olamazdı. Ya da o kadın da kızını, babasından sonra ona en yakın adamla bırakıp gitmeseydi. O da Mariah'nın gerçek babasını bulmaya gelmeseydi.

Bu senaryonun olasılığını aklından düşünürken, kalbi buna isyan ediyordu. Paul onu seviyordu. Therese ona güveniyordu. Paul'ün onu aldattığına inanmazdı—buna inanamazdı. Yüce Tanrım, Therese kesinlikle yanılıyordu.

Ama bunu bulmanın bir yolu vardı.

Sesinin titremeyeceğine güvenemediğinden, Keegan'a mesaj attı ve eve gelmesini istedi. Keegan bir dakikadan kısa bir süre için de, geleceğini söyleyen bir mesaj attı. Abby'nin fotoğrafını sıkıca tutarak, sandalyeden kalktı ve evin içinde yürümeye başladı. Arka taraftan, ön tarafa doğru gidip, baktığı her yerde Paul'ü hatırladı. Sevgi dolu ve sadık bir eşe sahip olduğu için kendisini ne kadar şanslı hissettiğini hatırladı. Paul de Therese gibi sevgi, güven ve evliliğin kutsallığını bilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama o ve Therese ailelerini genişletmek için doğru zamanı beklerken, Paul, başka bir kadından bir çocuğa sahip olmuştu. Therese buna inanmak istemiyordu ama gerçekler yüzüne tokat gibi vururken bunu görmezden gelmek kolay değildi.

Kapının zili çaldığında, Therese mutfaktaydı. Temkinli adımlarla koridora doğru ilerledi ve Keegan'a malum soruyu sorduğu, onun da cevap vermekten kaçamayacağı ve Therese'nin kalbinin en baştan kırılacağı o anı mümkün oldukça geciktirmeye çalıştı. Sonunda kapıyı açtı.

Mariah, Keegan'ın omzunda oturuyordu. Elleriyle çocuğun bacaklarını sıkıca tutmuştu. Mariah da elleriyle Keegan'ın alnını tutuyordu. Keegan eğildi ve Mariah kapının altından geçti. Mariah daha sonra da Therese'yi öpmek için mümkün oldukça ileri doğru eğildi. "Selam Trace. Abby nerede?"

Therese ona uzun uzun baktı. Bunu nasıl görememişti? Tabii ki, Abby'yi Mariah'nın yaşındayken tanımıyordu. Tanışana kadar, Abby'nin kıvırcık saçları düzleşip, değişmiş, mutlu gülümsemesi de yok olmuştu. Ama artık durumu bildiği için, Mariah'nın hatlarında Paul'ü görebiliyordu. Tıpkı Abby ve Jacob'da olduğu gibi.

Therese kısa bir süre sonra kendine geldi. "Abby ve Jacob okulda tatlım."

Keegan, Mariah'yı yere indirdi ve sonra Therese'ye sarıldı. Therese biran için kendisini Keegan'ın kollarına bıraktı. Sonra hatırladı—Paul, Mariah, Sabrina ve Keegan bunu biliyordu—ve geriye doğru bir adım attı. Keegan'ın kaygılı gözlerine bakmamaya çalışarak arkasını döndü. "Hadi arkaya gidelim. Mariah oyun oynar, biz de konuşuruz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Keegan, koridordan Therese ve Mariah'yı takip ederken, *biz de konuşuruz*'un her zaman kötüye işaret olduğunu düşündü. Therese, bir kutu meyve suyu ile iki su almak için buzdolabının yanında durdu. Sonra da Mariah için kapıyı açtı. Çocuk da verandaya çıkıp, doğrudan çiçek saksılarına gitti ve etraflarından geçip, her bir çiçeği kokladı.

"Bir karar verdin mi?" diye sordu Keegan sonunda daha fazla sessiz kalamayarak. Therese'nin uzattığı suyu aldı ve Therese, pipetin dışındaki kâğıdı çıkarıp, meyve suyuna yerleştirirken, o da bir sandalyeye oturdu.

"Henüz değil." Therese oturmadan önce, cebinden bir şey çıkarıp, Keegan'a uzattı.

Kenarları sararmış bir fotoğraftı. Renkler biraz solmuştu. Onun dışında, bir insan rahatlıkla bunun Mariah olduğunu düşünebilirdi. Bu kadar büyük bir benzerlik, ilişkilerini bilmesine rağmen Keegan'ı şaşırtmıştı. Abby'nin saçlarının da küçükken kıvırcık olduğunu hayal etmemişti ya da yanaklarının bu kadar tombul olduğunu ya da sadece babaları aynı olan iki kızın birbirlerine ikiz gibi benzeyeceklerini düşünemezdi.

Kâğıt titredi ve Keegan elinin titrediğini fark etti. Titremenin geçmesini beklemek için fotoğrafı dizinin üzerine koydu. Annesinin aramasıyla olmasını beklediği mide kasılmasını şimdi hissediyordu. Şiddetli korku krampları, pişmanlık ve çok hafif bir rahatlama. Bir yanı Therese'nin bilmesini istiyordu—eşinin ihanetini bilmesini istemezdi gerçi. Ama Mariah'nın gerçekte kim olduğunu bilmesini isterdi. Çocuk bunu hak etmiyor muydu?

Therese'ye bakmak için cesaretini toparladığında, Therese

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onu izliyordu. Therese kontrolünü kaybetmemek ve duygularını belli etmemek için çok uğraşıyordu ama gözündeki aldatılmışlık ifadesinden kurtulamıyordu. Kim tarafından aldatılmış hissediyordu? Paul? Keegan? Ya da ikisi?

Tanrım, Keegan onun incindiğini görmeyi hiç istemezdi. Lanet olsun, onu inciten kişi olmayı da asla istemezdi.

Keegan sudan büyük bir yudum aldı ve sonra konuşabilmek için derin bir nefes aldı. "Afganistan'daki kısa bir görevden dönmek üzereydim—sadece alt aylık—ve Paul o sırada Fort Polk'a eğitim için gitmişti." Sesi çok az çıkıyordu ve normal çıkması için bir şey yapamıyordu. Ama bu sorun değildi. Therese onu duyabiliyordu ve yan taraftaki köpeğin horultularıyla ilgilenen Mariah da onu duyamıyordu.

"Bir ay sonra eve döndüm ve ondan birkaç hafta sonra, Sabrina bana hamile olduğunu söyledi. Heyecanlanmamıştım. Onunla evlenmek istemiyordum. Henüz bir aile sahibi olmayı istemiyordum. Onu seviyordum ama çok fazla değildi sevgim." Therese'yi sevdiği gibi değildi. "Ama baba olacaksam, iyi bir baba olmalıydım. Daha sonra babasının ben olmadığımı söyledi. Ben yokken bir adamla tanışmıştı—bir binbaşıyla. O zamanlar bir uzmanla birlikte yaşadığı için onun adına büyük bir adımdı bu. Adam, Fort Murphy'de görevliydi. Çöle göreve gitmeden önce Polk'a eğitime gelmişti. Bir kulüpte tanışmışlardı ve Sabrina onu eve götürmüştü…"

Keegan'ın daha fazla anlatmasına gerek yoktu. Therese'nin yüzünden çekilen renk ve çenesinde kasılan kaslardan bu anlaşılabiliyordu.

Lanet olsun, Keegan bundan nefret etmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biz ayrıldık, o başka yere taşındı ve onu birkaç yıl boyunca görmedim. Ta ki onu Leesville'deki bir kulüpte görene kadar. O zamana kadar Mariah bir buçuk yaşında olmuştu. Sabrina, binbaşıyla görüşmeye çalıştığını söyledi—Paul ile—ama adam maillerine asla cevap vermeyince o da Paul'ü Mariah'nın hayatının bir parçası yapmaktan vazgeçmişti." Sabrina çoğu zaman olduğu gibi bozguna uğramıştı ve Keegan da onun için üzülmüştü ama bu duruma bilerek düşmüştü. Biriyle birlikte olmuştu. Binbaşı evliydi. Neden ikisinden biri, *bunun yanlış*, olduğunu düşünüp, çok geç olmadan durmamışlardı?

"Onu bir daha hiç görmedim. Mariah ile beş altı hafta öncesine kadar hiç karşılaşmadım. Sosyal hizmetler beni aradı ve Sabrina'nın onu terk ettiğini ve babası ben olduğum için çocuğu benim almam gerektiğini söylediler. Sabrina'nın doğum belgesine beni yazdırdığını öğrendim. Bunun nedenini bilmiyordum. İncinmiş, Mariah'nın onları istememesine kızmış ve hamile kaldığında biz birlikte olduğumuz için de böyle düşünmüş olabilir. Bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sebebi ne olursa olsun, devlete göre, Mariah'nın babası bendim ve onu ben almazsam, çocuğu çocuk esirgeme kurumuna göndereceklerdi. Bunu yapamadım… bir süre gerçek babasını ikna edebileceğimi düşündüm… Mariah'nın yetimhaneye gitmesi bana hiç doğru gelmedi. Sabrina'nın orada edindiği deneyimlerden sonra bu olamazdı."

Therese elindeki şişeyi o kadar çok sıkmıştı ki, parmakları kırmızı ve beyaz bir renk almıştı. "Yani buraya Paul'e başka bir kızı daha olduğunu söylemeye gelmiştin."

Keegan başını salladı. "Onun şey olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu…"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Therese de başını Mariah gibi salladı. "Tabii ki hayır. Nereden bilebilirdin ki? Sabrina nasıl bilebilirdi? Onun şeyinin numarasını bilemezdim—tek gecelik bir ilişki yaşadığı kadının—" Bu kelimeyi söylerken sesi titredi ve hafifçe hıçkırdı. Kontrolünü çok çabuk toparladı ve tek elini ağzına götürüp, gözyaşlarına engel olmak için gözlerini hızla kırptı.

Keegan, elindeki fotoğrafı, Therese'nin sandalyesinin altına koydu ve iki şişeyi de fotoğrafın yanına bıraktı. Therese'nin elini ağzından uzaklaştırdı ve onu sandalyesinden kucağına doğru çekip, ona sarıldı. "Üzgünüm Therese. Bunu öğrenmeni hiç istemezdim. Bunun canını acıttığını biliyorum—"

"Canım acımadı!" dedi Therese yüzünü Keegan'ın omzuna yaslayıp, ağlarken. Gözyaşları Keegan'ın tişörtünü ıslatıyordu. "Kızgınım! Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Catherine ile birlikteyken bunu tekrar tekrar yaşadı ama yine de kendisi de yaptı. Ne için? Bir gecelik ilişki için mi? Eve, bana dönene kadar birkaç hafta bekleyemedi mi? Lanet olsun, ne düşünüyordu?"

"Bilmiyorum bebeğim. Bilmiyorum." Keegan, Therese'nin saçını okşayıp, omzunu ve sırtını ovdu. Therese'nin gerginliği azalıyor, bedeni biraz olsun rahatlıyordu. Canının acımadığını iddia ediyor olabilirdi ama Keegan öyle olmadığını biliyordu. Therese, Matheson'ı seviyor ve ona güveniyordu—onun Polk'tan çok daha uzun süren yokluğunda bile ona sadık kalmıştı. Paul sadece onu aldatmamış, aynı zamanda Therese'nin zihnindeki anıları da yerle bir etmişti.

"Ah, aman tanrım," diye fısıldadı Therese. Sesindeki acı, Keegan'ın içini parçalıyordu. "Bu da demek oluyor ki—Mariah benim üvey kızım." Birden Keegan'ın kollarından sıyrıldı ve Kee-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gan'ın dizinde dengesini çok zor sağlayarak, gözlerini kısıp, ona baktı. "O yüzden mi burada kaldın? Onu neden buraya getirdin? Babası ölmüş bile olsa ona bir ev bulabilmek için mi? Ona âşık olmam için mi? Paul'ün diğer çocuklarının velayetini kabul ettiğim için, onu da alacağımı mı düşündün?"

Keegan ona yalan söyleyip, buna inanmasını sağlayabilirdi. Therese'yi korumak için doğruları ömür boyu saklamayı düşünmemiş miydi? Ama bu korkakça bir çözümdü. Keegan bunu yapmak istese de, bir korkak değildi.

"Onu buraya getirdim çünkü annemin Arizona'ya gitmesi gerekti. Ona bakacak başka kimse yoktu. Ama… evet, binbaşının başka aile bireyleri olabileceğini ve onu da Abby ve Jacob'ın kız kardeşi olduğu için almayı düşünebileceklerini hayal etmiştim. Bunu bir gün kadar düşündüm." Therese ayağa kalkmak üzereyken, Keegan onu ellerinden yakaladı. "Bir gün için Therese. O kadar. Senin için kaldım burada. Çünkü daha önce hiç senin gibi bir kadınla tanışmadım. Çünkü en başından beri senin için bir şeyler hissettim. Çünkü senden hoşlandım ve sana saygı duydum ve seni daha iyi tanımak istedim. Çünkü—"

Keegan'ın boğazındaki sesini alçaltan düğümü yutkunması gerekiyordu. "Çünkü sana âşık oluyordum."

Therese uzun bir süre ona baktı. Gözleri yaşlıydı. Kocaman gözlerle, acıyla bakıyordu ona… inanamayarak. Bu, Keegan'ın içini daha da acıttı. "Ne kadar güzel." Therese'nin sesindeki sahtelik, Abby'nin kötü anlarını hatırlatıyordu. "Eğer âşık olacaksan, başına kalan çocuğun üvey annesine olmalısın. Pardon—annenin başına kalan."

Therese bir kez daha uzaklaşmaya çalıştığında, Keegan ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

engel olmadı. Hareketleri sert ve kabaydı. Verandanın ucuna doğru sendeleyerek gitti ve Keegan'a arkasını döndü. Sırtı ve omuzları dimdikti. Keegan da ayağa kalktı ve verandanın diğer ucuna yürüdü. Therese gibi bahçeye bakıyordu. "Belki Mariah'nın tüm bakımını anneme yüklemem yanlıştı. Belki onu almam bile yanlıştı bilmiyorum. Ama resmi olarak o benim ve ondan vazgeçmeyeceğim. Annesine de, anneannesine de, üvey annesine de bırakmam onu."

"Pekâlâ, bu çok iyi çünkü zaten ben de—" Therese sustu ve yüzü yanmaya başladı.

Onu istemiyorum. Bunu söylemek istemişti. Bu gayet normaldi. Keegan ve ailesi Mariah'ya bakabilirlerdi. Ona ihtiyacı olan her şeyi verebilirlerdi. Keegan'ın babasının eksikliğini kendi hayatında hissetmediği gibi, Mariah da annesinin eksikliğini hissetmezdi.

Ama Tanrı biliyordu ya, Keegan, Therese olmadan yaşayabileceğinden emin değildi.

Yavaşça Therese'ye döndü. Aralarında üç tane çiçek saksısı duruyordu. Aralarındaki aşılması güç zor engeller gibiydiler. Daha dün öğleden sonra mı dikmişlerdi onları? Hayatın çok iyi ve mükemmel göründüğü dün öğleden sonra.

"Therese, üzgünüm." Keegan, parmaklarını saçında gezdirdi ve sonraki sözcükler dudaklarından neredeyse zorlukla döküldü. "Sanırım Mariah ve ben gitmeliyiz. Sana biraz düşünecek zaman vermeliyiz." Keegan neredeyse hiç nefes almadan, Therese'nin, *Hayır, bu konuyu konuşup, halletmemiz gerek,* demesini bekledi ama Therese sadece kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve bir cevap vermedi. Keegan içten içe büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mariah, hadi canavar. Gitme zamanı."

Mariah parmaklıkların yanına diz çökmüştü. Parmakları iki tahtanın arasında geziniyordu ve yumuşak bir şekilde diğer taraftaki köpekle konuşuyordu. "Gitmem gerek," dedi ayağa kalkıp, bahçenin diğer ucuna doğru koşarken. Keegan'a gitmek yerine, Therese'ye doğru koştu. Keegan ona engel olabilirdi ama olmadı. Therese, Mariah'yı kucaklamak istemeyebilirdi ama onun sarılmasına engel olmazdı.

"Öğle yemeği mi yiyeceğiz?" Mariah zıpladı ve Therese de otomatik olarak onu yakaladı. Bu çocuğun insanların kendisini yakalama konusundaki yetenek ve istekliliğini kestirebilmesi, Keegan'ı hep çok etkiliyordu. "McDonald's'a gidebilir miyiz?"

Therese ona bir süre sarıldı. Çok sıkı sarıldığı için Mariah hafifçe kıpırdandı. "Tatlım, ben aç değilim ama eminim babacığın seni istediğin yere götürecektir."

Mariah'nın küçük yüzü ekşidi ve dudakları titredi. "Ama ben senin de gelmeni istiyorum Trace. Lütfen?"

"Bu sefer olmaz."

Therese onu yere bıraktı ve Keegan'a doğru gönderdi. Keegan, Mariah'nın elini tuttu ve eve girdi. Ama yine de kapıyı kapatmadan önce, dönüp arkasına baktı. "Bu gidişimin pes etmek olduğunu düşünme. Henüz bitmedi Therese."

Therese ona doğru baktı ve bir an için Keegan bakışlarında bir umut gördüğünü düşündü. Ama sonra hızla geri döndü. Mariah kendisine ait bir köpek almaktan bahsederken, eve girip, ön kapıya doğru yürüdüler. Keegan'ın içini tuhaf ve bomboş bir acı kaplasa da, bir avuç umut da hissediyordu.

Geri dönecekti. Bu işi çözeceklerdi.

Çözmek zorundalardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16. Bölüm

Therese orada ne kadar süre dikilip öylece durduğunu hatırlamıyordu ama sonunda şişeleri ve fotoğrafı alıp, içeri girdi ve her şeyi masanın üzerine koydu. İçinde mutlu bir boşluk vardı ama bunun çok uzun sürmesini beklemiyordu çünkü beynini kaplayan iki gerçek vardı.

Paul'ü sevmişti ama Paul onu aldatmıştı.

Keegan'ı sevmişti ve o da kendisinden doğruları saklamıştı.

Ve üçüncü bir gerçek de: hâlâ Abby ile ne yapması gerektiğine karar vermek zorunda oluşuydu.

Yüce Tanrım, hayatı nasıl böyle altüst olmuştu? Yirmi dört saat önce oldukça mutluydu. Şimdi sadece karanlık bir köşeye kıvrılıp, ağlamak istiyordu ama bunu yapmayacaktı. O güçlüydü. Ama kötü moddaki Abby ve Mariah gibi kulaklarını tıkayıp çığlık atmaya başlamadan önce bir şeyler yapmalıydı çünkü eğer buna başlayacak olursa, bir daha susmazdı.

Saatin sesi, dikkatini duvara çevirmesine neden oldu ve Carly'nin öğle yemeği zamanının gelmiş olduğunu fark etti. Cep telefonundan, arkadaşına bir mesaj yazdı: Öğle yemeği getiriyorum. Otoparkta buluşalım. Sonra da buzdolabını açtı, malzemeleri bir araya getirip, pastırmalı ve peynirli bir sandviç hazırladı. Masayı dağınık bir şekilde bırakıp, sandviçi kilitli plastik bir poşete yerleştirdi. Birkaç şişe su alıp, kapıya doğru gitti.

Kışla okullarındakilerle aynı otoparka arabasını park ederken, Carly çoktan arabanın yanına gelmişti. Carly, yolcu koltuğuna oturdu ve sonra da Therese'ye ciddi bir bakış attı. "Ne oldu?"

Therese doğal davranmaya çalışarak, son günlerde olanları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

özetle anlattı. Konuyu gayet iyi özetlediğini düşünüyordu sesi titrememiş, gözleri yaşarmamıştı ama konuşması bittiğinde, Carly ona doğru uzanıp, sıkıca sarıldı. "Zavallı bebeğim."

Birden boğazı düğümlenip gözleri yaşaran Therese, Carly'nin sarılmasıyla rahatladı. Keegan'ın kollarında kendisini ne kadar iyi hissederse hissetsin, bazen bir kadının tek ihtiyacı olan şey, iyi bir arkadaşının kendisine sarılıp, *zavallı bebeğim* demesiydi.

"Nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum," diye mırıldandı Carly. "Catherine, Abby, bir ihanet, bir bebek..." Therese'den uzaklaştı ve gülümseyerek onu şaşırttı. "Keegan sana âşık. Ah, tatlım, bu inanılmaz değil mi?"

"Burada sadece Mariah'dan kurtulmak için kaldı."

Carly elini salladı. "Bu düşünce aklından geçmiş. Erkeklerin aklından her zaman aptalca düşünceler geçer. Dane'e bak. Bacağını kaybettiğini öğrenirsem onu istemeyeceğimi düşündü. Bana inan, Keegan, sırf birileri kızına yardım etsin diye, ergen bir kız çocuğu ile ergenliğe girmek üzere olan bir erkek çocuğun sorumluluğunu almak istemez. Söylediğine göre, zaten annesi Mariah'nın tüm bakımıyla ilgileniyormuş."

Bu doğruydu. Ve Keegan ile Mariah arasındaki ilişki, Mariah'yı Therese'nin evine getirdiği ilk geceden sonra değişmişti. Keegan artık onun yanında rahattı. Korkularını aşmıştı. O da Mariah'ya âşık oldu.

"Paul için çok üzgünüm. Aman tanrım, eğer Jeff'in beni aldattığını öğrenseydim..." Carly elini dudaklarına bastırıp başını salladı.

Kalbi kırılırdı. Bu, Therese'nin kalbini de kırmış olmalıydı ama duygularını eleştirel bir şekilde incelemişti. İncinmişti. Kız-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mıştı. Paul onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Therese, önce onu beklemekle, ardından da onun kaybıyla baş etmeye çalışırken, Sabrina'nın onun çocuğuna sahip olması çok acıydı. Ama kalbi kırılmış mıydı?

Tam olarak böyle tanımlamazdı. Onu daha mı az seviyordu artık? Ona daha mı az saygı duyuyordu? Evet, kesinlikle. İhaneti, Keegan ve Mariah'yı hayatına getirdiği için onu affedebilir miydi?

Evet. Belki şu anda değil ama acısı azaldığında, ilk şoku atlattığında, bu fikre alışmaya vakti olduğunda…

Carly, koltuğuna yaslanıp, sandviçini açtı ve bir ısırık aldı. "Ve Catherine'in bu şekilde aramadan ortaya çıkması… Onu saçından tutup dışarı atmamak için kendini nasıl tutabildin bilemiyorum."

"O kadar rengi açıldığına göre, saçı muhtemelen elimde kalırdı." Kısa saçlı Catherine'i düşünürken, Therese kendini tutamayarak güldü. "Ve o kadar zayıf ki, onu bir saman balyası gibi kaldırıp atabilirdim ve eğer silikonunun üzerine düşecek olursa, kesin sekerdi."

Carly de güldü. "Aynı adamın ikinize de âşık olması çok tuhaf. Sen çok normalsin ve o çok tuhaf."

"Belli ki, Paul çok seçici değilmiş." Bir sonraki gülüş, daha çok bir hıçkırık gibiydi ve Therese elini dudaklarına bastırdı. "Carly, had ama! ya Sabrina'dan başkaları da varsa? Daha fazla kadın varsa? Ve daha fazla çocuk?"

"Bunun birden fazla kez olmuş olmasını düşünmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

"Olmamasını düşünmem için de yok." Üzgün ve dalgın bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şekilde nefes verdi. "Onun ihanet etmiş olmasından hiç şüphe etmezdim. En başından beri, ikimiz de farklı bir ilişki yürütmek için çok kararlıydık. Onun bunu yapacağını hayal bile edemezdim—*Neden?* Bunu neden yaptı?"

Carly sandviçinden bir lokma daha alıp çiğnerken, omzunu silkti. "Neden diye sorarak kendini çılgına çevirebilirsin çünkü bunu asla öğrenemeyeceksin. Bunu sana Paul'ün bile söyleyip, söyleyemeyeceğinden emin değilim. Belki çok basittir ve sadece çok fazla içmiştir. Belki de çok daha karmaşıktır ve Keegan ile seni bir araya getirmek için ihanet etmesi gerekmiştir. Her şeyin bir nedeni var tatlım. Bunu bilmene yetecek kadar çok vaaza katıldın. Eğer Tanrı, seni, Keegan'ı ve Paul'ün üç çocuğunu hayatlarınızın bu noktasında bir araya getirmek istediyse, o halde hepinizi bir şekilde buluşturması gerekirdi."

"Benim aklıma daha kolay yollar da gelirdi," diye mırıldandı Therese ama Carly başını salladı.

"Eğer Paul, Keegan'ın kız arkadaşıyla yatmasaydı, sen de muhtemelen asla Keegan ile tanışamazdın ve Mariah dünyaya bile gelmezdi. Hangi sorunlara neden olursa olsun, ailesinin gıpta ettiği güzel bir kız geldi bu sayede dünyaya. Abby'nin bayıldığı—ve daha bir sürü kişinin de bayıldığı. Tanrı bize işlerin kolay olacağını söylemedi tatlım. Sadece bize onları atlatırken yardım edeceği konusunda söz verdi."

Therese derin bir nefes verdi. İyi bir hayatı vardı eskiden: sevgi dolu bir anne ve baba, sakin bir yuva, iyi bir eğitim, kontrollü bir kişilik, bir sürü yakın arkadaş. Kendisini seven bir kocası vardı ama o da kendisini en az bir kez aldatmıştı ve kendisini seven diğer bir adam da Paul'ün onu aldattığını kendisinden saklamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şimdiye kadar, Paul'ün ölümü ve çocuklarla uğraşmak atlattığı tek travmaydı.

Ve Tanrı'nın, ailesinin ve arkadaşlarının yardımıyla bunları atlatmıştı.

Zil çaldı ve Carly, sandviçin kırıntılarını poşete döküp, suyunu aldı. "Keşke izin alıp, seninle CaraCakes'e gelsem ve birlikte kederli bir parti yapabilsek ama patronum kesin küplere biner. İyi olacaksın değil mi?"

Therese başını salladı. "Tabii ki. Her zaman."

Carly ona bir kez daha sarıldı. "Hepsinin bir anda ortaya çıkmasına çok üzüldüm ama geçecek. Emin ol."

"Merak etme." Therese, Carly'nin arabadan inmesini ve sonra da uzun adımlarla otoparktan geçip, ikinci zil çalmadan okula girişini izledi. Uzun bir süre, arabayı çalıştırmadı. Sadece oturup, uzaklara baktı.

Paul ölmeseydi ne olurdu? Sabrina'nın mailine cevap verirdi. Therese bundan emindi. İhanetini itiraf eder ve Mariah'nın hayatının bir parçası olmak için elinden geleni yapardı. Therese'den kendisini affetmesini isterdi ve Therese de onu affederdi. Şu anda hissettiği duyguların aynısını hissederdi ama ne kadar ciddi olursa olsun, tek bir hatanın aşklarını, evliliklerini ve ailelerini tehlikeye sokmasına izin vermezdi. Sabrina, doğum belgesine başka bir adamın adını koyma yoluna gitmezdi ve Therese de Keegan ile asla tanışamazdı.

Paul'ün ihanetine katlanırdı.

Keegansız bir hayata katlanıp katlanamayacağından emin değildi.

Bu da diğer bir soruyu getiriyordu aklına: Abby'siz bir hayata katlanabilir miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Buna henüz bir cevap bulamamıştı ama en azından okuldan ayrılırken, biraz daha iyi hissediyordu kendini. Midesi kasılmıyordu. Kelebekler, göğsünde çırpınmıyordu. Gözyaşları Hâlâ ortaya çıkmak için bir fırsat bekliyor olsa da, siniri artık o kadar yoğun değildi. Asla unutmayacaktı ama affedebilirdi.

Eve gitmeden önce bir kez durdu. Garaj yolune girdiğinde, Catherine'e dörtte eve gelmesini söyledi.

Gelemem. Tlsa'da alşvriş ypyrm. 5'ten önce glmeye çlşrm.

Ona eve gln srvse binmsni söyldm. Onu evdn alcğm.

Hala çocuklarıyla geçireceği zamanı kısmaya çalışıyordu ve mesajı da utanmadan bir gülen suratla bitirebiliyordu. Cadı.

Therese bir dakika tereddüt ettikten sonra, Keegan'a bir mesaj attı ve saat beşte gelmesini istedi. O da kabul etti.

Birkaç saat sonra, hayatının karmaşası ya düzene girecek ya da daha da büyük bir düğüm olacaktı. Hepsi, yakın gelecekleri-nin nasıl bir hal alacağını görecekti—hayatlarının daha iyiye mi yoksa daha kötüye mi gideceğini anlayacaklardı.

Lütfen Tanrı'm, o saate kadar bana bir cevap ver.

***

O gün Jessy için berbat geçmişti. İşimden nefret ediyorum cümlesi zihninde dönüp duruyordu. Ardından da *bunun üstesinden gelemezsin aptal* diyordu diğer bir ses. Bankaya gelip, Julia'nın masasına değil de her seferinde Jessy'nin masasına oturan her geri zekâlı müşteri ve ona sordukları her aptalca soru. Öğleden sonraki mesai yarılandığında, başı zonkluyor ve midesi ağrıyordu. Ona yardım edecek olan tek şey bir şeyler içme hayaliydi.

Kendi kendine, *işimden dolayı içiyorum* diye şaka yapıyordu. Bugün bu düşünceyle bile ağzı sulanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karşısında on sekiz yaşında bir kız oturuyordu. Uzun bronz bacaklı, parmaklarıyla sarı buklelerini oynayan, aptal olduğu kadar güzel olan bir kız. Jessy'nin hesabındaki parayı harcayabilmesi için *hesabında* para olması gerektiğini bir kez daha anlatışını dinliyordu. Kızın yüzünde anladığına dair bir ifade göremeyince, Jessy baş ağrısını azaltmak için başını ovdu.

"Ama babam ödeyebilir," dedi kız yine. Belli ki konuşmadan sıkılmıştı. "Hep öder. O yüzden benim banka kartımı geri verin."

"Sundrae—" Jessy kızın adını doğru söylediğinden emin olmak için ekranı bir kez daha kontrol etti. Lanet olsun Sundrae nasıl bır isimdi? "Banka kartını Stillwater'daki bir benzin istasyonundaki ATM kapmış. Kartın bizde değil."

"O zaman bana yenisini verin."

"Bu da iki ile dört hafta arasında bir zaman alır."

Sundrae şok olmuş gibi görünüyordu. "Sonraki iki hafta boyunca para konusunda ne yapmamı bekliyorsunuz?"

"Sonraki iki ya da dört hafta. Nakit ya da çek kullan. Hem hesabında nakit avansın var."

Kız homurdandı ve Jessy'ye, Therese'nin üvey kızını hatırlattı. Eğer Abby annesiyle yaşamaya giderse, beş yıl içinde böyle biri olacaktı. Sahte, alaycı ve sığ. Gerçi Jessy, Abby'nin IQ'sunun, Sundrae'ninkinden kesinlikle en az yüz puan daha fazla olduğundan emindi. Şımarık kız, rengi ve bukleleri mükemmel olan saçını eliyle oynadığı her an atmosfere beyin hücrelerini salıyor gibiydi. "Kimse nakit ya da çek kullanmaz. Benim çekim bile yok."

"Servis rafımızda kullanabileceğin formlar var. Formu nasıl dolurman gerektiğini göstermemi ister misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır. Kıçını kaldırıp, bana yeni bir kart vermeni isterim. Ve eğer bunu yapamayacak kadar aptalsa, bana bunu yapabilecek birini bul."

Jessy parmaklarını iyice sıktı. Tırnaklarını avucuna geçirdi. "Afedersin?" diye sordu buz gibi bir nezaketle.

Sundrae öne doğru eğildi. Bunun tehditkâr bir hareket olması bekleniyordu ama Jessy'nin şımarık, burnu havada ve bir sümüklü böceğin zekâsına sahip bir ergen tarafından tehdit edilmiş hissetmesi çok zordu. "Babamın bütün kişisel ve şirket hesapları burada. O, aptal bankanızın yönetim kurulunda. Senin patronun. Ya şimdi bana bir kart ver ya da ben senin işini elinden alayım."

"İşimi elimden alamazsın." Eğer Jessy çok kötü hissetmiyor olsaydı, sümüklü böceğin ona cevap vermek için çırpınışlarını keyifle izlerdi. Ama kaba, aptal ve çok şeyen isteyen müşterilere daha fazla tahammülü kalmamıştı. "Şimdi, eğer kıçını kaldırmanın bir mahsuru yoksa yardım etmem gereken başka müşteriler var."

Sundrae'nin ağzı o kadar açıldı ki, Jessy, çenesinin masaya değmemesine şaşırdı. Burun delikleri genişledi ve yoğun rimel sürdüğü gözlerini, lenslerinin fırlayacağı kadar çok açtı. Sonra da dudakları bir şeyler söylemeye çalışırken balık gibi bir şekil aldı. Sonunda sinirle bir nefes vererek, bir ellilik boyuyla ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Tabii ki çıkışa gitmedi. Bu berbat perşembe gününde Jessy'nin bu kadar şanslı olması mümkün değildi. Hayır, Sundrae'nin topukları —bunlar da Jessy'ye çok yakışacak olan yüksek topuklulardandı— mermerin üzerine sertçe vurarak, yönetim ofislerine doğru gitti. Bu hiç hoş olmayacaktı. Patronuna göre, Sundrae'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aptal tavırları kabul edilebilir olsa da, Jessy'ninkiler kabul edilmeyecekti. Kesinlikle bu konuda Jessy'ye nasihat vereceklerdi.

Tanrım, Jessy bu işten nefret ediyordu.

Ve bu, muhtemelen onun için iyi bir şey olacaktı. Bayan Dauterive müdürün ofisine çağırıldıktan otuz dakika sonra, Sundrae kendinden emin ve sinir bozucu bir gülümsemeyle gülümserken, Jessy hayatında ilk kez işinden kovuldu.

***

Keegan tam zamanında geldi. Therese buna şaşırmadı; çoğu asker çok dakikti. Catherine'in kiralık arabası ön kapıya yanaştığında, Therese ile Keegan birbirlerine ne bakabildi ne de konuşabildi. Gerçi Therese, Keegan'ın gözlerindeki kaygıyı, pişmanlığı ve sevgiyi fark etmişti. Sinir bozucu bir aile meselesini hallederken, kendine yeni ciciler almaya karşı koyabilmiş olması çok şaşırtıcıydı.

"Abby okuldan geldi mi?" diye sordu Mariah kapıdan bakıp, Therese'nin dikkatini üzerine çekerken. Paul'ün kızı. Keegan'ın kızı. Babasını doğumdan itibaren tanıyamamıştı ama tercihen babası olan adamın sevgisinden hep emin olacaktı. Bu oldukça adildi.

"Evet tatlım. Üst katta odasında."

Mariah hızla içeri girdi. Küçük bacakları merdivenleri tırmanmaya başladı. Therese, köşeyi dönene kadar Mariah'yı izledi ve sonra yine Catherine'e döndü. Sabah buluşmalarından sonra kıyafetini değiştirmiş, ütülü ve şık bir elbise giymişti. Elbise sanki, *Yepyeni*, diye bağırıyor gibiydi. Leopar desenli ne yürünebilir ne de çekici olan ayakkabıları da öyle. Ayrıca tamamen farklı yüzükler, küpeler, bilezikler ve kolyeler takıyordu. Bir insanın bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seferde takabileceğnin dört katı kadar takı vardı üzerinde.

Therese çok iyi görünmediğinin farkındaydı ve bu umurunda değildi. Eve gelirken, fidelikte durup, öğleden sonrasını çiçeklerin topraklarını açıp, zenginleştirerek, yeni çiçekler ekip, onları sulayarak geçirmişti. Şortunda ve bluzunda toprak lekesi vardı ve saçının yarısı atkuyruğundan dökülüyordu. Teninden ılık güneşte birkaç saat durduğu anlaşılabiliyordu. Hâlâ yapması gereken bir sürü iş vardı ama verandaya en yakın olan çiçekler canlı ve güzel kokuluydu. Sadece onlara bakmak bile Therese'yi mutlu ediyordu.

Keegan'ı da. Mariah'yı da.

Catherine'e de en azından bir kez daha bakmak zorunda oluşu çok kötüydü.

"Karar verdin mi?" diye sordu Keegan, Catherine'in sokaktan süzülerek gelişini izlerken. Oldukça yavaş hareket edip, sokağın karşısındaki ergen çocukların ağzının suyunu akıtan gösterisini daha da uzatıyordu.

"Evet." Therese başka bir şey söylemedi. Catherine merdivenleri tırmanırken başka bir şey söyleyemezdi ama el yordamıyla Keegan'ın elini bulup, sıkıca tuttu. Catherine selam verirken, Keegan'ın rahatlayarak verdiği nefes duyulmadı ama onun da Therese'nin elini hafifçe sıkması, gerekeni anlatmış oldu.

"Buralarda kadınların hayatta nasıl kaldıklarını anlayamadım. Abby'nin neden o kadar saçma kıyafetleri olduğunu anlayabiliyorum. Gittiğim ilk yerde alacak hiçbir şey bulamadım. Tanrıya şükür, bir kadın beni Utica Square'e gönderdi." Catherine, bakışlarını Therese'den, Keegan'a çevirdi. "Yine ne işin var burada?"

"Ben gelmesini istedim," dedi Therese. "Konu onu da ilgilendiriyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, siz çıkıyor musunuz? Paul'ün ölümünün üzerinden üç yıl bile geçmedi."

"Boşanmasından dört yıl önce başkalarıyla çıkmaya başlayan bir kadının ilişki konusundaki tavsiyelerini dinlemeyecek olursam lütfen kusuruma bakma." Therese içeri girip onları da kendisini takip etmek zorunda bıraktı. Arkadan gelen yoğun parfüm kokusundan, Keegan'ın Catherine'e yol verdiği anlaşılıyordu.

Therese onları oturma odasına götürmedi ve mutfakta da durmadı. Doğrudan verandaya gitti. İçecek bir şeyler teklif etmeyecekti. Catherine'e karşı misafirperver davranmasına gerek yoktu. Keegan ve Mariah'nın da çocuklarla yiyecekleri akşam yemeğine katılmasını umuyordu.

Catherine sandalyelerin her birine baktı. Parmaklarıyla dikkatli bir şekilde dokunup, temiz olup olmadıklarını kontrol etti. Dikkatle minderin kenarına oturdu ve Keegan ile Therese de kendi sandalyelerine oturdular. "Yabancı br erkeğin çocuklarımın çevresinde dolaşması fikrinden hoşlanacağımı zannetmiyorum."

Evli, diye hatırlatmak istedi Therese. *İhanet, dört yıl*. "Velayetleri bende olduğuna ve ben de yanlış bir şey yapmadığıma göre, bu seni ilgilendirmez."

"Ama bu değişmek üzere. Velayet kısmı. En azından Abby için."

Catherine'in gülümsemesi sevimli bir gülümsemeydi. Başını bir yana eğdi ve kalın kirpikleriyle onlara baktı. Çok kadınsıydı. Kendinden çok emindi. Bir an için Therese, Paul'ün ona neden âşık olduğunu anladı. En azından, başlarda sadece bu görüntüsüyle bile Paul'e istediklerini vermişti muhtemelen.

Ve aynı şekilde kadının Keegan'ın üzerinde hiçbir etkisi olma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dığını da görebiliyordu. Belki bunun bir önemi yoktu ama yine de Therese bununla gururlandı.

"Bunu çok düşündüm," dedi Therese ellerini dizine koyarak. "Senin ne istediğini, benim ne istediğimi, Abby ve Jacob'ın ne istediğini ve onlar için en doğrusunun ne olduğunu düşündüm. Ama önce ikinci isteğini cevaplayayım. Paul'ün sigortasının bir kısmı konusundaki isteğini."

Catherine öne doğru eğildi. O sevimli dişiliği, açgözlü bir heyecanla gölgelenmişti.

"Cevap çok kolay. Hayır. Paul, çocuklarını varisi yapmadı. Bunu yapmasına gerek yoktu çünkü çocuklar kendilerine bakmaya başlayana kadar benim onlara yeterince iyi bakacağımdan emindi. Seni de varisi yapmadı çünkü artık evli değildiniz. Çocukların velayeti sende değildi ve dürüst olmak gerekirse paranın sende olmasını da istemiyordu. Ben de istemiyorum." Catherine de Therese ile aynı anda bir nefes aldı.

"Ama—ama—bu hiç adil değil!"

"Hayır, Catherine, adil olmayan kocana ihanet etmekti. Çocuklarını bırakman adil değildi. Abby'nin seninle yaşamasını isteyip, Jacob'ı istemediğini söylemek hiç adil değildi. Ve onların babalarının ölümünü kara çevirmeye çalışmak da hiç adil değildi."

"Ama Paul'ün parası olmadan, Abby'nin ihtiyacımız olan hayat tarzında yaşamasını nasıl sağlayacağım?"

Therese derin bir nefes aldı. "Abby'nin bir "yaşam tarzına" ihtiyacı yok. Onun, kendisini seven bir aileyle yaşamaya ihtiyacı var. Onun arkadaşlara, güvenliğe ve düzene ihtiyacı var ve o, bunların hepsine burada sahip."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan'da rahatlayarak bir nefes verdi. Therese'nin, Abby'den vazgeçmesini istemiyordu ama ne yapacağını bilemiyordu. Therese erken saatlerde diz çöküp toprağa çukurlar kazarken, ektiği tohumların iyi beslenir ve köklerini salabilirlerse, nasıl büyük, bitkiler haline döneceğini düşünene kadar, Therese de ne yapacağını bilemiyordu.

Abby, ikisine de sahip değildi ve bu biraz da Therese'nin hatasıydı. Bu, Therese'nin kabullenmemeye çalıştığı bir hataydı.

Catherine hızla ayağa kalktı. Elbisesinin darlığına ve yüksek topuklarına bakılacak olursa, bu şaşırtıcı bir tepkiydi. "Seninle bu konuda savaşacağım. Abby bunun kararını verecek yaşta ve beni seçecektir. Her zaman sana karşı beni seçecektir."

Therese de ayağa kalkıp onun yüzüne baktı. "İstediğini yap. Dava aç. Abby fikrini söyleyebilir ama buna hâkim karar verir ve bu da on üç yaşındaki bir kızın söylediğinden çok daha fazla faktörü düşünmeyi gerektirir. Bunu dikkatli düşün Catherine. Çocukların, babalarını aldattığını öğrenmesini istiyor musun gerçekten? Abby'yi benden para karşılığında almak istediğini öğrenmelerini? Aslında, 'onun nasıl olduğunu bilirim. Ondan kurtulmak için küçük bir ücret', dediğini. Bunun ikisini de ne kadar inciteceği hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Catherine'in gözlerinde bir ifade belirdi—Therese bunun sinir olduğunu düşünüyordu ama dahası da vardı. Korku. Çocuklarının saygı ve sevgisini yitirmek onun için gerçekten bir şey ifade ediyor muydu? Ya da elde edeceği kolay paranın ellerinden kayması mı korkutmuştu onu?

Catherine çenesini sıktı. "O zaman bana parayı ve Abby'yi ver. Böylece hiç öğrenmesinler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belli ki bunun mantıklı bir çözüm olduğunu düşünüyordu. Therese bunu düşünmüştü. Ama Catherine'in peşinde olduğu Paul'ün sigortası, er geç suyunu çekince ne olacaktı? Catherine Abby'yi yine mi bırakacaktı? Onu Therese'ye mi gönderecekti? Yoksa onu tek başına mı bırakacaktı?

Ve Abby bunu anlayacaktı. Kendini annesinin kendisini sevdiğine ve onu istediğine inandıracak ama içten içe Catherine için bir kız çocuğunun olması kadar önemli olmadığını bilecekti. Kalbi bir kez daha kırılacaktı.

Therese yavaşça başını salladı ve mutfak kapısına doğru yürüyüp, kapıyı açtı. "Abby ve Jacob burada olduğunu fark etmeden gidersen, sevinirim. Merak etme. Abby'ye bahanelerini sunarım."

"Senden nefret edecek." Catherine'in yüzünün buruştuğu kusursuz makyajının arkasından belliydi. Ve sol gözünün kenarında bir kas kasılmaya başladı. Kızının aksine, aynı anda hem kızgın hem güzel görünemiyordu. "Bundan eminim."

"Ne yapmak istersen yap Catherine. Ben de ailemi korumak için yapmam gereken ne varsa yapacağım." *Ailem.* Bu söz, içine derin bir mutluluk saldı. Jacob ve Abby onun ailesiydi. Mariah ve Keegan ve Keegan'ın çok sevdiği tüm o Logan ailesinin üyeleri de. Catherine'in ailenin ne demek olduğunu anlamamasına çok üzülüyordu. Muhtemelen asla anlayamayacaktı.

Catherine'in çığlık atmasını, ayaklarını yerlere vurup, kızı için az da olsa savaşmasını bekledi. Kadın derin bir nefes aldı ama tek yaptığı çöp kovasının yanından geçerken söylenmek oldu. Mutfağın içinden hızla geçip, koridora gitti. Therese de birkaç metre gerisinde Catherine kapıyı çarpmadan tutmak için hazır bekliyordu. Catherine kapıda durup, Therese'ye baktı. "Burada bitmedi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan birkaç saat önce aynı sözleri söylediğinde, bunlar gayet ümit verici ve içini ısıtan sözlerdi. Catherine'inki bir söz olamazdı. Kaliforniya'ya buraya almaya geldiği para olmadan dönecek ve kendi sorumsuz, benmerkezci hayatına geri dönecekti. Sırf Therese'yi cezalandırmak için uzaktan uzağa, Abby'yi etkileyip, kendisine hayran bırakmaya, gönlünü yapmaya ve aklını çelmeye devam edecekti.

Gerçi bir şeyden emindi. Therese de ona karşı savaşacak ve Catherine'e karşı tüm gücünü kullanacaktı.

Catherine başını mağrur bir ifadeyle kaldırıp, dışarı çıktı ve kapıyı açık bıraktı. Öfkesine rağmen sokakta oturan gençlere gösterisini yaptı. Erkeklerin önünde, kendisine doğal olarak verilen tek şey olan bedenini sergilemekten hiç kaçınmıyordu. Therese o kadar rahatlamıştı ki, kiralık araba uzaklaşırken, dizlerinin çok güçsüzleştiğini hissedip, kapıya yaslandı. Bir dakika sonra, güçlü kollar ona arkasından sarıldı ve Keegan onu kendisine doğru çekti. "Seninle gurur duyuyorum."

"Sen olmasaydın bunu yapamayabilirdim." Therese, Keegan'ın ellerini tuttu ve öylece kaldı. Elleri de kendisi gibi çok güçlüydü. Therese'ye kendini güvende, iyi ve sevgi dolu hissettiriyordu.

"Yapardın. Yapabilirdin. Bu Abby ve senin için en iyisi."

"Çok uzun zamandır bunun için dua ettim ve ben de öyle olduğuna inanıyorum." Therese derin bir nefes verdi. "Sadece Abby'nin de çok yaşlanmadan önce bu konuda bana katılmasını umuyorum."

"Katılacak. Gerçi bunu ona söylediğin anda ikimizin de kulaklarımızı sıkı sıkı kapatmamız gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keegan, Therese haberi verirken orada olmayı düşünüyordu. Therese'nin içi ısındı. Bunu yapabilirdi—kötü üvey anne olmaya razıydı. Abby'nin öfke nöbetlerine, gözyaşlarına katlanabilir, onun abartılı duygularıyla baş edebilirdi. Keegan yanındayken her şeyi yapabilirdi.

Therese başını, Keegan'ın omzuna yasladı ve ondan sıcaklık ve güç aldığını hissetti. Son yirmi dört saattir hissettiği tek huzurlu andı bu. O anda canı acımıyordu ya da korkmuyordu. Kendisini aldatılmış hissetmiyordu. Ciğerleri havasız kalmıyordu. Midesinde fırtınalar kopmuyordu. Kasları bir sonraki fırtınayı beklerken kasılmıyordu.

"Anneme hayır dedin, değil mi?"

Abby'nin sert ve suçlayıcı sesi, koridorun arka tarafından geliyordu. Therese ve Keegan arkalarını dönüp, mutfak ile onların durduğu yerin arasındaki Abby'ye baktılar. Elinde bir kutu kraker ile fıstık ezmesi vardı. Therese kapıyı açıp, Catherine'den gitmesini istediğinde, Abby kilerde yiyecek bir şeyler alıyordu galiba. Tek duyduğu bu muydu?

Lütfen, Tanrım, annesinin para istediğini ya da Catherine'in onunla ilgili söylediklerini tekrar ettiğimi duymamış olsun.

Abby bomboş bakıyordu. Çenesi kasılmış, gözleri kız ve erkek kardeşlerininki gibi tanımlanamayan bir duyguyla yüklü bir şekilde kocaman açılmıştı. Gerçi öfkeyle bakmıyor ya da öyle davranmıyordu. Sadece orada durup, bekliyor, kafası karışmış bir şekilde bakınıyordu.

Therese, Keegan'ın kollarından ayrıldı ve Abby'ye doğru birkaç adım attı. Kendisini bir ergen sinir patlamasına hazırlıyordu. "Evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Patlama olmadı. Abby ona uzun uzun baktı ve sonra da saçını attırdı. "Tamam."

Therese kendini tutamayarak bir kez daha tekrar etti, "*Tamam?*"

Abby birkaç adım attı ve sonra da yere ayaklarına baktı. "Çok küçük bir evde yaşıyor. Yani, gerçekten pahalı ve güzel ama çok küçük ve etrafta da hiç çocuk yok. Ve Jacob'ı da burada bırakmak istiyordu. Tamam, Jacob bir moron ve pislik ama benim kardeşim. Öylece gidip, onu burada bırakamazdım. Ayrıca gideceğimi söylediğimde, Nicole ağladı. Onu ve Payton'ı özleyecektim. Okulu, o aptal kampı, kurabiye canavarını ve... Ve..."

Abby birden durup derin bir nefes aldı ve odada bir sessizlik oldu.

"Abby! Ben kraker istemiyorum. Mavi yoğurt alabilir miyim!"

"Evet, Riah," diye seslendi Abby. "Bir dakika." Bir dakika daha ayaklarını yere sürttükten sonra devam etti. "Dün gece o otele gittiğimizde, tüm geceyi telefonda arkadaşlarıyla geçirdi. Erkek arkadaşlarından, tırnaklarını ve saçlarını nerede yaptıracaklarından, kimin kıyafetinin en iyi olduğundan konuşup durdular. Telefonu her kapattığında, onunla konuşmaya çalıştım ama her seferinde yeni biri aradı ve o da, 'Ah, özür dilerim Abs, bu telefonu cevaplamam gerek,' dedi. Hep böyle devam etti. Ve benden hiç bahsetmedi. Asla, 'Tahmin et ne oldu? Kızım burada benimle,' demedi. Sadece kıyafetler, erkekler ve... bilirsin. Gereksiz şeylerden bahsetti."

Therese bu son söz üzerine gülümsemesini gizledi. Kıyafetler ve erkekler önemsiz miydi? Karşılarındaki Catherine'in kızı mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bugün Nicole ve Payton'ın da onunla tanışması için beni okuldan almasını istedim. Sanırım onunla hava atmak istemiştim. Ama o, alışverişe gitmek istedi. Evde de hep bunu yapıyor. Bir kez olsun, sırf benimle vakit geçirmek için bundan vazgeçemez miydi?" Sesindeki hüzün, Therese'ye baktığında, gözlerinden de okunuyordu.

"Tatlım, üzgünüm." Therese birkaç adım daha atıp elini Abby'nin omzuna koydu. Abby, onu itmeyince, onu kendine doğru çekip tek kolunu ona sardı. "Keşke…"

Catherine'in daha iyi bir anne olmasını umuyordu. *Kendisinin* de daha iyi bir anne olmasını umuyordu. Ne Abby'nin ne de Jacob'ın bir dakika daha üzülmesini istemiyordu bir daha.

Bir an için, Abby, başını Therese'nin omzuna yasladı. Sonra birden geri çekti ve onun yüzüne baktı. "Bize bir aile dedin. Biz senin ailen miyiz? Ben ve Jacob?"

"Evet. Doğumdan itibaren olmasa da, ben öyle olmasını seçtiğim için." Keegan ve Mariah gibi.

Abby bu kelimeleri bir dakika düşünüp başını salladı. "Canavarın yoğurdunu götürsem iyi olur." Abby döndü ve mutfaktan çıkıp bir kez daha Therese'ye baktı. "Senden nefret etmiyorum." Saçını bir kez daha attırarak koridorda kayboldu.

***

Keegan, Therese'nin yüzünde beliren gülümsemenin tüm gerginliğini, tüm hatlarını ve kaygısını rahatlatışını izlerken, *seni seviyorum* demesinin bile bundan daha etkili olamayacağını düşünüyordu. Therese, Keegan'ın elini tutup şaşkınlıkla, "Senden nefret etmiyorum," dedi.

"Duydum. Ne olursa olsun, Ne Jacob ne Mariah ne ben. Aslın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da…" Therese'yi kendisine doğru çekip ona sarıldı. "Daha önce söylediğim şeyde çok ciddiydim."

Therese yüzünü buruşturup bunu düşünüyor gibi yaptı. "Bana bayıldığını mı?"

Keegan başını salladı. "Evet, öyle tabii ki ama diğeri."

Therese bir adım daha attı ve aralarındaki boşluğu azalttı. Göğsü, Keegan'ın göğsüne değiyordu. Bedenleri de birbirine değiyordu. Tam da Keegan'ın rüyalarındaki gibi. "Burada benim için kaldığın mı?"

"Ve?" Keegan, Therese'nin boynunda gezdirdi burnunu ve onu kokladı. Parfüm ve hafif bir şampuan, toprak, çiçek ve güneş kokusu vardı.

"Benim gibi bir kadınla hiç tanışmadığın?"

"Tanrı biliyor ya o da doğruydu."

Therese, avuçlarını Keegan'ın yüzüne götürdü ve yukarıdan yansıyan ışıkta, Therese yüzüğünün parıltısını gördü. Keegan bunu fark etmemişti. Eskiden olduğu kadar hassas değildi artık bu konuya. Paul'ün ihanetinden dolayı yüzüğünü öfkeyle çıkarmaması Keegan'ı mutlu etmişti. İncinmiş, kafası karışmış ve öfkeli olabilirdi ama Paul'ü cezalandırmak için binlerce güzel anıyı çöpe atmamıştı.

Keegan'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ciddi bir şekilde ama bu sefer hafiflemiş bir şekilde ona uzun uzun baktı ve öpme isteği uyandıran dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Beni sevdiğini."

Keegan da ona bakıyordu dikkatle. "Seni seviyorum." Keegan bu sözleri daha önce de söylemişti; lisede bunu söylemek çok kolaydı ve sonrasında da çok sık kullanmıştı ama Therese'ye bunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiç söylememişti. Daha önce de bunu hissettirmiş ama söylememişti. Bu, bir söz vermek, sonsuza dek bağlanmak demekti. Oksijene ve kana duyduğu ihtiyaç gibi, ihtiyaç duyacaktı buna hep.

Onunla evlenmek istiyordu Keegan. Hayatının geri kalanını onunla geçirmek istiyordu. Paul'ün ve Sabrina'nın çocuklarını yetiştirmesine yardım etmek istiyordu. Zor zamanlarda birlikte yürüyüp, güzel anları da birlikte kutlamak istiyordu. Onunla birlikte olmak, bir aile kurmak istiyordu. Hepsinin kendini sevgi dolu ve güvende hissetmesini istiyordu. Bu gece ve sonraki altmış yıl boyunca her gece Therese'ye ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyordu. Onu korumak, onun için güçlü bir şekilde ayakta durmak ve güçlü olma sırası Therese'de olduğunda da ona güvenebilmek istiyordu.

Sadece Therese'yi, çocukları ve bu hayatı istiyordu.

Keegan tüm bunları istiyordu.

Ve bu iki kelime bile Therese'nin ellerini titretiyor, sesinin bir fısıltı gibi çıkmasına neden oluyordu. Therese'nin sıcaklığı, Keegan'ı yakmaya yetiyordu. "Seni seviyorum."

Therese onu öptü. Bu çok istek dolu bir öpücüktü.

"Ah, tanrım. Bu evde masum çocuklar var." Bir elinde sünger ve peçete, diğer eli ve göğsü arasında da üç kutu yoğurt taşıyan Abby, yüzünü kapatıp merdivenlere doğru gitti. Merdivenin tepesinde durdu ama geri dönmedi. "Biz Jacob'la Riah'ya bilgisayar oyunu oynamayı öğretiyoruz. Akşam yemeğinde de pizza yemek istediğimize karar verdik ve saat yedi gibi yemek istiyoruz. Böylece siz de saat ona kadar çıkıp, takılabilirsiniz. Ama küçük çocukların göremeyeceği yerlerde, tamam mı?"

Bir dakika sonra yatak odasının kapısı kapandı. Keegan, The-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rese'yi bıraktı ama hâlâ yanındaydı. "Ne düşünüyorsun? Gidip biraz daha takılmak ister misin?"

"İsterim." Therese oturma odasının duvarındaki saate baktı. "Bize çok fazla zaman vermediler."

Keegan, Therese'nin elini tutup, onu koridordan mutfağa ve oradan da verandaya götürdü. Şezlonga oturup, onu da kucağına oturttu. Therese gülerek, mutlu bir nefes verdi. Başını, Keegan'ın omzuna yasladı ve Keegan da ona sarıldı.

"Ah, *tatlım*, çok fazla vaktimiz var. Hayatımızın geri kalanı boyunca. Sadece, sen, ben ve üç küçük canavar."

"Sonrasında hep mutlu mu olacağız?"

"Kesinlikle."

Bu açıklamanın çok içten olduğunu düşündü Keegan, Therese kendisine mutlu bir bakış atana kadar.

"Mariah'nın masallarını okuyorsun, değil mi?"

Keegan ona sıkıca sarılıp cevap verdi: "Benim masallara ihtiyacım yok sevgilim; sen varsın."

